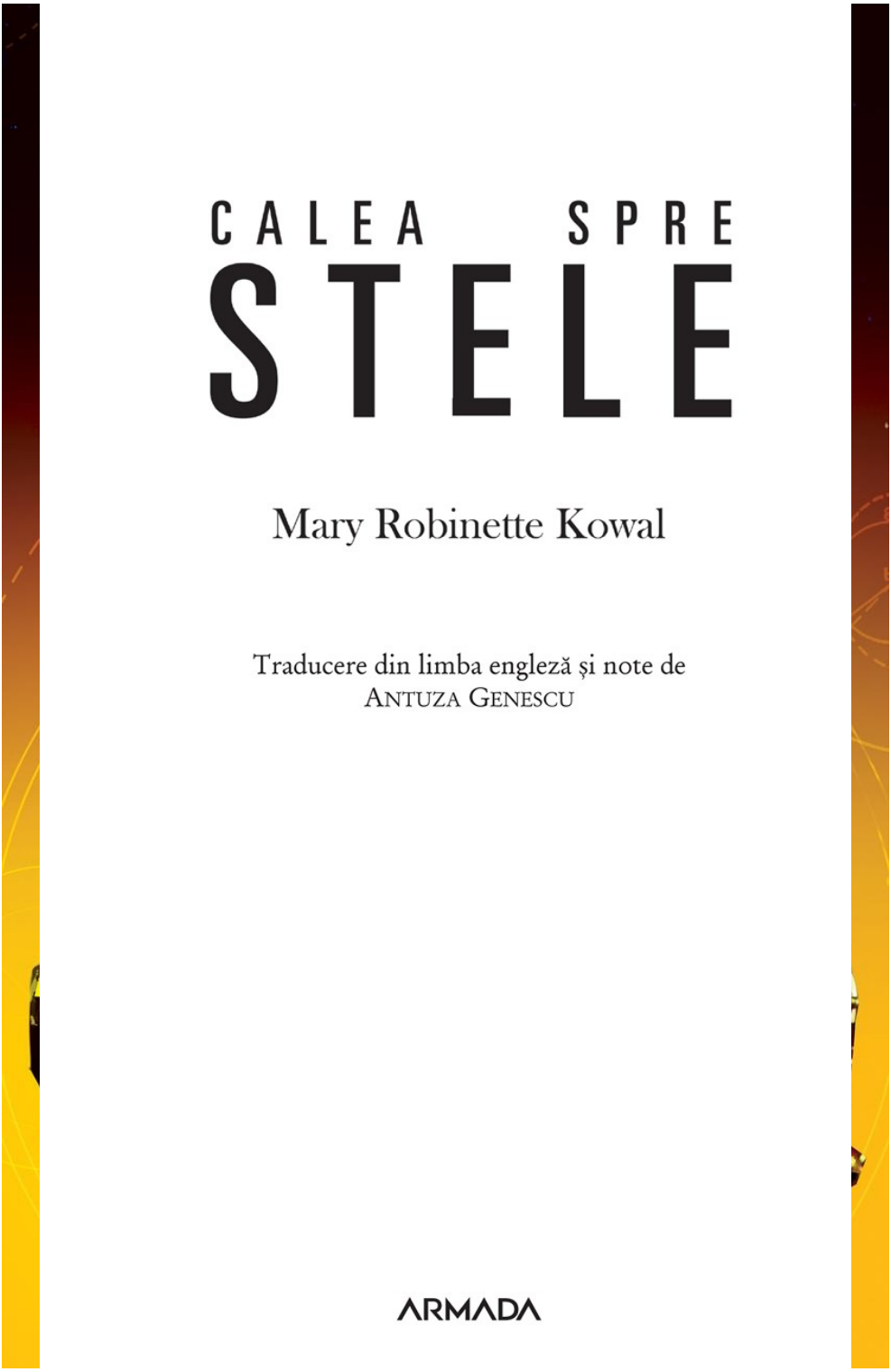

CALEA SPRE STELE

Mary Robinette Kowal

Traducere din limba engleză și note de
ANTUZA GENESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Alexandra TURCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Rodica CREŢU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOWAL, MARY ROBINETTE
Calea spre stele / Mary Robinette Kowal ; trad. din lb. engleză: Antuza Genescu.
— Bucureşti : Nemira Publishing House, 2020
ISBN print: 978–606–43–0706–4

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111

Mary Robinette Kowal
THE CALCULATING STARS
Copyright © 2018 by Mary Robinette Kowal
All rights reserved.

© Nemira, 2020
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără

acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

PARTEA I.....10

UNU.....10

DOI.....23

TREI.....31

PATRU.....52

CINCI.....64

ŞASE.....79

ŞAPTE.....92

OPT.....102

NOUĂ.....117

PARTEA A II-A.....129

ZECE.....129

UNSPREZECE.....141

DOISPREZECE.....158

TREISPREZECE.....173

PAISPREZECE.....190

CINCISPREZECE.....207

ŞAISPREZECE.....220

ŞAPTESPREZECE.....233

OPTSPREZECE.....249

NOUĂSPREZECE.....265

DOUĂZECI.....278

DOUĂZECI ŞI UNU.....294

DOUĂZECI ŞI DOI.....310

DOUĂZECI ŞI TREI.....322

DOUĂZECI ŞI PATRU.....334
DOUĂZECI ŞI CINCI.....347
DOUĂZECI ŞI ŞASE.....364
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE.....382
DOUĂZECI ŞI OPT.....396
DOUĂZECI ŞI NOUĂ.....408
TREIZECI.....426
TREIZECI ŞI UNU.....443
TREIZECI ŞI DOI.....465
TREIZECI ŞI TREI.....480
TREIZECI ŞI PATRU.....492
TREIZECI ŞI CINCI.....513
TREIZECI ŞI ŞASE.....528
TREIZECI ŞI ŞAPTE.....542
TREIZECI ŞI OPT.....561
TREIZECI ŞI NOUĂ.....573
MULŢUMIRI.....586
NOTĂ ISTORICĂ.....589

Pentru nepoata mea, Emily Harrison,
care face parte din „Mars Generation”

„De rege umblă vorba că e mort,
Noi nu mai stăm. La noi sunt veşteji bozii,
Din cer cad ploi de stele-nspăimântate,
Şi luna-ngălbenită varsă sânge,
Iar prorocii dau zvon de vremuri grele.
Bogaţii-s trişti, iar nevoiaşii saltă;
Căci unii aşteaptă păgubiri şi necazuri,
Iar alţii să se-nfrupte, la război.
Aşa se prevestesc pieiri de regi —”

PARTEA I

UNU

PREŞEDINTELE DEWEY FELICITĂ CNCA PENTRU LANSAREA SATELITULUI

3 martie 1952 – (AP) – Comitetul Naţional Consultativ pentru Aeronautică a lansat cu succes pe orbită al treilea satelit, acesta având capacitatea de a transmite semnale radio pe Pământ şi de a măsura radiaţiile cosmice. Preşedintele neagă faptul că satelitul s-ar utiliza cu vreun scop militar şi declară că misiunea lui este una de explorare ştiinţifică.

1 Traducere de Mihnea Gheorghiu, în William Shakespeare*, Opere*, Bucureşti, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1955, vol. II, p. 62 (n. tr.).

Mai ţineţi minte unde eraţi când a căzut meteoritul? Nu am înţeles niciodată de ce se mai pune întrebarea asta, când e clar că toată lumea îşi aminteşte. Eu eram la munte cu Nathaniel. Moştenise cabana de la tatăl său şi mergeam acolo ca să ne uităm la stele. Şi prin asta vreau de fapt să zic că mergeam să facem sex. Of, nu vă prefaceţi atât de şocaţi. Nathaniel şi cu mine eram un cuplu de tineri căsătoriţi sănătoşi, aşa că cele mai multe stele pe care le-am văzut erau pictate pe interiorul pleoapelor mele.

Dacă aş fi ştiut cât de mult timp aveau ele să se ascundă, aş fi stat mult mai mult pe-afară, privindu-le prin telescop.

Stăteam întinşi în pat, printre cuverturile încâlcite. Lumina dimineţii, filtrată de ninsoarea argintie, nu ne încălzea mai deloc. Eram treji de câteva ore bune, dar nu ne dădeam jos din pat din motive uşor de înţeles. Nathaniel îşi pusese un picior peste mine şi stătea pe-o dungă, mişcându-şi degetul pe conturul claviculei mele în ritmul muzicii care se auzea din micul nostru radio cu baterii.

M-am întins, purtată de mângâierile lui, şi l-am bătut pe umăr.

— Măi, măi… am şi eu un bărbat care mă dă

gata într-un ceas.[2]

Râse scurt, iar respiraţia lui caldă mă gâdilă pe gât.

— Asta înseamnă că mai primesc cincisprezece minute de sărutat?

— Dacă aprinzi focul.

— Am crezut că l-am aprins deja, se plânse, dar se rostogoli din pat.

Eram într-o vacanţă binemeritată, după o perioadă lungă şi grea în care ne pregătiserăm pentru lansarea organizată de Comitetul Naţional Consultativ pentru Aeronautică. Dacă n-aş fi lucrat şi eu la CNCA, unde făceam calcule, n-aş fi apucat să-l văd pe Nathaniel treaz niciodată în ultimele două luni.

M-am acoperit cu pătura şi m-am culcat pe-o parte, ca să-l urmăresc cu privirea. Era slab, dar nu slăbănog, şi asta numai pentru că luptase în al Doilea Război Mondial. Îmi plăcea la nebunie cum i se unduiau muşchii pe sub piele când se apleca să ia lemne din stiva de la fereastra cea mare. Zăpada îl încadra perfect, iar lumina ei argintie îi sclipea discret în şuviţele blonde.

În clipa aceea, lumea întreagă s-a aprins.

Dacă te-ai aflat în orice loc pe o rază de 800 de kilometri în jurul Washingtonului, în 3 martie 1952, la ora 9:53, şi ai privit afară, atunci ţii

2 Aluzie la piesa *Sixty Minutes Man*, cântată de Billy Ward and His Dominoes, una dintre cele mai de succes trupe de R&B din anii 1950 (n. tr.).

minte cu siguranţă lumina aceea. O străfulgerare roşie, apoi o răbufnire albă care a înghiţit până şi umbrele. Cu un butuc în mână, Nathaniel s-a îndreptat de spate.

— Elma, acoperă-ţi ochii! mi-a strigat.

L-am ascultat. Lumina aceea… Probabil o bombă atomică. Ruşii nu s-au arătat deloc încântaţi când a ajuns la putere preşedintele Dewey. Dumnezeule! Centrul exploziei trebuie să fi fost chiar capitala. În câtă vreme ne va lovi şi pe noi? Fuseserăm amândoi la Trinity pentru testarea bombei atomice, dar toate cifrele îmi ieşiseră din cap. Capitala era destul de departe ca să nu ajungă şi la noi valul de căldură, însă explozia putea fi începutul războiului care ne îngrozea pe toţi.

Cât am stat aşa, strângând din pleoape, lumina a mai scăzut în intensitate.

Nu s-a întâmplat nimic. La radio se auzea în continuare muzică. Asta însemna că nu fusese un puls electromagnetic, deci nu o bombă atomică. Am deschis ochii.

— Buuun…

Am strâns pumnul şi am ridicat degetul mare.

— E clar că n-a fost o bombă atomică.

Nathaniel se răsucise şi plecase din dreptul ferestrei, rămânând cu buşteanul în mână. Îl cântărea în palme şi se uita afară.

— Nu s-a auzit încă nicio bubuitură. Cât a trecut?

Muzica se auzea în continuare, acelaşi *Sixty Minutes Man*. Ce fusese lumina aceea?

— N-am numărat. Poate puţin peste un minut? Am făcut un calcul rapid şi m-am cutremurat. Trei sute de metri pe secundă. Adică centrul e la cel puţin treizeci de metri distanţă?

Nathaniel vru să îmbrace un pulover, dar se opri la jumătatea gestului. Se mai scurseră nişte secunde. Cincizeci de kilometri. Şaizeci. Optzeci.

— Cu atâta lumină, trebuie să fi fost o explozie teribilă, mi-a spus.

Respirând uşor, l-am contrazis scuturând din cap, mai mult pentru că îmi doream să nu aibă dreptate, decât din convingere.

— N-a fost o bombă atomică.

— Sunt deschis la alte opinii.

Îşi trase puloverul peste cap, electrizându-şi firele de păr.

La radio cânta acum *Some Enchanted Evening*. M-am ridicat din pat şi mi-am luat un sutien şi pantalonii pe care-i dezbrăcasem cu o zi înainte. Afară, zăpada se zbânţuia în vârtejuri.

— Păi, văd că nu s-a întrerupt transmisia, deci trebuie să fie un eveniment oarecum minor sau cel puţin localizat. Poate o fabrică de muniţie.

— Poate un meteor.

— O!

Ideea nu era de trecut cu vederea. În plus, explica şi de ce nu fusese întreruptă transmisia. Era un episod localizat. Am respirat uşurată.

— Da, şi e posibil ca noi să ne fi aflat exact sub traiectoria lui. Aşa s-ar explica de ce nu s-a produs nicio explozie, dacă ceea ce am văzut noi a fost meteorul arzând. Atâta lumină şi furie, dar de fapt a fost o nimica toată.

Nathaniel îşi trecu uşor degetele printre degetele mele şi-mi luă capetele sutienului din mână. Îmi încheie el bretelele, apoi mă mângâie pe omoplaţi şi se opri pe braţe. Îi simţeam palmele fierbinţi pe piele. M-am lăsat pe spate, condusă de atingerea lui, dar lumina aceea nu-mi ieşea din minte. Fusese *atât* de puternică… Nathaniel mă strânse uşor, apoi îmi dădu drumul.

— Da, îmi spuse.

— Da, adică a fost un meteor?

— Da, adică ar trebui să ne întoarcem.

Voiam să cred că fusese o întâmplare din care scăpaserăm cu bine, dar văzusem lumina aceea chiar şi cu ochii închişi. În timp ce ne îmbrăcam, la radio se dădeau piese vesele una după alta. Poate de-asta mi-am luat bocancii în loc de pantofii comozi, pentru că o parte a creierului meu aştepta în continuare să se

înrăutăţească lucrurile. Niciunul dintre noi nu a făcut vreun comentariu, dar, de câte ori se termina un cântec, mă uitam la aparat, convinsă că urma un anunţ despre cele întâmplate.

Podeaua cabanei s-a zguduit.

La început, am crezut că trece un camion greu, dar ne aflam în mijlocul pustietăţii. Sturzul de porţelan de pe noptieră ţopăi şi căzu. Ai fi zis că, fizician fiind, ar fi trebuit să recunosc un cutremur mai repede. Dar noi eram în Munţii Poconos, o regiune stabilă geologic.

Nathaniel nu se arătă prea îngrijorat, dar mă apucă de mână şi mă trase în pragul uşii. Podeaua se zgâlţâi şi se roti sub picioarele noastre. Ne ţineam unul de altul ca doi beţivi dansând foxtrot. Pereţii se învârtiră, apoi… totul se dărâmă peste noi. Sunt aproape sigură că am ţipat.

Când încetară zguduiturile, se putea auzi radioul cântând mai departe.

Bâzâia, ca şi când ar fi avut un difuzor defect, dar, nu ştiu cum, bateria ţinea. Nathaniel şi cu mine eram pe jos, lipiţi unul de celălalt, în ce mai rămăsese din cadrul uşii. Aerul rece se înfoia în jurul nostru. I-am curăţat lui Nathaniel obrazul de praf.

Îmi tremurau mâinile.

— Eşti teafăr?

— Îngrozit.

Se uita la mine cu ochii larg deschişi, dar pupilele îi erau egale, deci… nu păţise nimic.

— Tu?

— Sunt bine, i-am răspuns automat după o mică pauză, apoi am inspirat adânc şi mi-am inventariat corpul.

Eram plină de adrenalină, dar nu făcusem pe mine. Îmi venea totuşi.

— O să mă doară toate mâine, dar cred că n-am păţit nimic grav. Sper că nici tu.

Nathaniel scutură din cap că nu şi-şi întinse gâtul la stânga şi la dreapta, privind la cavitatea în care eram îngropaţi. Soarele se vedea printr-o gaură din tavan, căscată în locul panoului de placaj care căzuse peste cadrul dărâmat al uşii. Ne-a trebuit un timp, dar până la urmă am reuşit să dăm la o parte molozul, să ne târâm afară şi să escaladăm ruinele cabanei.

Dacă aş fi fost singură… Ei, bine, dacă aş fi fost singură, n-aş fi ajuns la timp în pragul uşii. M-am cuprins cu braţele, tremurând cu pulover cu tot.

Nathaniel văzu că dârdâi şi se uită cu ochii mijiţi la dezastrul din jur.

— Poate reuşesc să recuperez o pătură.

— Lasă, hai să mergem la maşină.

M-am întors, rugându-mă să nu fi căzut nimic pe ea. Nu numai pentru că fără ea n-am fi

putut ajunge la aerodrom, unde se afla avionul nostru, ci şi pentru că era împrumutată. Slavă Domnului, stătea întreagă în parcarea mică.

— N-avem nicio şansă să găsim poşeta mea în haosul ăsta, am spus. O pornesc din fire.

— Patru minute?

Nathaniel înainta împleticit prin zăpadă.

— Între străfulgerare şi cutremur.

— Cam aşa ceva.

În minte mi se învârteau numere şi distanţe. Sunt sigură că şi lui. Îmi simţeam inima bătând în toate încheieturile, aşa că m-am agăţat de certitudinea liniştitoare a calculelor.

— Deci centrul exploziei e tot la cinci sute de kilometri.

— Iar suflul se va simţi când? Peste vreo jumătate de oră?

Pe cât de calm vorbea Nathaniel, pe atât de tare îi tremurau mâinile când îmi deschise portiera.

— Asta înseamnă că mai avem... 15 minute până ajunge la noi?

Îmi ardeau cu înfrigurare plămânii. Cincisprezece minute. Toţi anii în care făcusem calcule pentru testarea rachetelor mi-au devenit de o claritate terifiantă. Puteam calcula raza exploziei unei rachete V2 sau potenţialul propergolului unei rachete. Dar acum... acum nu mai era vorba despre numere aşezate pe o

pagină. Şi nu aveam destule informaţii pentru a face socoteli precise. Nu ştiam cu siguranţă decât că, din moment ce mergea radioul, nu fusese o bombă atomică. Dar, indiferent de cauza ei, explozia fusese uriaşă.

— Hai să încercăm să ajungem cât mai aproape de poalele muntelui înainte să ne prindă unda de şoc din urmă, am spus.

Lumina venise din sud-est. Din fericire, noi ne aflam pe partea de vest a muntelui, dar la sud-est erau D.C., Philly, Baltimore şi sute de mii de oameni.

Inclusiv familia mea.

M-am aşezat pe bancheta rece de vinil şi m-am aplecat să scot firele de sub coloana de direcţie. Era mai uşor să mă concentrez pe o treabă concretă, ca a porni maşina umblând la firele de contact, decât pe ceea ce se întâmpla, orice-ar fi fost.

În afara maşinii, aerul şuiera şi trosnea. Nathaniel se aplecă peste geam.

— Rahat!

— Ce-i?

Am scos capul de sub bord şi m-am uitat pe geam, dincolo de copaci şi de zăpadă, apoi tot mai sus, către cer. Flăcările şi fumul lăsau dâre prin aer. Un meteor ar fi făcut şi el pagube, explodând deasupra Pământului. Dar un meteorit? Se *izbise* realmente de sol şi scuipa

materie prin gaura făcută în atmosferă. Resturi în urma impactului. Vedeam bucăţi din planetă căzând peste noi ca o ploaie de foc. Îmi tremura vocea, dar am încercat să vorbesc pe un ton vesel:

— Păi… Cel puţin te-ai înşelat când ai zis că a fost un *meteor*.

Am reuşit să pornesc motorul, iar Nathaniel a demarat şi a început să coboare muntele. Nu aveam cum să ajungem la avion înainte să lovească suflul, dar trebuia să sper că era bine protejat în hambar. În ceea ce ne privea pe noi… cu cât ne îndepărtam mai mult de munte, cu atât mai bine. O explozie atât de strălucitoare, la cinci sute de kilometri distanţă… suflul nu avea să fie deloc blând.

Am deschis radioul, pe jumătate convinsă că nu se va auzi nimic, dar muzica a început imediat. Am butonat căutând un alt post, la care să se spună ce se întâmplase. Dar nu se transmitea decât muzică. Deşi maşina se încălzea, eu nu mă puteam opri din tremurat. M-am înghesuit cât am putut în Nathaniel.

— Cred că sunt încă în stare de şoc, i-am spus.

— O să poţi pilota?

— Depinde de cât material ejectat se adună până ajungem la aerodrom.

Am mai zburat în condiţii destul de dificile în

timpul războiului, deşi, oficial, nu am pilotat niciodată în luptă. Ăsta nu era decât un amănunt tehnic, pentru ca americanii să ştie că femeile din armata lor sunt în siguranţă. Dar, dacă mă amăgeam că resturile rămase în urma impactului sunt foc inamic, cel puţin aveam la ce să mă raportez când îmi imaginam ce ne aşteaptă.

— Trebuie să fac ceva să nu-mi scadă şi mai mult temperatura.

Nathaniel mă cuprinse cu un braţ, opri maşina pe partea greşită a drumului şi o parcă la adăpostul unor stânci colţuroase. Între ele şi munte aveam să fim feriţi în momentele când suflul venea cu cea mai mare viteză.

— Probabil că ăsta e cel mai bun adăpost la care putem spera.

— Bine gândit.

Era greu să ne alungăm încordarea în aşteptarea suflului. Mi-am pus capul pe jacheta de lână aspră a lui Nathaniel. Nu ne-ar fi fost de niciun folos să ne panicăm. În plus, puteam foarte bine să ne înşelăm asupra celor întâmplate.

Muzica a amuţit dintr-odată. Nu mai ştiu ce cântec ascultam; îmi amintesc doar liniştea bruscă şi apoi, în final, anunţul. De ce le trebuise aproape jumătate de oră să transmită ce se petrecea?

Nu îl mai auzisem niciodată pe Edward R. Murrow atât de afectat:

— Doamnelor şi domnilor… Doamnelor şi domnilor, întrerupem transmisiunea pentru a vă comunica o ştire gravă. În dimineaţa aceasta, puţin înainte de ora zece, un obiect care părea a fi un meteorit a pătruns în atmosfera Pământului. A căzut în ocean chiar în apropiere de coastă, în Maryland, producând un glob uriaş de foc, cutremure şi alte pagube. Locuitorii de pe întreaga coastă de est sunt sfătuiţi să evacueze teritoriul, pentru că se aşteaptă alte valuri seismice. Toţi ceilalţi cetăţeni sunt rugaţi să rămână în casă, pentru ca echipele de intervenţie de urgenţă să poată lucra fără întrerupere.

Murrow făcu o pauză, iar bâzâitul static părea să reflecte naţiunea întreagă, care rămăsese cu răsuflarea întretăiată.

— Dau acum legătura corespondentului nostru Phillip Williams, de la WCBO Philadelphia, aflat la faţa locului.

De ce au apelat la o filială din Philadelphia, şi nu la cineva din D.C.? Sau din Baltimore?

La început, am crezut că s-au intensificat paraziţii, apoi mi-am dat seama că era zgomotul produs de un incendiu uriaş. Mi-a trebuit cam mult să înţeleg că le fusese destul de greu să găsească un reporter care să transmită în

direct, iar cel mai apropiat se afla în Philadelphia.

— Mă aflu pe autostrada US-1, la peste o sută de kilometri la nord de locul unde a căzut meteoritul. Mai mult de atât nu se poate apropia nimeni, nici cu avionul, din cauza vipiei. Scenele văzute din avionul cu care am zburat au fost devastatoare. E ca şi cum o mână gigantică a scobit în pământ şi a scos din el capitala, cu toţi bărbaţii şi femeile care locuiesc în ea. Până acum, nu se ştie care e starea preşedintelui, dar...

Mi s-a strâns inima când s-a întrerupt vocea reporterului. Îl ascultasem pe Williams transmiţând în al Doilea Război Mondial fără să facă pauze. Mai târziu, când am ajuns să văd de unde transmitea acum, m-am mirat că putea vorbi şi aşa.

— ...dar din Washington nu a mai rămas nimic.

DOI

Crainic: Urmăriţi BBC World News. Este 3 martie 1952 şi acestea sunt ştirile, prezentate de Robert Robinson. În primele ore ale dimineţii, un meteorit a

căzut chiar lângă capitala Statelor Unite ale Americii, cu o forţă mai mare decât a bombelor de la Hiroshima şi Nagasaki. Incendiul produs în urma impactului s-a extins din Washington, D.C., pe o suprafaţă de sute de kilometri.

După ce, în sfârşit, în sfârşit, s-a anunţat la radio, am tot răsucit cifrele în cap. Era mai uşor decât să mă gândesc la imaginea de ansamblu. La faptul că locuiam în D.C. Că aveam prieteni acolo. Că părinţii mei erau…

Din D.C., suflul urma să lovească peste vreo 24 de minute. Am bătut cu degetul în ceasul de bord.

— Ar trebui să-l simţim în curând.

— Mda…

Soţul meu şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a lăsat pe volan.

— Ăi tăi erau…?

— Acasă. Da.

Nu mă puteam opri din tremurat. Trăgeam aer în piept prea repede şi prea puţin. Mi-am încleştat maxilarul şi mi-am ţinut respiraţia o clipă, strângând din pleoape.

Scaunul se mişcă puţin când Nathaniel mă luă în braţe şi mă trase lângă el. Şi-a aplecat bărbia peste mine, astfel încât stăteam adăpostită ca într-un cocon de tweed şi lână.

Părinţii lui fuseseră mai în vârstă decât ai mei şi plecaseră dintre noi cu nişte ani în urmă, aşa că ştia exact de ce aveam nevoie. Pur şi simplu mă ţinea strâns.

— Am crezut… Bunica are o sută trei ani. Am crezut că tata e nemuritor, am spus.

Lui Nathaniel i se tăie răsuflarea, ca şi când ar fi fost înjunghiat.

— Ce-i?

Oftă şi mă lipi mai tare de el, spunându-mi:

— Au fost avertizări de valuri seismice.

— Doamne…

Bunica locuia în Charleston. Nu avea o casă pe malul mării, dar întregul oraş se afla pe un teren jos, chiar pe coastă. Apoi mai erau şi mătuşile, unchii şi verişorii mei şi Margaret, care tocmai născuse. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar braţele lui Nathaniel erau prea strânse în jurul meu.

— Când va lovi suflul? Meteoritul a lovit puţin înainte de 10. Dar cât de mare a fost? Şi mai e şi adâncimea apei… Îmi trebuie o hartă şi…

— Elma.

Nathaniel mă strânse mai puternic la piept.

— Elma, ssst… N-ai ce soluţii să găseşti.

— Dar bunica…

— Ştiu, dulceaţă. Ştiu. Din avion, vom putea trans…

Şocul făcu ţăndări geamurile maşinii. Un huruit interminabil îmi zgudui pieptul, ca o rachetă care ţâşneşte de pe rampa de lansare. Vibraţiile-mi apăsau pe piele, umplându-mi fiecare cotlon al conştiinţei cu vuiet de valuri şi explozii secundare, apoi terţiare. Mă ţineam de Nathaniel, iar el, de volan, în vreme ce maşina hurducăia şi aluneca pe drum.

Lumea gemea şi răcnea, iar vântul urla prin cadrul gol al portierelor.

Când s-a stins vuietul, maşina era în mijlocul drumului. În jurul nostru, copacii zăceau culcaţi în rânduri ordonate, ca aliniaţi de o mână imensă. Nu căzuseră chiar toţi, dar cei rămaşi în picioare erau goi, fără zăpadă şi cele câteva frunze pe care le mai avuseseră.

Parbrizul dispăruse, pur şi simplu. Geamul din partea şoferului căzuse peste noi, acoperindu-ne ca o pânză de sticlă securizată. L-am dat la o parte, iar Nathaniel m-a ajutat să-l aruncăm pe uşă afară. Îi curgea sânge din micile tăieturi de pe faţă şi de pe mâini. Şi-a ridicat o mână înspre faţa mea.

— Sângerezi.

Vocea lui se auzea ca de sub apă, iar el se încrunta în timp ce vorbea.

— Şi tu, i-am zis, tot cu glas înăbuşit. Te-ai tăiat la ureche?

Încuviinţă din cap şi se frecă pe obraz,

întinzându-şi sângele pe faţă ca o membrană stacojie.

— Măcar nu mai auzim ştirile.

Am râs, pentru că uneori n-ai ce face, chiar dacă nu e nimic de râs. M-am întins ca să închid radioul, dar am rămas cu mâna pe buton.

Nu se auzea nimic. Nu eram asurziţi de explozie; amuţise aparatul.

— Probabil a căzut turnul de transmisie, am presupus.

— Vezi dacă poţi prinde alt post.

A apucat schimbătorul de viteze şi ne-am târât câţiva metri.

— Nu. Stai. Scuză-mă. Va trebui să mergem pe jos.

Chiar dacă maşina ar fi fost în stare perfectă, tot nu puteam ajunge prea departe din cauza numeroşilor copaci căzuţi de-a latul drumului. Dar nu erau decât vreo trei kilometri şi jumătate până la aerodrom, iar vara îi parcurgeam pe jos câteodată. Poate… poate reuşeam să ajungem la Charleston înainte de a veni valul. Asta dacă avionul nu fusese afectat. Dacă atmosfera era limpede. Dacă aveam destul timp. Şansele erau foarte mici, dar ce altceva să facem, decât să sperăm?

Am coborât din maşină şi am plecat pe jos.

Nathaniel m-a ajutat să calc peste un trunchi

de copac. Am alunecat pe mâzgă când am pus piciorul jos şi, dacă nu m-ar fi ţinut de braţ, aş fi aterizat pe noadă. Tot încercam să mă grăbesc, dar nu ne-ar fi ajutat cu nimic dacă mi-aş fi rupt gâtul sau o mână.

Nathaniel se strâmbă la zăpada care se topea.

— Se încălzeşte, spuse.

— Poate ar fi trebuit să-mi aduc costumul de baie.

L-am bătut pe braţ şi am mers mai departe. Făceam pe nonşalanta, ca să par curajoasă, fiindcă aşa Nathaniel s-ar fi îngrijorat mai puţin din cauza mea. Teoretic.

Cel puţin efortul mă făcea să nu mai tremur. Nu auzeam păsări ciripind, dar nu ştiam dacă nu cântau ele sau îmi fusese afectat mie auzul. Şoseaua era blocată peste tot, dar ne era mai uşor să ne orientăm dacă rămâneam pe ea, decât dacă am fi luat-o pe scurtătură, pe un drum de ţară, şi nu ne permiteam să ne rătăcim. Înaintam încet şi, în ciuda aerului încălzit de suflul exploziei, tot nu eram suficient de gros îmbrăcaţi ca să stăm atâta vreme afară.

— Chiar crezi că avionul mai e acolo?

Tăieturile de pe faţa lui Nathaniel nu mai sângerau, dar sângele şi murdăria îi dădeau o înfăţişare de pirat. Asta dacă piraţii ar purta tweed.

Am ocolit coroana unui copac.

— Toţi ceilalţi factori fiind egali, aerodromul e mai aproape decât oraşul şi…

Am văzut un corp pe drum. Nu, nu un corp. Doar un braţ gol. Se termina cu un umăr zdrenţuit şi însângerat. Probabil că al unui bărbat alb, pe la treizeci de ani. Degetele erau uşor îndoite către cer.

Nathaniel se opri lângă mine.

— Doamne…

Niciunul nu eram sensibili din fire, iar din cauza şocurilor succesive trăiam într-un soi de amorţeală a minţii. M-am apropiat de braţ, apoi am privit în susul dealului. Doar câţiva copaci mai erau în picioare, dar coroanele, chiar şi desfrunzite, mascau peisajul cu reţeaua lor de crengi. Nathaniel îşi făcu mâna pâlnie la gură şi strigă:

— Hei? E cineva acolo?

Îi răspunse numai vântul foşnind printre ramuri. Dealul era pustiu.

Văzusem pe front lucruri mai grave decât un braţ retezat, când mă feream de gloanţe ca să urc într-un avion. Acum nu era război, dar morţi tot atâţia aveau să fie. A îngropa braţul părea un gest zadarnic. Dar să-l lăsăm aşa… nu se cuvenea.

L-am luat pe Nathaniel de mână.

— *Baruch dayan ha'emet.*[3]

Mi s-a alăturat cu glasul lui baritonal. Ne-am rugat nu atât pentru bărbatul acela necunoscut, care probabil că nu era evreu, cât pentru toţi oamenii pe care îi simboliza. Pentru părinţii mei şi miile – sutele de mii – de oameni care au murit în ziua aceea.

Atunci, în sfârşit, am început să plâng.

Ne-a luat alte patru ore să ajungem la aerodrom. Să ne înţelegem: vara am făcut adesea traseul într-o oră. Munţii blânzi ai Pennsylvaniei erau puţin mai înalţi decât dealurile.

Drumul acela a fost… greu.

Braţul nu a fost cel mai înfricoşător lucru pe care l-am văzut şi nu am întâlnit niciun suflet în viaţă până la aerodrom. Acolo, mai mulţi copaci rămăseseră în picioare, deşi se prăbuşiseră toţi cei cu rădăcini fragile. Dar am simţit prima rază de speranţă de când lovise suflul, pentru că am auzit o maşină.

Un motor de automobil torcea printre copaci, întâmpinându-ne. Privirea lui Nathaniel a întâlnit-o pe a mea şi am luat-o amândoi la fugă în josul drumului, zgâriindu-ne de trunchiuri şi ramuri căzute, ocolind resturi şi animale moarte, alunecând pe mâzgă şi cenuşă.

3 Binecuvântare rostită la înmormântările iudaice: „Ferice de judecătorul adevărului“ (n. tr.).

În vremea asta, maşina se auzea tot mai tare.

Când am trecut şi de ultimul obstacol, am ajuns vizavi de aerodrom. De fapt, era doar o câmpie, dar domnul Goldman îl ştia pe Nathaniel de mic şi păstra întotdeauna o pistă cu gazonul tuns pentru noi. Hambarul stătea aplecat într-o poziţie stranie, dar era în picioare. Fuseserăm incredibil de norocoşi.

Aerodromul nu era decât o fâşie de teren cu iarba tunsă, printre copaci, derulată de la est la vest, pe un platou blând. Stătuse în calea suflului, astfel că mai toţi pomii fuseseră doborâţi paralel cu ea, fără să o blocheze.

Şoseaua însoţea pista în partea de est, apoi cotea şi o urma în partea de nord. Acolo, parţial ascuns de copacii rămaşi în picioare, am văzut vehiculul pe care îl auzisem.

Era camioneta Ford roşie a domnului Goldman. Ne-am îndreptat spre ea în grabă, în josul drumului, cotind odată cu el. Un copac tăia calea, iar camioneta se lipise de el, ca şi când domnul Goldman ar fi vrut să-l împingă la o parte.

— Domnule Goldman! strigă Nathaniel, mişcând din braţe.

Camioneta nu mai avea geamuri, iar domnul Goldman era lipit de portieră. Am fugit la el, sperând că e doar inconştient. Nathaniel şi cu mine măcar am ştiut la ce să ne aşteptăm şi ne-

am adăpostit când a lovit suflul.

Dar domnul Goldman…

Când am ajuns aproape de camionetă, am încetinit. Nathaniel obişnuia să-mi povestească despre excursiile pe care le făcea în copilărie la cabană, unde domnul Goldman îi pregătea întotdeauna bastonaşe cu mentă.

Era mort. N-a fost nevoie să-l ating ori să-i iau pulsul. A fost destul să văd creanga care îi străpunsese gâtul.

TREI

> Crainic: Urmăriţi BBC World News, 21 februarie 1952. Sunt Raymond Baxter şi vă prezint ştirile. În vreme ce incendiile continuă să facă ravagii pe coasta de est a Statelor Unite, alte ţări încep să resimtă şi ele primele efecte ale meteoritului care ne-a lovit în această dimineaţă. Maroc, Portugalia şi Irlanda au raportat valuri seismice.

Ca pilot al WASP[4] în al Doilea Război Mondial, am zburat frecvent în misiuni de transport, cu avioane care abia se desprindeau de pe pistă. În micul meu Cessna mă simţeam mai protejată decât în unele avioane cu care

4 Women Airforce Service Pilot – Serviciul Femeilor Pilot din cadrul Forţelor Aeriene (n. tr.).

decolasem ca membră a WASP. Era prăfuit şi zgâriat, da, însă după verificările pe care i le făcusem înainte de zbor, cele mai meticuloase din istoria aviaţiei, am reuşit să-l ridic în aer.

Imediat ce am decolat, am executat un viraj la stânga, ca să-l întorc în direcţia Charleston. Ştiam amândoi că, probabil, era inutil, dar trebuia să încerc. În timp ce avionul se răsucea, a murit şi ultima mea fărâmă de speranţă iraţională. La răsărit, cerul era un lung zid negru de praf şi fum, aprins pe dedesubt de flăcările iadului. Dacă aţi văzut păduri aprinse, aveţi idee ce înseamnă asta. Focul urma curbura Pământului, de parcă cineva ar fi dat la o parte scoarţa terestră şi ar fi deschis Poarta Iadului. Dâre incandescente iluminau cerul, în timp ce pe Pământ cădeau neîntrerupt fragmente rezultate în urma impactului. Ar fi fost o nebunie să zbor printre ele.

La răsărit, dincolo de munţi, totul fusese doborât. Suflul culcase copacii într-o aliniere perfectă, nefirească. Pe locul de lângă mine, Nathaniel scoase un geamăt abia auzit peste urletul motorului.

Am înghiţit în sec şi am virat spre vest.

— Avem combustibil pentru două ore, i-am spus. Ai vreo propunere?

La fel ca mine, şi el era mai eficient dacă se concentra pe ceva. La moartea mamei lui a

construit o verandă în curtea noastră din spate, deşi soţul meu nu e foarte îndemânatic cu ciocanul. Se frecă pe faţă şi-şi îndreptă spatele.

— Hai să vedem dacă găsim pe cineva.

Se întinse spre radio, setat încă pe frecvenţa Turnului Langley.

— Langley, aici Cessna Patru Unu Şase Baker. Solicit indicaţii VFR. Terminat.

Nimic. Doar paraziţi.

— Către toate staţiile. Aici Cessna Patru Unu Şase Baker. Solicit indicaţii VFR. Terminat.

Parcurse toate frecvenţele, sperând ca cineva să transmită ceva. Repetă apelul pe fiecare, în timp ce eu zburam. Pe măsură ce înaintam spre vest, dezastrul nu mai era atât de mare, dar numai în comparaţie cu ceea Copaci şi clădiri fuseseră dărâmate de explozie. Unele ardeau şi nu era nimeni să le stingă. Ce trebuie să fi simţit oamenii aceia, fără a înţelege ce se întâmplă cu ei?

— Cessna neidentificat, aici Sabre Doi Unu. Orice zbor neesenţial este anulat.

La auzul vocii, am început să plâng din nou, dar nu era momentul să-mi înceţoşez privirea. Am clipit ca să-mi limpezesc ochii şi m-am concentrat asupra orizontului.

— Recepţionat, Sabre Doi Unu, aici Cessna Patru Unu Şase Baker. Solicit îndrumări spre zone de aterizare libere. Cap doi şapte zero.

— Unu Şase Baker, recepţionat. Sunt chiar deasupra ta. De unde dracu' vii?

Vorbea printre şuierături şi pârâituri, ca printr-o mască de oxigen, iar în spatele vocii lui se ghicea zumzetul discret al unui motor cu reacţie. M-am uitat înapoi, puţin mai sus, şi am întrezărit un F-86 şi copilotul mai în spate, apropiindu-se de noi. Va trebui să zboare în cercuri, pentru că viteza lui minimă era mai mare decât cea pe care o putea atinge micul meu Cessna.

— Chiar din iad, n-ai greşit prea mult.

Nathaniel se frecă pe frunte cu mâna liberă.

— Eram în Poconos când a căzut meteoritul.

— Dumnezeule, Unu Şase Baxter. Tocmai am trecut pe-acolo. Cum de mai sunteţi în viaţă?

— Habar n-am. Deci… unde aterizăm?

— Stai o secundă. Verific dacă pot să te escortez la Wright-Patterson.

— Recepţionat. Te-ar ajuta să ştii că sunt căpitan pensionat şi lucrez încă pentru guvern?

— Pentru guvern? Te rog, spune-mi că eşti senator.

Nathaniel râse.

— Nu. Sunt inginer aerospaţial la CNCA. Nathaniel York.

— Sateliţii! De-asta mi s-a părut că vă cunosc vocea. V-am auzit la radio. Maior Eugene

Lindholm, la ordinele dumneavoastră.

Vocea de la celălalt capăt al liniei dispăru câteva minute, apoi răzbi din nou printre paraziţi:

— Aveţi destul combustibil ca să ajungeţi la Wright-Patterson?

Zburasem la baza respectivă de nenumărate ori, cu diferite avioane, în timpul războiului. Era la aproximativ 250 km de noi. Am confirmat cu o înclinare a capului şi am reglat cursul, ca să ne îndreptăm spre ea.

Nathaniel încuviinţă şi el din cap şi luă iar microfonul:

— Da.

— Excelent. Ajungeţi la timp pentru cină. Nu că v-ar aştepta cine ştie ce ospăţ.

Auzind de mâncare, stomacul meu începu să chiorăie. Nu mâncasem din seara trecută şi mă rodea foamea. M-aş fi săturat chiar şi cu apă.

După ce întrerupse legătura, Nathaniel se lăsă în scaun cu un oftat.

— Mi se pare că ai un admirator.

Râse scurt, apoi îmi spuse:

— Ar fi trebuit să-l detectăm.

— Ce anume?

— Meteoritul. Ar fi trebuit să anticipăm impactul.

— Dar nu era datoria voastră.

— Nu, însă noi căutam obiecte care ar fi

putut interfera cu sateliţii. Ai fi zis că suntem în stare să depistăm un nenorocit de asteroid ajuns atât de aproape de noi.

— Albedo scăzut. Traiectorie care îl aducea pe linia soarelui. Şi…

— Ar fi trebuit să-l vedem!

— Şi dacă l-aţi fi văzut, ce-aţi fi putut face?

Motorul făcea să-mi vibreze scaunul, amplificând cu zumzetul lui aerul care şuiera pe lângă noi. Nathaniel bâţâia nervos dintr-un genunchi. Se aplecă în faţă şi luă hărţile.

— Se pare că va trebui să stabileşti cursul pe direcţia sud-vest.

O făcusem deja. În plus, aveam escortă, dar, dacă el se simţea util dându-mi indicaţii, atunci n-avea decât să mă îndrume până la destinaţie. Dârele de resturi aprinse care brăzdau cerul îmi aduceau aminte de neputinţa noastră. Le vedeam, dar nu la timp ca să le pot evita, aşa că am strâns mai bine manşa şi m-am concentrat pe zbor.

Partea bună era că senzaţia constantă de foame mă ajuta să ignor bâzâitul monoton al avionului şi mă ţinea trează. Asta – dar şi vocea jalnică de bariton a lui Nathaniel. Soţul meu se pricepea la multe, dar nu şi la cântat. Da, cânta, dar parcă era un brotac aruncat într-un butoi.

Din fericire, ştia lucrul ăsta, aşa că o dădea

pe muzică veselă, încercând să-mi alunge somnul. Behăia ca un ţap înamorat şi bătea cu piciorul în podeaua aeroplanului:

Ţii minte săpunul cu leşie al bunicii?
Era bun la toate, pe-afară, prin casă,
La haine şi oale, pe mâini şi pe faţă?

Am zărit, în sfârşit, priveliştea glorioasă a aerodromului derulându-se la sol. Lumina de identificare sclipi verde, apoi de două ori alb, semnalizând un aerodrom militar.

Pe Doamna O'Malley, în casa din vale
O chinuia ulcerul, din câte-am aflat...

— Suntem salvaţi! am strigat, reglând altitudinea. Îi anunţi că aterizăm?

Nathaniel zâmbi larg şi luă microfonul.

— Sabre Doi Unu, aici Unu Şase Baker. Şi cum ziceai că e mâncarea de la bază?

Radioul pârâi şi maiorul Lindholm râse:

— Exact aşa cum v-aţi aşteptat. Şi mai mult decât atât.

— Chiar aşa-i de rea?

— N-am spus asta, domnule. Dar, dacă sunteţi cuminte, vă dau din pacheţelul pregătit de nevastă-mea.

Am râs şi eu cu Nathaniel, chiar dacă gluma

nu fusese teribil de amuzantă.

Nathaniel comută pe frecvenţa turnului, dar nu apucă să ducă microfonul la gură, că se auzi o voce:

— Aparat de zbor cap doi şase zero, două mii şase sute metri, aici Turnul Wright-Patterson. Identifică-te!

— Către Turnul Wright-Patterson. Aici Cessna Unu Şase Baker, la două mii şase sute de metri, direct la aerodrom.

Nathaniel era copilotul meu de suficient timp ca să fi intrat deja în rutină. Lăsă microfonul de la gură, apoi zâmbi şi îl ridică din nou:

— Turnul de control, Sabre Doi Unu vine după noi.

— Turnul de control, aici Sabre Doi Unu. Escortez Unu Şase Baker, solicit aterizare pe aerodrom.

Am pufnit în râs. Probabil că pentru un pilot militar era foarte enervant să stea în coada unui amărât de Cessna.

— Unu Şase Baker şi Sabre Doi Unu, Turnul recepţionează. Aterizare aprobată. Păstrează distanţa faţă de Unu Şase Baker. Atenţie, s-a raportat...

O dâră luminoasă trecu peste botul avionului. O bubuitură ca de bombă. Avionul se zgudui. Mă luptam să-l redresez şi...

Brusc, am văzut elicea. Mişcările de rotaţie

aproape invizibile deveniseră o bară care se mişca neregulat, în hopuri. O parte din ea nici nu mai exista. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama ce se întâmplase. Dâra aceea fusese o bucată de materie reziduală care se lovise de botul avionului şi-mi ciuntise elicea.

Din cauza vibraţiilor motorului, manşa mi se zgudui în mână, iar spătarul scaunului mi se lipi de spate. Era de rău şi urma să fie şi mai rău. Putea să-mi zboare motorul. Am forţat manşa în punctul mort şi am iniţiat secvenţa de asigurare a motorului – adică l-am oprit.

La naiba! N-aveam să ajung la bază.

— Am nevoie de un culoar de aterizare. *Acum!*

Măcar ne aflam într-o zonă agricolă, deşi zăpada ascundea terenul propriu-zis. Am tras maneta de gaze la zero şi bâzâitul motorului s-a oprit, rămânând doar vuietul vântului în jurul nostru. Partea rămasă din elice se rotea împinsă de curentul de aer.

— Ce…?

— Planăm.

Dacă reziduurile ar fi lovit aripa, ar fi fost şi mai rău de noi, însă Cessna era un planor al naibii de bun. N-aş fi avut nicio şansă de a ateriza altfel.

Am observat un debleu între lanuri, loc în care aş fi putut ateriza dacă n-ar fi fost gardul

din jurul lui. Deci îmi rămânea câmpul. Am înclinat avionul, pregătindu-l de contactul cu solul.

Cu colţul ochiului am văzut că Nathaniel strângea încă microfonul în mână. Ca pilot militar, nici nu mai ştiu de câte ori am zburat fără motor. Dar pentru el era prima oară. Şi-a dus microfonul la gură şi am fost foarte mândră când am auzit cât era de stăpân pe vocea lui:

— Turnul Wright, sunt Cessna Patru Unu Şase şi anunţ situaţie de urgenţă. Am rămas fără motor şi executăm aterizare forţată pe un câmp… Ăăă…

Bâjbâi după hartă.

— Cessna Patru Unu Şase Baker, aici Turnul Wright. Te vedem. Concentrează-te pe aterizare. Sabre Doi Unu, aici Turnul Wright. Execută zbor de încercuire şi identifică locul unde au aterizat.

— Aici Sabre Doi Unu. Am înţeles.

Avionul cu reacţie vui deasupra noastră când maiorul Lindholm şi copilotul său executară o manevră amplă.

Îmi simţeam sângele pulsând nebuneşte în vene, parcă la fel de puternic ca zgomotul motorului. Nu eram la prima aterizare fără motor, dar eram la prima de acest fel cu soţul meu la bord. După toate câte se întâmplaseră azi, nu voiam să moară din cauza *mea*. Refuzam

şi să mă gândesc la asta.

— Ţi-ai pus centura? l-am întrebat.

— Ăăă... Da, mi-a răspuns, dar şi-a legat-o chiar în timp ce vorbea, deci a fost bine că l-am întrebat. Pot să te ajut cu ceva?

— Ţine-te bine.

Mi-am lăsat bărbia în piept şi m-am uitat la altimetru.

— Altce...

— Taci.

Voia să mă ajute, dar nu aveam timp de asta. Trebuia să încetinesc avionul cât de mult puteam înainte de a atinge solul, dar nu atât de mult încât să aterizăm în afara câmpului. Pământul s-a ridicat să ne întâmpine, transformându-se, dintr-o întindere albă şi uniformă, într-o machetă de trenuleţe pe o câmpie ninsă; apoi, brusc, l-am văzut în mărime naturală sub noi. Am ţinut botul avionului ridicat, ca să atingem solul cu roţile din spate mai întâi.

Zăpada se lipea de roată, încetinindu-ne şi mai mult. Cât am putut, am menţinut botul ridicat. Când roţile au atins, în sfârşit, pământul, una dintre ele s-a agăţat în brazdele neregulate de sub zăpadă. Avionul s-a zgâlţâit. Am ţinut bine de manşă, ca să păstrez aripile la acelaşi nivel, şi am apăsat pedalele de direcţie, încercând să rotesc avionul în direcţia vântului.

Ne-am rotit până când am ajuns cu faţa în direcţia din care veniserăm. Avionul s-a oprit. În jurul nostru, o lume tăcută şi nemişcată.

Am expirat dintr-odată tot aerul din plămâni. M-am lăsat pe spătar.

Un avion cu reacţie urlă deasupra noastră şi radioul începu să pârâie. Vocea maiorului Lindholm umplu cabina:

— Unu Şase Baxter, excelentă aterizare! Sunteţi teferi amândoi?

Nathaniel se ridică în capul oaselor şi luă microfonul. Îi tremura mâna.

— N-am murit. Deci, da, suntem teferi.

Masa amorfă de fasole şi bucata de friptură cu gust îndoielnic probabil că au fost cele mai bune lucruri pe care le-am gustat vreodată. Boabele aveau un gust uşor dulceag şi-mi strângeau gura pe dinăuntru fiindcă erau şi cam sărate, dar am închis ochii şi m-am relaxat pe bancheta masivă din cantina Forţelor Aeriene. Îmi părea stranie aşa goală cum era, fiindcă personalul bazei fusese implicat în operaţiunile de întrajutorare. Un vas troncăni pe masă, aducându-mi în nări gloriosul miros de ciocolată.

Când am deschis ochii, maiorul Lindholm tocmai se aşeza vizavi de noi. Mi-l imaginasem cu totul altfel. Mă aşteptasem la un tip mai în

vârstă, genul de blond nordic şi masiv.

Când colo, era de culoare şi mai tânăr decât ai fi crezut după voce. Bine clădit, înspre patruzeci de ani, cu părul negru ieşindu-i pe sub cască. Dunga roşie a măştii îi desena un triunghi în jurul bărbiei şi al nasului. Ne adusese ciocolată caldă.

Nathaniel lăsă furculiţa din mână şi se uită insistent la cele trei căni aburinde. Înghiţi în sec.

— Aceea e ciocolată caldă?

— Da, dar nu trebuie să-mi mulţumiţi. Vă mituiesc ca să vă pun întrebări despre rachete. Împinse două căni spre noi. E din provizia cu care mă trimite nevastă-mea la muncă, nu a Forţelor Aeriene.

— Dacă n-ai fi deja însurat…

Înconjurasem cu ambele mâini cana caldă înainte de a-mi da seama ce-am spus. Speram să nu se simtă jignit.

A râs, slavă Domnului.

— Am un frate…

Mi s-a strâns inima în piept. Reuşisem să-mi scot familia din minte, ca să nu clachez, dar fratele meu Hershel locuia în California. Probabil mă credea moartă. Am inspirat cu suspine, dar am reuşit să scot un zâmbet şi am ridicat privirea.

— Pot să dau un telefon? Interurban?

Nathaniel m-a mângâiat pe spate.

— Familia ei era în D.C.

— Vai, îmi pare rău, doamnă. Foarte, foarte rău, rosti maiorul.

— Dar fratele meu… e în California.

— Haideţi cu mine, doamnă.

Se uită la Nathaniel.

— Doriţi să sunaţi şi dumneavoastră pe cineva?

Nathaniel a scuturat din cap.

— Nu-i urgent.

L-am urmat pe maiorul Lindholm, cu Nathaniel în spate, pe nişte coridoare pe care abia le ghiceam. Câtă lipsă de consideraţie din partea mea! Mă bucurasem că Hershel locuia cu familia în California, dar nici măcar o clipă nu mă gândisem că mă considera moartă. Nu avea niciun motiv să creadă că nu eram în D.C. când lovise meteoritul.

Biroul în care m-a condus maiorul Lindholm era mic şi ordonat milităreşte. Singurul lucru care contrasta cu unghiurile drepte era o fotografie înrămată cu doi gemeni şi o hartă desenată în creion a Statelor Unite, fixată cu piuneze pe perete. Nathaniel a închis uşa, rămânând afară cu Lindholm.

Pe masă era un telefon negru de campanie, dar cel puţin avea cadran, aşa că nu trebuia să vorbesc cu o centralistă. Receptorul era cald şi greu. Am format numărul lui Hershel, ascultând

cum păcăneşte cadranul. Fiecare semnal trimitea un impuls pe fir şi îmi dădea timp să mă retrag într-un calm robotic.

Nu am auzit decât ţiuitul penetrant de linie ocupată. Nu mă surprindea că toate liniile erau ocupate, dar am închis şi am format din nou numărul imediat. Sângele îmi pulsa în ritmul sunetului de „ocupat”.

Nici nu am pus bine în furcă receptorul, că Nathaniel a şi deschis uşa.

— Eşti în regulă?

— Sună ocupat.

M-am şters pe faţă, dar cred că nu am făcut decât să întind şi mai mult murdăria. Aş fi cerut să trimit o telegramă, însă operatorii militari sigur erau prinşi cu altele.

— Încerc mai târziu.

Ar fi fost multe de spus despre faptul că rămăsesem în viaţă şi stăteam pe picioarele mele. Eram un pachet de nervi unsuros, însângerat şi cu miros de fum, dar trăiam. Soţul meu trăia şi el. Fratele meu şi familia lui trăiau. Iar dacă aveam nevoie de încă un lucru care să-mi aducă aminte că asta era o binecuvântare, atunci nu trebuia decât să mă gândesc la câţi oameni muriseră astăzi.

Totuşi, când un colonel a păşit în cameră, m-am surprins aranjându-mi părul, de parcă ar mai fi contat cum arăt. Apoi am văzut şi cine purta

însemnele de colonel. Stetson Parker. Noroc că eram destul de murdară pe faţă ca să nu mă mai îngrijorez că-mi vede expresia.

Nemernicul fusese promovat. Nimic surprinzător, pentru că obişnuia să se dea bine pe lângă oricine era mai mare în grad decât el sau pe lângă orice persoană de care avea nevoie… Cum făcea şi acum, întinzându-i mâna lui Nathaniel.

— Domnule inginer York, nici nu ştiţi ce uşurat mă simt că sunteţi teafăr.

Chiar şi cu entuziasmul de mai devreme al lui Lindholm pentru rachete, nu era deloc greu să uiţi că Nathaniel devenise o celebritate graţie lansării sateliţilor. Reuşiserăm s-o luăm înaintea ruşilor şi să trimitem un satelit pe orbită nu o dată, ci de trei ori. Soţul meu extrem de frumos şi fermecător – şi nu sunt deloc părtinitoare când vine vorba despre el – ajunsese imaginea programului spaţial al CNCA.

— Păi, maiorul Lindholm s-a ocupat foarte bine de noi. Vă mulţumim că ne ajutaţi, domnule colonel…

Bărbatul avea numele scris pe ecuson, dar tot se cuvenea să fim prezentaţi.

— Vai, am uitat de buna-cuviinţă! Sunt pur şi simplu copleşit că sunteţi aici.

Parker a afişat un rânjet larg.

— Colonel Stetson Parker, comandantul

bazei. Deşi, după cum stau lucrurile, se pare că nu răspund numai de ea.

Normal că spunea asta, ca să ne arate cât era el de important. Am făcut un pas în faţă şi i-am întins mâna.

— Mă bucur că vă revăd, domnule colonel.

El ridică uimit din sprâncene.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar nu ştiu de unde să vă iau.

— Când ne-am cunoscut, eram încă Elma Wexler. Pilot în WASP.

Faţa i s-a înăsprit puţin.

— A, fiica generalului. Da, îmi amintesc acum.

— Felicitări pentru promovare, i-am spus, oferindu-i un zâmbet de „fir-ai tu să fii”. Probabil aţi muncit foarte mult ca s-o obţineţi.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Râse şi-l bătu pe Nathaniel pe umăr.

— Dar văd că şi domnişoara a fost promovată. Acum e doamna York, nu?

Mă dureau dinţii tot strângând din ei, dar zâmbeam în continuare.

— Ne-aţi sugerat că nu ştiţi cine e superiorul dumneavoastră. Ce ne puteţi spune despre situaţia actuală?

— Păi…

Redeveni serios, fără ca de data asta să se prefacă neapărat, şi ne făcu semn să ne aşezăm

de cealaltă parte a biroului.

— Luaţi loc, vă rog.

Parker se aşează în spatele biroului. Abia atunci îmi sări în ochi tăbliţa cu numele, aşezată la mijloc, pe marginea mesei. M-am mirat că avea gemeni. Oare cine s-o fi măritat cu el? Îşi uni vârfurile degetelor şi oftă.

— O explozie…

— Un meteorit.

— Aşa s-a anunţat la ştiri. Dar, din moment ce Washingtonul a fost ras cu totul, eu aş paria pe ruşi.

Nathaniel îşi lăsă capul pe-o parte.

— E vreo urmă de radioactivitate?

— Încă n-am trimis pe nimeni destul de aproape de zona exploziei, ca să verifice.

Ce idiot! I-am explicat eu cum stă treaba, ca la grădiniţă:

— Cad resturi peste tot. Pentru început, le-aţi putea testa pe ele. În al doilea rând, aşa ceva nu se întâmplă când cade o bombă atomică. Se întâmplă când un meteorit face o gaură în atmosferă şi materialul rezultat în urma străpungerii este absorbit în spaţiu, pentru ca după aceea să cadă pe Pământ.

Ochii colonelului se îngustară.

— Atunci aflaţi următoarele lucruri: Congresul Statelor Unite era în plină şedinţă, atât Camera Reprezentanţilor, cât şi Senatul.

Guvernul nostru aproape că a fost şters de pe faţa pământului. Pentagonul, Langley… Deci, şi dacă a fost un fenomen natural, chiar credeţi că ruşii nu vor încerca să profite de el?

Asta… asta era o idee terifiant de plauzibilă. M-am proptit de spătar şi mi-am încrucişat mâinile la piept, ca să alung senzaţia bruscă de frig din încăpere. Nathaniel puse capăt liniştii:

— Aşadar armata pune la punct un plan de apărare?

Nu accentuă cuvântul „armata”, dar din întrebarea lui reieşea clar că, orice s-ar întâmpla, nu un colonel urma să dirijeze spectacolul.

— E soluţia cea mai prudentă. Domnule inginer…

Colonelul făcu o pauză, dar ezitarea lui fu atât de ostentativă, încât parcă vedeai cum numără secundele în minte.

— Aţi fost implicat în Proiectul Manhattan, nu-i aşa?

Nathaniel înţepeni lângă mine. Proiectul Manhattan fusese fascinant sub aspect ştiinţific, dar înspăimântător din toate celelalte puncte de vedere.

— Da, dar în prezent mă concentrez pe explorarea spaţiului cosmic.

Parker îi ignoră vorbele cu un gest de nepăsare.

— Îmi pare rău că trebuie să vă fac asta după dimineaţa extenuantă pe care aţi avut-o, dar pot să vă convoc la o şedinţă?

— Nu cred că aş avea cu ce să contribui la ea.

— În acest moment, sunteţi cel mai bun inginer aerospaţial.

Niciunul dintre noi nu simţea nevoia să i se aducă aminte câţi oameni de la CNCA erau probabil morţi. I-am pus mâna soţului meu pe genunchi, ca să-l liniştesc, aşa cum mă liniştise şi el pe mine. CNCA nu deţinea însă singurul program de inginerie aerospaţială.

— Nu subestimez munca soţului meu, dar Wernher von Braun lucrează la Proiectul Sunflower în Kansas.

Parker pufni şi îmi aruncă un zâmbet chinuit. În timpul războiului, îl iritase ideea că trebuie să fie politicos cu mine din cauza tatălui meu; acum îl irita ideea că trebuie să fie politicos cu nevasta inginerului York.

— Doamnă, e frumos din partea dumneavoastră că vreţi să ne ajutaţi, dar sper că înţelegeţi că nu pot implica un fost nazist ca Von Braun în chestiuni de siguranţă naţională, îmi spuse, apoi se uită din nou la Nathaniel, ignorându-mă cu desăvârşire. Ce spuneţi, domnule inginer? Vrem doar să aflăm ce opţiuni avem pentru a menţine America în siguranţă.

Nathaniel oftă şi-şi îndepărtă o scamă de pe pantaloni.

— Bine, acceptă el. Dar nu promit că voi veni cu idei strălucite.

Mi-am întins picioarele şi am vrut să mă ridic odată cu el. Parker însă mă opri cu un gest şi clătină din cap.

— Nu-i nevoie, doamnă. Puteţi să vă odihniţi aici, în biroul meu, până când maiorul Lindholm vă pregăteşte o cameră.

— Avem camere goale la noi acasă, dacă vreţi să evitaţi TLF[5]-urile, adăugă Lindholm.

M-am simţit flatată – nu pentru că ne oferea un loc unde să stăm, ci pentru că folosise acronimul pentru locuinţe temporare, fără să mi le explice ca unui civil.

— Sunteţi foarte amabil. Dar nu se va supăra soţia dumneavoastră?

— Sigur că nu, doamnă.

Parker îmi oferi un zâmbet neaşteptat de cald.

— Sunteţi pe mâini bune. Soţia lui face o plăcintă pe cinste.

Recunosc că m-a uimit aparenta camaraderie dintre cei doi. Experienţele mele personale cu Parker nu fuseseră deloc plăcute. Speram ca maiorul Lindholm să nu se dovedească şi el cu două feţe.

5 Temporary Lodging Facility – Unitate de Cazare Temporară (n. tr.).

— Mulţumesc. Ei, şi acum, că am rezolvat problema asta, putem să mergem la şedinţă, am spus.

Nu că voiam neapărat să merg, dar aş fi dat orice să mă simt utilă.

— Ăăă… îmi pare rău, doamnă.

Parker se trase de cravată.

— Ar fi trebuit să spun că numai domnul inginer York este autorizat să participe la acest nivel, fiind deja implicat în Proiectul Manhattan. Mă înţelegeţi, desigur.

Autorizaţie, pe naiba! Din câte spusese, nu mai exista nicio ierarhie, deci cu atât mai puţin autorizaţii. Dar, dacă aş fi spus cu voce tare asta, ceea ce ar fi urmat n-ar fi folosit nimănui, aşa că m-am aşezat la loc.

— Atunci, să fiţi sănătos. Sigur că înţeleg. Stau aici şi aştept.

Nathaniel ridică din sprâncene. Mă cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că sunt nervoasă, chiar dacă nu ştia exact de ce. Am scuturat din cap, asigurându-l că totul e în ordine. Am zâmbit, mi-am aşezat sfioasă mâinile în poală şi m-am lăsat pe spate în scaun. Aveam să stau acolo şi să aştept ca o fetiţă cuminte, până când îşi termină soţul meu treaba, rugându-mă ca ţicnitul ăla de colonel să nu pornească un război nuclear.

PATRU

90 DE MORŢI ÎNTR-UN CUTREMUR DIN IRAN

TEHERAN, IRAN, 3 martie 1952 – (Reuters) – 90 de persoane au murit şi 180 au fost rănite în cutremurele din LaRistan şi Bastak, localităţi din sudul Iranului. Radio Teheran a anunţat astăzi că cutremurele s-au produs din cauza meteoritului care a lovit America de Nord.

Soarele apusese în nuanţe de purpuriu intens, brăzdate de dâre arămii şi auriu-închis. Dacă ne luam după cerul roşu care se arcuia deasupra noastră, puteam la fel de bine să fi ajuns pe Marte. Lumina stacojie a pătat totul în jur, astfel încât până şi gardul alb al casei maiorului Lindholm arăta ca îmbibat cu sânge.

De obicei, nu-mi place să deranjez pe nimeni, dar Parker mă călcase pe nervi. Şi, ca să fiu sinceră, eram prea obosită ca să mai gândesc şi recunoscătoare că e cineva care să-mi spună unde să merg. În plus, de TLF era nevoie pentru sinistraţi.

Nathaniel era încă la şedinţă. Ieşise numai ca să mă îndemne să plec, şi chiar nu aveam nicio scuză să rămân la bază – în afară de

certitudinea absolută că, dacă plecam, nu aveam să-l mai văd niciodată. Acestea însă nu sunt lucruri pe care să le rosteşti cu glas tare. Nu într-o zi ca cea de azi.

Când am coborât din jeep, petele de pe hainele mele deveniră şi mai vizibile. O şi auzeam pe mama certându-mă: „Elma! *Ce-o să zică lumea*?”.

Am strâns între degete portiera şi mi-am înghiţit suferinţa. Măcar mă spălasem pe faţă. Îndreptându-mi ţinuta, l-am urmat pe maiorul Lindholm pe poartă, apoi pe aleea curată spre verandă. Când urcam treptele, s-a deschis uşa şi o femeie plinuţă, într-o rochie de un albastru palid, a ieşit să ne întâmpine.

Nu avea pielea mai neagră decât Nathaniel când se bronza vara, iar trăsăturile îi erau blânde, rotunjite. Mi-am dat seama, oarecum şocată, că nu mai fusesem niciodată în locuinţa unor persoane de culoare. Doamna Lindholm îşi aranjase buclele într-o coafură *bouffant*, care-i scotea în evidenţă obrajii de un maroniu-deschis. Din spatele ochelarilor mă priveau doi ochi înroşiţi şi micşoraţi de grijă.

Deschise larg uşa şi-şi apăsă mâna pe piept.

— Sărăcuţa de tine! Intră repede în casă.

— Mulţumesc, doamnă.

Pe jos era un linoleum curat ca lacrima, care imita cărămizile. Bocancii mei erau atât de

murdari, că nu li mai vedea culoarea originală.

— Staţi să-mi scot bocancii.

— Lasă, nu-ţi face griji.

M-am aşezat pe trepte şi m-am descălţat. Mamei i-ar fi fost ruşine cu mine dacă aş fi cărat jegul acela în casa cuiva.

— Soţul meu va face destulă murdărie pentru amândoi când va veni.

Doamna Lindholm râse.

— Păi, nu fac toţi la fel?

— Sunt chiar aici, interveni maiorul, oprindu-se pe scări, lângă mine. Să ne spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva. Orice. Şi mă voi asigura că domnul inginer ajunge şi el bine sănătos.

— Mulţumesc.

Dacă mai trebuia să văd încă o expresie de bunătate, cred că m-aş fi prăbuşit. M-am concentrat pe celălalt bocanc. Până şi şosetele îmi erau murdare şi nici picioarele nu arătau mai bine.

Doamna Lindholm făcu câţiva paşi pe terasă.

— Am crescut trei băieţi. Un pic de murdărie nu-i mare lucru, crede-mă.

Nu era momentul să plâng. Poate mai târziu. Am inspirat scurt şi mi-am reţinut lacrimile care ameninţau să-mi inunde obrajii. Le-am înghiţit sarea. Cu mâna pe balustradă, m-am ridicat în picioarele goale.

— Nu găsesc cuvinte să vă mulţumesc.

— A, dar încă nu am făcut nimic!

Îşi apropie mâna de spatele meu, fără să mă atingă, şi mă îndemnă să intru în casă.

— Acum cred că primul lucru pe care vrei să-l faci e o baie fierbinte.

— În momentul ăsta, şi un duş rece e bun.

Uşa din faţă dădea direct în camera de zi. Mobila era aşezată în unghiuri drepte, până şi obiectele de decor stăteau aliniate perfect în raport cu marginea rafturilor şi a meselor. Aerul mirosea a spray de mobilă cu lămâie şi scorţişoară.

— Dacă voiai duş rece, puteai să rămâi la cazarmă.

Doamna Lindholm trecu iute din cameră într-un coridor şi deschise prima uşă pe dreapta. Cada pe suporturi în formă de gheare ocupa aproape întreaga baie.

— Am spumă de baie. Levănţică şi trandafir.

— Cred că ar trebui să fac un duş mai întâi.

Gazda mea îşi aşează mai bine ochelarii pe nas, studiind mizeria întărită pe hainele şi pielea mea.

— Hm… Bine. Dar, după aceea, te înmoi, ne-am înţeles? Altfel, mâine o să te doară toate.

— Da, doamnă.

Nu greşea. După câte îndurasem, n-ar fi fost de mirare ca a doua zi să nici nu mă pot ridica

din pat.

— Aşa. Aici ai prosoape şi o pijama de-a fiului meu celui mai mare.

Puse mâna pe o pijama din flanelă roşie.

— Cămăşile mele de noapte ar cădea de pe tine. Lasă-ţi hainele pe dulap, le pun eu la spălat.

Când a ieşit din baie, am dat din cap a încuviinţare, sperând că va înţelege cât de recunoscătoare îi eram.

Trebuia să-mi spele hainele, altfel nu aş fi avut ce îmbrăca. Nu era un moft de duduie care vrea să iasă în lume prima oară. Realmente, nu aveam ce pune pe mine. Eram sinistraţi. Casa. Slujbele. Prietenii. Banca noastră – toate dispăruseră când lovise meteoritul.

Iar dacă Nathaniel nu ar fi fost inginer aerospaţial – dacă Parker nu ar fi avut nevoie de el –, atunci ce s-ar fi ales de noi? M-am gândit la oameni ca domnul Goldman, dar nu la cei care supravieţuiseră. Ce aveau să se facă sutele şi miile de oameni aflaţi pe buza prăpastiei?

Un nor de aburi ieşi din baie înaintea mea. M-am târât pe coridor în pijamaua împrumutată. Pantalonii îmi veneau bine, pentru că am picioare lungi, dar mânecile îmi ascundeau degetele. Le-am suflecat din mers, simţind cum mă ustură zecile de tăieturi mici de pe mâini când ating materialul moale. Mintea mea părea

golită de gânduri.

Cred că eram încă în şoc, ceea ce era de aşteptat, bănuiesc, dar măcar nu mai tremuram. Parcă eram toată învelită într-o plapumă din bumbac.

În camera de zi, televizorul mergea, însă foarte încet. Doamna Lindholm îşi trăsese scaunul aproape de ecran. Stătea aplecată în faţă, cu ochii la imagini, şi strângea în pumni o batistă.

Printre puricii albi şi negri de pe ecran, Edward R. Murrow stătea la biroul său, cu ţigara în mână, vorbind despre evenimentele zilei:

— Conform celor mai recente date, numărul total al morţilor după căderea meteoritului este 70 000, dar se aşteaptă să crească. S-au raportat 500 000 de persoane rămase fără casă în Maryland, Delaware, Pennsylvania, New York, New Jersey şi Virginia, precum şi în Canada şi în porţiunea inferioară a coastei estice, în Florida. Aceste imagini au fost pozate din avion, la aproximativ cinci ore după dezastru. Ceea ce vedeţi, doamnelor şi domnilor, este locul pe care s-a aflat capitala noastră.

Ecranul prezenta un bazin cu apă care bulbucea ca un gheizer. Mi s-a tăiat răsuflarea când camera a pivotat ca să surprindă orizontul şi scara de mărime mi-a devenit clară. Marginea solului negru era un cerc de pământ ars, cu

diametrul de sute de kilometri. Pe coastă, nu apa Golfului Chesapeake inundase malurile, ci malurile încetaseră să existe. Mă uitam la ocean.

Din el ieşeau aburi.

Am rămas fără suflare, ca şi când aş fi primit un pumn în burtă.

Doamna Lindholm se răsuci în scaun. Îşi stăpânea propriul şoc şi suferinţa, împăturindu-le în pătrate ordonate, ca să fie o gazdă bună.

— O! Pare că te simţi un pic mai bine.

— Da, am…

M-am apropiat de televizor, îngrozită şi fascinată în acelaşi timp.

— Pe coasta de est s-a decretat stare de urgenţă. Armata, marina, aviaţia şi Crucea Roşie s-au mobilizat şi acordă ajutor sinistraţilor.

Camera pivotă şi surprinse imagini de la sol. Sinistraţii erau adunaţi la un loc. În fundal, o fetiţă cu arsuri pe braţe ţopăia nesigură pe picioare lângă mama ei. Încă o trecere bruscă, la ceea ce fusese o şcoală generală. Cadavrele de copii… Probabil fuseseră în pauză când a căzut meteoritul. Crezusem că lucrurile păreau mult mai tragice în mintea mea decât în realitate. Mă înşelasem.

Doamna Lindholm închise televizorul.

— Gata! Nu-i nevoie să vezi aşa ceva. Trebuie să mănânci.

— Vă rog, nu vă deranjaţi pentru mine.

— Niciun deranj. Nu i-aş fi spus lui Eugene să te aducă aici dacă m-ai fi deranjat.

Se ridică şi vârî batista în betelia fustei.

— Hai în bucătărie, să-ţi dau ceva să mănânci.

— Vă... vă mulţumesc.

Din bun-simţ, mă consideram un oaspete nepoftit, însă adevărul era că trebuia să mănânc ceva, chiar dacă nu-mi era foame. În plus, dacă gazda semăna cât de cât cu mama – m-am şters la ochi cu dosul palmei –, atunci a refuza să mănânc de la ea ar fi fost un gest cât se poate de neospitalier.

Am simţit linoleumul rece sub tălpile goale. Pereţii erau zugrăviţi în culoarea mentei, iar deasupra blaturilor impecabile stăteau dulapuri de un alb imaculat. Oare făcuse curăţenie ştiind că sosesc eu sau îşi ţinea întotdeauna casa atât de ordonată? Când a deschis frigiderul, am bănuit că a doua variantă era corectă.

Probabil că avea o prietenă care vindea caserole Tupperware, dacă nu cumva le vindea chiar ea. Păstra alimentele în recipiente asortate la culoare cu ele. Dacă nu i-aş fi surprins momentul de şoc şi durere din faţa televizorului, aş fi zis că a ieşit direct dintr-o reclamă la General Electric.

— Ce zici de un sandvici cu şuncă şi brânză?

— Ăăă… poate doar brânză?

— După ce zi ai avut? Ai nevoie de proteine.

Mama zicea că e mai bine s-o spun de-a dreptul:

— Suntem evrei.

Doamna Lindholm îşi îndreptă spatele şi ridică din sprâncene.

— Da? Păi… n-aş fi zis, după cum te văd.

Era bine intenţionată. Ştiu că era. Trebuia să cred asta, pentru că eram musafira ei şi nu aveam unde altundeva să mă duc. Am înghiţit în sec şi am zâmbit.

— Cu brânză e foarte bine.

— Dar cu ton nu?

— Tonul e perfect, dacă nu-i prea mare osteneala.

Nici Nathaniel, nici eu nu ne trăgeam din familii care mâncau *kosher*, dar după ce a început războiul eu am renunţat la carnea de porc şi la fructele de mare. Disciplina, dacă nu altceva, mă ajuta să nu uit cine sunt şi de ce era important lucrul ăsta.

— Niciun deranj.

Scoase o caserolă roz din frigider.

— Eugene mănâncă întotdeauna ton la prânz, aşa că i-l ţin pregătit.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Stai jos.

Mai scoase o caserolă, de data asta verde.

— Mi-ar fi mai greu să-i explic unde sunt toate decât să i le pregătesc eu.

Pe peretele de lângă frigider atârna un telefon maro. Când l-am văzut, m-a cuprins un sentiment acut de vinovăţie.

— Aş putea să... nu vreau să vă deranjez, dar aş putea să dau un telefon? E vorba despre o convorbire interurbană şi...

Am lăsat propoziţia neterminată, neştiind când puteam să mă revanşez faţă de ea.

— Bineînţeles. Vrei să te las singură?

— Nu, nu, am răspuns, minţind.

Aş fi dat orice să fiu singură, dar nu voiam s-o deranjez mai mult.

— Mulţumesc.

Doamna Lindholm împinse alimentele pe masă şi arătă spre telefon.

— Nu suntem cuplaţi, deci nu-ţi face griji că te-ar asculta cineva. Ăsta-i unul dintre avantajele de a sta în casa unui maior, nu?

M-am dus imediat la telefon, dorindu-mi să fi fost în altă cameră sau să fi avut curajul să-i spun adevărul. Am format numărul, dar era tot ocupat, fir-ar să fie. Am reuşit să nu înjur. Cel puţin nu cu voce tare.

Am format din nou. În sfârşit, suna.

Uşurarea mi-a înmuiat genunchii şi m-a obligat să mă proptesc de perete. Mă rugam la fiecare sonerie: „Dă, Doamne, să fie acasă.”

„Dă, Doamne, să fie acasă.” „Dă, Doamne…”

— Alo? Familia Wexler, mi-a răspuns vocea calmă şi profesionistă a fratelui meu.

Eu abia am îngăimat:

— Hershel? Sunt Elma.

O răsuflare tăiată, apoi doar pârâitul tipic convorbirilor interurbane.

— Hershel?

Nu l-am mai auzit niciodată pe fratele meu suspinând. Nici măcar când i s-a fracturat genunchiul de i s-a văzut rotula. O auzeam şi pe Doris, soţia lui, întrebând ceva, probabil ce s-a întâmplat.

— E Elma, i-a explicat Hershel. Nu… Nu. Trăieşte, lăudat fie Domnul! E în viaţă.

Apoi către mine:

— Am văzut ştirile. Dar… dar mămica şi tăticul?

— Nu.

Mi-am apăsat degetele pe ochi şi mi-am sprijinit fruntea de perete. În spatele meu, doamna Lindholm făcea sandviciul într-o linişte nenaturală. A trebuit să forţez cuvintele să-mi iasă din gât:

— Nathaniel şi cu mine eram plecaţi din oraş. Mami şi tati erau acasă.

Respiraţia lui îmi vibra în ureche.

— Dar tu şi Nathaniel sunteţi în viaţă.

— Ştii… ştii ceva de Charleston?

— A fost lovit de mai multe valuri seismice, dar mulţi au reuşit să se evacueze la timp.

Apoi mi-a răspuns la întrebarea pe care voisem, de fapt, s-o pun:

— Nu ştim nimic de bunica, nici de mătuşi.

— Şi mie mi-a trebuit o vreme să prind legătura cu voi.

Doris a mai spus ceva, iar vocea lui Hershel s-a auzit mai estompat: „Ce? Da… da, o întreb”.

Soţia lui a fost întotdeauna mai organizată decât el, încă de pe vremea când o curta. Am zâmbit, închipuindu-mi lista pe care probabil că o încropea chiar acum.

— Unde eşti? Ai nevoie de ceva? Eşti rănită?

— Suntem la baza Wright-Patterson din Ohio. De fapt, la soţii Lindholm, care ne-au primit la ei peste noapte. Aşa că nu te îngrijora, are cine să aibă grijă de mine.

Am aruncat o privire peste umăr. Doamna Lindholm tăiase sandviciul în sferturi şi acum îndepărta coaja de pâine.

— De fapt, ar trebui să închid, te sun de la telefonul lor.

— Data viitoare sună cu taxă inversă.

— Bine, te sun mâine, dacă nu sunt circuitele ocupate. Transmite-i dragostea mea lui Doris şi copiilor.

Când am închis, am rămas cu capul proptit de perete, de parcă zugrăveala verde mi-ar fi

putut răcori fruntea. Cred că am stat aşa doar câteva momente.

Am auzit scârţâit de scaun, ca şi când doamna Lindholm s-ar fi aşezat, aşa că m-am adunat şi mi-am îndreptat spatele. Tati obişnuia să spună că ţinuta contează la ofiţeri şi la doamne.

— Vă mulţumesc. Fratele meu a fost foarte îngrijorat.

— Şi eu aş fi fost, sunt convinsă.

Pusese sandviciul pe o farfurie lucioasă, la mijlocul unui napron, iar lângă ea, un pahar cu apă rece.

Bucătăria obişnuită, ticăitul ceasului de pe perete, zumzetul frigiderului şi femeia aceea bună la suflet, cu sandviciurile, naproanele şi pijamalele ei din flanelă păreau rupte de lumea în care trăisem toată ziua. Imaginile copiilor arşi de la televizor puteau fi şi ele foarte bine de pe Marte, fără nicio legătură cu lumea de aici.

Scaunul a scârţâit când m-am aşezat, iar încheieturile mele au protestat de durere. Aşa cum fusesem învăţată, mi-am pus şerveţelul în poală şi am luat primul sfert de sandvici. Eram norocoşi. Aveam un avion care ne oferise o cale de scăpare.

— E bun sandviciul?

Mâncasem primul sfert fără să-mi dau seama. Simţeam un gust de peşte mort şi

murături putrede. I-am zâmbit gazdei mele.

— E delicios.

CINCI

VENEZUELA, LOVITĂ DE VALURI SEISMICE

Caracas, Venezuela, 4 martie 1952 – (AP) – Un val seismic, despre care se crede că a fost cauzat de meteoritul care a lovit coasta Americii de Nord, a izbit portul Vela de Coro, provocând pagube grave, s-a raportat astăzi Guvernului. Vasele ancorate în portul din vestul ţării au fost distruse şi multe case din apropierea ţărmului au fost culcate la pământ, se precizează în aceleaşi rapoarte. Încă nu se cunoaşte numărul morţilor şi al răniţilor.

La un moment dat, probabil că am adormit pe canapea. M-am trezit când am simţit mângâierea lui Nathaniel pe frunte. Lumina din bucătărie se furişa în camera de zi şi cădea pe cămaşa albă, cu nasturi, pe care o purta. Era curat şi făcuse duş. În prima clipă, dezorientată, am crezut că totul fusese un vis al meu.

— Hei…

Zâmbi şi-mi dădu la o parte părul de pe

frunte.

— Vrei să dormi aici sau în dormitor?

— Când ai ajuns aca… Aici?

M-am sculat în capul oaselor, întinzându-mi gâtul, ca să-l dezmorţesc. Doamna Lindholm îmi pusese o cuvertură colorată pe umeri, iar televizorul era o stafie neagră într-un colţ al camerei.

— Acum. M-a adus maiorul Lindholm.

Arătă din cap în direcţia bucătăriei.

— Pregăteşte un sandvici.

— Ai apucat să mănânci ceva?

— Da. Ne-au adus câte ceva la şedinţă.

Îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic în picioare. Tăieturile, zgârieturile şi vânătăile cu care mă alesesem în timpul zilei se treziră pe întuneric. Pulpele mă dureau la fiecare pas. Până şi braţele mele protestară când am împăturit pătura. Era prea devreme să mai iau o aspirină?

— Cât e ceasul? am întrebat.

— E aproape miezul nopţii.

Dacă el abia se întorsese, atunci lucrurile nu stăteau bine deloc. În lumina slabă, faţa i se vedea prea puţin ca să-i citesc trăsăturile. Din bucătărie se auzi cum maiorul zgârie o farfurie cu cuţitul. Am pus cojocul deoparte.

— Hai să mergem în dormitor.

Nathaniel veni după mine în semiîntunericul

de pe coridor, până în dormitorul unde ne cazase doamna Lindholm. Fusese al fiului ei celui mai mare, Alfred, care studia ingineria la Caltech. În afară de steagul Leoparzilor, echipa de sport a liceului său, celelalte lucruri, printre care setul Erector parţial asamblat şi colecţia Jules Verne, coborâseră parcă din camera copilăriei mele. Toate celelalte erau în carouri sau roşii – contribuţia mamei lui, am presupus.

După ce închise uşa, Nathaniel vru să aprindă lampa, dar l-am oprit. Mă simţeam mai în siguranţă pe întuneric şi voiam să prelungesc senzaţia. Aici, doar noi doi, fără un radio care să ne amintească de cele petrecute, parcă eram în vizită la prieteni. Soţul meu mă luă în braţe, iar eu m-am sprijinit de el, cuibărindu-mi obrazul în conturul pieptului său.

Îşi propti bărbia pe capul meu, trecându-şi degetele prin părul meu încă umed. Mirosea neobişnuit, a săpun de mentă.

M-am lipit de el.

— Ai făcut duş la bază?

Îmi răspunse dând din cap şi frecându-şi bărbia de părul meu.

— Am adormit cu capul pe masă, aşa că au luat o pauză. Am făcut duş ca să mă trezesc.

M-am retras din îmbrăţişare şi l-am privit. Cearcănele i se accentuaseră. Nemernicii. După câte pătimise, îl ţinuseră treaz?

— Nu te-au trimis acasă?

— Mi-au sugerat-o.

Mă strânse la piept mai tare înainte de a-mi da drumul. Apoi îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi se îndreptă spre pat.

— Dar m-am temut că, dacă plec, colonelul Parker va face o prostie. Încă ar putea s-o facă.

— E un idiot.

Nathaniel s-a oprit din dezbrăcat, cu mânecile cămăşii scoase pe jumătate.

— Am înţeles că îl cunoşti.

— A fost pilot în război. Comanda o escadrilă şi nu supooooorta să zboare femeile cu avioanele lui. De-a dreptul ura faptul ăsta. Şi-i plăcea să pipăie.

Privind retrospectiv, n-ar fi trebuit să-i spun ultima parte soţului meu. Nu acum, când era extenuat. S-a îndreptat de spate atât de brusc, că m-am temut să nu-i plesnească nasturii de la cămaşă.

— Ce?

Am ridicat braţele, încercând să-l liniştesc.

— Nu şi cu mine. Şi nici cu femeile din escadrila mea.

Adică nu după ce am stat de vorbă cu tata. Am scuturat din umeri.

— Avantajul de a fi fată de general.

Nathaniel pufni şi continuă să-şi scoată cămaşa.

— Asta explică multe.

Era tot zgâriat şi plin de vânătăi pe spate.

— Cred că l-am convins că n-a fost o bombă atomică, dar e sigur că meteoritul a fost ţintit de ruşi.

— Nici măcar nu s-au lansat încă.

— I-am spus şi asta.

Nathaniel oftă.

— Vestea bună e că ierarhia autorităţii nu e chiar atât de afectată cum ar vrea el să fie. Generalul Eisenhower se întoarce cu avionul din Europa. De fapt, ar trebui să ajungă mâine-dimineaţă.

Am luat cămaşa lui Nathaniel şi am atârnat-o pe spătarul unui scaun.

— Vrei să spui aici, la Wright-Patterson, sau în America?

— Aici. E baza cel mai puţin afectată din zonă.

Cifrele se aşezară cuminţi între noi. Eram la peste opt sute de kilometri de locul impactului.

A doua zi, dimineaţă, am văzut pentru prima oară cum vom arăta la bătrâneţe. Nathaniel abia reuşi să se dea jos singur din pat. La cutremur, molozul îl lovise mai mult pe el. Spatele lui era o colecţie de hematoame şi contuzii care s-ar fi potrivit mai bine în manualele medicale ale mamei mele decât pe

un om viu.

Nici eu nu stăteam mai bine. Nu mi-a mai fost aşa de rău decât o dată, într-o vară când am făcut gripă. Dar am reuşit să mă ridic, convinsă că, dacă fac mişcare, o să-mi revin cât de cât.

Nathaniel a avut nevoie de două încercări ca să se ridice în şezut pe marginea patului.

— Ar trebui să te odihneşti.

A scuturat din cap.

— Nu pot. Nu vreau ca Parker să-l influenţeze pe generalul Eisenhower.

Soţiorul meu prostuţ îmi întinse o mână, ca să-l ajut să se scoale în picioare.

— Generalul Eisenhower nu mi se pare genul de om care să se lase amăgit de un idiot.

— Până şi geniile pot să fie proaste când sunt speriate.

Icni când se ridică, lucru care nu mă umplu deloc de încredere. Dar îl cunosc pe soţul meu, e genul de bărbat care lucrează până la moarte. Se întinse după cămaşă şi se strâmbă.

Am luat halatul pe care-l împrumutase şi i l-am întins.

— Nu vrei să faci un duş mai întâi? Poate te mai dezmorţeşti puţin.

Încuviinţă şi îmi dădu voie să-l îmbrac cu halatul, apoi merse târşâindu-şi picioarele pe hol. Eu m-am dus în bucătărie, căutând-o

doamna Lindholm. Am simţit mirosul inconfundabil de bacon înainte de a intra.

M-am pregătit pentru conversaţia *aceea* la fiecare masă. Erau oameni cumsecade, iar, dacă n-ar fi fost ei, am fi dormit pe câmp. Ei, poate eram puţin melodramatică. Am fi dormit în avion. Totuşi… Şi atunci am auzit ce vorbeau, iar baconul nu m-a mai atras cu nimic.

— …tot gândesc la colegele mele de şcoală. Pearl era în Baltimore.

Vocea Doamnei Lindholm cedă.

— Gata, gata.

— Iartă-mă, sunt o proastă. Vrei gem de zmeură sau de căpşuni pe pâinea prăjită?

Am intrat cât subiectul nu devenise încă prea sensibil. Doamna Lindholm trebăluia pe blatul unui dulap, cu spatele la mine. Am văzut-o cum îşi şterge o lacrimă.

Maiorul şedea la masă şi ţinea degajat o cană de cafea din care ieşeau aburi în mâna dreaptă. În stânga avea un ziar, dar se uita încruntat pe deasupra lui, la soţia sa. Observându-mă, pe faţă îi apăru imediat un zâmbet, ca o mască.

— Sper că nu v-am trezit aseară.

— M-a trezit Nathaniel, şi bine a făcut. Altfel, m-aş fi sculat cu gâtul ţeapăn.

Am schimbat amabilităţile de rigoare cât mi-a turnat şi mie cafea.

Oare mai trebuie să spun ce bucurie îţi aduce o cafea proaspătă? Aburii şi aroma profundă ridicându-se din cană m-au trezit chiar înainte ca prima înghiţitură binefăcătoare, amară să-mi atingă buzele. Nu numai că avea un gust amărui excelent, dar mi-a pus şi simţurile în alertă. Am oftat şi m-am relaxat pe scaun.

— Mulţumesc.

— Micul dejun? Ouă? Bacon? Pâine prăjită? mă întrebă doamna Lindholm, scoţând o farfurie din dulap. Avea ochii puţin înroşiţi. Sau poate struguri?

Cât de departe fuseseră livezile de citrice din Florida?

— Ouă şi pâine prăjită, mulţumesc.

Maiorul Lindholm împături ziarul şi-l puse deoparte.

— Aşa-i. Myrtle mi-a spus că sunteţi evrei. Aţi emigrat în timpul războiului?

— Nu, domnule. Am…

Doamna Lindholm îmi puse o farfurie cu ouă şi pâine prăjită în faţă. Ouăle erau prăjite în untură. Miroseau foarte bine. La naiba! Am încercat să-mi adun gândurile cât mi-am uns pâinea cu unt.

— Familia mea a venit aici pe la 1700 şi s-a stabilit la Charleston.

— Nu mai spune!

Maiorul sorbi din cafea.

— N-am cunoscut niciun evreu înainte de război.

— Ba da, probabil aţi cunoscut, dar nu şi-au arătat corniţele.

— Hah! făcu maiorul şi se pocni peste genunchi. Bine zis!

— De fapt, bunica mea…

Mi-am folosit toată atenţia ca să întind cu grijă untul pe pâine.

— Bunica mea şi surorile ei vorbesc şi acum idiş acasă.

Doamna Lindholm se aşează lângă mine şi mă cercetă ca pe un exponat de muzeu.

— Măi, să fie! spuse ea şi o cută subţire îi apăru pe frunte. Şi vorbeau – ai zis Charleston – cu accent de sudist?

Mi-am strâmbat accentul – pe care mi-l adaptasem la cel din Washington –, vorbind fără diftongi şi înmuind consoanele, ca acasă:

— Vreţi să veniţi la noi de Rosh Hashana? *Mazel tov* la tătă lumea!

Au râs până le-au dat lacrimile când am rostit puţinele fraze pe care mi le aminteam în idiş cu accent pronunţat de Charleston. În copilărie nu-mi sunau ciudat. Credeam că aşa se pronunţă corect în idiş. Asta până când ne-am dus la sinagoga din D.C.

Nathaniel apăru în prag, mişcându-se parcă

mai uşor.

— Ce bine miroase…

Doamna Lindholm sări de pe scaun şi îi pregăti şi lui dejunul. Maiorul pălăvrăgi despre una-alta. Ne prefăceam toţi cu disperare că lucrurile erau ca de obicei. Dar în ziarul de pe masă era o fotografie cu New Yorkul transformat într-o Veneţie deformată, cu canale în loc de străzi, flancate de zgârie-norii rămaşi fără geamuri.

În cele din urmă, maiorul Lindholm se uită la ceasul de perete, care arăta ora 9:50, şi se ridică de la masă.

— Ar cam trebui să plecăm.

Nathaniel se sculă imediat de pe scaun.

— Mulţumesc pentru dejun, doamnă Lindholm.

— Cu mare plăcere, îi spuse ea, apoi îşi sărută soţul pe obraz. Mă bucur că am avut cu cine discuta, în loc să vorbesc numai cu spatele ziarului.

Maiorul râse. Era uşor să-ţi dai seama de ce se îndrăgostise de el.

— Ce planuri au doamnele pentru astăzi?

— Păi…

Doamna luă farfuria lui şi a lui Nathaniel.

— Mă gândeam să o duc pe doamna York în oraş, la cumpărături.

— Cumpărături?

Am strâns celelalte farfurii, urmând-o spre chiuvetă.

— Dar eu voiam să merg cu Nathaniel la bază.

Ea îşi lăsă capul pe-o parte şi se uită la mine ca la un marţian.

— Dar vă trebuie haine noi. Pe ale voastre le-am spălat, dar nu mai sunt bune de nimic, poate doar la muncit prin grădină.

Nathaniel trebuie să-mi fi văzut figura contrariată, dar nu mi-o înţelese. Nu din cauza banilor îmi făceam eu probleme. Dar lumea tocmai se sfârşise şi eu eram trimisă la *cumpărături*.

— Nu te îngrijora, Elma. Colonelul Parker ne-a pus la dispoziţie un buget pentru haine, până când se rezolvă treaba cu statutul meu de angajat. Aşa că ia-ţi o zi liberă şi du-te la cumpărături. Oricum, nu prea ai ce face la bază.

Tocmai asta era problema. Nu puteam face absolut nimic.

Doamna Lindholm opri maşina, un Oldsmobile, în faţa unui magazin din centrul Daytonului. Marchiza care proteja vitrina era spintecată, iar pe geamuri se instalase un strat subţire de praf. Magazinul etala rochii elegante, în tonuri aprinse. Am coborât din maşină şi m-am uitat la oamenii de pe stradă, care îşi

vedeau de viaţă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cu o zi înainte.

Nu, nu era chiar aşa. Sporovăiau în grupuri mici, mai apropiate unele de altele decât ar fi fost normal. Drapelul de deasupra frizeriei vecine cu magazinul de haine era în bernă. Peste tot, acelaşi praf ca pe vitrina magazinului. M-am cutremurat şi m-am uitat în sus, la ceaţa de un ocru bizar de pe cer.

Doamna Lindholm îmi surprinse înfiorarea, dar o înţelese greşit:

— Hai să intrăm, până nu te prinde o răceală soră cu moartea.

— A, mă pricep de minune să fentez moartea.

Se albi la faţă.

— Te rog să mă ierţi! Am uitat prin ce-ai trecut.

Uneori, ca de data asta, glumele mele nu detensionează atmosfera.

— A, staţi liniştită, n-am nimic. Pur şi simplu… Eu ar trebui să-mi cer scuze. Am făcut o glumă proastă.

— Nu, a fost vina mea.

— Nu, serios, nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

— M-a luat gura pe dinainte.

M-am uitat la ea printre pleoapele întredeschise.

— Vă aduc aminte că sunt sudistă şi nu veţi câştiga niciodată o bătălie a politeţii dusă cu mine.

Râse, iar oamenii din jur se răsuciră şi îi aruncară priviri urâte, ca şi cum ar fi înjurat în public.

— Facem pace?

— Normal.

Am arătat spre uşă.

— Intrăm?

Tot râzând, împinse uşa. Vânzătoarea, o femeie de culoare spre şaptezeci de ani, cu păr alb ca zăpada, stătea lângă radio şi asculta concentrată. Auzind clopoţeii de la intrare, se uită în jur, desprinzându-se cu greu de aparat.

„... Incendiile provocate de meteorit ieri s-au extins şi au distrus până acum peste 900 km2…”

Vânzătoarea zâmbi, ca şi cum abia îşi amintise ce trebuie să facă.

— Cu ce vă pot servi?

Întârzie cu privirea asupra mea. Nu se încruntă, doar zâmbetul i se crispă uşor.

Am simţit că mă înec de ruşine în murdăria pe care nici toată apa din lume nu o putea îndepărta de pe hainele mele. Probabil că arătam ca o vagaboandă. Mamei i-ar fi fost ruşine cu mine. Am înghiţit în sec. Aş fi vrut să mă întorc în maşină, dar gazda mea s-ar fi

simţit stânjenită, aşa că am rămas paralizată lângă uşă.

Doamna Lindholm arătă spre mine şi spuse:

— Prietena mea a fost în Est ieri.

În Est. Auzind eufemismul, vânzătoarea făcu ochi mari şi se înmuie toată, compătimitoare.

— Vai, sărăcuţa de ea! exclamă, apoi, căzând pradă curiozităţii ca mielul unui lup, întrebă: Unde anume ai fost?

— În Poconos.

Doamna Lindholm luă o rochie bleumarin de pe suport şi o cercetă.

— Nu mai are decât hainele de pe ea.

De după suport apăru o femeie albă, între două vârste.

— Chiar ai fost acolo? Ai văzut meteorul?

— Meteoritul. Meteorul explodează înaintea impactului.

De parcă îi păsa cuiva de rigoarea ştiinţifică. Cred că atunci a fost ultima oară când am corectat pe cineva. „Meteorit”, din cine ştie ce capriciu al limbii, suna aproape frumos.

— Dar, nu, am precizat, ne aflam la 500 de kilometri.

Se holba la faţa mea, ca şi când tăieturile şi vânătăile ar fi desenat o hartă a locului în care fusesem *atunci*.

— Am şi eu rude în Est.

— Da, am avut şi eu.

Am smuls o rochie de pe suport şi m-am dus repede în cabina de probă. Uşa s-a închis în spatele meu, ferindu-mă de ochii lor, dar nu şi de cuvinte. M-am scufundat în bancheta capitonată îngustă şi mi-am acoperit gura cu ambele mâini. Mă durea fiecare respiraţie, luptând să-i dau drumul din mine. *3,14159265…*

— Ea şi soţul ei au zburat cu avionul azi-noapte. I-au murit toţi, doar un frate i-a mai rămas, din câte am înţeles.

— Îngrozitor.

…35897932384… Toată lumea avea pe cineva „în Est”. Nu eram singura care-şi pierduse familia.

Vânzătoarea a spus:

— Am auzit la ştiri că trebuie să ne aşteptăm la mulţi sinistraţi, fiindcă suntem lângă baza Wright-Patterson.

Sinistraţi. Asta eram. Numai că eram primul sinistrat pe care îl vedeau aici. De ce, din atâtea alte clipe, trebuia să mă podidească plânsul tocmai într-o cabină de probă?

— Asta spunea şi soţul meu.

Doamna Lindholm părea că stă chiar în faţa cabinei.

— Azi mă duc la spitalul bazei, să mă ofer voluntară.

— Foarte frumos din partea ta.

Voluntariat. Aş putea să încerc şi eu. Aş

putea aduce cu avionul sinistraţi din Est, bandaja răni sau face altceva. Ca în război. Nu aveam motive să nu mă adun şi s-o fac din nou.

— Ce post asculţi, CBS?

Mi-am şters lacrimile şi m-am ridicat în picioare, întinzându-mă după rochia pe care o înhăţasem. Avea buline şi se potrivea unei femei cu talie de viespe.

— Îhî… Tocmai spuneau că au găsit un membru al cabinetului care a supravieţuit. Staţi să dau mai tare, dacă nu vă supăraţi, doamnelor.

Când m-am uitat în oglindă, am văzut un strigoi. Eu credeam că arăt ca o vagaboandă, dar în realitate arătam ca şi când n-aş fi supravieţuit impactului. Ochii mi se învineţiseră. Eram plină de tăieturi mici pe faţă şi pe braţe. Ceva mă izbise chiar sub linia părului, unde aveam o julitură. Dar trăiam.

— …şi valurile acelea seismice au inundat Caraibele, lăsând multe naţiuni fără curent sau apă. Se zvoneşte că numărul morţilor s-ar ridica la sute de mii…

Am deschis uşa cabinei şi am încercat să mă fac auzită peste vocea de la radio.

— Sunt o toantă. Am luat mărimea greşită.

Vânzătoarea a venit să mă ajute. Ne-am consultat în privinţa mărimii şi a rochiilor la modă, în timp ce ştirile se auzeau în fundal.

Ţara arde şi baba se piaptănă.

ŞASE

INDIENII ÎI OFERĂ AJUTOR DOAMNEI ROOSEVELT

Întrebările presei scot în evidenţă relaţia de prietenie tot mai strânsă cu SUA.
În exclusivitate pentru *The Times*

New Delhi, India, 4 martie 1952 – Întrebările adresate doamnei Franklin D. Roosevelt de către jurnaliştii indieni, la un dineu organizat astăzi de asociaţia de presă din Delhi în onoarea văduvei fostului preşedinte, au scos în evidenţă proporţiile devastatoare ale dezastrului din Statele Unite, lovite de un meteorit la începutul acestei săptămâni. Gândite, iniţial, ca un simbol al ospitalităţii locale, discuţiile s-au concentrat pe ofertele de ajutor pentru Statele Unite.

Cerul era înnorat, de un argintiu intens, când doamna Lindholm mă lăsă la bază.

— Sigur nu vrei să mergi acasă şi să te odihneşti, draga mea?

— Mulţumesc, dar mă simt mai bine dacă sunt activă.

Buzele i se lăsară în jos, a dezamăgire, dar, spre cinstea ei, nu mai insistă.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la spital. Nu uita să mănânci ceva.

— Da, doamnă.

I-am făcut cu mâna când a plecat. Făcuserăm cumpărături serioase – şi, da, recunosc că mă simţeam mai bine în haine curate şi cu vânătăile ascunse sub machiaj, dar în toată vremea asta am avut impresia că mă prefac. În fiecare magazin, radioul sau televizorul era pe un canal de ştiri. Delaware nu mai exista, iar singurul membru al cabinetului care supravieţuise era ministrul agriculturii.

Însă mai erau sinistraţi care trebuiau transportaţi. Eu ştiam să pilotez. Aşa că mi-am netezit rochia cea nouă, bleumarin, cu buline, i-am aranjat cordonul roşu aprins şi m-am dus să-l caut pe colonelul Parker. Nu pe el aş fi vrut să-l văd, dar era singurul care-mi cunoştea experienţa ca pilot.

Am bătut la uşa lui, care era deschisă. Stătea la birou, aplecat deasupra unei circulare. Jur că mişca din buze în timp ce o citea. Chelise, avea la spatele capului o gaură cât o monedă de 50 de cenţi. Oare ştia de ea?

Înălţă privirea, dar nu se ridică de pe scaun.

— Doamnă York.

— Am văzut la ştiri că Forţele Aeriene se mobilizează pentru a-i ajuta pe sinistraţi.

Am intrat şi m-am aşezat fără să fiu invitată. Adică, na, n-am vrut să-l fac să se simtă prost că ţine o doamnă în picioare.

— Aşa este. Dar nu vă îngrijoraţi, soţul dumneavoastră nu va fi trimis.

— Nici nu mă mir, din moment ce nu e în serviciul activ şi nu a făcut parte vreodată din Forţele Aeriene.

Am oftat, încercând să-mi alung şi iritarea odată cu aerul scos din plămâni.

— Dar mă întrebam dacă nu aş putea da *eu* o mână de ajutor. Cu atâţia piloţi de-ai noştri în Coreea, mi-am zis că unul în plus nu v-ar strica.

— Păi, vedeţi… sunteţi foarte amabilă, dar ăsta nu e un loc pentru doamne.

— Sunt foarte multe femei printre sinistraţi. Şi, cum am experienţă…

Ridică braţul, ca să mă oprească.

— Vă apreciez intenţia şi zelul, dar nu e necesar. Generalul Eisenhower ne recheamă trupele şi primim ajutor şi de la Naţiunile Unite.

— Dar Coreea?

— Armistiţiu.

Răsfoi hârtiile de pe birou.

— Acum, dacă nu vă supăraţi…

— Dar până când se întorc ai noştri nu aveţi

destui piloţi.

— Îmi propuneţi să vă înscriu în Forţele Aeriene? Pentru că altfel nu vă pot lăsa să pilotaţi unul dintre avioanele noastre.

Afişă un regret prefăcut.

— Şi, cum avionul dumneavoastră a fost avariat... Mă tem că nu aveţi ce face aici.

— Bine, am zis şi m-am ridicat – el, nu. Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

— Nu aveţi pentru ce, spuse el şi se întoarse la circulară. Aţi putea deveni soră medicală. Am înţeles că e o meserie bună pentru femei.

— Ce deştept sunteţi. Mulţumesc foarte mult, domnule colonel Parker.

Ceea ce mă irita cu adevărat era că avea dreptate. Voiam să ajut, dar abilităţile mele erau inutile. Fără un avion, ce altceva să fac? Să pun moartea în ecuaţie?

Am sosit la spital în momentul cel mai nepotrivit – sau cel mai potrivit, depinde cum priveşti lucrurile. Tocmai aterizase un avion cu sinistraţi şi se umpluseră paturile. Se ridicaseră corturi pe post de sală de aşteptare, pline de oameni care fuseseră afară în ultimele două zile. Arsuri, deshidratare, laceraţii, oase rupte şi stare de şoc.

Mi s-a dat o tavă cu un tonic în pahare de

carton şi mi s-a spus să le distribui. Nu făceam cine ştie ce, dar eram utilă.

— Mulţumesc, doamnă, îmi spuse o femeie blondă, luând un pahar şi uitându-se la rândurile de scaune care se întindeau până la medici. Nu ştiţi ce se va întâmpla cu noi mai departe?

Bătrânul de lângă ea se foi în scaun. Avea un ochi învineţit şi umflat, abia deschis, iar crusta de sânge de la nas sugera că-i cursese mult la un moment dat.

— Ne vor trimite în tabere, bănuiesc, răspunse el. Mi-ar fi fost mult mai bine să rămân acolo de unde m-au luat, decât să mă aducă aici.

Taberele aveau o conotaţie sumbră, iar asemenea cuvinte nu făceau bine nimănui. I-am întins tava cu paharele de carton bătrânului.

— Nu doriţi un tonic, domnule? Vă va înviora cât de cât.

Doamne, i-am vorbit cu vocea de doctor a mamei. Blândă şi încrezătoare. El pufni şi-şi împleti braţele la piept, dar gestul îl făcu să se strâmbe de durere.

— Nu eşti asistentă. Nu cu rochia asta dichisită.

Avea dreptate. I-am zâmbit totuşi.

— Nu sunt. Dau doar o mână de ajutor.

Pufni din nou şi sângele îi bulbuci dintr-o

nară. Apoi începu să ţâşnească.

— La dracu’!

— Lăsaţi capul pe spate.

M-am uitat în jur după ceva cu care să opresc hemoragia. Femeia îmi luă tava din mână.

— Strângeţi-vă de puntea na…

— Ştiu. Am mai păţit-o, mă întrerupse, dar mă ascultă.

Un bărbat palid de vizavi, îmbrăcat într-un costum zdrenţuit, probabil om de afaceri, îşi scoase cravata şi mi-o întinse. I se crăpase o lentilă de la ochelari şi privea cu ochi sticloşi.

— Mulţumesc.

Am apăsat cravata pe nasul bătrânului.

— Ăsta e cel mai elegant bandaj de care m-am folosit vreodată.

Bătrânul îmi luă cravata din mână cu o căutătură urâtă.

— Încerci să-mi distragi atenţia.

— Exact.

M-am aplecat în faţă, ca să-i examinez ochii.

— Despre ce-aţi vrea să vorbim?

Îşi ţuguie buzele.

— Ai fost pe-aici… deci trebuie să ştii câte ceva. Cât de grav e?

— Cred că…

M-am uitat la răniţii din jurul nostru.

— Cred că nu este cel mai potrivit moment

pentru discuţia asta. Vă spun doar că starea dumneavoastră e mai bună decât a multora. Aveţi şi alt subiect în minte?

— Da, zise zâmbind puţin, dându-mi impresia că îl amuză rolul de bătrân morocănos. Ce zici de Charles F. Brannan?

— De cine?

— Ministrul agriculturii.

Îşi apăsă nasul cu o porţiune curată a cravatei.

— Zice-se că făcea turul fermelor din Kansas când a căzut meteoritul. Dacă nu găsesc pe altul care să-i fie superior ierarhic, atunci tot ce se poate să ajungă el noul nostru preşedinte.

Omul de afaceri care ne dăduse cravata interveni:

— Preşedinte interimar.

— Ei, ăsta chiar e un subiect care merită dezbătut.

Bătrânul stătea tot cu ochii la tavan, supărat.

— Experţii în constituţie petrec o groază de timp vorbind despre ce înseamnă asta.

Sub stratul de murdărie, bătrânul purta o jachetă de tweed peticită cu piele veritabilă la coate.

— Unde aţi predat?

— La Citadel.

— În Charleston?

Am vorbit mult prea tare. Oamenii s-au întors miraţi spre mine. Am înghiţit în sec şi am întrebat din nou:

— Aţi fost în Charleston?

Bătrânul aplecă puţin capul în faţă şi mă cercetă cu ochiul sănătos.

— Ai rude acolo?

— E oraşul meu natal.

— Îmi pare rău... Eram într-o drumeţie cu cadeţii. Departe, pe continent. Când ne-am întors... Îmi pare foarte rău.

Am încuviinţat din cap, strângând din dinţi. Confirma ceea ce ştiam deja. Raza exploziei urmată de valurile seismice indica clar că nu existau şanse să fi supravieţuit cineva. Dar, dacă nu ştiam ceva sigur, măcar puteam spera. Iar speranţa avea să mă omoare.

Abia urcând treptele sinagogii am înţeles că, intrând pe uşa ei, acceptam, în sfârşit, că familia mea era moartă. Gândul m-a oprit în loc. M-am sprijinit de balustrada metalică. Ai mei nu mai erau. Venisem la sinagogă pentru că trebuia să încep ritualurile de doliu.

Tata nu va mai cânta niciodată la trompetă. Cuvertura de pat a mamei, uriaşă, va rămâne brodată numai pe jumătate, dacă nu era deja cenuşă.

Ochii mi s-au închis singuri, ascunzând de

mine peretele de cărămidă şi arbuştii de tisă care flancau scările. Sub scutul întunecat al pleoapelor, ochii îmi ardeau. Praful din palme era aceeaşi cenuşă care se cernea peste întreg oraşul. Resturile exploziei din D.C.

— Te simţi bine? am auzit din spate o voce de bărbat mai în vârstă, cu un uşor accent german.

Am deschis pleoapele şi m-am întors către el cu un surâs, deşi probabil că mi se înroşiseră ochii.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să blochez drumul.

Bărbatul, care stătea cu o treaptă mai jos, nu arăta, de fapt, mai în vârstă decât mine. Poate doar foarte puţin. Dar avea pe chipul supt trăsături pe care le-am recunoscut imediat. Era un supravieţuitor al Holocaustului.

— Aţi avut... rude?

Dumnezeule! Scuteşte-mă de bunătatea străinilor. Mi-am îndreptat privirea către orizont, fixând ceaţa ca de chihlimbar care plutea peste câmpiile din Ohio.

— Da. Aşa că... trebuie să stau de vorbă cu un rabin.

Dădu din cap a încuviinţare şi se strecură pe lângă mine ca să-mi ţină uşa deschisă.

— Şi eu tot pentru asta am venit.

— Of... îmi pare rău!

Ce bestie egoistă pot fi! Nu eram singura din Charleston care se trăgea dintr-o familie evreiască. În New York, dezastrul părea total. La fel, în D.C. şi… Câţi dintre noi muriseră, nelăsând în urmă pe cineva care să aprindă o lumânare în amintirea lor şi să recite *kaddishul*?

Dădu din umeri uşor şi trist, făcându-mi semn să intru. Am păşit în hol. Prin uşile deschise am întrezărit lumina liniştitoare a flăcării eterne atârnând în faţa chivotului, un simbol al reamintirii.

Bărbatul acesta… probabil că scăpase din Germania numai ca să se pomenească în mijlocul altei nenorociri când se credea mai în siguranţă. Totuşi supravieţuise. Ca mine.

Asta am făcut. Am supravieţuit.

Şi ne-am adus aminte.

E greu să ţii doliu într-o casă de neevrei. Am făcut un compromis cu mine însămi şi i-am spus dormitorului nostru „acasă”, pentru că nu mă simţeam în stare să-i explic doamnei Lindholm de ce voiam să stau pe scaune mici sau să acopăr oglinzile.

Nathaniel m-a găsit pe podea, prinzând cu un ac cu gămălie o fâşie ruptă din cămaşa mea. Nu m-am putut convinge să rup cămaşa, nu pentru că n-aş fi suferit destul, ci ca să nu trebuiască să-i explic gazdei noastre de ce sfâşii

un lucru pe care abia l-am cumpărat.

S-a oprit în loc şi s-a uitat direct la bucata zdrenţuită. Umerii i-au căzut în faţă, de parcă faptul că am făcut singură *kriah* durea şi mai tare.

Soţul meu s-a aşezat lângă mine, pe jos, şi m-a luat în braţe. Obiceiul de a nu vorbi cu cineva care-şi jeleşte un mort până nu-ţi vorbeşte el mai întâi nu-şi prea avea rostul. Oricât aş fi încercat, tot n-aş fi putut să scot o vorbă.

Când a trecut săptămâna de doliu, i-am sunat pe toţi mecanicii din cartea de telefon. Nici măcar unul nu avea piese de schimb sau timp să-mi repare avionul. Dar trebuia să fac ceva.

Supravieţuisem, deci trebuia să existe un motiv pentru asta. Un scop, un rost... ceva. M-am obişnuit să merg la spital cu doamna Lindholm în fiecare zi, să înfăşor bandaje, să spăl ploşti şi să servesc supa sinistraţilor care soseau întruna cu avionul.

Nu se mai opreau. Am sunat la mecanici din nou. Şi pe urmă încă o dată.

Unul mi-a făcut promisiuni vagi că-mi va comanda o elice, dacă va avea timp. Dacă Nathaniel ar fi fost acasă în timpul zilei, l-aş fi rugat să dea el telefoane.

Dar în fiecare seară venea acasă mai chiar

mai târziu decât mine. Vineri seara, la două săptămâni de la căderea meteoritului, s-a întors mult după apusul soarelui. Înainte nu prea ne omorâserăm cu sabatul, dar după... am simţit nevoia să mă ţin de ceva. Nevoia de continuitate.

L-am întâmpinat la uşă şi i-am luat paltonul. Maiorul Lindholm – Eugene – şi Myrtle plecaseră la o întâlnire de rugăciune la biserica lor, aşa că eram singuri în casă.

— N-ar trebui să lucrezi după apusul soarelui.

— Sunt un evreu lamentabil, spune, aplecându-se să mă sărute. Dar am avut de convins generali că, nu, ruşii n-ar fi avut cum să scape meteoritul pe noi.

— Şi acum, tot asta?

I-am atârnat paltonul în cuierul de lângă uşă.

— Necazul e că Parker a spus treaba asta cuiva... probabil... mai multor persoane... şi acum s-a răspândit printre militari sub forma „am auzit că e posibil să fi fost o ofensivă a ruşilor”.

— Of!

I-am făcut semn să meargă în bucătărie, unde lumina rămăsese aprinsă.

— Este pui cu cartofi, dacă n-ai mâncat.

— Eşti o zână.

— Chiar *eşti* un evreu lamentabil.

Am râs şi l-am tras în bucătărie, unde s-a trântit pe un scaun cu un geamăt şi s-a lăsat cu capul pe masă.

— Elma, nu ştiu cât mai rezist la şedinţele astea. Sunt nevoit să repet întruna acelaşi lucru. Bine că au fost implicate şi Naţiunile Unite, altfel cine ştie pe unde am fi fost acum.

— Pot să ajut cu ceva?

Am deschis frigiderul şi am scos farfuria pregătită pentru el.

S-a îndreptat de spate.

— De fapt, ai putea. Dacă ai timp.

— Timp am berechet.

— Crezi că ai putea calcula dimensiunile meteoritului?

Îi tremură puţin vocea şi trebui să facă o pauză. Rămase cu ochii la masă.

În mod normal, o asemenea problemă ar fi ajuns direct la colegii lui de la Langley. Mi-am făcut de lucru cu farfuria ca să-i dau timp să-şi revină. Amândoi aveam tendinţa să clacăm în momente ciudate, iar plânsul ne extenua. Uneori, cel mai bine era să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

Nathaniel îşi strânse buzele într-o grimasă care s-ar fi dorit a fi un zâmbet şi-şi drese glasul:

— Mă gândesc că, dacă aş şti lucrul ăsta, aş putea demonstra că ruşii n-ar fi fost în stare să-l

mişte.

I-am pus farfuria în faţă şi l-am sărutat pe ceafă.

— Da. Bănuiesc că poţi să-mi aduci nişte grafice oficiale.

— Spune-mi de ce ai nevoie.

Era ciudat. O ajutam pe Myrtle cu sinistraţii toată săptămâna, dar, cum ei tot veneau şi fiecare grup era în stare mai proastă decât cel de dinainte, parcă nu se schimbase nimic – adică efortul meu nu însemna nimic. De ce eu? De ce nu altcineva, mai util?

Ştiu. Ştiu că nu era logic sau raţional, fiindcă eu *chiar* ajutam, dar... dar treburile pe care le făceam puteau foarte bine să fie făcute de oricine. Eram o rotiţă care putea fi schimbată oricând.

Dar cifrele? Natura abstractă a cifrelor îmi *aparţinea*. Calcule puteam face doar eu.

ŞAPTE

APĂRAREA CIVILĂ FOLOSEŞTE RADIOAMATORI

PHILADELPHIA, PA, 17 martie 1952 – Pentru a coordona eforturile de întrajutorare depuse în urma dezastrului provocat de meteorit, agenţiile de

apărare civilă folosesc diverse tipuri de echipamente de comunicare în situaţii de urgenţă pentru a transmite mesaje în zonele calamitate. Pe lângă telefon, reprezentanţii oficiali utilizează staţii de emisie-recepţie portabile, walkie-talkie, echipament telefonic de campanie şi staţii de radioamatori. Acestea vor fi transportate cu maşinile conduse de operatori voluntari, care vor pune la punct un mijloc de comunicare auxiliar.

Lucram la calculele pentru Nathaniel seara. Mă retrăgeam cu numerele mele după ce îi ajutam pe sinistraţi în timpul zilei. În ziua aceea am servit supa unui grup de cercetaşe şi liderelor lor. Erau într-o excursie cu cortul când căzuse meteoritul şi, printr-un noroc, explorau Peşterile de Cristal. Au simţit zguduitura şi şi-au zis că s-a produs o catastrofă. Când au ieşit la suprafaţă, n-au mai avut ce vedea.

Aşadar, numere. O adevărată alinare. Calculele însemnau logică şi ordine. Luam evenimente disparate şi le găseam un rost.

Celălalt loc în care găseam ordine în haos era bucătăria. A trecut o săptămână până când Myrtle s-a hotărât să aibă încredere în mine şi încă vreo două zile până am convins-o să mă lase să pregătesc masa. Acum găteam pe rând.

Era bucătăria ei *kosher*? Nici pomeneală. Întrebaţi-mă dacă îmi păsa. Am deschis sertarul de lângă chiuvetă şi am răscolit prin el până am găsit paharele gradate. În seara aceea am făcut plăcintă cu pui.

Umplutura fierbea pe aragaz, umplând aerul cu aroma de unt şi cimbru. Într-un fel, pregătitul plăcintei era ca un exerciţiu de matematică. Totul trebuia proporţionat, pentru ca ansamblul să fie uniform.

M-am dus la frigider, aruncând un ochi în camera de zi. Myrtle stătea pe canapea, cu picioarele în poala lui Eugene, care i le masa în timp ce ea sorbea dintr-un pahar cu vin.

— …nu poţi face nimic?

— Îmi pare rău, scumpo. Am încercat.

Se strâmbă şi-şi plecă uşor capul când îi masă perniţele piciorului.

— Dar nu pot merge într-un loc dacă nu sunt trimis acolo.

— Dar vin avioane după avioane numai cu albi. Ai noştri unde sunt? Pe ei cine-i salvează?

Cum de nu observasem? Am rămas cu mâna pe frigider şi am revăzut în minte masele de sinistraţi, căutând măcar unul de culoare printre ei.

— Ştii ce s-ar întâmpla, chiar dacă şefii ne-ar trimite în cartierele alor noştri. Să zicem că-i luăm. Dar pe urmă? Ar fi duşi în tabere

separate.

Myrtle oftă.

— Ştiu… ştiu. O să ridic problema la biserică. Poate reuşim să le venim în ajutor chiar noi.

Cu paharul gradat în mână, m-am dus în uşa bucătăriei.

— Nu vă supăraţi…

Myrtle mă căută din priviri. Îmi lăsă impresia că îi alunecă o mască pe faţă. Îmi zâmbi.

— Ai nevoie de ajutor?

— A, nu. Dar… V-am auzit fără să vreau. Vreţi… vreţi să vorbească Nathaniel cu cineva?

Eugene şi Myrtle schimbară priviri subtile, pe care nu le-am înţeles, apoi el scutură din cap în semn de refuz:

— Mulţumim, doamnă, dar ne descurcăm noi cumva.

După cină, m-am retras în camera de lucru familiei Lindholm. Umplusem masa de hârtii, încercând să stabilesc legături între punctele de date în ordinea necesară. Am deschis sertarul, am luat carneţelul în care notam convorbirile interurbane, ca să pot da banii pe ele gazdelor noastre, şi am notat ora. Apoi am ridicat receptorul şi l-am sunat pe fratele meu la serviciu.

— Serviciul Meteorologic al Statelor Unite. Hershel Wexler la aparat.

— Salut. Sunt Elma. Ai timp să-mi răspunzi la o întrebare despre vreme?

— De-asta sunt pus aici. Ce s-a întâmplat?

Am auzit foşnet de hârtii pe birou.

— Vrei să mergi la un picnic?

— Ha, ha, nu.

Am căutat ecuaţiile la care lucram.

— Îl ajut pe Nathaniel să afle cât de mare a fost meteoritul, din ce era format şi… Din Golful Chesapeake au ieşit aburi trei zile. Aş putea să mă descurc şi singură, dar… mi-am zis că poate există o ecuaţie pentru a stabili la ce temperatură scoate atâţia aburi o întindere de apă aşa de mare.

— Interesant… Aşteaptă puţin.

În fundal, ţăcănea teleimprimatorul. Soseau rapoarte de la staţiile meteo din lume.

— Ai adâncimea şi volumul de apă, presupun.

— Adâncimea medie: 6,4 metri. Optsprezece trilioane de galoane.

— OK, deci… În martie, Golful Chesapeake avea cam 6,6 de grade Celsius. Deci ne-ar trebui o schimbare de temperatură de 93…

Deschise un sertar şi vocea i se auzi mai slab. Mi l-am închipuit ţinând receptorul între obraz şi umăr, cu fruntea încreţită, în timp ce folosea rigla de calcul. Cârjele probabil că stăteau proptite de birou. Cu ochelarii pe vârful

nasului, ca să vadă mai bine, şi muşcându-şi colţul buzei de jos, fredona printre cuvinte:

— ...împărţit la masa molară a apei... îmi dă 1,54E20 J... Hm... Adunând energiile... Hm... 1,84E20 J. Ţi-ar trebui... Ar fi aproximativ 270 grade.

— Mersi.

Am încercat să nu trădez cât de tare mă speria numărul.

— Era destul dacă-mi dădeai formula.

— Cum adică? Să recunosc că surioara mea e mai bună la mate decât mine? râse el scurt. Te rog. Am şi eu mândria mea.

Acum puteam introduce valoarea temperaturii într-o ecuaţie care ţinea seama de unghiul de intrare aproximativ, ceea ce *ar fi trebuit* să-mi indice oarecum structura meteoritului, adică ce elemente se încălzesc la 270 grade când străbat atmosfera. N-ar fi fost date precise, dar lui Nathaniel i-ar fi fost foarte utile.

— Zici că vrei să afli din ce era alcătuit meteorul?

L-am auzit din nou mai clar când a dus receptorul mai aproape de gură.

— Daaa... Pe baza dimensiunii craterului, de 29 km, şi a volumului de apă dislocat iniţial, am o estimare a dimensiunii meteo*ritului*.

Am început să mă joc cu cifrele pe care mi le

dăduse.

— La un moment dat, vor trimite scafandri ca să identifice compoziţia, dar acum toţi sunt ocupaţi cu sinistraţii şi activităţile de recuperare…

Mi-am amintit de Eugene şi de Myrtle.

— Poate ştii să-mi răspunzi la o întrebare.

— Dar să ştii că nu-ţi fac tema la mate, l-am avertizat, făcându-l să râdă.

— Ce mai face Nathaniel?

— Of…

Am oftat şi m-am uitat la uşă, ca să mă asigur că e închisă.

— E extenuat şi frustrat şi o groază de lucruri sunt secrete, deci… Îmi tot spun că va fi mai bine când se va termina povestea asta, dar…

— Dar nu se va termina.

— Nu.

M-am frecat pe frunte.

— La voi cum e?

— Au apărut primii sinistraţi. Altfel, lucrurile merg ca de obicei, spuse cu un oftat. Dar se vor schimba odată cu modificările tiparelor climatice.

— Ce fel de modificări?

— Nu ştiu exact, chiar la asta lucrez. După atâtea depuneri şi atâta fum în atmosferă…

Mi l-am închipuit scoţându-şi ochelarii şi

oftând din nou.

— Poate îmi răspunzi la încă o întrebare.

— Să ştii că tot nu-ţi fac tema la mate.

— Ba exact asta faci. Cât a fost volumul dezlocuit?

— Îţi voi putea da o valoare aproximativă după ce aflu cât de mare a fost meteoritul. De ce?

— Pentru că, dacă disloci atâta apă în atmosferă, clima suferă modificări. Vreau să văd dacă putem anticipa cum va fi sezonul de uragane.

Am zâmbit pereţilor, ca şi când Hershel ar fi stat în faţa mea.

— Bine. Îţi fac tema la mate, dar ştii ce-mi dai la schimb.

— Da, îmi răspunse râzând. Poţi să-mi citeşti benzile desenate, dar pentru asta trebuie să vii în vizită la noi.

— Imediat ce terminăm treaba pe-aici.

Când va termina Nathaniel cu şedinţele, o să vorbesc cu el despre mutatul în California.

Am împins în faţă foile cu calcule şi mi-am proptit capul pe braţe. Rahat! Îmi trebuiseră două seri ca să aliniez toate variabilele. Şi acum? Am verificat calculele de trei ori. Dacă se strecurase vreo greşeală, eu nu o vedeam. L-am sunat iarăşi pe Hershel, dar după orele de

serviciu, iar acum ieşise în oraş. Dumnezeu ştie ce o fi înţeles bona din mesajul meu.

M-am ridicat de la birou şi am patrulat prin cameră. Tocana de care uitasem se fleşcăise pe masă. Mi-o adusese Myrtle la un moment dat. Lipsea o jumătate din porţie şi furculiţa era murdară, dar nu-mi aminteam să fi mâncat ceva.

Am simţit o durere pornind din ochiul drept şi radiind în toată fruntea. Aveam nevoie de Nathaniel. Mi-am adunat foile, atât ciornele cu calculele mele originale, cât şi cele pe care le-am refăcut. Ar trebui să fie la bază. Aş putea… ce? Să-l scot dintr-o şedinţă? Nimic nu s-ar schimba în calculele mele dacă aş aştepta până vine acasă.

Totuşi aveam nevoie de soţul meu. Exact în momentul acela. M-am frecat deasupra ochiului şi mi-a mai trecut durerea. Dacă nu calculele mele erau greşite, atunci probabil că erau datele iniţiale. Unul dintre rapoarte o fi exagerat cifrele. Sau mă înşelam.

Am luat farfuria de pe masă şi am dus-o în bucătărie. În toată casa nu ardea decât becul de deasupra aragazului. Nathaniel trebuia să vină acasă. Şi avea să vină, probabil nu peste mult timp. Puteam să am răbdare până atunci.

Am aruncat resturile de tocană la gunoi şi apoi m-am mutat la chiuvetă, ca să spăl

farfuria. Familia Lindholm avea o maşină de spălat vase nou-nouţă, dar apa care îmi curgea pe mâini mă liniştea. Am pus farfuria la uscat pe stativ şi am lăsat apa să-mi curgă printre degete.

Am auzit uşa de la intrare. În sfârşit… M-am şters cu prosopul de vase şi i-am ieşit lui Nathaniel în întâmpinare. Mi-a zâmbit şi s-a aplecat să mă sărute.

— Bună, frumoaso!

— Trebuie să-ţi arăt ceva. Scuză-mă, i-am zis, ruşinată. Cum a fost la bază? I-ai convins că nu ne bântuie ruşii?

— Nu tocmai. Preşedintele Brannan vrea să repornească CNCA şi să căutăm alţi asteroizi. Îşi slăbi nodul de la cravată. Ce voiai să-mi arăţi?

— Mai poate aştepta până dimineaţă.

Încercam să fiu o soţie bună, deşi eram agitată, pentru că, la drept vorbind, ceea ce voiam să-i arăt n-ar fi făcut decât să-l ţină şi pe el treaz toată noaptea.

— Elma, nu. Nu vreau să-mi tragi şuturi până dimineaţă.

— Poftim?

— Când eşti aşa agitată, te zvârcoleşti şi dai din picioare în somn.

— Păi…

Cum să explici ceva ce faci în somn?

— Te lovesc tare?

— Să zicem că vreau să văd, indiferent ce-o fi să-mi arăţi.

N-a trebuit să insiste mai mult. L-am luat de mână şi l-am dus în camera de lucru.

— Am încercat să calculez câtă energie trebuie pentru a deplasa meteoritul, ca să demonstrez că ruşii nu aveau cum s-o facă.

Nathaniel rămase în prag.

— Să nu-mi spui că aveau cum, te rog.

— Nu.

Într-un fel, ar fi fost mai bine. Stăteam lângă birou şi mă uitam la paginile pline de cifre.

— Nu, am, repetat, dar cred că ar putea fi vorba despre un fenomen de extincţie.

OPT

SCADE BRUSC PREŢUL LA NUTREŢURI

CHICAGO, 26 martie 1952 – AP – Preţul nutreţurilor a scăzut brusc astăzi la bursă, după ce s-a redus dramatic şi în sesiunea anterioară. Brokerii au fost de părere că atât scăderea de ieri, cât şi cea de astăzi sunt consecinţele faptului că exportul de porumb şi ovăz a fost blocat din cauza pagubelor suferite de porturile de pe coasta de est.

Doamne, cât îmi doream să mă înşel! Nathaniel stătea la birou, în camera de lucru a familiei Lindholm, şi îmi verifica socotelile cu rigla de calcul. Biroul gemea de enciclopedii, almanahuri, atlase şi ziare din ultima săptămână, cu rapoarte despre zonele afectate de meteorit.

M-am sprijinit de peretele de lângă fereastră, muşcându-mi buza de jos. Noaptea căpătase o nuanţă argintie. Dacă aş mai fi băut o cafea, cred că aş fi început să vibrez din cap până-n picioare.

Trecuse o oră de când Nathaniel nu mă mai întrebase nimic. De câte ori scria ceva cu creionul pe hârtie, speram că găsise o greşeală, că uitasem să schimb o diferenţială sau să scot o rădăcină pătrată, ceva, orice.

În cele din urmă, puse rigla deoparte şi-şi propti bărbia pe vârfurile degetelor, fixând ultima pagină.

— Futu-i mama mă-sii, trebuie s-o ştergem de pe planeta asta.

— Nathaniel!

De ce l-am mustrat pentru limbaj, n-aş şti să vă spun.

— Iartă-mă!

Oftă şi-şi trecu palmele peste obraji, acoperindu-şi faţa. Îmi vorbi cu gura mai mult astupată:

— Chiar mi-am dorit să fi greşit la calcule.

— Poate că sunt greşite cifrele iniţiale.

— Dacă ar fi fost greşite în aşa hal, atunci ar fi trebuit concediat cineva de la *Encyclopedia Americana*.

Se îndreptă de spate, tot frecându-se pe faţă şi mijind ochii.

— Eu credeam că am avut noroc că meteoritul a căzut în apă.

— Vaporii sunt problema.

Am traversat încăperea şi am vrut să mă aşez la masă, dar Nathaniel m-a prins de încheietură şi m-a aşezat la el în poală. M-am lăsat pe el şi mi-am lăsat capul pe al lui.

— Se va încălzi o vreme, apoi vaporii din atmosferă…

Dădu din cap a încuviinţare.

— Să văd dacă pot să-ţi aranjez o întâlnire cu preşedintele.

— Cu preşedintele?

Mi-a sărit inima din loc şi m-am dezlipit puţin de el.

— Nu-i cam… Adică o mare parte din socotelile astea nu ţine de domeniul meu şi… poate ar trebui să discutăm şi cu alţi experţi.

— Da, sigur. Dar… acum ne-au pus pe mine şi pe Wernher von Braun să lucrăm la un program prin care să detectăm asteroizi potenţiali şi să-i spargem cu rachete.

Se lăsă pe spate şi-şi scărpină o crustă de pe bărbie.

— Cunoşti birocraţia militară la fel de bine ca mine.

— Odată un program pornit, e greu de oprit.

— Da, şi pe deasupra, lucrăm la o problemă greşită.

Stăteam în faţa dulapului, uitându-mă la garderoba mea săracă. De câte ori duceam mâna la o rochie, mi se făcea stomacul nod. Toată lumea se va uita lung la mine. Dacă alegeam rochia greşită? Dacă greşisem la calcule? Ar fi mai bine, pentru Nathaniel, dacă aş sta acasă, în loc să merg cu el să mă întâlnesc cu generalul.

— Elma? Ce cravată să… Nu te-ai îmbrăcat?

Nathaniel se opri în pragul camerei noastre.

— Trebuie să ne întâlnim cu generalul în treizeci de minute.

Ţinea câte o cravată de împrumut în fiecare mână.

— Cea albastră. Îţi scoate ochii în evidenţă.

Am închis uşa de la dulap şi stomacul mi s-a relaxat imediat.

— Te simţi bine?

Coborî braţele şi veni înspre mine, să-mi pună mâna pe frunte.

— Aşa şi-aşa.

Îmi venise ciclul, dar nu asta era problema. Aş profita totuşi de ea, dacă aşa puteam scăpa de întâlnirea aceea.

— Dar am dactilografiat raportul, iar tu înţelegi ecuaţiile la fel de bine ca mine.

— Mă supraapreciezi.

Puse cravata verde pe masă.

— Dacă îmi pun întrebări oamenii ăia, nu sunt sigur că sunt pregătit să le răspund.

Oamenii. Sigur că se vor aduna o mulţime. Să merg la o şedinţă cu Nathaniel ca să-l sprijin sau să mă cert cu Parker nu era mare lucru, dar adună mai mult de şase oameni într-un loc, pune-mă în faţa lor şi… M-au năpădit amintirile. Mi-am şters palmele de halatul de casă, tot agitată, deşi nu mai mergeam la şedinţă.

— Generalul oricum nu va înţelege ecuaţiile, aşa că nu va trebui să vorbeşti decât despre concluzii.

Nathaniel oftă şi-şi puse cravata la gât.

— Asta şi aveam de gând, îmi spuse. Voiam să fii acolo în caz că nu ştiu să răspund la vreo întrebare. Cum ar fi corelaţia dintre vaporii din atmosferă şi creşterea temperaturii globale.

Am luat un exemplar din raportul pe care îl dactilografiasem şi l-am răsfoit.

— O găseşti la pagina patru şi mai e şi un grafic la sfârşit, cu creşterea temperaturilor în următorii cincizeci de ani. Aşa că…

— Ştiu.

— Vor crede ce-am scris numai dacă le explici tu. Nu şi dacă explicaţiile vin de la mine.

— Te rog.

Se răsuci către mine de la oglindă.

— Care dintre noi doi dădea meditaţii de matematică în facultate? Te pricepi de minune la explicaţii.

Soţul meu era un om bun. Credea în mine. Dar era şi orb. Nu-şi dădea seama că oamenii îmi vor ignora spusele dacă nu le va repeta şi el.

— Nu contează. Nu mă simt bine. OK?

Făcu un nod Windsor şi-şi aranjă cravata sub guler.

— Iartă-mă. Contam pe prezenţa ta acolo. Dar, dacă nu te simţi bine, atunci nu te simţi bine.

M-am făcut mică pe sub halat.

— Azi nu… Azi nu e o zi bună.

— Dar când este? N-am mai avut o zi bună de când a căzut meteoritul.

— Sunt… E o treabă femeiască…

— Am înţeles.

Se încruntă şi-şi frecă o sprânceană. Scuturând din cap, îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului.

— E doar o şedinţă anterioară întâlnirii cu preşedintele. Te vei simţi mai bine la aceea.

Problema era că nu mă voi simţi mai bine.

Întâlnirea cu preşedintele va fi mult mai dificilă… dar măcar nu era azi. Şi poate că prezenţa mea nu va fi necesară sau nu voi avea nivelul de autorizaţie obligatoriu pentru ea sau va apărea ceva în ultima clipă şi nu va trebui să stau în faţa unei săli pline de bărbaţi.

Sunt o femeie inteligentă. Înţelegeam că nu era niciun pericol. Serios, înţelegeam asta perfect.

Totuşi… totuşi. Să intri la liceu la 11 ani. Să fii singura fată din clasa de matematică. În toţi anii. Să te duci la facultate la 16 ani. Să se holbeze toţi la tine, fiindcă ştii să rezolvi calcule complicate în cap. Să te urască băieţii, să te *urască*, pentru că nu greşeşti niciodată răspunsurile la oră. Să te dea drept exemplu profesorii, unul după altul: „Uite! Până şi fetiţa asta ştie răspunsul.”

După ce am terminat facultatea, aş fi făcut orice ca să nu trebuiască să vorbesc în faţa unui grup de oameni.

Mi-am dres vocea şi am spus:

— L-ai mai întâlnit?

— Pe preşedinte sau pe Eisenhower? Adică, da, pe amândoi, dar scurt.

— Tata juca golf cu generalul Eisenhower.

— Vezi? De-asta te vreau acolo.

— Pentru că tata e… a fost cine a fost? Mă rog.

Am trântit raportul pe masă.

— Nu pot veni.

Nathaniel oftă şi-şi pironi privirea în podea.

— Îmi pare rău. Sunt egoist pentru că sunt agitat.

Veni la mine şi mă luă în braţe.

— Ai nevoie de ceva astăzi? O sticlă cu apă caldă? Ciocolată?

— Vorbe-n vânt. Unde crezi tu că găseşti ciocolată?

Cum porturile de pe coasta de est erau închise, pe rafturile din magazine vedeai tot mai puţină marfă.

— O confisc de la generalul Eisenhower.

— Pe ce motiv?

— Soarta lumii depinde de sănătatea şi fericirea soţiei mele.

Mă sărută pe frunte.

— Nici măcar nu sunt convins că exagerez.

Când minţi că nu te simţi bine, consecinţa nu vine niciodată singură. După întâlnirea cu Eisenhower, ar fi trebuit să merg la spital. Nici nu plecă bine Nathaniel, că Myrtle îmi şi bătu la uşă.

Mi-am închis ultimul nasture al bluzei.

— Intră!

Împinse uşa cu piciorul. Aducea o tavă cu biscuiţi săraţi şi un pahar de suc cu aromă de

ghimbir.

— Nathaniel mi-a spus că nu te simţi bine.

— O, sunt doar… ştii tu, probleme femeieşti.

Mi-am făcut de lucru cu cămaşa, ca să nu trebuiască să mă uit la ea.

— Ce-a fost mai rău a trecut, de fapt.

— Ştiu că fiecare femeie e altfel, dar eu trebuie să zac o zi întreagă.

Lăsă tava pe măsuţa din camera noastră.

— Aşa că ţi-am adus ceva să te liniştească. Vrei o sticlă cu apă caldă? Sau… am nişte whisky, dacă crezi că te ajută.

Cum de fuseserăm atât de norocoşi, încât să nimerim la oamenii aceştia? Mi s-au umezit ochii, semn că menstruaţia mă afecta într-adevăr.

— Eşti bunătatea întruchipată.

M-am şters la ochi.

— Serios, mă simt mult mai bine. Nu mă doare aşa tare de obicei. Cred că…

Am dat din mână, sperând că va înţelege ea ceva din răspunsul meu ambiguu.

— Tot stresul ăsta cu… prin ce-ai trecut în ultimele două săptămâni.

Îmi întinse paharul cu suc.

— Nu-i de mirare că eşti epuizată.

— Mă simt bine, i-am spus, dar am luat sucul.

Până şi paharul rece ca gheaţa m-a liniştit.

— Serios. Dar tu? Aţi reuşit să faceţi ceva pentru sinistraţi la biserică?

Myrtle ezită, apoi îşi umezi buzele.

— Ca să fiu sinceră, da… Poate. Avem o idee, dar presupune să-ţi cerem o favoare.

Doamne! O şansă de a mă face utilă?

— Da! Orice. După câte aţi făcut pentru noi, consideră că s-a rezolvat deja orice ţine de puterile mele.

— Stai liniştită, tu nu va trebui să faci nimic.

Aranjă tava pe masă, ca să fie aliniată cu muchia.

— Eugene mi-a spus că ai un avion.

— E stricat, dar, da, avem unul.

Dădu din cap ca şi când ar fi ştiut deja lucrul ăsta.

— Dacă ar reuşi să-l repare, i l-ai împrumuta?

— Bineînţeles.

Nu era frumos din partea mea, însă eram dezamăgită că nu-mi cerea mai mult.

— Dar am sunat toţi mecanicii şi niciunul nu m-a putut ajuta.

Myrtle zâmbi subţire.

— I-ai sunat pe toţi mecanicii *albi*. Nu toţi cei care se pricep la avioane sunt în cartea de telefon. Eugene îl poate repara.

Oare ştiuse tot timpul că mai erau şi alţi mecanici şi nu-mi spusese sau îi venise ideea

abia acum? Indiferent de realitate, resentimentele ar fi fost total necuviincioase. Îi eram datoare. Ea nu-mi datora nimic.

— Intră în el numai patru persoane. Nu vei putea aduce prea mulţi sinistraţi cu el.

— Da, ştiu… Dar noi la altceva ne gândeam.

Îşi îndreptă ţinuta şi bătu din palme.

Dar uite că eu te ţin de vorbă şi tu nu eşti în apele tale. Las-o mai moale astăzi, chiar dacă-ţi revii puţin. Îşi las nişte supă de pui – fără bacon – pe aragaz pentru mai târziu.

— Mulţumesc, dar, serios…

— Te simţi mai bine. Ştiu. Eşti la fel de rea ca Eugene. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că eşti bărbat.

— Aşa e cu piloţii, bănuiască, am zis scuturând din umeri. Sunt consemnaţi la sol dacă sunt bolnavi.

— Eu nu am fete, dar te consemnez la sol, domniţă. Cred că numai aşa te pot face s-o laşi mai moale şi să ai grijă de tine.

S-o las mai moale? Nu făcusem *nimic* de la căderea meteoritului. Ar fi trebuit să plec cu Nathaniel. Măcar acolo aş fi fost cât de cât utilă.

— Ce cauţi în bucătărie?

Myrtle era în camera de zi, cu pălăria pe cap şi mănuşile pe mâini.

M-am simţit vinovată. Ţineam un pumn de

salată deasupra unui castron.

— Pregătesc cina?

— Fetiţo, a fost vorba că te odihneşti.

Câteodată, mai ales când se enerva, îşi pierdea accentul educat, de femeie casnică. Atunci mi se părea că discut cu o versiune mai sinceră a sa. Îşi lăsă lucrurile pe o măsuţă şi veni în bucătărie, gonindu-mă ca pe un căţel:

— Hai, du-te, du-te în pat!

— Mă simt bine. Am avut nişte crampe, dar…

Am pus salata în bol şi am rupt-o poate cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar. Ar fi trebuit să-mi iau inima în dinţi şi să plec cu Nathaniel.

— Eram cam agitată, iar tu ai muncit toată ziua, i-am spus.

Hârâitul jeepului maiorului ne anunţă că cel puţin unul dintre bărbaţii noştri venise acasă. M-am uitat pe geam, dar n-am putut să disting maşina. Oare Nathaniel fusese reţinut la vreo şedinţă? Iarăşi? Ar fi trebuit să merg cu el. Am fost o idioată.

Myrtle deschise uşa de la cămară şi-şi căută un şorţ.

— Spune-mi ce să fac, îmi zise.

— Păi… vezi dacă trebuie dată jos folia de pe tagliarini.

Deschizându-se, uşa a lăsat să intre

zgomotul discuţiei lui Eugene şi Nathaniel. Se pare că, de câte ori avea ocazia, Eugene îl cerea lui Nathaniel informaţii despre rachete.

— …la Baza Aeriană Edwards.

— O, Doamne, iar asta…

Myrtle merse în camera de zi.

— N-ai să fi pilot de încercare. Destul că ai fost pe avioane de vânătoare. Măcar pe vremea aia era război.

— Iubito… vorbim despre rachetele la care lucrăm.

Nathaniel râse stânjenit.

— Comparăm dotările de la Sunflower, din Kansas, cu cele de la Edwards. Atâta tot… Ăăă, ar trebui să văd ce face Elma.

— E în bucătărie.

Nathaniel apăru în prag când mă pregăteam să rad un morcov în salată. Îşi lăsă mapa pe masă.

— Hei! Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

Îi trebuia o servietă nouă, dar era pe la sfârşitul listei de priorităţi. Am luat răzătoarea şi am trecut morcovul pe suprafaţa ei cu mişcări rapide.

— Cum a fost?

— Bine, slavă Domnului.

Îşi lărgi cravata şi se propti de tejghea.

— Să te-ajut cu ceva?

— Mmm… faci un cocktail?

— Sigur, bucuros.

Am umplut barul familiei Lindholm imediat ce Nathaniel luase primul salariu de la armată. Şi, da, am ascuns nişte sticle sub pat – valută forte, în caz că se agravau lucrurile.

— Martini e bine?

— Perfect.

Am pus răzătoarea deoparte şi am amestecat morcovul în salată. După ce am făcut calculele acelea, de câte ori găteam, mă întrebam dacă e ultima oară când o mănânc. Dar morcovii şi salata… aveau să supravieţuiască amândouă iernilor lungi aduse de meteorit. Aşa cred.

— Şi ce-a spus Eisenhower? Spune-mi că ai fost genial.

Nathaniel pufni în râs în timp ce scoase ginul din frigider.

— Ei, bine, soţul tău genial, strălucitor… la stai puţin.

Merse la uşa camerei de zi. Îmi venea să strig la el. Îşi bătea joc de mine.

— Vreţi şi voi martini?

Gazdele îşi întrerupseră conversaţia şoptită, iar Eugene zise:

— Da, cum să nu. Dacă mă lasă nevasta… oof!

— Mulţumesc, Nathaniel. Ar fi grozav. Poţi

să-mi faci unul dublu?

Puteai să prinzi muşte cu mierea care se scurgea din glasul lui Myrtle. Chicotind, am clătit răzătoarea la chiuvetă. Cel puţin aici nu erau probleme cu apa. Unii sinistraţi stătuseră fără apă zile întregi înainte de a ajunge la noi. Bineînţeles, ploile acide încă nu ajunseseră în Midwest.

— Un martini dublu mi se pare o idee excelentă, am spus.

Nathaniel se întoarse înapoi ridicând din sprâncene.

— Parcă *eu* eram ăla care s-a dus la şedinţă.

— Îl beau profilactic. Ar trebui să bei şi tu tot unul dublu.

Dressingul pentru salată era gata, dar nu îl turnam decât când ne aşezam la masă. Mai rămânea să… verific tagliarini.

— Ziceai ceva de Eisenhower şi mintea ta sclipitoare.

— A, da!

Nathaniel luă o carafă din dulap.

— Păi, după ce i-am uluit cu retorica şi elocvenţa mea, l-am lăsat mască pe Eisenhower cu raportul tău amănunţit. Nu că a fost în stare să înţeleagă calculele, dar…

— Vezi? Nici n-ar fi fost nevoie de mine.

Când am deschis cuptorul, m-a izbit căldura în faţă. Două sute treizeci de grade. Mai rece

decât aerul care lovise Washingtonul după explozie.

— Am fost totuşi nevoit să dau răspunsuri ocolite la unele întrebări.

Nathaniel turnă ginul măsurat în carafă. Dar înţelege destule despre rachete din punct de vedere militar ca să-şi dea seama că, ţinând cont de nivelul de tehnologie al ruşilor, le-ar fi fost imposibil să mute asteroidul.

— Slavă Domnului!

Am scos folia de pe tagliarini, ca să se gratineze brânza, apoi am închis cuptorul.

— Dar cum e cu vremea?

— Astăzi a fost excelentă.

— Ştii la ce mă refer.

— Da. Şi e relevant. E greu să-i convingi pe oameni că vremea se poate schimba radical într-o zi frumoasă.

Sticla de vermut era pe tejghea, lângă el.

— În plus, nu are „importanţă militară”, aşa că nu a considerat că e o urgenţă.

— Dar cea mai mare parte a raportului tocmai la asta se referea!

Ar fi trebuit să merg cu el. Data viitoare. Data viitoare va trebui să-l însoţesc.

— Şi… l-ai întâlnit pe preşedinte? Sau ăsta e pasul următor?

Nathaniel îşi ridică umerii şi scoase gheaţa din congelator.

— Încerc să-l întâlnesc. Eisenhower a spus că va încerca să accelereze demersurile, dar, cum nu există o ameninţare rusească, nu e o urgenţă. Preşedintele interimar Brannan este, cum era şi de aşteptat, ocupat cu refacerea guvernului.

— Îhî…

Stăteam cu mâinile în şold şi mă uram şi mai tare pentru minciuna de dimineaţă. Dacă m-aş fi dus acolo… atunci ce-ar fi fost? Ar fi ascultat generalul Eisenhower de o fată care vorbeşte despre matematică şi climă? Poate, în amintirea tatălui meu, mi-ar fi acordat atenţie, dar mă îndoiesc că l-aş fi făcut să se răzgândească.

— Mă bucur că ţi-am cerut un martini dublu, pentru că, dacă nu se iau măsuri…

— Ştiu.

Nathaniel ridică mânerul de spart gheaţa cu atâta forţă, că o bucată sări şi alunecă pe jos.

— Dar hai să le luăm pe rând. Nu mai au de gând să-i atace pe sovietici – asta ar fi fost mult mai grav.

Nu ar fi fost. Doar s-ar fi întâmplat mai repede.

NOUĂ

POLUAREA NU ŢINE SEAMA DE GRANIŢELE EUROPEI

Norvegia se confruntă cu problema particulelor poluante intrate în atmosferă din afara graniţelor ei

JOHN M. LEE

OSLO, Norvegia, 3 aprilie 1952 – Norvegia şi-a exprimat săptămână aceasta îngrijorarea crescândă legată de poluarea aerului cauzată de meteoritul căzut luna trecută. Un important om de ştiinţă a declarat: „Peştii de apă dulce şi pădurile noastre vor fi distruse, dacă fenomenul nu va fi ţinut sub control”.

După săptămâna aceea minunată petrecută cu cifre şi calcule, m-am întors la munca voluntară de la spital, în aşteptarea unui semn de la preşedinte. 3 aprilie. Fix la o lună de la căderea meteoritului. A mai aterizat unul dintre avioanele zilnice cu sinistraţi. Ai fi zis că se vor termina la un moment dat, dar soseau tot mai mulţi. Oamenii care supravieţuiseră dezastrului iniţial au rămas acolo până când le-a fost limpede că infrastructura nu avea să fie refăcută prea curând.

Aşteptam la umbra unui cort de triere, când avionul încetini până la oprirea completă. Bărbaţi în uniformă coborâră scările, iar medici

şi asistente aşteptau să-şi ia pacienţii în primire. Sistemul nostru mergea ca pe roate.

Se deschise uşa şi coborî primul sinistrat, slab ca o scândură. Era de culoare. Am inspirat adânc şi m-am întors automat spre Myrtle. După o lună întreagă, era primul bărbat de culoare care cobora dintr-un avion cu sinistraţi.

Ea stătea cu spatele la avion şi alinia bandajele pe o masă.

— Myrtle?

În spatele meu, se auzi murmurul de uimire al medicilor şi asistentelor.

— Hm?

Privi peste umăr. I se înmuiară genunchii, dar se sprijini de masă.

— Domnul fie lăudat, a mers. Îţi mulţumesc, Doamne, că te-ai îndurat de noi!

Când m-am întors din nou spre avion, un şir de bărbaţi, femei şi copii de culoare coborau scările. Erau şi albi printre ei, tot mai mulţi, pe măsură ce se golea avionul. Primul intrat, ultimul coborât. Negrii fuseseră ultimii care urcaseră în el.

În timp ce se apropiau, li se distingeau mai bine trăsăturile. Erau slabi într-adevăr, dar şi plini de răni de culoare roz. Cineva scoase un geamăt – poate chiar eu. Mai văzuserăm răni provocate de ploile acide, dar păreau mult mai grave pe pielea mai închisă la culoare.

M-am scuturat ca să mă trezesc la realitate şi mi-am luat tava cu băutura energizantă. Hidratare. Altcineva căra una cu sandviciuri. M-am întors spre Myrtle şi i-am spus:

— Deci până la urmă Eugene a convins pe cineva să schimbe locul misiunilor de salvare, nu?

— Nu.

I se stinse zâmbetul de pe faţă.

— Nu. Am folosit avionul tău ca să aruncăm fluturaşi în cartierele de culoare, informând locuitorii unde să meargă pentru a se urca în avioanele pentru sinistraţi. Acum sunt aici şi vor veni tot mai mulţi şi îi vom mulţumi lui Dumnezeu pentru asta.

Luă o pungă cu tampoane şi se pregăti să întâmpine valul de nou-veniţi.

Trecuseră două săptămâni, iar eu tot găseam ocazii să mă simt vinovată că refuzasem să merg la şedinţa despre problemele climatice, de parcă ar fi trebuit să urc într-un avion cuprins de flăcări. Aşadar, simţind acut lipsa unei paraşute, m-am dus cu Nathaniel la întâlnirea cu preşedintele, personalul său, câţiva membri ai cabinetului şi şase alte persoane care cine ştie ce funcţii mai îndeplineau şi ele.

Am încercat să mă concentrez pe detaliile

banale, ca să uit de frică. De exemplu, cine a decorat sala de conferinţe s-a dat peste cap să mascheze faptul că era un buncăr subteran. Pereţii cu lambriuri şi covorul verde aminteau de o poieniţă. La ferestrele false, luminate din spate de o lumină aurie caldă, atârnau draperii.

Am strâns la piept mapa cu hârtii şi l-am urmat pe Nathaniel înăuntru. Bărbaţi cu cravată şi costume negre stăteau în picioare, grupaţi în bisericuţe. Unii se adunaseră în faţa unei table pe care cineva scrisese calculele mele. Orice discuţie încetă şi toţi se întoarseră către preşedintele Brannan, care se ridică pentru a ne saluta.

Era ars de soare şi avea riduri la colţul ochilor, ca şi când ar fi obişnuit să zâmbească mai tot timpul. Dar astăzi nu zâmbea. Cutele de la gură şi sprâncenele cărunte îi trădau îngrijorarea.

— Domnule inginer York. Doamnă York.

Arătă spre bărbatul de lângă el, dolofan şi chel, dar care purta un costum cu un croi superb.

— Acesta este M. Scherzinger, de la Naţiunile Unite. L-am rugat să ia parte la discuţia noastră.

— Încântat, rosti Scherzinger şi se aplecă să-mi sărute mâna, lovindu-şi călcâiele, dar ochii îi fugiră la crustele mici de pe faţa mea.

Cel puţin aşa mi s-a părut. Poate că eram puţin paranoică din cauza aspectului meu. Încercasem să găsesc un compromis între o ţinută profesională şi una modestă, dar probabil că nu prea conta. Eram singura femeie din încăpere.

Un alt bărbat, roşcat şi fără bărbie, se apropie de noi şi întrebă:

— Putem începe, domnule preşedinte? Nu vrem să pierdem timpul doamnei York.

Cu alte cuvinte, preşedintele era foarte ocupat.

— Desigur. Mulţumesc, domnule O'Neill.

Preşedintele Brannan arătă spre partea din faţă a sălii de conferinţe.

Nu mi-am luat ochii de la tablă, verificând cifrele, ca să mă asigur că fuseseră copiate corect. Era mai uşor decât să mă gândesc că urma să facem o prezentare în faţa preşedintelui. Sau, mă rog, a preşedintelui interimar.

În jurul nostru, bărbaţii se aşezară şi priviră nerăbdători înainte. Inima îmi bătea nebuneşte şi mi se umezeau palmele lipite de portofoliu. Dacă te uitai la mine, n-ai fi zis că ninge afară.

Cel puţin eram acolo numai pe post de rezervă, în caz că Nathaniel trebuia să prezinte calcule suplimentare pentru a explica situaţia. Pune-mă să aterizez fără motor şi mă descurc

perfect. Dar să vorbesc în faţa unei săli pline? Nu, mersi.

Deocamdată, nu voiam decât să treacă după-amiaza fără să vărs. Pe lângă asta, informaţiile prezentate de femeile tinere şi drăguţe erau privite constant cu suspiciune. Deci cel mai indicat era să vorbească Nathaniel.

Am pus mapa pe măsuţa dintre două table. Una dintre ele era ştearsă. Mă aşteptau bucăţi de cretă de toate culorile. Am luat una, ca să am ce să fac cu mâinile. Cilindrul alb şi rece mi-a absorbit transpiraţia din palme.

Soţul meu se întoarse cu faţa spre adunare, aşteptând ca toată lumea să fie atentă.

— Domnilor, în săptămânile care au trecut de la căderea meteoritului, ne-am concentrat pe eforturile de recuperare. Sute de mii de oameni din ţările din jurul Atlanticului au rămas fără casă. În unele locuri, ordinea socială s-a prăbuşit, ceea ce a dus la revolte şi atrocităţi în rândul celor care se bat pe resursele tot mai puţine. Astăzi, datoria mea este să vă spun că aceasta nu este cea mai gravă problemă a noastră.

Ascultându-i discursul fluent, rostit pe un ton autoritar, mi-am amintit imediat de ce devenise o mică celebritate după ce am lansat sateliţii.

— Mulţi se tem că va mai cădea un meteorit. Este normal să se teamă, acesta fiind şi motivul

pentru care ne aflăm în acest buncăr. Dar… dar şansele de a fi loviţi de încă unul sunt astronomic de mici. Pericolul reprezentat de această ecuaţie nu este doar mult mai mare, ci şi cât se poate de sigur.

Zâmbi trist şi ridică din umeri.

— De câteva decenii bune, savanţii se întreabă ce s-a întâmplat cu dinozaurii. De ce au dispărut toţi. Aceasta… aceasta ar putea fi o explicaţie.

Merse la tabla cu ecuaţiile mele.

— Nu mă aştept să înţelegeţi toate calculele, dar vă voi spune că au fost verificate de experţi din geologie, climatologie şi matematică.

Expertul în matematică eram eu, dar nu l-am întrerupt. Făcu o pauză ca să-şi plimbe privirea prin toată sala şi să capteze atenţia tuturor. Lumina aurie de la ferestrele false îi mângâia obrajii, scoţând în evidenţă cicatricele mici şi cojile persistente. Sub costumul său cenuşiu-închis, vânătăile căpătaseră nuanţe verzi şi gălbui, dar el stătea în picioare încrezător, de parcă nici nu ar fi fost rănit.

Inspiră adânc şi bătu cu degetul în tablă.

— Problema, domnilor, este că Pământul se va încălzi. Praful ridicat de meteorit va dispărea din atmosferă. Vaporii… ei sunt problema. Vor capta căldura, ceea ce va determina o evaporare care, la rândul ei, va ridica mai mulţi

vapori în aer, iar aceştia vor încălzi şi mai mult Pământul, iniţiind un cerc vicios care, până la urmă, va face ca planeta să nu mai fie locuibilă.

Un bărbat grăsuţ şi pământiu la faţă, din partea dreaptă a tablei, pufni şi spuse:

— În Los Angeles ninge astăzi.

Nathaniel îl aprobă din cap şi arătă cu degetul spre el.

— Bună observaţie. Şi legată direct de meteorit. Praful şi fumul ridicate în atmosferă vor răci Pământul în următorii câţiva ani. Probabil vom pierde recoltele de anul acesta, nu doar în Statele Unite, ci în toată lumea.

Preşedintele Brannan, fie binecuvântat, ridică braţul înainte de a vorbi:

— Cu cât va scădea temperatura?

Nathaniel se întoarse pe jumătate către mine.

— Elma?

Stomacul mi se urcă în gât. Am răsfoit hârtiile din mapă, până am găsit ce căutam.

— Cu 21,1 până la 37,7 grade la nivel global.

— Nu se aude, rosti cineva din spatele sălii.

Am înghiţit în sec, am înălţat ochii de pe hârtie şi mi-am mutat privirea înspre oamenii din încăpere. Era ca şi cum trebuia să strig ca să acopăr motorul avionului.

— Cu 21,1 până la 37,7 grade.

— Nu pare posibil, spuse bărbatul,

încrucişându-şi braţele la piept.

— Cu atât va scădea doar în primele luni.

Le scăpa esenţialul. Scăderea va fi neplăcută, dar pe termen scurt.

— După aceea vor urma trei-patru ani în care temperatura va fi cu 2 grade mai mică decât valoarea medie, înainte de a începe să crească.

— Cu 2 grade? Hm... Şi de ce ne agităm, atunci?

Preşedintele Brannan a spuse:

— E suficient ca să ne afecteze culturile. Perioadele de vegetaţie se vor scurta cu 10–30 de zile, deci va trebui să-i convingem pe fermieri să planteze culturi diferite în momente diferite din an. Nu va fi uşor.

Ca fost ministru al agriculturii, nu era surprinzător că intuia problema schimbării climatice. Dar tot îi scăpa din vedere esenţialul. Da, ne aştepta o microeră glaciară, dar nimeni nu lua în considerare creşterea ulterioară a temperaturii.

— Subvenţii pentru fermieri.

Un alt bărbat, poate cel care se plângea că nu mă aude, se aplecă peste masă.

— I-au determinat pe fermieri să-şi schimbe culturile în timpul Marii crize economice.

— Dar toate resursele se vor concentra pe reconstrucţie.

În timp ce se contraziceau cei doi, Nathaniel se apropie de mine şi-mi murmură:

— Vrei să desenezi graficul de evoluţie a temperaturii?

Am încuviinţat şi m-am întors spre tablă, bucuroasă că am ceva concret de făcut. Creta aluneca pe suprafaţa ei, risipind dâre de praf odată cu liniile ascendente pe care le trasam. Aveam notiţele la dispoziţie, în caz că mă pierdeam, dar în ultimele două săptămâni studiasem graficul de atâtea ori, că mi se întipărise parcă pe interiorul pleoapelor.

Răcire neobişnuită în următorii câţiva ani, apoi o revenire la „normal”, pe urmă… Pe urmă, temperatura creştea întruna. Iniţial mai lent, până ajungea la punctul critic, după care urca brusc.

Când am ajuns la etapa aceea, Nathaniel veni în faţă şi stătu cu mâinile împreunate înainte. Conversaţia încetă.

— În 1824, îşi reluă el prezentarea, Joseph Fourier a descris ceea ce Alexander Bell a numit mai târziu „efect de seră”. Particulele din aer fac ca atmosfera să reţină căldură. Dacă meteoritul ar fi căzut pe uscat, iarna ar fi fost mai lungă. Globul de foc ar fi fost mai mare. Ne-am considerat norocoşi că a căzut în apă, dar în realitate e mai rău. Pământul va ieşi din iarnă şi se va încălzi. În 50 de ani, nu va mai exista

zăpadă în America.

Grăsanul care se plânsese de ninsoarea din California spuse râzând:

— Venind din Chicago, trebuie să spun că asta nu mi se pare o problemă.

— Ce părere aveţi de o umiditate de 100% şi veri cu o minimă de 50 de grade?

— Şi totuşi. Meteorologii nu sunt în stare să spună nici dacă va ploua mâine. Cincizeci de ani e mult.

Preşedintele Brannan ridică din nou mâna. Se uita fix la mine. Nu, nu la mine, ci la tablă. M-am dat la o parte ca să vadă mai bine.

— Domnule inginer York, ce indică tendinţa ascendentă de pe grafic?

— Arată... arată când va începe să fiarbă oceanul.

Parcă ar fi trecut un avion cu reacţie prin sală. Cineva spuse:

— Doar nu vorbiţi serios. E o...

Preşedintele Brannan bătu cu palma în masă.

— Sper că sunteţi de acord că ştiu câte ceva despre planetă şi cum se comportă. Această întâlnire are loc tocmai pentru că m-am uitat înainte pe cifrele prezentate de domnul inginer York şi consider că problema e gravă. Domnilor, nu ne aflăm aici pentru a dezbate chestiunea. Ne-am adunat ca să hotărâm ce e de făcut.

Slavă Domnului! Brannan era doar preşedinte interimar, până când avea să fie confirmat de Congres, fapt care presupunea existenţa unui Congres, adică organizarea de alegeri. Totuşi... deocamdată, deţinea toată autoritatea cu care era învestit un preşedinte.

Scrută încăperea şi arătă spre M. Scherzinger.

— Vreţi să luaţi cuvântul? îl invită.

— Desigur.

Scherzinger se ridică şi merse lângă Nathaniel.

— Domnilor, domnule inginer York, elveţienii au o zicală: *Ne pas mettre tous ses œufs dans le même panier*, adică „nu-ţi pune toate ouăle într-un singur coş”. Naţiunile Unite sunt de părere că, pe lângă efortul de a reducere pagubele suferite pe Pământ, trebuie să privim şi dincolo de planeta noastră. Domnilor, a venit vremea să colonizăm spaţiul cosmic.

PARTEA A II-A

ZECE

NAŢIUNILE UNITE, SOLICITATE SĂ AJUTE UCRAINA

În exclusivitate pentru *The National*

Times

> Roma, 20 februarie 1956 – Astăzi, Organizaţia pentru Alimentaţie şi Agricultură a Naţiunilor Unite a încurajat toate statele membre să decidă imediat în ce fel pot ajuta Ucraina, parte a fostei Uniuni Sovietice, întrucât este ameninţată de foamete, după ce a pierdut recoltele în iernile ulterioare căderii meteoritului. Naţiunile Unite şi-au instruit directorul general să continue să ofere, la cererea guvernului ucrainean, asistenţă tehnică sau de orice alt tip, conform autorităţii şi competenţelor sale.

Mai ţineţi minte unde vă aflaţi când am trimis primul om în spaţiu? Eu eram una dintre cele două fete din „camera obscură” a Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale, la Centrul de comandă a misiunii din Sunflower, Kansas. Lucram cu hârtie milimetrică şi creioane mecanice. În mod normal, lansările le făceam din Florida, dar asta fusese înainte de meteorit şi înainte ca CNCA să devină parte a CAI. Sunflower avea o bază de lansare încă din timpul războiului, aşa că era logic să ne relocăm pe uscat, departe de coasta devastată. La o

distanţă de 5 kilometri, rodul muncii noastre stătea pe platforma de lansare: o rachetă Jupiter, cu Stetson Parker închis într-o capsulă minusculă, aşezată pe 113 tone de carburant.

Fermecător când voia, până şi eu trebuia să recunosc că era un pilot al naibii de bun. Dacă nu o dădeam în bară, urma să fie primul om în spaţiu. Iar dacă o dădeam, era mort. Dintre toţi astronauţii programului Artemis Şapte, el îmi plăcea cel mai puţin, dar îmi doream să supravieţuiască.

Tablourile de comandă luminau discret camera, iar panourile cu care fuseseră căptuşiţi pereţii amortizau zgomotele. Atât cât se putea într-o cameră cu 123 de tehnicieni. Aerul era încărcat cu electricitate statică. Unii patrulau pe lângă pereţi. Ca inginer-şef, săracul Nathaniel era blocat la Noua Casă Albă, aşteptând, împreună cu preşedintele Brannan, să stea de vorbă cu jurnaliştii. Aveau pregătite două discursuri. Pentru orice eventualitate.

La măsuţa luminoasă de vizavi de mine, Huilang „Helen” Liu juca şah cu Reynard Carmouche, unul dintre inginerii francezi, în timp ce noi aşteptam. Helen, cealaltă operatoare, se alăturase Coaliţiei ca reprezentantă a contingentului taiwanez. Aparent, era campioană la şah la ea acasă, lucru pe care domnul Carmouche nu-l aflase

încă.

După desprinderea rachetei, ea va extrage datele din teleimprimator şi mi le va da mie, iar eu voi face calculele, ca să confirm că a ajuns pe orbită. Eram treji de 16 ore, dar n-aş fi putut dormi nici să mă plăteşti. Trebuia neapărat să fac ceva cu mâinile. Myrtle încercase să mă înveţe să tricotez, dar nu se lipise nimic de mine.

De pe micul podium din capătul celălalt al camerei, directorul de lansare rosti:

— Toate posturile pregătite de lansare.

Am respirat uşurată. Secvenţa de lansare era deja cunoscută şi terifiantă. Oricâte lansări făcuserăm, acum lansam prima oară un om. Era imposibil să nu te gândeşti la rachetele care explodaseră pe platformă sau la cele care ajunseseră în spaţiu cu o maimuţă vie, dar se întorseseră la sol cu ea moartă. Nu-mi plăcea Parker, dar, Dumnezeule, era un tip teribil de curajos.

Şi eram invidioasă foc pe el.

Directorul de misiune răspunse:

— Recepţionat. Suntem pregătiţi.

Helen se îndepărtă de tabla de şah şi alunecă cu scaunul la teleimprimator. Eu am netezit hârtia milimetrică din faţa mea.

— Pregătiţi-vă pentru numărătoarea inversă. T minus 10… 9… 8… 7… 6… 5… 4… Aprindere.

Vocea lui Parker cârâi în difuzor odată cu vuietul rachetei.

— Confirm aprinderea.

— …doi… unu… DESPRINDERE! S-a desprins.

În câteva momente, vâjâitul asurzitor al rachetei izbi încăperea ca un val. Mă izbi în piept, chiar şi la 5 kilometri distanţă de platformă. Chiar şi într-un buncăr de beton. Chiar şi cu panourile amortizoare.

Am transpirat brusc. Singurul zgomot mai puternic era impactul unui meteorit. Dacă stăteai prea aproape de rachetă când se desprindea, valurile de zgomot te puteau zdrobi literalmente.

— Confirm desprinderea. A pornit cronometrul manual.

Am luat creionul şi l-am ţinut deasupra hârtiei.

— Aici *Hercules 7*. Combustibil în parametri. 1,2 g. Presiunea cabinei 14 psi. Oxigen în parametri.

Când racheta dudui prin aer, teleimprimatorul prinse viaţă. Staţiile de urmărire de pe glob transmiteau informaţii. Helen încercuia numere pe măsură ce textele ieşeau din aparat. Rupse prima bucată de hârtie şi o aruncă pe masă.

M-am cufundat în calcule. Cifrele necorelate

spuneau povestea poziţiei şi direcţiei rachetei, iar treaba mea era să le combin pentru a-i afla viteza la desprinderea de Pământ. O şi vedeam cum se înalţă lin şi graţios, dar am trasat graficul traiectoriei ascendente pentru cei din spatele meu.

— Câteva vibraţii. Cerul se întunecă.

Asta însemna că Parker ieşea din atmosferă. Cu fiecare foaie primită de la Helen, arcul pe care îl trasam creştea în parametrii misiunii. Vâjâitul se estompase, făcând loc unei linişti nefireşti. În jurul nostru, inginerii bărbaţi murmurau în secvenţe intense de interacţiuni apel-răspuns.

— Ghidaj, raportul?

Helen citi numerele de pe foaia mea, trădându-şi puţin accentul taiwanez din cauza emoţiei:

— Viteză: 2.350 de metri pe secundă. Unghi de elevaţie: 4 minute de arc. Altitudine: 101,98 kilometri.

Vocea i se auzea surprinzător de penetrantă peste glasurile baritonilor şi ale tenorilor din Centrul de comandă a misiunii.

Eugene Lindholm îi repetă prin staţie cifrele lui Parker.

— Recepţionat, răspunse colonelul. E mult mai lin acum.

Teleimprimatorul cârâia încontinuu, iar

Helen îmi mai dădu o coală. Am parcurs-o muşcându-mi buza de jos, în timp ce creionul îmi alerga pe foaie. 6.420 metri pe secundă. Prima treaptă a motorului urma să se desprindă curând.

Prin radio:

— Desprindere.

— Confirm desprinderea treptei.

— Văd cum se detaşează propulsorul.

M-am uitat la ceas, numărând secundele, ca toată lumea. La 30 de secunde după desprinderea propulsorului, ar trebui să cadă sistemul de salvare. Atunci Parker chiar va rămâne singur-singurel.

— Sistemul de salvare e verde.

— Confirm desprinderea sistemului de salvare.

Impulsul îl propulsă pe Parker mai sus. Când am primit pagina următoare de la Helen, am zâmbit. 8 260 de metri pe secundă. Buuuuună, viteză orbitală! Am făcut calculele oricum, ca să am ce arăta celorlalţi.

— Se vede periscopul. A început rotaţia.

— Confirm rotaţia.

În spatele meu, domnul Carmouche mă întrebă:

— De ce zâmbiţi?

Am clătinat din cap şi am marcat încă un punct pe grafic, la 280 de kilometri de suprafaţa

planetei. Primul pas a fost să-l trimitem pe Parker în spaţiu. Înscrierea pe orbită presupunea modificarea traiectoriei, iar asta ţinea numai de el.

— Comut pe manual, anunţă el.

Radioul pârâia în continuare, fiindcă lăsase canalul deschis.

— Peisajul e… Aş vrea să-l vedeţi cu toţii.

— Recepţionat, dorinţa de a vedea peisajul confirmată.

Oare nu ne doream toţi asta? Dacă ajungea pe orbită, însemna că eram cu un pas mai aproape de a avea o staţie orbitală, apoi o bază lunară. După aceea, una pe Marte, pe Venus şi în restul sistemului solar.

Helen îmi întinse încă o pagină din teleimprimator. Am urmărit poziţia lui Parker prin schimbări de frecvenţă Doppler. Frecvenţa undelor respective indica traseul rachetei deasupra Pământului. Am introdus datele în şirul de calcule şi le-am verificat din nou, ca să fiu sigură de ele.

Răsucindu-mă pe scaun, am ridicat foaia în aer.

— A reuşit! E pe orbită!

Bărbaţi în toată firea săriră de pe scaune, ţipând ca nişte copii la un meci de fotbal. Unul aruncă în sus hârtii care zburară pe lângă noi. Altul mă bătu pe umăr. Am simţit o căldură

umedă pe obraz. M-am tras înapoi, uitându-mă urât la domnul Carmouche, care avea încă buzele ţuguiate de la sărut.

— Trebuie să-l şi aducem acasă.

M-am şters pe obraz şi am luat iarăşi creionul în mână. De partea cealaltă a mesei, Helen îmi întâlni privirea şi dădu aprobator din cap. Apoi îmi întinse coala următoare.

Lumina din coridorul clădirii în care închiriaserăm un apartament căzu tocmai pe pat. M-am răsucit pe partea cealaltă când a intrat silueta lui Nathaniel, ascunsă pe sub palton. Lumina din baie i se reflecta numai pe pantofi, iar în manşetele pantalonilor avea încă zăpadă.

— Nu dorm, l-am anunţat.

Era adevărat, în mare parte. Lăsasem patul rabatabil coborât înainte de a pleca la Centrul de comandă în dimineaţa respectivă, ştiind că vom fi amândoi prea obosiţi ca să-l coborâm după lansare.

— Felicitări.

— Felicitări şi ţie.

Îşi scoase paltonul şi-l atârnă în cuierul de lângă uşă. Preţurile locuinţelor din Kansas City se măriseră substanţial după ce preşedintele Brannan mutase capitala în centrul ţării. De cele scumpe nu ne puteam apropia, dar eram

sinistraţi şi aveam nevoie de o locuinţă. Însă nici cu salariul plătit de stat nu ne-am permis decât o garsonieră. Sinceră să fiu, îmi convenea, pentru că nu aveam prea mult de lucru prin casă.

Am aprins lampa de noptieră şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Ai fost grozav la conferinţa de presă.

— Dacă prin „grozav” înţelegi felul în care l-am pus la punct pe reporterul idiot care crede că programul nostru nu are niciun rost, atunci, da, am fost grozav.

Scutură din umeri, scoţându-şi cravata.

— Aş fi preferat să fiu la Centrul de comandă. Te-am auzit prin staţie când l-au recuperat pe Parker după amerizare. Şi eu, care credeam că nu poţi să-l suporţi…

— De unde-ai ştiut că am fost eu?

— În primul rând, suntem căsătoriţi de cinci ani. În al doilea – îşi scoase pantofii cu degetele de la picioare –, eraţi numai două femei acolo, şi nu cred că tu erai cea care vorbea în cantoneză.

— *Lan yeung.*

Helen mă învăţase să înjur, lucru care îmi venea la îndemână când aveam de-a face cu unii ingineri. Şi, din când în când, cu soţul meu.

— Păi, am voie să mă bucur că misiunea a fost un succes şi nu sunt rea de felul meu. Sau cel puţin nu chiar atât de rea, încât să-i vreau

moartea lui Parker. Adică nu întotdeauna.

— Hm…

Traversă încăperea şi se aplecă să mă sărute. Mirosea a whisky de calitate.

— Nu chiar? Da, aş putea fi de ac… au! Uite că am dreptate!

M-am întins şi i-am desfăcut primul nasture de la guler.

— Cred, i-am spus, desfăcându-l şi pe următorul şi ajungând la claviculă, deasupra maioului, cred că depinde de cum defineşti răutatea.

— Sunt gata să mă adaptez definiţiei tale, îmi zise, plimbându-şi degetul pe decolteul cămăşii mele de noapte.

— Păi…

Am ajuns la ultimul nasture şi i-am scos cămaşa din pantaloni.

— Să zicem că cineva află în timpul unei conferinţe de presă un lucru pe care soţul ei ar fi trebuit să i-l spună singur.

Mâna lui Nathaniel se opri pe breteaua cămăşii mele.

— Interesant exemplu.

Dădu breteaua la o parte şi îmi sărută umărul.

— S-ar putea să am nevoie de mai multe informaţii.

Am inspirat adânc parfumul de mosc al

aftershave-ului său şi aroma dulceagă de trabuc fin.

— De exemplu, faptul că se măreşte corpul de astronauţi şi se renunţă la cerinţa de a fi pilot de încercare.

Cu faţa în părul lui, am pipăit după curea. Sub ea, pantalonii deja i se umflaseră.

Doamne, îmi plac la nebunie lansările reuşite! Nathaniel mă ciuguli de la umăr până la gât, înfiorându-mă până în vârful degetelor de la picioare.

— Să zicem că extinderea corpului de astronauţi depindea de încheierea unei misiuni. Atunci oare ascunderea de informaţii despre asta ar mai fi considerată o răutate, dacă motivul a fost acela de a nu-i da cuiva speranţe degeaba?

— Hm… Speranţe.

I-am desfăcut fermoarul, simţind cum mă strânge de antebraţe.

— Şi oare răutatea aceea n-ar putea fi trecută cu vederea dacă, de exemplu, o anumită servietă conţine un anumit formular? Pentru cineva care, să zicem, a fost pilot în al Doilea Război Mondial, are orele de zbor necesare şi înălţimea şi greutatea potrivite? Aaa… ooo… Dumnezeule!

Îşi drese glasul. Respiraţia lui fierbinte mă gâdilă pe gât.

— Înţeleg că eşti de acord.

— Confirm: răutatea a fost trecută cu vederea. Dar…

M-am lăsat pe pat, scoţându-mi cămaşa. Cu braţele deasupra capului şi cu aerul rece întărindu-mi sânii, am reuşit să-l… întăresc şi pe el mai tare.

— Dar ai procedat ca şi când ai vrut să protejezi un copil. Asta sunt eu oare?

— Doamne, nu!

Îşi scoase cămaşa, apoi maioul. Lumina veiozei îi mângâia abdomenul curbat şi ferm. După Meteorit, se apucase de sport. Nu era singurul mânat de dorinţa de a fi pregătit pentru scenarii de tipul „dar dacă…”, însă… vai de mine, de ce nu i-am apreciat mai demult rezultatele?

Am împins la o parte cămaşa de noapte. Nathaniel zăbovi cu privirea asupra mea, cu gura întredeschisă, ca şi când creierul lui încerca să absoarbă mai mult oxigen, ca să compenseze fluxul de sânge redirecţionat.

— Trebuie să te întreb… de ce nu i-ai spus asta şi adultului cu care locuieşti?

Mi-am regretat imediat întrebarea, pentru că l-a făcut să se oprească. Pe de altă parte, s-a oprit tocmai când îşi scotea dintr-o mişcare pantalonii şi chiloţii, aşa că i-am putut admira V-ul abdomenului acolo unde se unea cu bazinul şi

firele de păr negre de dedesubt.

— Pentru că aveau de gând să anuleze tot programul. Dacă lansarea ar fi fost un eşec.

Prin „eşec” voia să spună „dacă murea Parker”. Se dezbrăcă în sfârşit de pantaloni.

— Zăpada. Lumea nu crede că temperaturile vor creşte. Aşa că…

M-am întins spre el. Mi s-a strecurat între picioare, împingându-mă pe spate cu trupul său cald, strâns lipit de al meu. Împletindu-mi o coapsă în jurul piciorului său, m-am împins în el. Pleoapele îi fluturară până când se închiseră de tot.

— Deja e foarte cald, fii sigur.

— Aşa-i.

Se mişcă în aşa fel încât să-şi poată vârî mâna între noi. Degetele lui găsiră smocul delicios dintre picioarele mele şi… îmi iniţiară secvenţa de aprindere. Orice altceva putea aştepta.

— Oh… o, Doamne! Suntem gata de lansare.

UNSPREZECE

COALIŢIA ÎNCEPE PROGRAMUL DE LANSARE A RACHETELOR

Între 75 şi 105 de vehicule vor fi lansate conform unui grafic pe trei ani,

spune directorul
BILL BECKER
În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 3 martie 1956 – Coaliţia Aerospaţială Internaţională planifică lansarea a 75–105 rachete în următorii trei ani, urmând ca prima colonie pe Lună să fie gata în jurul anului 1960.

Mai ţineţi minte unde vă aflaţi când a căzut meteoritul?

În sinagogă, stând în faţa noastră, rabinul ne cuprinse pe toţi cu privirea.

Nu ştiu ce au simţit alţii, dar mie mi s-au împăienjenit ochii imediat. Sigur că ţineam minte.

În spatele meu am auzit cum o altă femeie îşi trăgea nasul. Oare unde fusese cu patru ani în urmă, în 3 martie 1952? În pat, cu soţul ei? În bucătărie, pregătind dejunul pentru copii? Sau fusese printre milioanele de oameni care aflaseră despre dezastru abia mai târziu?

— Eu dădeam sfaturi unui cuplu de tineri proaspăt logodiţi, pe care îi aşteptau bucuriile viitoarei lor căsătorii. Secretara mea a bătut la uşă – niciodată nu face aşa. A deschis uşa,

plângând. O ştiţi pe doamna Schwab. Aţi văzut-o vreodată fără zâmbetul pe buze? „Radioul…”, mi-a spus.

Rabinul Neuberger a ridicat din umeri, cumva resimţind încă toată suferinţa care urmase.

— Mă voi gândi întotdeauna la momentul acela ca la pragul dintre Înainte şi După.

Ridică un deget.

— Dacă n-ar fi fost perechea aceea de tineri la mine în birou, aş fi căzut pradă suferinţei. Ei însă m-au întrebat dacă să se mai căsătorească sau nu. Părea că venise sfârşitul lumii. Să se mai căsătorească?

Se aplecă în faţă. În liniştea tensionată care domnea peste noi, i-am auzit pe toţi cum rămân cu răsuflarea tăiată.

— Da. Şi căsătoria e un prag între Înainte şi După. Trăim numeroase asemenea momente în fiecare zi, chiar dacă nu ne dăm seama de ele. Nu pragul este problema. Întotdeauna vor exista momente Înainte şi După. Întrebarea este: ce faci după ce treci pragul?

M-am şters sub ochi cu degetul mare, murdărindu-mi mănuşa de rimel.

— Trăieşti. Îţi aminteşti. Aşa au făcut oamenii dintotdeauna.

Clopotele începură să bată în tot oraşul. Probabil în toată ţara şi pe toată planeta. N-a

trebuit să mă uit la ceas. Era 9:53.

Am strâns din pleoape. Chiar şi cu ochii închişi, chiar şi după patru ani, tot mai vedeam lumina aceea. Da. Mai ţineam minte unde fusesem când căzuse meteoritul.

N-am trecut nici măcar de prima selecţie.

Mă consolam cu o felie de tort cu morcovi în cantina CAI – în paranteză fie spus, cel mai bun lucru al aspectului internaţional al Coaliţiei Spaţiale era că aveam un *chef* francez. Dar divaghez. Deci stăteam cu felia mea de tort cu morcovi la o masă cu Helen, Basira şi Myrtle. Cât am locuit la Myrtle, habar n-am avut că lucrase ca operatoare de calcul în timpul războiului. Am aflat abia după doi ani, când s-a angajat la noi.

Basira, care venea din Alger, făcu o grimasă şi spuse:

— Şi pe urmă a încercat să-mi arate cum se foloseşte rigla de calcul!

— Cuuum, la o ecuaţie diferenţială?

Myrtle, singura americancă din grup în afară de mine, îşi acoperi gura şi râse până i se înroşiră obrajii.

— Ce măscărici!

— Exact! exclamă Basira şi imită un accent american oribil: „Hoi, domniţo, ia uită ce instroment grozav îi ăsta!”

Helen îşi duse mâinile la gură şi chicoti ca ielele taiwaneze – dacă o fi existând aşa ceva.

— Spune-le unde ţinea rigla!

Basira pufni în râs şi aruncă o privire în cantină, care era mai mult goală, fiindcă se terminase schimbul de zi. Am lăsat jos furculiţa şi am încercat să ghicesc – da! Basira duse mâna în poală, de parcă rigla ar fi fost… ştiţi voi. Gata de lansare.

— „Pot să-ți arăt com să foloseşte”, îl imită Basira.

Am râs, închipuindu-mi-l pe Leroy Pluckett, cu favoriţii lui subţiri şi cravatele lui ţipătoare, încercând să se dea la Basira. Înaltă, cu pielea fină şi închisă la culoare, câştigase cu uşurinţă titlul de Miss Cosmos la petrecerea din vacanţa de iarnă de anul trecut. Pe deasupra, avea un accent nemaipomenit.

Tovărăşia fetelor era o bucurie nouă pentru mine. La departamentul de calcule al CNCA lucraseră numai femei, da, dar din cauza legilor segregării rasiale din D.C., toate fuseseră albe. Dacă cu patru ani în urmă mi-ai fi spus că în grupul meu de prietene apropiate numai două vor fi albe, aş fi râs. Acum mi-e ruşine de mine.

Coaliţia Aerospaţială Internaţională, formată de Naţiunile Unite la insistenţele preşedintelui Brannan, a schimbat totul. Adică… meteoritul a schimbat totul. Dar faptul că aveam un

preşedinte quaker a transformat radical practicile de angajare. Iar, drept rezultat, eu aveam mare noroc cu aşa prietene.

Helen se şterse la ochi şi privi peste umărul meu.

— Bună seara, domnule inginer York.

— Bună seara, doamnelor.

Mă atinse scurt pe umăr în loc să mă sărute, pentru că eram într-un loc public.

— De ce râdeţi?

— De riglele de calcul, răspunse Helen, împletindu-şi mâinile în poală. Şi de cum pot fi folosite.

Ne-am pus iarăşi pe râs. Bietul Nathaniel se uita la noi şi zâmbea, dar habar n-avea de ce hohoteam. Asta mi-a amintit că trebuie să stau de vorbă cu el despre Leroy Pluckett. Povestea era amuzantă, dar nu-mi plăcea că venea în departamentul nostru şi ne perturba activitatea. Teoretic, problemele de personal ţineau de doamna Rogers, dar eu eram cea cu care se culca inginerul-şef, deci pe asta puteam s-o rezolv mai rapid decât ea sau celelalte fete.

Ştergându-mă la ochi şi chicotind în continuare, mi-am împins scaunul în spate.

— Se pare că mi-a sosit caleaşca.

— Nu termini prăjitura aia?

Myrtle se întinse spre farfuria mea.

— E-a ta, i-am spus.

Nathaniel îmi luă pardesiul de pe spătar şi mă ajută să-l îmbrac. Luna iulie era caldă, dar nu atât de caldă încât să renunţ la el. Urma să vină şi vara, mai iute decât ne-ar fi plăcut. Le-am făcut cu mâna fetelor.

— Ne vedem mâine.

Un cor de „pa, pa” răsună în cantină în urma noastră, printre hohote de râs. Nathaniel mă luă de mână.

— Pari mai binedispusă.

— Păi, tortul şi-a făcut efectul.

Mi-am strecurat mâna în a lui.

— Şi trandafirul de la tine.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Mergând spre uşile clădirii, Nathaniel îl salută pe un alt inginer.

— Astăzi am mai aflat ceva ce te-ar putea înveseli.

— Da?

M-am oprit în uşă, ca să-l las să mi-o deschidă.

— Ia spune.

În seara aceea târzie, soarele bătea direct în parcare, dar nu reuşea să îmblânzească aerul rece. Strângându-mi pardesiul pe mine, am ieşit şi am luat-o spre staţia de autobuz.

În spatele gardului care înconjura campusul CAI, copiii aşteptau cu carneţele de autografe în mână, sperând să vadă un astronaut. Îl văzură

pe Nathaniel şi se mulţumiră şi de data asta cu inginerul-şef al programului spaţial.

Mi-am scos mâna dintr-a lui şi m-am retras la o parte când au început să roiască în jurul lui. Slavă cerului că nu îi interesa şi soţia inginerului. Parcă urmăream o mulţime flămândă, cu carneţele în loc de dinţi. Nathaniel făcea faţă provocării aproape zilnic şi bănuiam că era unul dintre motivele pentru care lucra atât de târziu.

Acesta şi… propria lui fire. Copiii nu erau singurii entuziasmaţi de rachete.

După ce reuşi să-i mulţumească pe toţi, aşteptă să străbatem cvartalul până la staţie ca să-mi dea vestea.

— Ei…

Privi înapoi.

— Teoretic, nu e secret, pentru că va reieşi din lista finală cu astronauţii, dar…

— N-o să vorbesc despre asta până nu se publică lista finală.

N-am trecut nici măcar de prima selecţie. Nu mă aşteptam să fiu aleasă în echipa finală – adică nu chiar –, dar, la câte ore de zbor aveam, am crezut că voi trece măcar de primul tur.

— Directorul Clemons nu a selectat nicio femeie. Nici măcar una.

Oprindu-mă în loc, m-am uitat fix la el. Directorul CAI, Norman Clemons – cu care

lucrasem ani întregi şi pe care îl respectasem – nu selectase nicio femeie. Îmi ieşeau aburi din gura căscată.

— Şi de ce ar trebui să mă facă asta să mă simt mai bine?

— Păi, pentru că ştii că n-ai fost tu de vină. Nu?

— Dar în cerinţe nu scria nicăieri că trebuie să fii bărbat.

Nathaniel dădu aprobator din cap.

— Clemons a spus că era de la sine înţeles. Din cauza pericolelor.

— Doamne, Dumnezeule! Am acceptat prostia cu patriarhatul la zborurile de testare. Dar acum? Încercăm să întemeiem o colonie. Cum se aşteaptă să facem asta fără femei?

— Cred…

Ezită şi privi în josul străzii, cu ochii mijiţi în bătaia vântului. Erau lucruri pe care nu mi le putea spune, pentru că erau secrete, şi, când se bătea de pereţii aceştia, părea întotdeauna cam constipat. Acum părea că ţine pentru el un secret extrem de important.

— Ce crezi?

Îşi linse buzele şi se mută de pe-un picior pe celălalt.

— Unii s-au arătat… îngrijoraţi de stresul în spaţiu.

— De stres. Femeile rezistă la forţa de

gravitaţie mai bine decât bărbaţii. Cele din WASP au demonstrat-o în timpul războiului şi…

Am tăcut, văzând că-şi subţiază buzele dintr-odată, de parcă şi-ar fi retras cuvintele.

— Glumeşti. Îşi închipuie că o să ne-apuce istericalele în spaţiu?

Nathaniel clătină din cap şi arătă spre staţia de autobuz.

— M-am gândit să mergem la dans în seara asta.

Scrâşnind din dinţi, mi-am vârât nervoasă mâinile în buzunare.

— De ce nu, dacă tot e să ne dăm în spectacol?

Dacă ar fi trebuit să pariez pe cine obiectase la prezenţa femeilor în programul spaţial pe motiv de capacitate fizică necorespunzătoare, atunci aş fi ales un singur bărbat: Stetson Parker.

***

Recunosc că Nathaniel a avut dreptate când mi-a spus că mă voi înveseli, dar nu cred că a intenţionat să mă şi enerveze. Când a venit sfârşitul de săptămână, eram în continuare furioasă. Dacă aş fi fost respinsă după ce aş fi dat totul din mine, ar fi fost altceva. Aş fi trecut peste nereuşită şi m-aş fi străduit mai mult data

viitoare.

Dar aşa? Simţeam că înnebunesc, pentru că nu puteam face nimic ca să schimb lucrurile. Dacă nu v-aţi dat seama până acum, v-o spun direct: nu înghit chestia asta cu „neputinţa”. Aşa că m-am dus la aerodromul particular, unde se întâlneau membrele filialei locale a Clubului 99. Prima regulă a clubului era... De fapt, prima regulă era siguranţa, dar după ea venea „Pământul e pentru plângeri. Avioanele sunt pentru planuri”. Iar conversaţiile din aer nu ajungeau niciodată la sol.

Tocmai de-asta am început conversaţia la sol. Voiam să isc nişte bârfe. Mi-am plimbat privirea peste femeile din jurul meu. Când s-a format grupul iniţial, existau doar 99 de femei pilot în Statele Unite. Acum erau cu miile, în diferite cluburi din ţară, iar eu puneam prinsoare că aveam toate aceleaşi ambiţii.

— Cine şi-a mai depus actele pentru corpul de astronauţi?

Au ridicat toate mâna, cu excepţia lui Pearl, care era încă destul de dolofană după ce născuse tripleţi, şi Helen, care nu-şi luase încă licenţa. (I-am trezit pasiunea pentru zbor la petrecerea de 4 Iulie de anul trecut. Tatăl ei nici acum nu mă iertase.)

Venise rândul lui Betty să aducă gustarea dinaintea zborului şi ne pregătise fursecuri cu

sfeclă şi lămâie. Am cam şovăit când le-am văzut, dar aveau avantajul că puteau fi făcute şi când nu se găsea zahăr. În plus, erau dulci-acrişoare şi delicioase.

Betty puse platoul pe măsuţa de lemn dintr-un colţ al hangarului, ţuguindu-şi bosumflată buzele roşii, de stea de cinema.

— N-am trecut de prima selecţie.

Am luat un fursec roz.

— Niciuna dintre noi nu a trecut.

Fetele se uitară toate la mine, unele surprinse, altele suspicioase. Pearl strâmbă din năsucul ei simpatic.

— De unde ştii?

— Ştiu, am zis, rupând fursecul în două. N-au acceptat nicio femeie.

— De ce? Din ce motiv?

Betty pufni şi se prinse de sâni, care erau magnifici.

— Evident, din cauza ăstora nu ajungem la butoanele de comandă.

— Vorbeşte pentru tine, spuse Helen, trecându-şi mâna peste costumul de zbor care îi scotea în evidenţă silueta băieţoasă.

— Serios, acum, zise Betty. Credeam că vor să înfiinţeze colonii.

Încuviinţând din cap, am evitat să pomenesc de lucrurile la care făcuse aluzie Nathaniel:

— Lista oficială va fi anunţată săptămâna

viitoare, la o conferinţă de presă.

Betty se mai înseninã la faţă şi se întinse după poşetă.

— Nu mai spune, rosti, scoţând carnetul de notiţe.

Mi-am dres glasul:

— Evident, nu *eu* spun asta, dar cineva care are legătură cu un ziar important va fi invitat şi…

— Aiurea! făcu Betty, uitându-se urât la carnet. O să-l trimită pe Hart, cel mai probabil. El primeşte cele mai grozave subiecte internaţionale. Dacă mai trebuie să scriu despre vreun club de grădinărit, jur că…

— O să scrii şi-o să fii mulţumită că ai un salariu, zise Pearl, răsucindu-şi mănuşile în palmă.

Betty oftă.

— Ai fi putut să mă laşi să mă descarc un pic înainte să mă aduci cu picioarele pe pământ.

— Eu mă întreb, am intervenit, arătând cu fursecul către Betty, dacă Hart o să observe că sunt numai bărbaţi pe listă.

Betty miji ochii. Îşi formula deja discursul pe care avea să i-l ţină redactorului ei.

— Pot să te citez drept sursă de la CAI? Fără nume.

— Nu… nu vreau ca sursa *mea* să intre în bucluc.

Betty îmi luă fursecul din mână.

— Dacă ai o părere aşa de proastă despre abilităţile me…

Mi-am smuls fursecul înapoi, umplând de fărâmituri pe jos, şi l-am mâncat râzând.

— Vreau să mă asigur că suntem în parametri.

— Parametri confirmaţi.

Îşi luă geaca de pilot şi se ridică.

— Zburăm şi noi azi?

— Evident.

Am vârât încă un fursec în buzunarul gecii mele şi m-am uitat la Helen.

— Vii cu mine sau zbori cu altcineva?

— Nu te-aş rata pentru nimic în lume.

În micul meu Cessna 170b intrau patru persoane. Betty avea un Texan, dar nu era potrivit pentru conversaţie, aşa că a venit cu noi, ca să nu trebuiască să vorbim prin radio. Ne-am înghesuit în carlingă şi am aşteptat să parcurgem lista de verificări anterioare zborului înainte să reluăm discuţia.

Decolările au ceva magic. Cunosc oameni care se tem să zboare şi spun că decolarea şi aterizarea sunt cele mai dificile, poate pentru că atunci resimt zborul cel mai acut. Eu mă dau în vânt după senzaţia pe care o ai când eşti împins în scaun. Eşti prizonierul propriei greutăţi şi al impulsului, simţi cum trepidează pista în manşă,

în palme şi tălpi. Apoi, dintr-odată, totul încetează şi pământul dispare undeva sub tine.

Mie nu mi se pare că mă ridic, ci că pământul cade de sub mine, de parcă aş fi la fel de uşoară ca aerul. Oare asta să-i sperie pe unii? Sau poate că nu sunt speriată pentru că tata a zburat în Forţele Aeriene când încă făceau parte din Armată şi m-a urcat prima dată cu el în avion când aveam doi ani. Mi s-a spus că am râs tot timpul zborului. Sigur, eu nu-mi aduc aminte nimic. Dar îmi amintesc că, atunci când am mai crescut, l-am implorat să facă rotaţii complete în jurul axei laterale.

Pe cei mai mulţi copii, taţii îi învaţă să conducă maşina. Pe mine m-a învăţat să zbor.

Odată ce ne-am ridicat în aer, m-am îndepărtat de aerodrom executând o spirală lentă, numai ca să simt cum e aerul astăzi. Betty stătea în scaunul copilotului, iar Helen, în spatele nostru.

Betty se răsuci ca să ni se adreseze amândurora, strigând peste huruitul motorului:

— Bun. Regulile Clubului de zbor sunt în vigoare. Am dreptate când spun că vor să facă din Lună o bază militară?

— Bazându-mă pe ceea ce nu spune Nathaniel, cred că adevăratul motiv e că femeile au prea multă sensibilitate emoţională ca să meargă în spaţiu.

Betty scutură din cap şi sunt aproape sigură că trase o înjurătură acoperită de vuietul aeroplanului.

— Bun. Ăsta-i un trombon. Trebuie să schimbăm lucrurile.

— Cum? întrebă Helen, aplecându-se în faţă.

— Pot să-i prezint situaţia redactorului-şef drept discriminare, dar n-o să ţină dacă nu pomenesc câteva dintre femeile care au fost ignorate, spuse Betty şi se uită la mine. Pot să fac în aşa fel încât sursele să nu fie specificate clar şi… şi îl pot determina pe Hart să pună întrebarea la conferinţa de presă.

Am privit-o pieziş.

— Cum? Adică mi se pare că ar fi prea direct.

— „Domnule preşedinte, din moment ce în corpul de astronauţi sunt numai bărbaţi, nu există cumva riscul ca blocul comunist să considere colonia mai degrabă un avanpost militar?”

Helen ridică braţul, vrând parcă să ne aducă aminte că e din Taiwan:

— Va replica imediat cu cooperarea internaţională.

Am aprobat-o mişcând din cap:

— La CAI lucrează oameni din Taiwan, Algeria, Spania, Brazilia, Franţa, Germania, Serbia, Haiti, Congo…

Helen se grăbi să mă completeze:

— Belgia, Canada, Danemarca, Franţa, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia, Regatul Unit…

— Şi Statele Unite.

— Dar niciuna dintre ţările astea nu e comunistă, preciză Betty, clătinând din cap.

— Nu… şi faptul nu are legătură cu isteria.

— Nu, dar scoate în evidenţă ideea că în corpul de astronauţi sunt numai bărbaţi, iar asta va conduce la întrebarea de ce nu sunt şi femei. Nu mai zic că e an electoral, pufni Betty. Eisenhower candidează împotriva lui Brannan, aşa că fac pariu pe bani buni, chiar acum, că revenirea la „normalitate”, cu femeile trimise iar la cratiţă, va fi un subiect-cheie al campaniei electorale.

Mă străbătu un fior din cap până-n picioare.

— Dar directorul CAI nu e subordonat preşedintelui, ci…

Mi-am dat seama ce prostii spun chiar în timp ce le rosteam. Coaliţia poate că era un efort internaţional, dar, pentru că centrul de lansare se afla pe teritoriu american, noi aveam mai multă influenţă în cadrul programului decât alte ţări, chiar şi cu un director britanic. Doar văzusem lista astronauţilor. Trei sferturi erau americani sau britanici. Şi toţi erau albi.

— V-aţi pus centura?

Amândouă fetele mi-au răspuns „da”, fără să mă întrebe de ce. Mă cunoşteau bine. Am ridicat avionul, câştigând în altitudine, şi am descris o buclă. Forţa centrifugă ne împingea în scaune. Sub noi, Pământul semăna cu o cuvertură verde cu maro. Erau destui aburi pentru ca linia dintre pământ şi cer abia să se desluşească, iar contururile se pierdeau în alb-argintiul cerului. Văzusem fotografii de pe orbită, Pământul devenea un glob verde-albăstrui. Voiam să plutesc în spaţiu şi să văd stelele în toată limpezimea lor. Dacă bărbaţii ăştia, care se străduiau întruna să domine, ne-ar trage înapoi, la epoci întunecate, atunci aş... ce-aş face?

Încheind bucla, am executat o rotaţie în jurul axei laterale. Argintiul şi verdele s-au învârtit odată cu noi trei, aflate în centrul moriştii. În spatele meu, Helen râdea şi bătea din palme.

Încheind rotaţia, m-am întrebat care ar fi următoarea mea opţiune. Oamenii scăpau din vedere evoluţia efectului de seră, pentru că era un dezastru care se desfăşura lent. Trebuia să întemeiem colonii pe Lună şi alte planete cât mai aveam la dispoziţie resurse suficiente. Dacă scuza bărbaţilor era că femeile n-ar fi fost în siguranţă în asemenea colonii, atunci trebuia să le demonstrăm că suntem la fel de capabile ca ei.

— Crezi că ziarul tău ar fi interesat să scrie despre un spectacol aerian dat numai de femei?

— Normal, cum naiba să nu fie!

Betty împunse aerul cu degetul către mine.

— Dar numai dacă pot să trec numele tău în el.

— Eu nu sunt cineva.

— Eşti măritată cu inginerul-şef de la CAI. Povestea aia despre cum ai zburat după Meteorit? Aş putea s-o folosesc.

Am înghiţit în sec. A fi în centrul atenţiei era… necesar. Şi ar fi ca şi cum aş sta de vorbă cu Betty.

— Sigur. Foloseşte-o!

DOISPREZECE

OAMENII EREI SPAŢIALE

Fotografii de SAM FALK, pentru *National Times*

26 martie 1956 – Inginerii aerospaţiali, cei care concep, proiectează, construiesc şi lansează motoarele puternice pentru transportul instrumentelor ştiinţifice în spaţiu, sunt oamenii de la care ţara aşteaptă marile realizări ale Erei spaţiale. Lucrează în

domenii diverse, de la combustibili la sisteme de calcul şi de la aliaje la tehnici de comunicare. Cel mai cunoscut dintre ei este Nathaniel York, inginerul-şef al Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale.

Conferinţa de presă a decurs exact cum anticipase Betty. Întrebat despre lista exclusiv masculină, Norman Clemons, directorul CAI, a răspuns că s-a procedat aşa „din motive de siguranţă”. Şi „a fost aproape la fel când Columb a descoperit Lumea nouă”. Sau când Shackleton a condus expediţia la Polul Nord. Pe atunci, nimeni nu s-a îngrijorat că la expediţiile acelea nu au participat şi femei. Era convins că „efortul internaţional” demonstra limpede că era vorba despre o expediţie paşnică, făcută în scopuri ştiinţifice.

Unele reviste pentru femei, înfiinţate ca să facă propagandă sufragetelor, au preluat articolul lui Betty şi s-au alăturat efortului ei de a susţine includerea femeilor în ridicarea coloniei. Niciun bărbat nu acorda niciun fel de atenţie revistelor pentru femei. E revoltător, ştiu.

Basira s-a aşezat de partea cealaltă a biroului nostru comun de la CAI.

— S-a întors.

M-am uitat în spate, ca să văd dacă o auzise

cineva. Nu că ar fi contat, dar celelalte femei din departamentul de calcule erau toate ocupate. Scârţâitul creioanelor pe hârtie şi al cursoarelor de sticlă pe riglele de bachelită alterna cu răpăitul maşinii de calcul Friden. Şi, chiar dacă cineva ar fi auzit-o, nu era nimic grav în faptul că Basira anunţa întoarcerea directorului Clemons de la poligonul de încercări.

Pe lângă asta, majoritatea ştiau ce anume speram eu să fac. Am dat din cap a încuviinţare şi am închis caietul de lucru. L-am pus la o parte, aşezând frumos creionul pe el. După aceea am deschis sertarul şi am scos alt caiet, etichetat „WASP”, în care trecusem datele adunate despre femeile-pilot din al Doilea Război Mondial.

M-am ridicat, strângând caietul la piept. Basira îmi zâmbi.

— Operaţiunea „Doamnele au prioritate” a început.

Simţeam nevoia să râd cu disperare. De la biroul pe care îl împărţea cu Myrtle, Helen înălţă capul. Îi trase un cot lui Myrtle, care se întoarse şi ridică degetul mare spre mine, în semn de încurajare. Am dar aprobator din cap şi am părăsit încăperea, mergând pe coridoarele care duceau la biroul directorului.

Nu aveam niciun motiv să mă tem de el. Ne

întreţinuserăm de nenumărate ori la petreceri sau picnicuri organizate pentru angajaţi. Când avea loc câte-o lansare, era o prezenţă liniştitoare în „camera obscură”. Dar până atunci, în relaţia cu el, Nathaniel sau munca mea fusese întotdeauna un scut.

Palmele mele transpirate lăsaseră urme umede pe coperta caietului. M-am oprit în faţa uşii sale, niciodată închisă, ca să mi le şterg de fustă. Îmbrăcasem una gri, tip creion, şi o bluză albă, în speranţa că îmi vor da un aspect de femeie de afaceri. Orice fel de „armură” era bine-venită.

Mi-am înghiţit emoţiile şi am intrat. Doamna Kare, secretara lui, m-a primit cu un zâmbet.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă York?

— Aş dori să mă programez, ca să stau de vorbă cu domnul director Clemons.

Mă apucase frica. Aveam caietul la mine, iar el era *chiar acolo*.

Citea stând cu picioarele pe birou şi cu un trabuc între dinţi, învăluit de fumul parcă scos de un motor care dă rateuri. Pe coperta cărţii era desenată o rachetă într-un peisaj cu praf roşiatic. Părea mai degrabă roman decât lucrare ştiinţifică.

— Un moment, să-i verific programul.

Directorul lăsă cartea jos.

— Să intre, spuse el.

Am înghiţit în sec. Dicţia lui de britanic mă făcea întotdeauna să mă simt ca şi când tocmai mă întorceam murdară de pe câmp.

— Mulţumesc, domnule director.

Ridică puţin cartea când văzu că mă apropii.

— Ai apucat s-o citeşti?

— Nu, domnule.

— E cu un căpitan York, care seamănă foarte bine cu soţul tău, preciză şi îmi făcu semn să mă aşez. Stai jos, stai jos. L-ai cunoscut pe tipul ăsta, Bradbury?

— Nu, domnule.

— Cred că e fanul soţului tău. Ideea unei vechi civilizaţii pe Marte e o prostie, dar accept bucuros orice lucru tipărit care stârneşte pasiunea oamenilor pentru spaţiu.

Lăsă cartea pe birou.

— Congresul face iar scandal din cauza sumelor alocate pentru dotări. Îţi mai trebuie echipamente de la IBM pentru departamentul de calcule? Cică sunt la ofertă.

Am clătinat din cap în semn că nu de asta venisem.

— Asta e decizia doamnei Rogers, am spus. În ce mă priveşte… nu mi se par foarte fiabile.

— Aşa zic toţi inginerii. Se supraîncălzesc.

Scoase un mormăit şi dădu aprobator din cap.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ăăă… Ştiţi, e vorba de a trezi interesul publicului pentru Marte, domnule. Vedeţi… am vrut să vorbesc cu dumneavoastră despre includerea femeilor în misiunile viitoare.

— A femeilor?

Se aplecă în faţă şi mă privi cu toată atenţia.

— Nu, nu. Dacă vrem să ţinem treaz interesul publicului, avem nevoie de cei mai buni piloţi în misiunile astea. Altfel, ni se va lua capul.

— Înţeleg, dar, dacă vrem colonii viabile, avem nevoie şi de familii, iar asta înseamnă să convingem femeile că vor fi în siguranţă acolo.

Am deschis caietul la graficul pe care îl trasasem.

— Acum, sigur, nu doriţi să trimiteţi în spaţiu femei obişnuite, după cum nici nişte bărbaţi obişnuiţi nu ar fi candidaţii cei mai potriviţi pentru asta. Dar, de exemplu, m-am gândit că poate aţi lua în considerare femeile-pilot din WASP. În război au zburat, numai pentru Statele Unite, 1 027 de femei, fiecare adunând, în medie, 700 de ore de zbor, iar 792 dintre ele au depăşit 1 000 de ore. Pe de altă parte, un pilot de avion de vânătoare…

— Nu.

— Po… poftim?

— Nu trimit femei în spaţiu. Dacă moare un bărbat… asta e, e o tragedie, dar lumea o va

accepta. Dar o femeie? Nu. Programul ar fi terminat.

M-am ridicat, aşezând caietul pe birou şi întorcându-l spre el.

— Totuşi cred că am putea schimba percepţia publicului. Cu cifrele astea…

— Nu. Vorbeşti despre femei care au zburat cu avionul de parcă ar fi mers la luptă cu el.

Apăsând cu degetele pe grafic, pe liniile liniştitoare, am tras aer adânc în piept. Rostise „luptă” ca şi când lupta ar fi fost luată în calcul pentru misiunile spaţiale, dar nu era nevoie de ea când întemeiai o colonie. Am dat înapoi, ca de obicei, în loc să marşez pe ideea asta.

— Organizăm un spectacol aerian. Poate doriţi să veniţi să-l vedeţi? Ca exemplu a modului în care am putea schimba percepţia publicului despre femeile-pilot. Au fost antrenate mai riguros decât bărbaţii, dată fiind varietatea de avioane pe care le pilotau.

— Apreciez efortul, dar proiectul trebuie să meargă înainte. N-am timp de acţiuni de caritate.

Luă cartea şi începu să citească.

— La revedere, doamnă York!

Am închis caietul şi mi-am muşcat buza. N-aş putea să spun dacă îmi înghiţeam lacrimile sau urletul. Probabil că pe amândouă.

S-au mai scurs nişte săptămâni, iar eu nu m-

am mai concentrat pe spectacolul aerian, nu numai din disperare, ci şi pentru că lucram non-stop la o lansare pe Lună. Asta făcea filiala americană, iar partenerii europeni pregăteau construirea unei staţii orbitale. Teleimprimatoarele ţăcăneau neîntrerupt dincolo şi dincoace de Atlantic, pentru ca inginerii aerospaţiali să facă schimb de note.

Cu toţii stăteam multe ore peste program. Totuşi Nathaniel încerca să plece înainte de apusul soarelui vinerea, ca să respectăm sabatul. Nu că am fi fost noi foarte religioşi, dar ne prindea bine disciplina.

M-am proptit de cadrul uşii biroului său când umbrele cenuşii ale serii se lăsau grele peste parcare. Nathaniel avea mânecile suflecate şi se uita încruntat la ceva de pe birou.

Am bătut în uşă cu buricul unui deget.

— Gata de plecare?

— Hm?

Ridică privirea şi se frecă la ochi.

— Mai am puţin de lucru. Te superi dacă aştepţi?

— Ştii… mă gândeam că vara am putea pleca acasă pe la apusul soarelui.

Nathaniel se răsuci în scaun, cu faţa la parcare.

— Cât e ceasul?

— Aproape nouă.

Am intrat şi mi-am lăsat geanta şi haina pe un scaun.

— Ai luat vreo pauză azi?

— Da… Am avut o întâlnire la prânz cu Clemons.

Se răsuci înapoi la birou şi luă hârtia pe care o studia.

— Elma, dacă ai fi pe orbită, ce manevră de apropriere ţi s-ar părea mai logică, cea perpendiculară, de-a lungul razei orbitei, sau cea orizontală, pe aceeaşi linie cu traiectoria ţintei?

— În primul rând, întâlnirea de la prânz nu se pune ca pauză.

Din spatele scaunului său, m-am aplecat peste el, ca să văd ce analizează atât de concentrat. Era un raport intitulat *Tehnici de ghidare pentru întâlniri orbitale cu echipaj uman*, care părea să conţină mai multe întrebări decât răspunsuri.

— În al doilea rând, despre ce orbită vorbim?

Nathaniel răsfoi paginile.

— Ăăă… stai puţin. Să zicem 6 500 de kilometri.

Am început să-l masez la baza gâtului cu degetele mari, gândindu-mă la întrebarea lui. Una dintre provocările astrodinamicii era că, cu cât te deplasai mai repede, cu atât mai sus era orbita, deci cu atât mai lentă. Era absolut

imposibil de găsit o soluţie fără ecuaţii sau un model. Aşa că nu mă puteam încrede în instinctul meu de pilot, care îmi spunea că manevra de apropiere pe orizontală e cea mai indicată.

În manevra orizontală, *V-bar*, V-ul venea de la viteză. Te apropiai de ţintă zburând în aceeaşi direcţie cu ea. Degetele mi se înfipseră în muşchii de la baza cefei lui Nathaniel. El îşi lăsă capul în faţă, până când bărbia îi atinse pieptul.

Însă ar merge şi manevra perpendiculară... dacă am coborî pe o orbită mai joasă decât cea a ţintei. Odată ajunşi suficient de aproape de ea, am puteam aprinde propulsoarele ca să ne împingem spre ea, folosind astfel şi mai puţin combustibil.

Aveam un răspuns posibil, dar soţul meu gemea de plăcere şi nu eram sigură că m-ar fi auzit. Trapezul lui era o masă solidă de noduri de la un omoplat la celălalt.

— Aş înclina spre manevra de apropiere perpendiculară. Mai puţin combustibil, plus că astrodinamica presupune un efect de frânare natural, dacă te lasă propulsoarele.

Înălţând capul, Nathaniel se aplecă în faţă, ca să se uite pe foaie.

— Vezi, tot asta cred şi eu, însă Parker vrea manevra cealaltă.

Câteva clipe am rămas cu mâinile în aer, apoi i-am netezit cămaşa.

— Păi… el a fost în spaţiu, pe când eu, nu. Ca pilot, probabil că m-aş baza mai mult pe părerea lui decât pe a mea.

— Asta-i exact problema mea. Toată lumea crede mai mult în părerea lui, pentru că e unul dintre astronauţii programului Artemis Şapte.

Aruncă hârtia înapoi pe masă.

— Chiar şi când nu e vorba de pilotat. Vreau să zic… îi tot dă înainte cu sovieticii – pardon, „ameninţarea comunistă”.

— Iarna asta lungă i-a lovit mai puternic decât pe noi. Uniunea Sovietică s-a dizolvat, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-o fi în capul lui?

Nathaniel se frecă pe frunte.

— Uniunea Sovietică nu mai există, dar Rusia e la fel de mare şi întinsă ca întotdeauna.

— Şi de înfometată. Iarna prelungită a afectat naţiunile din zona polară mai mult decât pe celelalte. Nici China nu o duce prea grozav.

— Cred că vrea să se bage sub pielea lui Eisenhower, ca să… Nu ştiu de ce. Nu fac decât să bârfesc.

Din cauza alegerilor, oamenii uitaseră de motivul pentru care trebuia să ajungem în spaţiu. Bine că nu ignorau şi importanţa programului spaţial. Încă.

Nu doar Nathaniel stătea la birou peste program. Lunea următoare am fost prinsă într-o serie de ecuaţii pentru traiectorii circumlunare. Era fascinant, pentru că încercam să justific modificările forţei gravitaţionale când nava trecea de sub influenţa Pământului sub cea selenară. Totul era afectat, inclusiv cantitatea de combustibil necesar. Când ne-am întors în garsoniera noastră, aveam creierul terci.

Aruncând corespondenţa zilnică pe masă, m-am trântit pe cel mai apropiat scaun. Eram toată murdară de cerneală pe degete, dar m-am culcat oricum cu capul pe mâini, oftând.

— Spaţiul mi se părea un loc atât de romantic…

Nathaniel chicoti în spatele meu şi mă sărută pe ceafă.

— Am crezut că nu te mai pot scoate din birou în seara asta.

— Păi, Sanchez are nevoie de calculele pentru combustibil până mâine, ca să ajusteze parametri de sarcină utilă.

Mi-am masat tâmplele, încercând să mă eliberez de tensiunea unei zile petrecute cu ochii în cifre.

— Becky se ocupa de asta, dar *cineva* i-a spus directorului Clemons că e gravidă şi… Abia se vedea. Oricum, nu facem altceva decât să

stăm la birou.

— Şi să fugiţi la laboratoare şi înapoi. Şi să participaţi la teste când aprindem motoare experimentale. Şi când testăm agenţii de propulsie şi…

— Eşti la fel de rău ca directorul.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am încruntat.

Nathaniel stătea sprijinit de dulapul din bucătărie. Îşi scosese paltonul şi-şi slăbise nodul de la cravată.

— Nu, nu, eu aş fi lăsat-o să vină la serviciu, dar nu şi în zonele de testare. Dar înţeleg şi hotărârea directorului.

— Pentru că, citez: „Sarcina era un efect direct asupra creierului femeii”?

Nathaniel pufni.

— Vorbe de politician. Nu de om de ştiinţă. Dacă s-ar întâmpla ceva cu o gravidă angajată la CIA, relaţiile cu publicul ar avea de suferit.

Am deschis gura ca să-i dau o replică, dar am închis-o imediat. Fir-ar să fie, avea dreptate. Oamenii încercau deja să transfere fonduri de la programul spaţial, pentru că nu înţelegeau proporţiile dezastrului care ne pândea. Revenind la masă, am luat un plic.

— O să răsfoiesc corespondenţa.

— Poţi să plăteşti facturile şi mâine.

— Nu voi fi mai puţin obosită.

Parte din înţelegerea noastră era ca eu să

mă ocup de facturi şi de banii familiei. Amândoi ne pricepeam la matematică, teoretic, dar eu făceam socotelile mintal, pe când Nathaniel trebuia să le noteze, deci eram mai rapidă.

L-am auzit deschizând dulapul de vase şi zdrăngănind oalele.

— Cartofi copţi şi… mai avem carne tocată de vită. Ce zici de-un chili?

Da. Da, am un soţ care găteşte. Nu are un meniu foarte diversificat, dar cele pe care le face se potrivesc cu bonurile noastre alimentare. Chili însemna mai mult fasole, dar era şi foarte gustos.

— Ar fi minunat.

Primisem o scrisoare de la Hershel, pe care am pus-o deoparte, ca să-i răspund în weekend. Dacă i-aş fi răspuns acum, ar fi citit doar un şir de numere şi simboluri. Factura de curent. Factura de telefon. De ele m-am ocupat pe loc.

Un plic alb greu, pe care mai că nu scria „invitaţie”, mi-a atras atenţia. Primeam asemenea invitaţii cu grămada, de la persoane care voiau să-l aibă pe inginerul York la serata lor. Era centrul atenţiei la orice conferinţă de presă, explicând traiectoriile şi parametrii misiunilor astfel încât să-i înţeleagă toată lumea. Să facă acelaşi lucru la o petrecere era la fel de obositor.

Dar… dar pe plicul invitaţiei era adresa

senatorului Wargin. O cunoşteam pe soţia lui. Nicole Wargin fusese pilot în WASP în timpul războiului. Iar senatorul era un suporter înfocat al lui Martin Luther King Jr. Speram ca politica lui progresistă şi interesele soţiei sale să-l determine să plece urechea la cauza mea.

Am deschis plicul, scoţând bucata de carton gros.

Senatorul şi doamna Kenneth T. Wargin au plăcerea să-i invite pe domnul inginer şi doamna York la un dineu, la ora 18.30, pe 7 august.

— Nathaniel?

M-am răsucit în scaun. Îşi suflecase mânecile şi ungea un cartof cu ulei.

— Hm?

— Senatorul Wargin şi soţia lui ne-au invitat la un dineu pe 7 august. Să confirm?

Clătină din cap, lăsând cartoful pe blat.

— E doar cu o săptămână înainte de lansare. Voi fi extenuat.

M-am ridicat şi m-am proptit de tejghea, lângă el.

— Asta e starea ta naturală.

— Şi a ta.

Luă alt cartof şi-l unse bine cu ulei. Muşchii antebraţului i se unduiau la fiecare mişcare. Îi

sărise ulei deasupra încheieturii stângi şi lucea de câte ori dădea din mână.

— Aşa-i…

Am pus degetul pe dâra de ulei şi i-am întins-o mai sus pe braţ.

— Dacă mergem, va găti altcineva pentru noi.

— Şi va trebui să fac conversaţie spirituală.

— A, nu! Nimeni nu se aşteaptă la ceva *spiritual* de la tine.

Râse şi se aplecă să mă sărute.

— De ce să mergem tocmai la petrecerea asta?

— Am zburat cu Nicole Wargin.

M-am strecurat în spatele său. Trecându-mi degetele peste coastele lui, m-am lipit de el.

— Şi… sper că senatorul se gândeşte că e nevoie de femei în colonie.

— A-ha…

Se răsuci spre mine, cu cartoful încă în mână. Ţinându-şi degetele uleioase la distanţă de hainele mele, mă sărută pe obraji, la baza bărbiei, apoi mă ciuguli pe gât. Printre gâfâituri, am reuşit să bolborosesc:

— Iar tu ai putea argumenta necesitatea de a părăsi planeta.

— Dar tot extenuat o voi fi.

— Aş putea să te răsplătesc de pe acum.

— Cartofii ăştia nu sar singuri în cuptor.

Râzând, i-am eliberat talia din braţele mele şi m-am retras.

— Bine. Departe de mine gândul să-ţi distrag atenţia de la ei.

Se aplecă să deschidă cuptorul, arătându-mi pantalonii bine croiţi. V-am mai spus în ultima vreme ce noroc am că sunt măritată cu Nathaniel? Curentul de aer cald din cuptor îi flutură o şuviţă, iar lumina căzu pe dâra de ulei când aşeză ambii cartofi pe grătar. Se ridică şi împinse uşa cu călcâiul.

Căldura din cuptor încălzi parcă toată garsoniera. Nathaniel ridică o mână plină de ulei.

— Cartofii ăştia – îmi desenă o dungă pe gât – mai au vreo oră până se fac.

— Serios?

Răsuflarea mi s-a încins şi accelerat.

— Am timp să-ţi demonstrez de ce vreau să mergem la dineul ăla?

Îşi plimbă degetul pe gulerul bluzei mele, până la primul nasture.

— Numai dacă mă laşi să-ţi demonstrez de ce vreau să rămânem acasă.

— Contraargument confirmat.

TREISPREZECE

RECORD SPAŢIAL STABILIT DE LEBOURGEOIS

Coloniile spaţiale ar ajuta mult omenirea

HENRY TANNER

În exclusivitate pentru The National Times

KANSAS CITY, KS, sâmbătă, 13 aprilie 1956 – Locotenent-colonelul Jean-Paul Lebourgeois a stabilit un nou record al Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale, rămânând pe orbită peste patru zile. Prin acest progres, CAI a demonstrat că este posibil să lucrezi şi să dormi în spaţiu – un pas înainte foarte necesar pentru programul spaţial.

Nicole Wargin se cocoţă pe braţul canapelei din living, cu paharul de şampanie de pe vremea dinaintea căderii meteoritului. Diamantele de la gât îi sclipeau deasupra rochiei superbe, de un verde mat. În jurul nostru, sala gemea de elita societăţii îmbrăcată în smochinguri şi rochii de seară în nuanţele celor mai fine bijuterii, bucurându-se de seară cu mâncăruri pe care nu le puteai cumpăra cu bonurile alimentare. Dacă n-ai fi auzit-o vorbind, Nicole ţi-ar fi părut o doamnă de societate, ca atâtea altele.

Slavă cerului, era o femeie mult mai interesantă.

— Aşa că mecanicul jurase că puteai avea încredere să zbori cu Hellcat, dar eu eram la două mii de metri şi indicatorul de combustibil arăta zero.

— Deasupra oceanului?

Doamna Hieber îşi duse mâna la piept, înspăimântată. Mai devreme, ne exasperase cu amănunte despre trandafirii ei premiaţi şi cum îi salvase cu mintea ei sclipitoare de frigul iernii, folosind sticlă şi aburi. Păcat că nu o interesau şi legumele. Am salvat atmosfera, îndemnând-o pe Nicole să ne spună poveşti din război. Că eu urmăream cu totul altceva, nu mai conta. Măcar nu mai trebuia să aflăm despre invazia afidelor.

Mai auzisem povestea lui Nicole, aşa că sorbeam din cocktail şi savuram spectacolul, în timp ce Nicole arătă spre doamna Hieber cu o unghie ojată.

— Da. Chiar deasupra oceanului. N-am avut de ales, nu-i aşa, a trebuit să zbor înapoi la portavion şi să-i anunţ că aterizez.

— Cum? Fără motor?

— Ori aşa, ori ajungeam în ocean. După ce am aterizat, a reieşit că mecanicului îi scăpase un cablu de alimentare defect. Ar fi trebuit să-l auziţi pe şeful lui. L-a făcut troacă de porci.

Aterizările fără motor făceau parte din

instrucţie, dar să aterizezi pe un portavion era cu totul altceva. Nicole îmi surprinse privirea şi îmi făcuse cu ochiul.

— Povesteşte-le despre Messerschmitturi, Elma.

Mă simţeam foarte bine stând printre celelalte invitate şi ascultând isprăvile lui Nicole, dar când gazda te invită să vorbeşti…

— O, păi… Bine. Nu aveam voie să zburăm în misiuni de luptă, pentru că era prea „periculos pentru femei”.

Nicole pufni şi clătină din cap nemulţumită.

— Nu că nemţii şi-ar fi dat seama cine pilotează avioanele, zise ea.

— Exact. Deci se făcea că duceam un Mustang la Baza aeriană Ambérieu-en-Bugey, când mă trezesc cu trei Messerschmitturi după mine.

În jurul nostru apăruseră şi câţiva bărbaţi, pe care sperasem să-i atrag cu subiectul meu. Totuşi… dintr-odată mă ascultau o grămadă de oameni. Am sorbit din şampanie.

— Nu uitaţi că pilotam un avion de vânătoare, dar nu aveam muniţie.

— Vai, nu, rosti senatorul Wargin, care venise se alăturase soţiei lui.

Era un tip îndesat, care nu părea deranjat de greutatea lui, cu păr des şi mult, abia începând să încărunţească.

— Ba da. Abia am avut timp să cer ajutor prin radio, că au şi început să tragă. N-am putut să fac altceva decât manevre de evitare. Şi bineînţeles că era senin ca laptele în ziua respectivă. Dar era o vale care ducea la bază şi am sperat să mă pot adăposti cumva acolo.

Nicole se aplecă în faţă.

— Asta nu era deloc simplu, pentru că trebuia să zbori jos şi doamne fereşte să fi făcut vreo greşeală.

— Dar tot era mai bine decât să se tragă în mine. Aşa că am şters-o către valea aceea, cu un afurisit de neamţ în coadă şi altul care executa zbor de acoperire.

Am încercat să arăt unde erau celelalte avioane faţă de mine fără să-mi vărs băutura.

— Habar n-aveam unde era al treilea. Încercam să virez după cum cotea râul, ca să mă asigur că n-au cum să mă nimerească, şi mă rugam ca băieţii noştri să mă găsească la timp.

— Şi e clar că v-au găsit.

Aaa, vocea masculinităţii. M-am răsucit în scaun.

— De fapt, domnule colonel Parker, nu m-au găsit.

Normal că fusese şi el invitat. Senatorul Wargin era încântat de programul spaţial, deci sigur că îl voia pe primul om în spaţiu ca trofeu printre ceilalţi musafiri, alături de Nathaniel.

Nicole râse de figura şocată a lui Parker.

— L-a făcut pe primul să tragă în colegul lui, pe al doilea, să zboare într-o stâncă, iar pe al treilea… Cu el ce s-a întâmplat?

— Nu l-am mai văzut. Bănuiesc că băieţii noştri şi-au făcut apariţia *în cele din urmă* şi l-au vânat.

— Staţi puţin, spuse Parker, ridicând mâna. Vreţi să spuneţi că aţi doborât două Messerschmitturi fără să aveţi muniţie?

Când mă enervez, avantajul e că îmi dispare stânjeneala de a fi în centrul atenţiei.

— Cunoşteam terenul. Zburam în zonă de luni întregi şi ştiam unde se bifurcă râul. Ei, evident, nu ştiau lucrul ăsta.

— Nu cred.

— Vreţi să spuneţi că soţia mea e o mincinoasă?

Când se înfurie Nathaniel, vocea lui capătă inflexiuni care o fac să semene cu a tatălui meu, joasă şi categorică. Acum era atât de încordată, că ai fi putut stabiliza o rachetă cu ea. Soţul meu stătea chiar lângă mine, la câţiva centimetri de Parker.

— Nu, nu… sigur că nu, domnule inginer York. Mă întrebam doar dacă au fost cu adevărat Messerschmitturi.

Zâmbi fermecător şi îi trase cu ochiul senatorului Wargin.

— Ştiţi cum sunt doamnele – dintr-un avion fac trei. Un biplan devine un Messerschmitt. Poate că-i bătea soarele în ochi în ziua aceea când era „senin ca laptele”? Sunt sigur că nu minte, poate e doar puţin confuză. Atâta tot.

Am pus paharul pe masa cea mai apropiată, ca să nu-i sparg piciorul strângându-l.

— Vai, domnule colonel, ce inteligent sunteţi! Păi, chiar aşa trebuie să se fi întâmplat!

Mi-am dus mâna la piept şi m-am întors spre Nicole.

— Nu crezi?

Ea mi se alătură, ca un copilot de nădejde.

— Ba da, sigur că ai dreptate. Şi când te gândeşti că atâţia ani ne-au indus în eroare rămăşiţele avionului ăluia. Înseamnă că prizonierul trebuie să fi minţit, declarând că pilotase alt avion numai ca să se dea mare.

— Chiar aşa! Cred că ai dreptate.

Întorcându-mă spre colonel, l-am privit triumfătoare.

— Vă mulţumesc *din suflet* că mi-aţi lămurit situaţia. Mă simt atât de prost…

Poate că a fost o eroare tactică. Era roşu în obraji, dar nu de ruşine. Înclină din cap şi spuse:

— Totuşi pericolul prin care aţi trecut demonstrează de ce a fost o greşeală să se trimită femeile în zone de luptă.

— Sunt curios, domnule colonel Parker,

dumneavoastră cum aţi fi procedat dacă nu aţi fi avut muniţie, bărbat fiind?

Eroare tactică sau nu, ajunsesem la subiectul astronauţilor. Colonelul ridică ambele mâini în aer.

— Uitaţi ce este: e clar că aţi avut noroc. Nu spun decât că nu ar fi trebuit să ajungeţi în situaţia respectivă.

— De acord. Avionul meu ar fi trebuit să aibă muniţie. Ca femeie, sunt mai mică şi mai uşoară. Asta înseamnă că avionul consumă mai puţin combustibil, iar eu fac faţă mai uşor forţei gravitaţionale decât un bărbat.

Nu spuneam adevărul adevărat, pentru că eram destul de înaltă pentru o femeie, iar a face faţă forţei gravitaţionale ţine mai degrabă de înălţime decât de presiunea arterială.

— De fapt, am continuat, acesta este chiar motivul pentru care din corpul de astronauţi ar trebui să facă parte şi femei. Ca să nu mai pomenesc de faptul că vrem să întemeiem o colonie.

— Iar bărbaţii sunt mai potriviţi pentru o astfel de muncă, ripostă colonelul.

Se uită în jur şi repetă ca un papagal ceea ce spusese Clemons la conferinţa de presă.

— Cristofor Columb nu a luat femei în expediţia lui, nu-i aşa?

— Atunci era vorba despre cuceriri

geografice.

Simţeam cum îmi curge transpiraţia pe sub sutien.

— Pelerinii, pe de altă parte, au adus femei. Dacă vreţi o colonie, aveţi nevoie de femei în spaţiu.

— Nu văd niciun motiv serios pentru asta.

— Vă dau eu un motiv, râse Nicole, ridicând paharul deasupra capului. Copiii!

Lumea începu să râdă, detensionând atmosfera. Senatorul Wargin merse la Parker şi îl îndepărtă, pălăvrăgind amabil despre golf. Câteodată, amabilităţile sunt cele mai indicate. Nicole coborî de pe braţul canapelei şi veni lângă mine şi Nathaniel.

Mi-am luat paharul şi l-am ridicat în cinstea ei.

— Îmi pare rău pentru incidentul ăsta.

— Te rog... Mi-l amintesc pe Parker Pipăilă din război.

Luă o înghiţitură de şampanie.

— Ai cunoscut-o pe soţia lui?

— Nu, am spus, scuturând din cap. Nu socializăm cu ei.

— Vei observa că nu e aici în seara asta. Nu fac niciun fel de aluzie... Doar precizez că doamna Parker a fost invitată.

— Apropo de invitaţii...

M-am uitat la Nathaniel, care părea

mulţumit să stea cu mine, în loc să se amestece printre ceilalţi musafiri.

— Organizez un spectacol aerian cu femei pilot. Bănuiesc că nu vrei să…

— Ba da. Dacă îmi ceri să zbor, da, vreau.

Înălţă braţul pe care-i sclipea brăţara cu diamante.

— Stai! La naiba! Trebuie să discut cu Kenneth, să văd dacă e în regulă. Politică, treburi de-astea… Dar de obicei reuşesc să-l înduplec. Aşa că, dacă nu apare vreun conflict, da. „Poate e doar puţin confuză…” – pe naiba!

— Nemaipomenit!

Jurnalista din Betty avea să fie încântată. Cu numele unei soţii de senator pe lista noastră, îl va convinge mult mai uşor pe şeful ei de la *National Times* să publice articolul despre spectacolul aerian. În plus, nu mai trebuia să fiu eu în centrul atenţiei.

Am petrecut surprinzător de mult timp în buncăre de beton. Mirosul de kerosen umplea aerul în poligonul de testare; pătrundea până şi în buncărul de comandă. Poligonul se afla la cinci kilometri de 203.400 de galoane de kerosen, dar parcă tot nu era suficient. Răsuceam un creion între degete, aşteptând să înceapă testul static al noii rachete Atlas.

Aveam o îndatorire uşoară. Nu trebuia decât

să calculez forţa de propulsie şi să stabilesc dacă e suficientă pentru ca racheta să ajungă pe orbită. Ar fi putut s-o calculeze orice operatoare, dar o făceam eu, pentru că era proiectul lui Leroy Pluckett. Un inginer al naibii de bun. Nu-şi putea ţine mâinile departe de fete, dar, fiind nevasta şefului său, nu aveam probleme cu el.

Nu prea multe adică. Se aplecă peste scaunul meu, mângâindu-mă cu o mână pe umeri înainte să şi-o proptească de spătar.

— Cum merge, Elma?

M-am aplecat în faţă, ca să nu mă atingă.

— N-am ce face până nu începe testarea.

În partea cealaltă a camerei, un alt inginer înălţă capul şi strigă:

— Domnule inginer Pluckett, acum adăugăm oxigenul lichid.

— Perfect.

Îmi zâmbi, uitându-se la mine – şi când spun „mine” mă refer de fapt la sânii mei.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

— Desigur, am confirmat şi am bătut cu creionul în masă, încercând să-i distrag privirea. Trebuie să mă pregătesc.

— Să te-ajut cu…

O explozie zgudui buncărul.

Zgomotele se amestecară cu căldura, aducând cu ele duhoare de combustibil ars. Nu

era prima oară că pierdeam o rachetă, în niciun caz, dar tot nu ne obişnuiserăm cu bubuitura.

Inginerii tresăriră, ridicându-şi braţele, ca să-şi astupe urechile. Am zvâcnit, gata să cad de pe scaun când detunătura s-a potolit, lăsând în urmă doar trosnetele distante ale flăcărilor. Urletele sirenelor se adăugară şi ele cacofoniei. Pluckett se întinse către mine, prefăcându-se că vrea să mă ajute, numai că, „nu ştiu cum”, mâna i se opri exact pe pieptul meu.

M-am sculat în picioare, mi-am netezit fusta şi m-am îndepărtat de el. Îmi tremurau palmele, şi din cauză că mă înfuriase Pluckett, dar şi din cauza exploziei.

— Du-te şi vezi-ţi de rachetă! Sau vrei să-ţi calculez dimensiunile rateului?

Greutatea bilei îmi apăsa palmele în timp ce priveam pista. Am expirat, am făcut un pas în faţă, m-am legănat în spate, apoi înainte şi am aruncat-o. A plecat din mâna mea pe o traiectorie dreaptă, dar a deviat suficient ca să lovească pe lateral.

Split. Fir-ar să fie. Încă o dată.

— Hai că poţi, Elma! strigă Myrtle în spatele meu, bătând din palme. Hai că poţi!

M-am răsucit spre ea, fusta învârtindu-se în jurul meu, cât am aşteptat ca băiatul să îndepărteze popicele pe care reuşisem să le

dobor.

— Ai zice că un fizician e mai priceput la sportul ăsta, i-am spus.

Cuprinzându-şi cu o mână nevasta de umeri, Eugene clătină din cap dezaprobator:

— Teoria e una, practica, alta. E ca şi cum ai spune că, dacă eşti fizician, ştii automat şi să pilotezi.

— *Ştiu* să pilotez, mulţumesc frumos.

Bila mea hurducăi pe pista de revenire. M-am aplecat după ea, fluturând din mână a mulţumire către băiatul care mi-a trimis-o înapoi. Va trebui să-i dăm un bacşiş bun.

— Apropo de pilotat…, rosti Eugene.

Myrtle îi trase un ghiont în picior.

— Las-o să arunce. Vreau să văd artificiile.

— Stai liniştită, te vom scoate afară la timp să te bucuri şi tu de sărbătoare.

Eugene arătă cu sticla de bere spre pistă.

— Şi aştept să treacă rândul Elmei, ca să-i pun o întrebare.

— Abia aştept să văd unde ne duce intermezzoul ăsta lin.

Sugerasem să jucăm popice tocmai pentru că era 4 Iulie. După Meteorit, nu mă mai atrăgea niciun fel de foc care cădea din cer. M-am răsucit înapoi spre pistă, unde băiatul îndepărtase deja popicele doborâte şi se aşezase pe scaunul lui înalt, la loc sigur. Avea o

revistă de benzi desenate. Costumul albastru cu roşu al lui Superman se vedea şi de la locul meu.

Dar să revenim la popice... Ca să le dărâm pe amândouă, trebuia să lovesc una în aşa fel încât s-o atingă şi pe cealaltă în cădere. Îmi şi închipuiam traiectoria. Dacă-mi dădeai o bucată de hârtie, ţi-o desenam cu precizie matematică. Mi-am luat avânt, ducând în spate bila care-mi trăgea braţul în jos, ca forţa gravitaţională, apoi am adus-o în faţă, într-o mişcare de pendul, şi am ţintit popicul din dreapta. Bila a pornit, s-a arcuit scurt în aer, ca şi când n-ar fi avut masă, apoi a bubuit pe podeaua netedă, din lemn de plop, şi s-a rostogolit pe pistă. Am rămas cu mâinile întinse, de parcă aş fi putut doborî cu ea popicele prin simpla voinţă.

Bila frecă popicul din dreapta, care se clătină şi căzu. Celălalt rămase în picioare.

Un geamăt compătimitor se auzi din micul nostru grup. Râzând, m-am întors şi am făcut o reverenţă.

— Data viitoare! exclamă Nathaniel, bătându-mă pe umăr şi luându-mi locul.

Myrtle râse.

— Data viitoare... Eu mă tot aştept să ne dea afară de data *asta*.

— Nu joc chiar atât de prost.

Eugene şi Myrtle se priviră ca şi cum aş fi

spus ceva adorabil. Mi-am dat seama cu întârziere că Myrtle nu făcea aluzie la jocul meu, ci la Eugene şi la ea.

Înainte de Meteorit, nici n-ar fi fost lăsaţi să intre în local. Ar fi fost plin numai cu albi şi nici nu mi-aş fi data seama de asta. Acum, cu capitala mutată la Kansas City, Myrtle şi Eugene nu erau singurii de culoare din local. Sigur, tot albii predominau, dar măcar nu se uita nimeni strâmb la noi.

Stânjenită că nu observasem singură lucrul ăsta, mi-am notat scorul şi m-am aşezat lângă Eugene. El îmi dădu o bere şi ridică din sprânceană.

— Spune-mi, ce-i cu spectacolul ăla aerian?

— Nu ştiu dacă va mai avea loc.

Berea era rece şi mă pişca plăcut pe limbă.

— Ideea era să demonstrăm că şi femeile-pilot au abilităţi de astronaut.

— Dar…?

Bila aruncată de Nathaniel alunecă frumos pe pistă şi dărâmă toate popicele.

— Bravo!

Am ridicat paharul în cinstea soţului meu.

— Dar nu avem decât avioane uşoare. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau mai bine seama că, oricât de bun ar fi spectacolul, tot n-ar fi la fel de impresionant ca unul cu avioane militare.

— Păcat. Piloţii l-ar considera un triumf, dar publicul s-ar uita numai la ceea ce i-ar lua ochii.

Eugene clătină trist din cap şi se ridică, pentru că-i venise rândul la aruncat. Îl bătu pe spate pe Nathaniel.

— Bună treabă, York.

Nathaniel îşi luă berea şi se sprijini de bancă.

— Spectacolul aerian?

— Da…

Myrtle se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Pune-ţi nevasta să-şi pună ideea în aplicare. E grozavă.

Nathaniel ridică braţele şi râse.

— Avem păreri diferite despre căsătorie. Eu nu o pun pe Elma să facă nimic.

Popicele trosniră şi căzură, dar Eugene lăsase una în picioare.

— Nu ştiu de ce-şi închipuie Myrtle că un bărbat îi poate spune soţiei ce să facă, rosti el. La noi n-a ţinut treaba asta niciodată.

— Ia mai taci, îl apostrofă Myrtle şi aruncă în el cu un şerveţel mototolit.

Râzând, Eugene aşteptă ca băiatul să adune popicele căzute şi să-i trimită bila înapoi.

— Deci vă trebuie Mustanguri, zise el.

— Ar fi excelent, nu?

Am oftat şi-am băut din bere. Nu mai pilotasem Mustanguri din război, dar fuseseră

de departe preferatele mele. Iuţi şi agile, răspundeau perfect la comenzi. Poate că nu aveau tehnica cea mai avansată, dar pe vremuri fuseseră nemaipomenite.

Eugene reuşi să doboare şi popicul încăpăţânat. Dădu cu pumnul în aer şi scoase o exclamaţie victorioasă:

— Uite unde zace îndemânarea!

Myrtle îşi dădu ochii peste cap şi se ridică.

— A şi uitat despre ce vorbeaţi.

Eugene o pişcă de obraz când făcură schimb de locuri şi zâmbi larg.

— Ba n-am uitat.

Se întinse după sticla de bere.

— Şase Mustanguri vă ajung?

Am rămas cu berea în aer.

— Şase? Şase Mustanguri? De unde-ai…

Eugene râânji.

— Avem şase la aeroclubul nostru.

Mi-a căzut falca.

— Vorbeşti serios? Am sunat la toate… Nu, stai.

M-am pişcat de nas.

— Jur că într-o zi o să mă învăţ minte. Am sunat la toate aerocluburile pentru albi.

— Ha! Ia priviţi aici!

Myrtle sări în sus de bucurie. Doborâse toate popicele dintr-o aruncare şi acum ţopăia şi se învârtea ca un copil.

— Şi nici măcar nu v-aţi uitat la mine, nu-i aşa?

Am scuturat din umeri.

— Şase Mustanguri…

Myrtle schimbă priviri cu Nathaniel şi clătină uşor din cap.

— Piloţii ăştia…

El oftă şi ridică berea în cinstea ei.

— Nu-mi dau seama cum reuşeşti.

I-am lăsat să râdă şi i-am zâmbit larg lui Eugene. Şase Mustanguri. Puteam zbura în formaţie şi face trucuri cu fum şi…

— Aveţi şi femei printre voi?

— Da. Vino la club, să te prezint.

Îmi făcuse cu ochiul.

— Tragem o tură prin aer numai noi doi. Pe ăştia îi lăsăm la sol.

PAISPREZECE

CAI LANSEAZĂ ECHIPAMENTE DIN MATERIAL GONFLABIL, CU ECHIPAJ UMAN

BILL BECKER
În exclusivitate pentru *The National Times*

Kansas City, KS, 21 aprilie 1956 – Prima staţie spaţială lansată de omenire

este o roată uriaşă, cu patru conexiuni în formă de cârnaţi.

Aeroclubul Piloţilor de Culoare din Kansas avea clădiri mai frumoase decât ale noastre. Lângă hangar era şi o căsuţă, amândouă de un alb care îţi lua ochii, cu obloane şi litere vopsite în roşu.

Imediat ce am intrat în salon, am devenit conştientă de culoarea pielii mele. I-am fost recunoscătoare lui Eugene; prezenţa lui mă proteja ca un scut. Eram singura albă de acolo. Am văzut chipuri în diverse nuanţe maronii, de la cele mai palide la cele mai închise, aproape negre, însă niciunul nu era atât de deschis ca al lui Myrtle.

Ieşeam în evidenţă ca o batistă murdară aruncată pe o masă curată. Strângând bine de poşetă, m-am plasat în uşă, de teamă că o voi lua la fugă. Toţi se holbau la mine. Am încercat să zâmbesc. Atunci mi-am dat seama că, la cum strângeam de poşetă, probabil credeau că mi-e frică să nu mi-o fure. I-am dat drumul, într-un gest care probabil m-a făcut să arăt la fel de caraghioasă.

Eugene se întoarse spre mine zâmbind şi îmi făcu semn să-l urmez la o masă unde stăteau trei doamne. Conversaţiile se reluaseră şi auzeam frânturi din ele: „ce caută aici”, „albă”

şi „nu-i treaba ei”. Unii, cred, nici nu încercau să vorbească în şoaptă.

Două doamne se ridicară la sosirea mea. A treia rămase aşezată şi mă privi cu o expresie neutră, cu nasul numai puţin în vânt, sugerând dispreţul.

— Ea este domnişoara Ida Peaks, mi-o prezentă Eugene pe cea mai tânără dintre cele care se ridicaseră.

Era scundă, cu forme frumos curbate şi o culoare sănătoasă în obraji. Cealaltă îşi purta părul răsucit elegant, în stil franţuzesc, prins cu piepteni de bachelită verde.

— …domnişoara Imogene Braggs şi…

Eugene arătă spre femeia de pe scaun. Rochia portocalie, cu guler alb îngust, îi dădea un aer prietenos, pe care i-l contrazicea expresia feţei.

— …domnişoara Sarah Coleman. Sunt printre cei mai buni piloţi pe care îi vei întâlni vreodată.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim.

Mi-am scos mănuşile şi, la invitaţia domnişoarei Braggs, m-am aşezat.

— Presupun că domnul maior Lindholm v-a spus ce intenţionăm să facem.

Domnişoara Coleman rosti:

— Vreţi să deveniţi astronaut.

— Păi… da. Însă principalul meu scop e să conving CAI să le aibă în vedere şi pe femei. Corpul de piloţi actual e format în întregime din bărbaţi.

Le-am zâmbit celor două fete mai prietenoase.

— Speram să acceptaţi să zburaţi cu noi.

Domnişoara Peaks lăsă capul într-o parte, studiindu-mă.

— Ca să ne puteţi folosi avioanele?

Ceva nu mergea bine. M-am uitat la Eugene, dar el se retrăsese din conversaţie.

— Asta… e altă discuţie, cred.

— Şi dacă vă refuzăm, adică dacă nu vă dăm Mustangurile, veţi mai dori să zburaţi cu nişte femei de culoare?

Tonul domnişoarei Braggs era blând, uşor curios, dar în vorbele ei se simţea o provocare.

— Presupun că depinde de motivele pentru care ne refuzaţi.

Răspunsul meu o făcu pe domnişoara Coleman să pufnească.

— Dacă mă refuzaţi pentru că vă îndoiţi de capacităţile mele ca pilot, am spus, atunci nu cred că vom putea colabora prea bine. Altfel, da, tot aş vrea să zbor cu voi. Domnul maior Lindholm v-a lăudat performanţele la spectacolele organizate de clubul vostru, iar eu am nevoie de piloţi experimentaţi.

— Bun! Atunci mă bag, îmi zâmbi domnişoara Peaks. Profit de orice prilej să zbor în formaţie. Adică… nu vă deranjează zborul în grup compact, nu?

— Deloc. Chiar plănuim să zburăm aşa.

Ne trebuia mult antrenament, dar zborul de precizie era esenţial pentru misiune, dacă voiam să convingem publicul că femeile erau piloţi la fel de buni ca bărbaţii.

Domnişoara Coleman scutură dezaprobator din cap.

— Nu are niciun rost.

— Sarah…, zise domnişoara Peaks.

— Nu. Nu-mi zice să tac. Ştii prea bine că, chiar dacă avem calificarea necesară şi spectacolul ăsta va fi un succes, tot nu vom fi primite în corpul de astronauţi.

Se uită urât la Eugene.

— Am dreptate sau nu, domnule maior?

Eugene îşi drese vocea:

— Să vedem… au acceptat doar şapte bărbaţi şi au fost nevoiţi să selecteze din ţări diferite şi…

— Şi toate ţările alea au ales câte un bărbat alb.

— Şi pe mine mă deranjează felul în care s-a alcătuit lista. De-asta organizăm spectacolul, ca să încercăm să schimbăm situaţia. Odată ce vor vedea cât de bine pregătite sunteţi…

Domnişoara Coleman se aplecă peste masă, roşie la faţă.

— Am fost acceptată în WASP în al doilea război. Până când şi-au dat seama că sunt negresă şi atunci mi-au cerut să-mi retrag solicitarea. Ce vă face să credeţi că la CAI se va proceda altfel?

— Păi… păi, pentru că acum e vorba de înfiinţat o colonie şi… şi…

Mi-am adus aminte ce se întâmplase în zilele de după Meteorit. Populaţia de culoare fusese „uitată” în cartierele ei, până când Eugene şi Myrtle aruncaseră fluturaşii aceia.

— …şi pentru că îi vom obliga. Dar, pentru asta, mai întâi trebuie să le arătăm că ştim să zburăm.

Domnişoara Peaks scutură ridică din umeri şi zise:

— Eu deja am acceptat. Voi puteţi să vă certaţi mai departe, dar nu se va schimba nimic dacă stăm cu mâinile în sân.

— Măcar ne vom distra, dacă altceva nu, spuse şi domnişoara Braggs, mişcând uşor din cap.

Domnişoara Coleman se ridică în picioare.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să ajut încă o femeie albă să ne exploateze.

— Să vă exploatez?

M-am ridicat şi eu.

— Ascultaţi aici. Vă invit să zburaţi cu noi, nu să spălaţi pe jos sau să ne serviţi masa.

Îmi aruncă un rânjet.

— Vedeţi? Numai în astfel de posturi ne imaginaţi. Sunt matematician şi chimist şi lucrez într-o farmacie, dar nu mă vedeţi decât lucrând ca servitoare. Aşa că, nu, mersi, doamnă. N-aveţi decât să credeţi că încercaţi să ne salvaţi. Dar pe mine lăsaţi-mă în pace.

Plecă cu paşi mari, lăsându-mă cu gura deschisă şi obrajii încinşi. Probabil că mă înroşisem de nervi şi de ruşine. Ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă. Am făcut aceeaşi greşeală cu Myrtle când ne-am mutat la ei şi am presupus că era o simplă gospodină, când ea de fapt lucrase la departamentul de calcule al unei firme cu angajaţi de culoare, care producea substanţe pentru îndreptat părul. Nici nu ştiam că există aşa ceva.

— Sunt o proastă… Vreţi să-i transmiteţi scuzele mele, vă rog? Are perfectă dreptate.

Mi-am luat geanta şi mi-am pus mănuşile.

— Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

— Spuneaţi de zbor în formaţie? întrebă domnişoara Peaks, uitându-se lung după domnişoara Coleman.

Am rămas cu mâna pe jumătate în mănuşă.

— Da.

Nu am precizat că va fi posibil *numai dacă*

facem rost de avioane, dar am gândit-o.

— Şi când e primul antrenament?

— Nu m-am… Adică tot mai vreţi să zburaţi cu noi?

Întoarse privirea spre mine, iar unul dintre colţurile gurii i se ridică uşor.

— Am spus deja că vreau.

Îmi făcu cu ochiul.

— Pe deasupra… întâlnirea a decurs mai bine decât mă aşteptam.

Am râs, prea tare poate, din cauza sentimentului de uşurare.

— Nu mi s-a părut.

Lăsă capul într-o parte. Zâmbetul nu-i pieri, dar îşi schimbă înţelesul.

— V-aţi cerut scuze.

Aţi obţinut vreodată exact ceea ce aţi vrut, ca să vă daţi seama după aceea că are consecinţe neaşteptate? Aşa a fost şi cu mine şi spectacolul aerian. Pe lângă Nicole Wargin, ni s-au alăturat şi Anne Spencer Lindbergh (da, da, acea Anne Lindbergh), Sabiha Gökçen, pilot de vânătoare turc, care zburase în al Doilea Război Mondial, şi prinţesa Şakovaskaia, care luptase în Primul Război Mondial înainte de fi nevoită să fugă din Rusia.

Am sperat că, fiind pilot pe avioane de vânătoare şi prinţesă, va atrage atenţia asupra

noastră. Betty nu mai putea de fericire, pentru că era o mină de aur pentru publicitate.

Nicole, draga de ea, îşi pusese în funcţie pilele din politică şi venise cu o listă de invitaţi care îţi lua minţile, cel puţin pe ale mele: soţia vicepreşedintelui Eglin. Charlie Chaplin. Eleanor Roosevelt.

Aşa am ajuns într-un Mustang de împrumut, pe un aerodrom înconjurat tribune şi echipaje cu camere de filmat – mai multe, nu doar unul. N-am putut să zic decât: „Slavă Domnului că există prinţese", fie ele şi în vârstă şi fără ţară. A reieşit că, trebuind să aleagă între a lua un interviu unei femei fizician casnice sau unei prinţese pilot cu tiară, jurnaliştii au preferat tiara.

Mie mi-a convenit.

Am fost şi mai fericită când mi-a venit rândul să zbor. Nicole, Betty şi eu am decis să zburăm în formaţie cu domnişoarele Peaks şi Braggs de la Clubul Piloţilor de Culoare. Ne-au dat Mustangurile şi, aşa cum ne asigurase Eugene, erau nişte piloţi ai naibii de buni. Şi... l-au convins pe Dr. Martin Luther King Junior să participe.

V-am spus că mulţimea de spectatori era imensă?

Am stat la rând pentru decolare în urma domnişoarei Peaks, disciplinate ca la armată.

Prima parte a exerciţiului era o simplă formaţie strânsă în V, bâzâind aproape de sol. Am zis „simplă”, dar când am survolat a doua oară aerodromul, ne-am rotit într-un viraj vertical de 180 de grade, păstrând formaţia compactă. După ce ani de-a rândul mai mult mă jucasem cu Cessna, acum, când zburam cu viteză mare în Mustang, într-un grup de piloţi extraordinar, am simţit că o parte din mine renaşte. Partea aceea care ar fi putut să se ofilească şi moară chiar înainte de a cădea Meteoritul.

Forţa gravitaţională mă lipea de scaun la fiecare rotaţie, iar turbulenţele uşoare, cauzate de avioanele din jur, îmi dădeau o senzaţie de siguranţă, ştiind că sunt lângă mine ceilalţi piloţi. Femeile acelea făceau să simt viaţa vibrând în mine.

Spectatorii? Din partea mea, puteau şi să doarmă. Am vuit pe deasupra lor, ne-am înclinat, ca să urcăm apoi abrupt, şi ne-am separat.

Următoarea manevră a fost ideea senatorului Wargin. Era teribil de siropoasă şi abia aşteptam s-o executăm. Şase avioane aparent spărgând formaţia, totuşi în sincronizare perfectă. Am auzit-o pe domnişoara Peaks prin radio: „La semnalul meu, doamnelor.” A spus „acum” doar pentru că trebuia, noi oricum eram deja pe poziţie. Am

apăsat butonul, ca să eliberez o dâră de fum colorat simultan cu celelalte fete. Am executat fiecare un arc individual, trecând pe lângă celelalte avioane într-un dans complicat, menit să evite turbulenţele provocate de suflul elicelor.

În urma noastră am scris, cu fum roşu pe cerul argintiu, cuvântul MARTE.

Am desenat ultima linie din litera M şi am privit peste umăr. Pământul se întindea în spatele meu, dincolo de fumul roşu. Nu eram în unghiul potrivit pentru a zări clar literele, dar am văzut cum se unesc toate din manevrele noastre individuale. La naiba, chiar eram grozave.

M-am întors din nou în faţă şi am lovit o pasăre.

Încă trei s-au izbit de mine. Pene, sânge şi bucăţi de carne trecură ca fulgerul pe lângă avionul meu. A trebuit să-mi las capul pe-o parte şi să mă ghemuiesc cumva ca să văd dincolo de carnajul de pe parbriz, dar, Doamne, am reuşit să rămân aliniată cu coechipierele mele.

Probabil că tocmai din cauza poziţiei nu am văzut că scade nivelul lichidului de răcire. Sau că creşte temperatura motorului. Sau că din coada avionului meu iese un fum gros şi negru, amestecându-se cu cel roşu.

Am crezut că scăpasem cu bine de atacul păsărilor până când elicea a scuipat de câteva ori şi s-a oprit. Poate că o pasăre fusese absorbită în radiator şi tăiase un cablu de răcire. Nu că ar mai fi contat cauza. Rămăsesem fără motor.

Avionul meu era cu botul drept în sus. Fără motor. Fără impuls de la aripi.

Pământul s-a rostogolit deasupra mea când m-am rotit prima oară. A fost un moment cu gravitaţie zero, când avionul a rămas pe loc şi totul părea să plutească în jurul meu.

Apoi am început să mă rotesc cu adevărat.

Tentaţia de a trage de manşă era foarte puternică, însă ar fi fost moarte sigură. Avionul s-a răsucit din nou, am văzut cerul, apoi pământul, apoi doar parcurile de distracţii învârtindu-se ca un titirez sub mine. Fumul negru şi roşu îmi biciuia parbrizul, amestecându-se cu sângele păsărilor.

Forţa de gravitaţie m-a lipit de partea dreaptă a avionului şi mi-a tăiat respiraţia. Mă învârteam spre dreapta. Strângând uşor manşa, am împins la maximum maneta de gaze. Încercând să opresc răsucirea avionului, am început să-mi pierd vederea. Am tras brusc de manşă spre stânga, în sensul invers celui în care mă învârteam.

Îmi ardeau muşchii braţelor de la efortul de

a mă opune rotaţiei. M-am adunat, forţându-mă maximum. La naiba! Ştiam să mă redresez din vrie – nu trebuia decât să recapăt controlul avionului. Scădeam în altitudine. Cârma mi se opunea, dar am reuşit s-o îndrept spre stânga.

Aşa am reuşit să-mi încetinesc rotirea, dar tot cădeam în picaj spre sol. Cupola carlingii era toată mânjită de sânge şi pene. Nu mă mai puteam baza decât pe instrumentele de bord.

Ele îmi arătau că aveam destulă înălţime ca să trag cupola şi să sar afară, dar nici prin cap nu-mi trecea să las un avion împrumutat să se prăbuşească, din moment ce aveam spaţiu de manevră. Am inspirat adânc, cât mi-a permis forţa gravitaţională, şi am tras de manşă înapoi, ca să redresez avionul. Raza vizuală mi s-a îngustat când am atins cel puţin 3 G, dar nu aveam de ales: ori strângeam din dinţi, ori abandonam avionul. Nici. Nu. Intra. În. Discuţie. Să. Fac. Aşa. Ceva.

Am strâns din picioare şi mi-am contractat muşchii abdominali, încercând să-mi oxigenez creierul pe măsură ce creştea forţa gravitaţională. Nu aveam voie să leşin. Nu-mi luam ochii de la instrumente, contând pe ele să-mi arate când reuşeam, în sfârşit, să redresez avionul.

Văzul a început să mi se limpezească şi am luat o gură de aer zdravănă înainte de a căuta

pista. De aterizat, tot trebuia să aterizez, dar asta era partea cea mai uşoară, o făceam chiar şi cu privirea înceţoşată. Mustangul putea fi un planor foarte bun, iar eu aveam destulă altitudine ca să execut un viraj şi să mă îndrept pe pistă. Am survolat-o o dată, ca să-mi dau seama de distanţe, apoi am făcut un viraj de 360 de grade, ca să mă apropii de aterizare. Şi să mai reduc din viteză. Păsările îmi avariaseră flapsurile, aşa că avea să fie o abordare destul de brutală. M-am uitat la stânga şi la dreapta, printre petele de pe parbriz, ca să-mi estimez poziţia faţă de sol.

Pământul s-a ridicat să mă întâmpine când am coborât roţile, zgâlţâindu-mă mai puternic decât mi-ar fi plăcut, din cauza vitezei. Am frânat, încetinind treptat avionul, până m-am oprit la capătul pistei. Aveam nevoie de cineva care să-l tragă pe dreapta, până când puteam să-i verificăm motorul.

Păsări. Doamne, cât le uram! Adică le uram când eram în aer, deşi, ca să fiu sinceră, nenorocitele o sfârşiseră mult mai trist decât mine.

Am scos un chicotit ascuns undeva adânc în mine. Păsări blestemate!

Eram un om groaznic. Dar scăpasem cu viaţă.

Desfăcând cupola carlingii, m-am ridicat cu

mari eforturi, în timp ce avioanele celelalte au trecut vâjâind pe deasupra mea, refăcând formaţia. Acum probabil că se pregăteau de aterizare. Doar le lăsasem pista liberă, nu-i aşa?

M-am întors şi am privit peste umăr.

Pista gemea de oameni. Cameramani, reporteri şi spectatori fugeau grămadă spre avionul meu. *Toată lumea*. Le-am făcut cu mâna din carlingă, ca să vadă că sunt teafără şi nu am nevoie de ajutor.

Nu era necesar să vină în goană la mine. Nu toţi.

Casca mă pişca de gât. Abia puteam să inspir. Am încercat să-i desfac cureaua, dar degetele nu mă ascultau. Aveam mănuşi prea groase. Nici pe ele nu reuşeam să le scot.

— Doamnă York! Doamnă York! Sunteţi teafără? Ce s-a întâmplat acolo, sus? A făcut parte din spectacol? Sau aţi pierdut controlul avionului? Aici, aici! Doamnă York! Aici!

Cine vorbea? Erau aşa de mulţi oameni. Dacă n-aş fi fost încă în carlingă, m-ar fi zdrobit în mijlocul lor. S-au înghesuit toţi în jurul avionului şi nu-mi dădeam seama de unde veneau vocile. Era o masă de oameni care îmi strigau numele întruna.

Un bărbat s-a urcă pe aripă, vorbind la un microfon:

— Mă aflu pe aripa unui Mustang pilotat de

doamna Nathaniel York, care tocmai a scăpat nevătămată dintr-un accident aerian. Doamnă York, ne puteţi spune ce s-a întâmplat?

În partea cealaltă a avionului, un bărbat îşi fixase camera de filmat pe un trepied. Altul stătea în faţa lui şi gesticula în direcţia mea.

Nici nu m-au lăsat să ies din carlingă. Am tras de mănuşi, încercând să mi le smulg.

— Daţi-mi voie să cobor, vă rog!

— Sărmana de ea! Tremură toată.

Tot mai mulţi mă strigau pe nume.

Bărbatul de pe aripă mi-a vârât microfonul sub nas.

— Ne puteţi spune cum vă simţiţi?

M-am întors, am coborât cu greu pe partea opusă şi am sărit jos şi am patinat pe aripă. Ca o proastă, am aterizat lângă reporter.

— Iat-o! A coborât. Doamnă York, probabil că aţi tras o spaimă teribilă. Sunteţi norocoasă că aţi supravieţuit.

— Norocoasă? am spus.

Credea că m-am speriat din cauza coborârii în vrie. Toţi credeau asta. M-am sprijinit cu mâna de aripă ca să-mi recapăt echilibrul.

— Am supravieţuit datorită instrucţiei primite în Serviciul Femeilor Pilot din cadrul Forţelor Aeriene, în timpul războiului.

— Da, desigur, dar tot trebuie să fi fost o experienţă terifiantă.

— Nu neapărat. Păsările m-au speriat, bineînţeles, dar tocmai pentru a şti cum să procedăm în asemenea situaţii am fost instruite atât de riguros în WASP.

Am arătat cu degetul spre cer, unde celelalte femei din grupul nostru încă zburau în cerc. Ce bine ar fi fost dacă aş fi putut să le distrag atenţia reporterilor de la mine cu uşurinţa cu care zburau ele…

— Oricare femeie din grupul nostru ar fi putut să se redreseze, cum am făcut eu. De fapt, ne descurcăm chiar mai bine decât bărbaţii în asemenea situaţii, pentru că, la coborârea în vrie, trupurile noastre nu sunt supuse la aceeaşi tensiune din cauza gravitaţiei.

— Şi cum a fost când v-aţi învârtit în spirala aceea a morţii?

— A fost… Spirala morţii e un fel special de a te roti.

Am încercat să afişez zâmbetul pe care îl afişa şi Nicole cu atâta succes în societate.

— Dar când eşti în vrie, dacă eşti bine antrenat, nu te gândeşti decât la manevra următoare. Păstrez de obicei panica pentru discuţia cu reporterii.

Am reuşit să-i fac să chicotească. Mă propteam în continuare de aripa caldă a avionului. Mă ţinuse în viaţă, în ciuda întâlnirii cu afurisitele de păsări.

— Iată un avantaj al misiunilor pe Lună şi pe Marte: nu trebuie să te temi că ai putea lovi o pasăre.

Alte râsete.

— Sper să vă placă şi restul spectacolului. Între timp, gândiţi-vă la ce pot face femeile noastre pilot pentru misiunile spaţiale. Dacă vrem colonii… avem nevoie de femei în spaţiu.

— O afirmaţie interesantă. Îmi puteţi spune de ce e nevoie de ele?

— Vai de mine… Nu cred că ar fi frumos să explic la televizor cum se fac copiii.

L-am zărit pe Nathaniel în înghesuiala din jurul avionului. De fapt, mai mult l-am simţit, i-am intuit spaima cu care îşi croia drum prin mulţime.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi liniştesc soţul.

Mulţimea râse şi mai zgomotos. N-am intenţionat să vorbesc cu subînţeles, mai ales că eram foarte sigură că nu voi reuşi să-l „liniştesc” pe Nathaniel prea curând.

Înaintând anevoie prin înghesuială, mergeam cu capul plecat şi cu ochii la pistă. Pantofi de bărbaţi, sandale cu tocuri, manşete cenuşii, ciorapi de mătase cu dunga strâmbă şi mâini – mâini care mă atingeau pe umăr, pe braţ sau pe spate, în vreme ce voci mă strigau pe nume:

— Doamnă York!

Apoi, în sfârşit:

— Elma!

Braţele lui Nathaniel mă cuprinseră ca un scut. Am vrut să mă fac mică în ele, dar m-am folosit de forţa lui ca să mă ţin pe picioare. Lumea era cu ochii pe mine şi nu puteam dispărea. Eram în centrul atenţiei. Gândul ăsta nu mă ajuta deloc. Abia mai respiram.

Dar soţul meu era lângă mine. Am ridicat privirea ca s-o întâlnesc pe a lui, ca pe-o călăuză. Ochii săi de un albastru cristalin luceau printre lacrimi, înroşiţi pe la margini. Mâna i-a tremurat când şi-a lipit-o de spatele meu.

L-am mângâiat pe obraz.

— Sunt teafără. Iubitule, n-am nimic. A fost doar o coborâre în vrie.

— Treizeci la sută dintre accidentele de avion fatale sunt din cauza coborârilor în vrie.

M-a strâns lângă el şi şi-a lipit obrazul de al meu.

— La naiba, nu mă lua pe mine cu coborâtul în vrie.

Nu ştiu de ce am început să râd. Poate pentru că nu murisem? Pentru că panica şi isteria sunt două feţe ale aceleiaşi monede? Pentru că mă iubea atât de mult, încât apela la statistici ca să mi-o arate?

— Ei, acum va trebui să refaci cifrele, nu-i

aşa? Pentru că n-am murit.

A râs şi m-a ajutat să mă echilibrez. Mulţimea s-a dat la o parte când m-a luat în braţe.

Aceasta este imaginea care a apărut în *National Times*. Mai întâi avionul meu, răsucindu-se scăpat de sub control. Şi lângă, o fotografie cu mine râzând în braţele soţului meu, înconjurată de o mare de oameni.

Alte fotografii oricum nu mi s-au făcut, pentru că, imediat ce am părăsit aerodromul, m-am încuiat în baie. De câte ori aveam impresia că m-am adunat îndeajuns cât să ies, auzeam vocile reporterilor pe hol şi mă apuca din nou greaţa. Aşa că am aşteptat până la finalul spectacolului, când n-am mai avut ce da afară din mine şi nici nu puteam ignora îngrijorarea din vocea lui Nathaniel când mi-a bătut în uşă.

Logic ar fi fost să mă tem că mă pot prăbuşi cu avionul, însă pe mine mă îngrozeau reporterii.

Şi îmi era ruşine că sunt un om atât de slab.

CINCISPREZECE

DOAMNELE PILOT ÎNCÂNTĂ MULŢIMEA LA SPECTACOLUL AERIAN

ELIZABETH RALLS
În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 27 mai 1956 – Sute de admiratori ai avioanelor au venit la aeroportul municipal ieri, pentru a urmări primul spectacol internaţional dat de femei-pilot. O apariţie care a stârnit un interes deosebit a fost prinţesa Şakovaskaia, cândva a Rusiei, care a zburat în bucle cu biplanul ei de colecţie.

Îmi lăsa gura apă de la mirosul de usturoi şi ghimbir care plutea în bucătăria lui Helen. Era rândul meu să prepar cocktailurile şi tocmai pregăteam încă un rând de martini pentru toată lumea. Fetele se aşezaseră pe unde apucaseră, se propteau de cadrul uşilor sau şedeau pe blatul dulapului – asta era Betty.

Betty ţinea o tăietură de ziar într-o mână şi un pahar aproape gol în cealaltă.

— Citez, ne anunţă ea: „Doamnele au oferit un spectacol extraordinar, dovedind abilităţi de pilot remarcabile şi ţinând spectatorii cu sufletul la gură. Ele au executat numeroase manevre uimitoare, remarcându-se, nu în ultimul rând, precizia militară a formaţiei de zbor conduse de domnişoara Ida Peaks din Kansas City.”

Ida stătea la masa din colţ, lângă Imogene. În faţa lor, Pearl, care găsise cu cine să-şi lase tripleţii, clipea întruna, de parcă o speria gândul că nu era acasă după lăsarea întunericului. O convinsesem chiar şi pe Sabiha Gökçen să ni se alăture înainte de a se întoarce în Turcia, deşi prinţesa ne „refuzase invitaţia cu părere de rău”.

— „Momentul care a tăiat răsuflarea publicului a fost când doamna Nathaniel York…”

— De ce nu zice numele tău? întrebă Helen, încruntându-se la oala mare cu legume în care mesteca de zor, de parcă ar fi fost ziarul.

— Aşa se face.

Am turnat o măsură de vermut în carafa cu gin.

— Şi îmi place că sunt măritată cu Nathaniel.

— Aşteaptă numai să te ceară Dennis.

Betty flutură ziarul în direcţia lui Helen.

— Atunci vei fi doamna Dennis Chien.

— Stai… cum ai zis?

Am ridicat ochii de la martini.

— Helen, ai un amorez?

Helen se holbă la mine, ţinând lingura în mână şi formând cuvântul cu buzele.

— A-M-O-R-E-Z. Înseamnă iubit, îi explică Pearl. Vine din franceză. Noi de ce nu ştim nimic despre el?

Helen îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse

la oala ei cu legume.

— Numai că e chinez nu trebuie şi ieşit cu el.

Am clipit nedumerită.

— Stai puţin. Dennis Chien? Cel de la departamentul de inginerie? E un mieluşel.

— Nu. E. Iubitul. Meu.

Se răsuci şi arătă către Betty cu lingura de pe care curgeau stropi.

— Tu. Citeşte articol.

— Am înţeles, să trăiţi.

Betty luă o gură zdravănă din pahar şi ridică iar hârtia.

— „Momentul care a tăiat răsuflarea publicului a fost când doamna Nathaniel York a lovit un stol de gâşte sălbatice şi i s-a defectat motorul.”

Am tresărit şi m-am uitat la Imogene.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

— Da, zise ea, scuturând din cap. Sunt convinsă că poţi controla tiparul de zbor al gâştelor. Ai plătit oricum pentru asta, aşa că … şşt.

Helen pufni în râs.

— Să crezi tu că poţi s-o faci să nu se simtă vinovată.

Am ridicat mâna, spunând:

— Sunt evreică.

De-asta am insistat ca eu şi Nathaniel să

plătim pagubele, deşi am rămas fără economii, pentru că nu voiam să spună lumea că suntem meschini.

— Şi sudistă. E în ADN-ul meu.

— Închipuie-ţi cum e la catolici, spuse Helen, de la aragaz.

— Corect, zise şi Pearl. Mă simt vinovată numai pentru că stau aici.

— Ideea e, interveni Betty şi flutură tăietura din ziar deasupra capului, că articolul meu a fost preluat de AP, adică a ajuns în toate ziarele importante şi l-au citit milioane de oameni. Aşa că trebuie să vedem care e mişcarea următoare.

Sabiha Gökçen înălţă braţul.

— Alt spectacol aerian? E popular. Da?

— Poate în alt oraş, rosti Ida. cum ar fi Chicago sau Atlanta.

Am încuviinţat, adăugând gheaţă în carafă.

— Sau Seattle, am spus. Nathaniel poartă discuţii cu Boeing pe tema alimentatorului de combustibil KC-135. Şi, nu, nu putem să-l pilotăm, dar...

Am fi atras atenţia şi dacă i-am fi convins pe cei de la Boeing să ne împrumute unul dintre modelele lor de primă producţie, ca să-l expunem pe aerodrom.

— Probabil că există piloţi locali pe care ar fi bine să-i atragem de partea noastră, am

adăugat.

Betty scutură dezaprobator din cap.

— Factorii de decizie sunt aici, în capitală. Aici trebuie să acţionăm. De exemplu, să facem un spectacol televizat. În direct.

Era să scap tava cu gheaţă. Abia reuşisem să fac faţă reporterilor ălora când nu fusesem în direct. Dar să mă vadă toată ţara? Nu, mulţumesc.

— Aaa!

Pearl bătu din palme.

— Ce ziceţi de emisiunea lui Dinah Shore? Are şi invitaţi câteodată.

— Şi e evreică, preciză Betty, aplecându-se către mine, pe blat. Ce zici, doamnă Nathaniel York? N-ai vrea să te vezi la televizor?

— Sunt sigură că ar trebui să cânt ca să ajung acolo.

Am ignorat presupunerea că toţi evreii trebuie să se cunoască între ei şi am amestecat cocktailul, concentrându-mă pe carafă de parcă de ea ar fi depins viaţa mea. Începu să se aburească pe măsură ce se răcea ginul.

— Mie mi-e suficient dacă zbor într-un spectacol aerian. Dar ce ziceţi de Ida?

— Sper că n-aţi tras concluzia că ştiu să cânt numai pentru că sunt negresă.

— Articolul ăsta te menţionează ca lidera formaţiei.

— A avut vreodată Dinah Shore un invitat de culoare?

Am scos lingura din carafă.

— Mai important, cine mai vrea un martini?

Toată lumea voia. Eu? Eu voiam unul dublu.

La serviciu, continuam să ne urmărim scopul de a ajunge pe lună. Lucram la o serie de calcule pentru întâlnirile orbitale. Teoretic, astronauţii le puteau cere operatoarelor de pe Pământ să efectueze calculele, dar aveau să fie momente când se vor afla în afara razei de comunicare prin radio, deci trebuia să descoperim o metodă prin care să se descurce singuri. Dacă echipamentul IBM ar fi fost mai mic şi mai fiabil, ar fi reprezentat o opţiune, dar ei tot erau nevoiţi să facă singuri calculele preliminare.

O umbră alunecă peste biroul meu. Doamna Rogers, şefa departamentului de calcule, se uita la mine încruntată. Îşi prinsese părul cenuşiu-închis într-un coc care o făcea să arate mai severă decât era.

— Elma? Te caută cineva la telefon în biroul meu.

Mă căuta cineva la serviciu? Am răsfoit mintal lista persoanelor care m-ar putea suna la serviciu şi am găsit două variante: Nathaniel, care lucra la doi paşi de mine, şi Hershel. Mi s-a

făcut stomacul ghem. Am înghiţit în sec, ridicându-mă de pe scaun.

— Mulţumesc, doamnă Rogers.

Basira, cu care împărţeam biroul, s-a uitat la mine întrebătoare.

— E totul în regulă?

Am ridicat din umeri ca să-mi ascund îngrijorarea.

— Îţi spun într-un minut.

Ameninţau uraganele mai serios decât altădată? Păţise ceva unul dintre copii? Sau soţia lui? Sau, Doamne fereşte, suna Doris, pentru că i se întâmplase ceva lui Hershel? Ar putea reveni poliomielita. Sau căzuse şi se lovise rău?

M-am şters la gură şi am urmat-o pe doamna Rogers în biroul ei. Ea îmi arătă receptorul pus pe birou, lângă aparat, şi se opri în prag.

— Te las acum, dar încearcă să nu te lungeşti prea mult, bine?

— Sigur.

Am intrat, mulţumindu-i cu întârziere. Am tras aer adânc în piept şi mi-am şters palmele de fustă înainte de ridica receptorul.

— Elma York la aparat.

Îmi răspunse o voce de bărbat, necunoscută.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la serviciu. Sunt Don Herbert.

Don Herbert? Numele îmi spunea ceva, dar nu-l puteam asocia cu o figură. În absenţa altor indicii, am procedat cum mi-ar fi spus mama:

— Ce mai faceţi?

Vocea chicoti – am sperat să nu fi făcut o gafă.

— Bine, mulţumesc, dumneavoastră?

— Bine, mulţumesc.

M-am jucat cu cablul telefonului, aşteptând.

— Nu cred că vă mai amintiţi de mine, dar ne-am întâlnit de câteva ori în timpul războiului. Aţi zburat cu câteva bombardiere când eram la Escadrila 767 bombardiere din Italia.

— A, căpitanul Herbert! Da, da, sigur că-mi amintesc.

Spusese „ne-am întâlnit” fără a preciza că îi mustrase pe câţiva piloţi care ne fluieraseră pe mine şi pe copilotul meu. M-am liniştit, nu era vorba despre Hershel, aşa că m-am aşezat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Să vedeţi… un lucru curios. După război, mi-am schimbat cariera. Am citit articolul despre dumneavoastră şi cum v-aţi redresat din vrie şi despre treaba cu astronauţii şi… Aţi auzit de emisiunea *Domnul vrăjitor*?

— Da…

Nu despre asta mi-am închipuit că vom discuta. O clipă, am crezut că mă invită să fiu astronaut, deşi ştiam că o astfel de invitaţie ar fi

venit de la directorul Clemons.

— Da, da, am auzit. Nepoatei mele îi place foarte mult, dar recunosc că eu nu am urmărit-o.

— Nu-i nimic.

— Ştiţi, noi nu avem televizor.

Râse.

— Nu-i nimic. Serios. Mă ocup de ştiinţa aceea despre care ştiţi oricum atât de multe, încât emisiunea v-ar plictisi teribil.

— Staţi puţin. Dumneavoastră sunteţi Domnul Vrăjitor?

— V-am spus că mi-am schimbat cariera.

Râsul nu i se schimbase deloc, şi mi-am dorit brusc să-i fi urmărit emisiunea, ca să ştiu cum arată acum.

— Să vedeţi. Fiica producătorului meu a văzut la televizor cum aţi redresat avionul şi mi-a spus că vrea să fie pilot, ca dumneavoastră.

— Mă simt… foarte flatată.

— Vorbind cu ea, m-am întrebat dacă nu vreţi să veniţi la emisiunea mea.

Am închis telefonul şi m-am îndepărtat de birou atât de repede, că era să dărâm scaunul. Îmi curgea transpiraţia pe spate şi mă înţepa la subraţ. Era o reacţie normală? Nu. Nu era. Dar, pentru Dumnezeu, să apar la televizor? La o emisiune *în direct*, pe un post *naţional*? Nu, nu. Imposibil. Să se holbeze atâta lume la mine?

Dar dacă aş face o greşeală, ceea ce sigur s-ar întâmpla? Ce-ar zice lumea?

Când a sunat telefonul, am tresărit ca la o lansare de probă ratată. Cred că am şi ţipat. Mi-am dus mâna la piept, simţind în palmă cum îmi bate inima nebuneşte. Telefonul a mai sunat o dată.

Puteam să reacţionez raţional. Nu eram aşa, dar mă puteam preface. Umezindu-mi buzele, am ridicat receptorul.

— Biroul doamnei Rogers. Elma York la aparat.

— Sunt Don Herbert. Îmi pare rău, cred că s-a întrerupt.

— Da. Am... M-am întrebat şi eu ce s-a întâmplat.

Mincinoaso! Mi-am acoperit ochii şi m-am proptit cu coatele pe birou.

— Ce spuneaţi?

— Că aş vrea să veniţi la emisiunea mea. M-am gândit că am putea vorbi despre fizica zborului, eventual să facem un experiment simplu. Emisiunea are un format foarte simplu.

— Aş vrea, dar suntem foarte ocupaţi cu pregătirile pentru lansarea următoare. Nu ştiu dacă aş avea timp.

— Putem să ne adaptăm programului dumneavoastră.

— Sunteţi foarte amabil, dar... Pot să vă

sugerez alt pilot?

Betty ar fi perfectă, mi-am zis.

— Sigur, dar... vedeţi, fata producătorului meu vrea să vă întâlnească pe dumneavoastră. Nu vreau un răspuns imediat. Mai gândiţi-vă. Ce spuneţi?

— Sigur. Sigur. Mă mai gândesc.

Adică mă voi gândi la un mod de a spune „nu”, asta voi face.

În următoarele două săptămâni am fost cu adevărat foarte prinsă la serviciu, lucru care începea să devină un obicei, aşa că nu l-am minţit prea mult pe Don când a sunat peste o săptămână, ca să vadă dacă aveam întrebări pentru el. I-am spus că nu am timp să vorbesc – lansarea, soarta omenirii etc. –, dar i-am luat numărul, promiţând să-l sun înapoi. Nu l-am sunat. Însă viaţa mergea mai departe şi în afara Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale.

După serviciu, Myrtle şi cu mine am coborât din tramvai la Piaţa Amish. Era la mijlocul distanţei dintre apartamentele noastre şi îmi plăceau mai mult producătorii de acolo decât cei de la aprozarul din apropierea apartamentului meu şi al lui Nathaniel.

— Cât crezi că mai stă la serviciu? mă întrebă Myrtle, sărind peste o baltă ca să ajungă la trotuar.

— Destul cât să coc fursecurile şi să mă întorc după el?

Pe trotuar, aproape de staţia de autobuz, un om al străzii stătea cu genunchii la piept. O fetiţă era lipită de el, trăgând un colţ de pătură zdrenţuită. M-am dus la ei şi i-am aruncat un dolar în cană. Unii ar fi zis că exagerez cu *tzedakah*[6], dar Nathaniel şi cu mine am fi putut fi în locul lor. Myrtle veni după mine, aruncând nişte monede în cana goală înainte de a mă ajunge din urmă.

— Deci avem timp să stăm de poveşti.

Am deschis uşa pieţei.

— Nu începe şi tu.

— Ce-i?

Avea ochi mari şi inocenţi.

— Mă gândeam că e seara fetelor. Lui Eugene i-a venit rândul să fie de serviciu în Washington, aşa că nu prea ştiu cum să-mi petrec timpul.

— Hm…

Am luat un coş şi l-am salutat din cap pe domnul Yoder, administratorul pieţei. În ciuda pălăriei sale de paie cu boruri late, costumul simplu şi închis la culoare îmi amintea întotdeauna de evreii hasidici de acasă. Neamuri întregi, şterse de meteorit de pe faţa planetei. Mi-am scos carnetul de bonuri din

6 „Caritate“, în ebraică (n. tr.).

poşetă.

— Fir-ar să fie, nu mai am bonuri de carne.

— Ar trebui să mergi la *Domnul Vrăjitor*.

Myrtle luă o legătură de ridichi şi le puse în coş. Îmi crescu pulsul doar auzind numele emisiunii. A fost o greşeală să le spun colegelor, dar am crezut că o să râdă. Nu m-am aşteptat să mă încurajeze să merg. Privind retrospectiv, am fost o proastă.

— Mă iei aşa, direct, fără niciun fel de pregătire sau preludiu?

Salata arăta bine, dar salată creşteam şi noi în jardiniere, la geam. Nu luasem în calcul orientarea către soare când am închiriat apartamentul, dar aveam noroc – câtă vreme nu uitam să udăm jardinierele.

— Am încercat. Seara fetelor, ai uitat? Aşa că…

Myrtle cântări în palmă un ciorchine de struguri şi-l puse înapoi, ţâţâind când văzu preţul.

— Nu ştiu…

Cum să-i explic, într-un mod logic, că mă panichez? Ei sau oricui altcuiva? Chiar şi mie.

— Alea sunt roşii? am întrebat.

Ascunse printre verdeţuri, am văzut o ladă cu nişte legume de un verde pal şi vagi nuanţe de roz. Nu mai fusese suficient de cald ca să se coacă roşiile de nu mai ştiu când. Da, găseai

roşii de seră aduse din sud, dar până ajungeau în Kansas City se înmuiau şi nu mai aveau niciun gust.

În spatele meu, domnul Yoder spuse:

— Am avut câteva şi coapte mai devreme azi, dar s-au dus repede.

— Nu-i nimic.

Am ales trei şi i-am zâmbit larg lui Myrtle.

— Vino la mine, i-am zis. Te servesc cu gogonele prăjite, iar tu pregăteşti un martini şi mă convingi să merg la *Domnul Vrăjitor*.

ŞAISPREZECE

PUNJABUL SE CONFRUNTĂ CU O CRIZĂ ALIMENTARĂ

În exclusivitate pentru *The National Times*

KARACHI, Pakistan, 26 iunie 1956 – Mian Mumtaz Daultana, prim-ministrul Punjabului, grânarul Pakistanului, a anunţat Adunarea Legislativă că Punjabul se va confrunta cu o criză de alimente acută anul viitor dacă se va prelungi iarna provocată de meteorit.

Nu suport să vomit, iar acum vomitam deja

a doua oară într-o zi. Simţeam şi acum gustul cafelei de dimineaţă.

La dracu'! Trebuia să mi se refacă machiajul, după ce doamnele acelea drăguţe se chinuiseră atâta să mă facă prezentabilă în faţa camerelor de televiziune. Ceea ce mă enervează mai tare când mă trădează aşa corpul – şi încerc să mă concentrez pe furie – este că mulţimile nu m-au îngrozit *dintotdeauna*.

Dar nu pot scăpa de amintirea aceea din facultate, când se holbau la mine toţi tinerii ăia. Şi făceau mişto de mine. Şi mă tachinau. Şi... mă urau. Puteam rezolva mintal probleme cărora ei nu le dădeau de capăt pe hârtie, iar profesorii, fir-ar ei să fie, le tot scoteau ochii cu asta. Mie îmi venea renunţ la facultate şi să mă ascund... dar eram fiica tatălui meu. Credea în mine cu atâta tărie, că nu-l puteam face de ruşine lăsând totul baltă. Şi vreau şi acum să fie tata mândru de mine, deşi nici el, nici mama nu mai sunt pe lume de patru ani.

Să zicem că am învăţat să vărs cu discreţie. Şi urăsc vomitatul şi acum.

Cineva bătu în uşa cabinei de machiaj.

— Doamnă York?

M-am prins de marginea toaletei când am simţit încă o crampă în stomac. Am înghiţit şi am smuls o bucată de hârtie igienică.

— Imediat.

Mi-a luat doar un minut să mă curăţ pe faţă şi să-mi dau cu un strat gros de ruj. Mergând spre uşă, m-am ciupit de obraji, ca să le dau culoare. Mâinile continuau să-mi tremure, dar, dacă le ţineam pe lângă corp, nu se vedea prea tare. În facultate, am încercat să fumez ca să am ce face cu ele, dar am început să tremur şi mai tare şi ţigara avea gust de combustibil făcut din balegă.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

Vocea mea poate că suna normal – dacă nu mă cunoşteai. Acum, de la atâta gâfâit, parcă vorbea Marilyn Monroe.

Asistentul îmi zâmbi pe deasupra clipboardului.

— Nicio problemă, doamnă York.

Dar mă conduse în pas vioi către studio. Încă o crampă în stomac. *3,141592653589793238 4...*

Cel puţin *Domnul Vrăjitor* era o emisiune pentru copii, aşa că nu se vor uita prea mulţi adulţi. Numai 99 de posturi. Doar două milioane de telespectatori. Sau mai mulţi?

Cum de erau aşa de prost ventilate studiourile astea noi? *2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37, 41...*

În platou era o lumină strălucitoare. Îmi făcuseră un tur mai devreme, iar asistentul mă conduse pe terasa improvizată a casei

Domnului Vrăjitor. 43, 47, 53, 59, 61, 67, 71... Va fi o simplă conversaţie cu un bărbat pe care îl cunoşteam din război. Nu mă gândeam la el ca la Domnul Vrăjitor; dacă mi-l puteam aminti drept căpitanul Don Herbert, voi fi în regulă. Nu trebuia decât să vorbesc cu el. Doar cu el.

În spatele uşii, cineva spuse:

— În direct în cinci, patru, trei...

Începea emisiunea.

Transmisie în direct confirmată.

Mi-am dus mâna la stomac şi am inspirat pe gură. Don era un om bun şi nu avea public în faţa lui. Vor fi doar el şi un actor copil. Doamne, oare de ce acceptasem?

Asistentul – avea un nume, ar fi trebuit să mi-l amintesc – ţinea clipboardul în mână şi dădea din cap în direcţia studioului. Venise rândul meu.

În spatele peretelui, Don vorbea, aşteptând să intru pe uşă. Nu trebuia decât să deschid uşa. Butonul era chiar acolo. *Adună-te, Elma. Dacă te-ar vedea tatăl tău cum stai şi tremuri pe întuneric...*

Asistentul îmi rezolvă problema, bătând în uşă. De partea cealaltă, Don strigă:

— Intră!

Atunci am auzit glasul mamei în cap. *Spatele drept. Capul sus. Eşti domnişoară, nu cămilă.*

Cu spatele drept şi capul sus, am deschis

uşa şi am păşit în studio. Don era la un dulap de bucătărie, cu mânecile suflecate. O fată care nu avea mai mult de zece ani stătea lângă el, într-o fustă roşie ca o cireaşă şi un cardigan roz. Părul ei şaten lucios îi fusese pieptănat ca să nu-i ajungă pe faţă, o freză care la mine n-ar fi ţinut nici cinci minute când eram mică.

Don ţinea o machetă de avion când am intrat.

— Ia uite cine a venit!

Puse macheta pe tejghea şi se întoarse către fetiţă.

— Rita, ea este prietena mea, Elma York.

— Bună ziua, doamnă York.

Don ridică un deget.

— De fapt, ar trebui să-i spui doamna doctor York. E doctor, dar nu medic.

— Wow, chiar aşa?

Mă înţepau ochii. Nu-mi zisese că avea de gând să spună asta.

— Presupun că da. Am un doctorat în fizică de la Stanford. Dar lumea îmi spune „doamna York”.

— Ei, dar astăzi eşti doctor York, pentru că trebuie să-mi dai o mână de ajutor ca fizician. Tocmai îi explicam Ritei cum e cu aerodinamica.

— Cu mare plăcere.

În timp ce m-am îndreptat spre locul marcat cu cretă pe podea, Domnul Vrăjitor s-a aplecat

spre Rita şi i-a spus:

— Vezi tu, doctor York e şi pilot.

Rita zâmbi ca o actriţă-copil foarte talentată.

— Grozav! E cea mai potrivită persoană care să-mi explice cum zboară avioanele.

— Şi rachetele!

Domnul Vrăjitor zâmbi.

— Dar despre asta, puţin mai târziu. Acum... hai să studiem aripa unui avion.

Nathaniel îmi căra bagajul în timp ce urcam scările spre apartamentul nostru. Îl mişcă în lateral când am trecut pe lângă blonda decolorată de la 3B, care tropăia pe scări cu tocuri mari şi buze date cu roşu aprins, semn că ieşea în oraş. Mi-a zâmbit.

— Te-am văzut la televizor aseară.

— A, da...

Am apucat strâns balustrada şi i-am zâmbit şi eu, cam chinuit. Pentru aşa ceva oare trebuie să mulţumeşti?

— Nici n-am ştiut că eşti aşa deşteaptă!

Avea dinţii din faţă îngălbeniţi de tutun. Cine ştie cum de-şi permitea şi să fumeze, şi să plătească chirie.

— Mulţumesc... cred.

Nathaniel coborî pe treapta pe care stăteam eu.

— Trebuie să o duc acasă. Tocmai s-a întors de la Chicago.

— Chicago! Ce mişto!

M-am strecurat pe lângă ea.

— Nici nu l-am văzut. M-am dus doar la studioul de televiziune şi apoi am venit direct acasă.

Întorcându-se spre mine, bătu din palme, entuziasmată peste poate.

— Îţi dai seama, cunosc pe cineva care a apărut la televizor!

Mă cunoştea? Locuiam pe acelaşi palier, dar nici nu ştiam cum o cheamă. Ne mai întâlneam pe scări uneori.

— Nici mie nu-mi vine să cred.

— Cum a fost?

Urcă o treaptă, venind după mine.

Nathaniel îmi puse o mână pe braţ şi mă trase cumva spre el.

— Doamnelor, ştiu că aţi putea pălăvrăgi toată seara, dar eu nu mi-am văzut nevasta de două zile. Vorbim mai târziu, bine?

— Da, sigur! se hlizi blonda. Ar fi super. Noapte bună!

I-am urat şi noi noapte bună şi ne-am repezit la uşa noastră. Nathaniel aruncă o privire peste umăr în urma ei şi-şi dădu ochii peste cap.

— Aşa-i că voiai să fii salvată?

— Normal că voiam, i-am răspuns în şoaptă, ca nu cumva să-mi audă ecoul pe casa scării. Ştii cum o cheamă?

A scuturat din cap.

— Speram să ştii tu. Ne uităm mâine pe cutia ei poştală. În seara asta, însă... Mi-a fost foarte dor de tine.

— Şi mie.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz în timp ce vâra cheia în broască.

— Cum să mă revanşez că am lipsit?

— Hm...

Răsuci cheia şi împinse uşa.

— Eu mă gândeam cum să te conving să nu mai pleci.

— N-au fost decât două nopţi. Nu poţi să...

Sună telefonul.

— La naiba!

Nathaniel apăsă întrerupătorul. Nimic. Eram tot pe întuneric.

— Îmi pare rău. Probabil s-a ars becul.

Telefonul ţârâia în partea opusă a camerei.

— Lasă, nu-i nimic.

Am traversat încăperea, care nu era chiar atât de întunecată, pentru că bătea lumina de pe hol şi mai era şi iluminatul stradal. O rază portocalie, de la o lampă cu vapori de sodiu, căzu pe telefon când sună din nou.

— Familia York. Elma York la aparat.

— Celebra doamnă doctor York?

Mi-am imaginat chipul fratelui meu pe întuneric. Întotdeauna i se încreţeau colţurile

ochilor când zâmbea.

— Of, termină! Nimeni nu-mi spune aşa.

— Numai Domnul Vrăjitor. Elma, ai fost grozavă!

Sclipind de bucurie, mi-am învârtit cablul telefonului pe mână şi m-am aşezat pe canapea.

— Îmi faci complimente? Te înmoi cu vârsta.

— Ei, fac şi eu ce face toată lumea. Uită-te la tine. Am crezut că tăieturile din ziar au fost nemaipomenite, dar să te văd la televizor? Iar Doris îmi spune că ai apărut şi în *Ziua femeii*. Mami şi tati ar fi fost tare mândri de tine.

Mi-am şters o lacrimă.

— Era să vomez pe tot platoul.

— Nu mi-aş fi dat seama.

Ezită puţin, de parcă voia să mă întrebe ceva, dar îmi spuse doar:

— Ai fost grozavă. Nemaipomenită. Aici ai deja un club al fanilor. Şi, apropo de fani… unul vrea să vorbească cu tine.

Am auzit un fâşâit când a dat receptorul altcuiva. Pe întuneric, Nathaniel scotocea prin sertarul cu de toate. M-am întins să aprind lampa din partea cealaltă a canapelei.

— Bună, mătuşă Elma.

Glăsciorul dulce al nepoatei mele umplu receptorul.

— Judith! Ce mai face nepoata mea

preferată?

Am tras de lanţul lămpii, dar nu se aprinse. Ca o proastă, am mai tras o dată.

— Stai puţin, draga mea. Nathaniel? Cred că e siguranţa.

— Da… Încerc să dau de lanternă.

— Vai, iartă-mă, e la aerodrom. Găseşti lumânările de sabat în sertarul de jos.

Mi-am întors atenţia spre telefon.

— Iartă-mă, Judith, l-am ajutat pe unchiul Nathaniel să găsească ceva.

— A fost simpatic Domnul Vrăjitor?

— Foarte simpatic, dulceaţo. Te-ai uitat la emisiune?

— Dintotdeauna m-am uitat la *Domnul Vrăjitor*, chiar şi înainte să mergi la emisiune. Dar tu îmi placi mai mult decât el.

Am râs, adunându-mi picioarele sub mine pe canapea. Nathaniel aprinse o lumânare la intrare şi făcu lumină în garsoniera noastră. L-am aprobat ridicând degetul mare, făcându-l să zâmbească larg.

— Păi, pe mine mă *cunoşti*.

— Nu de-asta. Am crezut că vreau să fiu savant, ca el, dar acum vreau să fiu astronaut, ca tine.

— Nu sunt… nu sunt astronaut.

Mi-am stors creierii, încercând să-mi amintesc ce spusesem în timpul emisiunii.

— Sunt doar pilot.

— Dar *vrei* să fii astronaut. Şi eşti doctor. Şi tata zice că eşti deşteaptă foc şi poţi să fii orice vrei şi o să fii astronaut într-o zi, aşa că vreau şi eu.

Mi-am apăsat mâna la buze, dar n-am reuşit să-mi reţin lacrimile.

— Tata spune multe. Nu e destul să vrei un lucru.

— Ştiu asta.

Aşa te tratează de sus un copil de zece ani.

— Trebuie să mai şi munceşti. Dar ce trebuie să faci ca să fii astronaut?

— Lucruri care nu-ţi plac neapărat. De exemplu… să mănânci legume, ca să fii puternică. Şi să-ţi faci toată tema la matematică.

— Vorbeşti ca tata.

Am râs.

— Tu ai zis că vrei să fii astronaut.

— Păi, vreau.

— Şi eu vreau.

Şi fetiţa din emisiune îmi zisese acelaşi lucru şi am crezut că face parte din scenariu, dar mi-a repetat-o şi după emisiune. Atunci am fost prea uşurată că se terminase ca să-i răspund, dar acum aş fi vrut s-o fi făcut.

— Deci trebuie să faci o listă cu toate lucrurile pe care le ai de învăţat şi după aceea

să te apuci de treabă, bine? Într-o zi o să mergem amândouă împreună pe Marte.

— Chiar?

Am auzit foşnete în receptor şi vocea ei mai estompată.

— Tuşa Elma zice că mergem împreună pe Marte.

Îl auzeam pe Hershel râzând în fundal, apoi veni din nou la telefon.

— Acum va trebui să-i cumpăr piese pentru o machetă de avion.

— Îi trimit eu prin poştă un set de ziua ei.

— Ar fi perfect. Spune-mi, ai primit invitaţia pentru petrecerea de *bar mitzvah* a lui Tommy?

M-am ridicat şi am luat telefonul în mână.

— Stai puţin, imediat verific.

Ăsta era unul dintre avantajele unei garsoniere. Nu numai că aveai de făcut mai puţină curăţenie, dar telefonul avea un cablu destul de lung ca să-l plimb din cameră până în bucătărie.

— Am lipsit două zile din oraş.

Era o scuză bună, însă adevărul era că, de când lucram la spectacolul aerian, neglijasem corespondenţa. Şi nici nu mă aşteptasem să atragă atâta atenţie.

Nathaniel deşuruba o siguranţă din tablou, dar, când mă văzu, mai aprinse o lumânare. I-am luat-o, fixând receptorul între ureche şi

umăr.

Am răsfoit teancul de plicuri de pe masă, căutând plicul de la Hershel. La lumânare, atmosfera era chiar romantică. După ce terminam de vorbit cu Hershel, aş fi putut să-i sugerez lui Nathaniel să repare siguranţa mai târziu.

— Când e petrecerea?

— În 15 decembrie. Doris îmi zice să te anunţ că am pregătit deja camera de oaspeţi pentru voi.

— Perfect…

Unul dintre plicuri era galben şi avea o ştampilă mare şi roşie: RESTANT.

— Hm, Hershel, pot să te sun eu mai târziu? Spune-i lui Tommy că venim. N-aş rata ocazia pentru nimic în lume.

Ne-am luat rămas-bun şi am închis, dar nu prea am mai auzit ce-a spus. Am rupt plicul şi am scos factura restantă dinăuntru. Mi s-a răsucit stomacul de parcă ar fi trebuit să mă adresez unei mulţimi uriaşe, dar de data asta în public nu era decât o singură persoană. Fusesem atât de ocupată cu spectacolul aerian, interviurile şi emisiunea, încât nu plătisem facturile.

— Îmi pare foarte rău.

Cu colţul ochiului, l-am văzut pe Nathaniel întorcându-se.

— Am… am uitat să plătesc curentul.

După ce am rostit ultimele cuvinte s-a făcut linişte. Lumânarea pâlpâia pe masă şi abia atunci am văzut trandafirul din vază. La cât costa acum, era ca şi cum mi-ar fi cumpărat vreo doisprezece.

— Nathaniel… îmi pare foarte, foarte rău.

El lăsă deschisă uşa de la tabloul cu siguranţe.

— Stai liniştită, ai avut o groază pe cap. Nu-i nimic.

Teancul de plicuri striga la mine ameninţător de pe masă. Nu făcusem nici curăţenie, iar acum, asta.

— O să verific mâine contul, ca să fiu sigură că nu am mai uitat şi altceva.

— Nu-i nimic.

Suflă în lumânare, ocoli masa şi veni la mine.

— Sunt fericit că eşti acasă.

Apoi suflă şi în lumânarea mea. Cred că a vrut să facă un gest romantic, dar am rămas în întunericul făcut de mine.

ŞAPTESPREZECE

PROBLEMELE DE IZOLARE A LOCUINŢELOR IMPUN SOLUŢIA ÎNCĂLZIRII CU 12 $/LUNĂ, ÎN CADRUL UNUI PROGRAM DE TESTARE DE DOI

KANSAS CITY, KS, 14 iulie 1956 – În colaborare cu Comitetul pentru Schimbări Climatice al Naţiunilor Unite, Corporaţia Owens-Corning a iniţiat un program de testare pe doi ani, a 150 de locuinţe din toate regiunile climatice din SUA, Europa şi câteva zone din Africa. Casele au fost astfel modificate încât să fie confortabile, necesitând copaci şi spaliere pentru umbră, streşini late sau paravane anticăldură şi ventilarea podului.

Înainte de a ne întoarce acasă de la sinagogă a trebuit să-mi scot paltonul. Cred că erau peste de 21 de grade. Pe de o parte, bine că se încălzea odată. Pe de alta… ştiam ce înseamnă încălzirea asta. Resimţeam începutul efectului de seră.

Cu paltonul pe braţ, am aşteptat ca Nathaniel să deschidă cutia poştală. Îşi împinse pălăria mai în spate pe cap.

— Asta ce-o mai fi?

Un plic căptuşit ocupa aproape toată cutia. Se făcu tot mai mare când trase de el. Unul dintre colţuri se agăţă şi se desprinse brusc, iar Nathaniel îşi pierdu echilibrul şi căzu în fund.

— Te-ai lovit? l-am întrebat.

M-am aplecat să culeg alte două plicuri căzute pe jos.

— Nu, nu…

Îşi puse pălăria înapoi pe cap şi se ridică anevoie, cu ochii la plicul cel mare.

— E pentru tine.

Am rămas cu scrisorile vârâte pe jumătate în geantă.

— Pentru mine?

— De la NBC.

Vârî plicul sub braţ şi se aplecă să închidă cutia poştală.

— Pariez că e de la admiratori.

— Nu te prosti. Poate e doar un semn de mulţumire, aşa ceva.

Am început să urcăm scările, dar simţeam cum îmi creşte pulsul de emoţie până nici n-am ajuns la primul palier. Voiam să cred că nu se uitase nimeni la emisiune.

Totuşi după ce am intrat în casă şi ne-am făcut comozi, i-am dat târcoale ca unei cobre sau altui animal la fel de periculos plicului gigantic, care ocupa aproape toată masa din bucătărie. Nathaniel s-a aşezat la masă şi a scos planul motorului auxiliar la care lucrase cu o zi înainte, când l-am convins să plece de la birou.

— Mi se pare că ai de gând să lucrezi…

Am deschis frigiderul şi am căutat prin el,

încercând să-mi dau seama ce-am putea mânca de prânz.

— Iar mie mi se pare că vrei să te apuci de gătit.

Se uită la mine şi-mi făcu cu ochiul.

— Ai ştiut cu ce evreu nenorocit te măriţi.

— A fost doar o remarcă.

— Îhî… Nu te folosi de sabat ca de-o armă, dacă şi tu ai de gând să-l ignori.

— Bun.

Am închis frigiderul. Pentru mine, respectarea sărbătorii ţinea de disciplină şi de a-mi aduce aminte cine sunt. Mi s-a părut importantă după Holocaust, apoi după Meteorit, pentru că bunica ar fi…

Durerea scoate capul în clipele cele mai ciudate.

— Voi găti după apusul soarelui, adică după nouă seara, dacă îţi iei şi tu o zi liberă.

— Stai puţin, să văd dacă am înţeles bine. Încerci să mă convingi să nu lucrez, oferindu-te să nu mă hrăneşti?

Nathaniel se bătu cu creionul pe bărbie.

— Hm… ceva nu-i în regulă.

— Ba te voi hrăni. Cu platou rece şi un dram de vinovăţie.

Am râs şi-am tras plicul spre mine. Mai bine să termin odată cu el. Aşezându-mă vizavi de soţul meu, am pipăit plicul gigantic.

— În plus, trebuie să văd ce-i în ăsta.

Râse şi se ridică să mă sărute pe ceafă.

— Fac eu nişte sandviciuri, dar dacă am dreptate că sunt scrisori de la admiratori, atunci…

— Atunci ce?

— Va trebui să găseşti o cale să mă răsplăteşti că am avut dreptate.

— Dreptatea ar trebui să fie o răsplată în sine.

Am deschis plicul şi din el au căzut altele.

— La naiba!

— Ha! exclamă Nathan, apoi deschise frigiderul. Ha!

— Sandviciuri, bărbate!

Pe unele plicuri era un scris foarte frumos, pe altele, mai neglijent, cu creioane colorate. Nedumerită, am ales unul scris cu creionul şi am izbucnit în râs.

— Ăsta e adresat Doamnei Astronaut – mai precis, Doamnei Astronot.

— Aşa o să te alint de-acum înainte.

Nathaniel puse o cană de ceai cu gheaţă lângă mine.

— Sandvici cu pâine de secară şi pui e bine?

— Îhî… şi puţină ceapă, te rog?

Am deschis scrisoarea pentru Doamna Astronot şi am scos o foaie murdară.

— Ooo, mi se rupe inima. Ascultă: „Dragî

Doamnă Astronot, vreau să merg în cosmos. Ai o navă rachetă? Vreau o rachetă de Crăciun. Pretena ta Sally Hardesty.” Mi-a şi desenat o rachetă.

— Stai să vezi cum va fi când vei merge în spaţiu.

Nathaniel troncăni cu vasele, pregătind sandviciurile.

— Va trebui să luăm o cutie poştală mai mare.

— Dacă voi merge în spaţiu. Şi e vorba despre un mare dacă, cu mulţi alţi dacă înainte.

Am pus scrisoarea de la Sally înapoi în plic şi l-am lăsat deoparte. Nu-i puteam răspunde decât după sabat, dar puteam tria scrisorile. Nu ştiam dacă voi răspunde la toate, dar măcar lui Sally Hardesty şi celorlalţi care mi-au scris cu creioane colorate.

— Am încredere…

— Credeam că eşti un evreu rău.

— Am încredere în tine. Şi, apropo de asta, mi-ar prinde bine o mână de ajutor cu o problemă legată de un parametru orbital.

Scoase o franzelă din ambalaj şi o aşează pe blat.

— Foloseşte un tocător.

— Asta şi aveam de gând.

Lăsând jos cuţitul, se aplecă să scoată un tocător de sub chiuvetă.

— Cred că putem sări peste orbita circumlunară şi trece direct pe cea lunară. Am economisi foarte mult timp şi materiale.

— Şi să riscăm vieţile astronauţilor din cauza testărilor inadecvate?

Am scos altă scrisoare din plic şi l-am deschis trecându-mi degetele pe sub clapă.

Stimată Doamnă York, nu ştiam că fetele au voie să fie doctori…

— Nu zic să sărim peste orbita terestră, doar peste cea circumlunară. Trimitem o misiune fără echipaj în jurul Lunii, ca să facă nişte fotografii în septembrie şi să ne convingem că putem ajunge pe orbita aceea. Dar să punem pe cineva să se învârtă pe orbita Lunii…

…aş vrea să mă fac doctor…

— Orbita lunară presupune să ajungi pe orbită şi să o părăseşti, ceea ce înseamnă altă astrodinamică. Trebuie să treci de sub influenţa Pământului sub cea a lunii şi…

— Ştiu. Eu nu de astrodinamică te întreb. Ai calculat deja consumul de combustibil şi planul de zbor… Eu întreb dacă există vreun motiv serios să parcurgem orbita circumlunară cu echipaj uman.

— Cred că despre asta pe Parker ar trebui să-l întrebi.

Am trântit scrisoarea pe masă, deşi nici măcar nu ştiam de ce m-am enervat pe

Nathaniel.

— Dar el nu e fizician, nu-i aşa?

A, asta era. Mai trecusem prin asta odată, când îmi ceruse sfatul pentru că voia să demonstreze că Parker se înşela în legătură cu un lucru. Îmi amintea prea mult de anii de facultate, când eram folosită drept unealtă ca să-i ţin în frâu pe băieţi la cursul de matematică. Nathaniel ştia despre asta aşa, în general, din poveştile pe care i le spuneam şi pe care încercam să le fac să sune amuzant.

Am inspirat încet şi am împăturit frumos scrisoarea. Apăsând dunga cu unghia degetului mare, am încreţit foaia cu gesturi nervoase.

— Iartă-mă. Sunt... Bun. Motivul principal pentru a atinge mai întâi orbita circumlunară este acela că, dacă ne înşelăm asupra consumului de combustibil necesar pentru tranzit, dă echipajului o marjă largă de eroare ca să se întoarcă acasă. Şi nu au decât o singură şansă.

— Dar calculele...

— Iubitule, sunt fizician, dar şi pilot. Dacă îmi ceri să-ţi spun că e în regulă să trecem peste unele etape, să ştii că n-am s-o fac. Au o singură şansă să ajungă acasă. Dacă sunt greşite calculele, fie şi foarte puţin, şi nu vor avea combustibil pentru a face corecţii, atunci vor trece ca fulgerul pe lângă Planetă sau vor

exploda la reintrarea în atmosferă. Am pus scrisoarea înapoi în plic. Şi nu vreau să lucrez de sabat.

— Răspunzi la scrisorile fanilor. Asta nu e tot lucru?

Îmi vorbea înadins cu glas vesel şi i-am apreciat efortul.

— Citesc, nu scriu. Nu şterg.

Puse un sandvici lângă mine, cu felia tăiată pe diagonală. Se aplecă şi mă sărută pe vârful capului.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, îmi spuse.

— Nici eu n-ar fi trebuit să mă irit.

— Atunci, hai să mâncăm, iar după aceea…

Merse la raft şi luă o carte.

— Iar după aceea, voi citi.

Mijind ochii, am aranjat scrisorile una peste alta la marginea mesei, amânându-le pe după prânz.

— Scrie *Marte* pe copertă, i-am spus.

Râse şi îmi arătă coperta.

— E un roman. Mi l-a împrumutat Clemons. Zice că e comic, cel puţin din punctul de vedere al zborurilor spaţiale. Ce zici, se pune ca zi liberă sau nu?

— Da. L-am privit încântată. Da. Şi îţi mulţumesc.

Stăteam în „camera obscură” fără să am

nimic de făcut, de două ore şi 23 de minute – da, număram toţi minutele –, aşteptând să se rezolve o „problemă” şi să se reia numărătoarea inversă. Nici măcar nu era nimic în neregulă cu racheta în sine; ne dădea de furcă o întrerupere automată care se declanşa la T minus 30 de secunde, când nu trebuia. Probabil că pentru cei trei bărbaţi imobilizaţi în uriaşa rachetă *Jupiter V* era şi mai rău.

La postul de comunicare cu capsula, Stetson Parker arunca o minge de tenis în aer, cu casca după ureche. Tot la câteva minute râjea şi spunea ceva în staţie. În calitate de CAPCOM, răspundea de filtrarea tuturor informaţiilor de care aveau nevoie astronauţii din capsulă, primite de la zecile de ingineri şi operatoare de calcul subordonate.

Vorbea cu Jean-Paul Lebourgeois, Randy B. Cleary sau Halim „Hotdog” Malouf? Pentru prima oară, niciunul dintre astronauţii care se lansau nu era american şi, spre marea mea uimire, Parker se dovedea poliglot. Vorbea franceză, italiană şi, surprinzător, până şi arabă.

Helen se aplecă spre mine peste biroul nostru comun.

— Vii la Club 99 în weekend?

Am scuturat din cap şi mi-am aliniat creioanele la marginea mesei.

— O să fiu frântă după treaba asta.

Ţâţâi şi se întoarse la partida de şah pe care o juca cu Reynard Carmouche. Ţâţâise cu măiestrie, reuşind să redea într-un singur sunet şi dezamăgire, şi resemnare. Am ridicat capul şi i-am studiat profilul în lumina slabă.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Săptămâna trecută ai zis că vrei să te odihneşti pentru lansare.

Mută un pion un pătrăţel mai în faţă şi Carmouche înjură în franceză.

— Şi m-am odihnit.

Hârtia milimetrică mi s-a lipit de degete când am bătut teancul de foi de marginea mesei.

— Ţi-ai luat licenţa, deci nu mai ai nevoie de mine ca să zbori, am zis.

Carmouche înălţă brusc privirea şi o întrebă:

— Ştii să pilotezi?

— Da, şi Helen arătă spre tablă. Joci sau te holbezi?

— Mă gândesc! protestă el, apropiindu-şi nasul mai tare de piese, de parcă aşa ar fi descoperit mutarea salvatoare.

Helen se aplecă din nou spre mine. Lampa de masă cădea pe hârtiile noastre, luminându-i obrazul într-o strălucire nepământească.

— De ce nu mai vii la club?

— Am… Sunt o sumedenie de membre noi.

Grupul nostru de bază mergea la club

regulat, iar Ida şi Imogene ni se alăturaseră şi ele, dar după *Domnul Vrăjitor* şi articolele despre mine ne-am trezit că vin brusc o mulţime de fete noi. Mă cam săturasem să mi se ceară autografe şi să mă fotografiez cu câte cineva.

Am dat din umeri şi mi-am aliniat din nou creioanele.

— Mi-e dor… mi-e dor de grupul nostru mic.

Helen încuviinţă şi bătu cu degetele în masă.

— Dă-le puţin timp. Îşi pierd interesul dacă nu eşti acolo. Cele care vin doar ca turiste, vreau să zic.

Am eliberat tensiunea din mine cu un oftat. Ce bine că aveam prietene care îmi înţelegeau temerile fără să trebuiască să le explic. Mai ales aici, în „camera obscură”, unde voiam să mă port cât mai profesionist posibil.

În cele din urmă, Carmouche mută un cal. Helen mută imediat un nebun.

— Şah, anunţă ea.

Vocea lui Stetson Parker răsună de la staţia CAPCOM:

— Mai întârziem mult? Se apropie ora de rugăciune a lui Malouf.

— Doar n-o să se ridice din scaun ca să se roage, rosti Clemons, întinzându-i un trabuc.

— Nici n-a cerut-o. Pur şi simplu vrea să evite să reînceapă numărătoarea inversă când e

în toiul rugăciunii.

— Când va începe numărătoarea, îl vom anunţa.

Clemons întoarse capul de la Parker şi strigă:

— York! Care-i situaţia?

Nathaniel ridică ochii de la consola de care se sprijinea. Ţinea telefonul lipit de o ureche şi scria ceva, strâmbându-şi nasul de concentrare. Îl amuţi pe Clemons înălţând un braţ. Doamne, ce mult îl iubeam pe soţul meu.

Parker pufni:

— Îi spun eu că poate să meargă să se roage. Poate se mişcă lucrurile mai repede. Trase de microfon şi li se adresă astronauţilor.

M-am uitat la ceasul mare de pe perete. Dacă mai ţinea o oră, pierdeam fereastra de lansare şi trebuia să aşteptăm până a doua zi. N-ar fi fost prima oară că ratam un zbor, dar nu era niciodată plăcut.

— Şah mat, spuse Helen, lăsându-se pe spătarul scaunului şi împletindu-şi mâinile la piept. Şah mat confirmat.

Francezului îi căzu faţa şi rămase cu ochii la tablă, de parcă ar fi refăcut toţi paşii care au dus la condamnarea lui. M-am ridicat şi mi-am întins spatele.

— Nu ştiu de ce te mai oboseşti, dr. Carmouche.

— Într-o zi... într-o zi, tot o voi bate. Regula probabilităţilor, nu?

Se frecă pe frunte fără să-şi ia ochii de la tablă.

— Şah mat confirmat.

— York – Elma York.

Parker prinse cu o mână mingea de tenis, iar cu cealaltă mă chemă la el. Lumina tăioasă a pupitrului de comunicare îi umbrea sprâncenele.

Am schimbat priviri cu Helen înainte de a traversa camera, mergând la el. Nathaniel, care vorbea încă la telefon, m-a privit destul de intens ca să mi se pară că se încălzeşte camera. Mi-am luat mina cea mai neutră posibil şi m-am oprit în faţa lui Parker.

— Da?

— Stai puţin.

Mă chemase la el ca să mă facă să aştept, în timp ce asculta şi dădea aprobator din cap la spusele unui astronaut. Am rămas pe loc, rezistând tentaţiei de a-mi netezi fusta, a-mi freca degetele sau a face orice altceva, numai să nu stau degeaba. Privirea lui Nathaniel îmi ardea partea dreaptă a corpului, dar nu m-am întors către el.

— Am înţeles. *Elle se tient ici... Ouais, ouais. Vous et moi à la fois.*[7]

Luă mâna de pe butonul microfonului şi se

7 „E aici... Da, da. Voi şi eu, pe rând.“ – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

lăsă pe spătar. Mingea zbură din strânsoarea lui şi i se întoarse în palmă.

— Nevasta lui Lebourgeois face toate chestiile în stil american. Cică fata lor e cercetaşă şi vor să mergi să le vorbeşti copiilor din grupa ei.

Am clipit nedumerită înainte de a reuşi să spun ceva.

— Eu?

— Da, şi-au făcut un club de fani ai Doamnei Astronaut. Eu ziceam să le trimit un astronaut adevărat, dar... ştim cum sunt fetele. E adorabil că vor să vorbească cu tine.

Rânji, arătându-şi gropiţele, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva.

— Te duci, da?

E imposibil să refuzi un astronaut aşezat în vârful unui obiect care e, în esenţă, o bombă uriaşă. Nici dacă aş fi ştiut franceză şi aş fi putut smulge microfonul de la Parker n-aş fi putut spune nu. Am zâmbit.

— Sigur. Cu mare plăcere. Spuneţi-mi când.

Parker porni din nou microfonul şi mai lătră ceva în franceză:

— *Elle va le fair, mais Dieu sait ce qu'elle va parler. Les bébés dans l'espace, probablement. Les femmes, eh?*[8]

8 „Da, va veni, dar numai Dumnezeu ştie despre ce o să le vorbească. Poate despre bebeluşi în spaţiu. Femeile astea...“ – în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Ascultă răspunsul, apoi îmi spuse:

— Soţia lui urmăreşte lansarea de pe acoperiş. Dacă ai merge la ea şi aţi pălăvrăgi împreună după aceea, ţi-ar fi foarte recunoscător. Mai distragi atenţia fetei lui, cât e el în spaţiu.

— Da, sigur. Cu bucurie.

Chestia era că nu aveam nimic împotriva soţiei lui Lebourgeois sau a fiicei sale – şi nici împotriva lui. În locul său, şi eu aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putinţă să-l distrag şi să-l alin pe Nathaniel. Dar mă călca pe nervi Parker cu îngâmfarea lui de mâncător de rahat. Da. Da, era primul om în spaţiu. Da, era un pilot al naibii de bun, chiar foarte curajos. Dar era şi un idiot care-şi urmărea propriile interese.

— Imediat ce termin, mă duc în zona dedicată familiilor.

— Perfect, rânji el din nou, arătându-şi dantura albă ca laptele. Vezi dacă soţul ăla al tău ne poate spune ce-i cu întârzierea asta.

— Sunt sigură că ne va anunţa imediat ce putem începe.

M-am uitat la Nathaniel, care-şi masa tâmpla dreaptă. Nu era semn bun.

— Ce mai face soţia dumneavoastră?

Parker îşi plecă privirea şi rostogoli mingea pe masă.

— Mai bine, mulţumesc.

Ăsta nu era răspunsul pe care-l aşteptam.

— Mi-a părut rău că nu a putut veni la dineul familiei Wargin.

— Păi, poate data viitoare.

Îşi drese glasul.

— Te duci să verifici situaţia? Cu soţul tău? Legat de lansare?

— Bineînţeles.

Soţia lui nu era treaba mea. Da, munca mea depindea de lansarea rachetei, ca să am ce urmări şi calcula. Mi-am netezit fusta, m-am răsucit pe călcâie şi m-am dus la Nathaniel. Dacă nu altceva, măcar aveam o scuză să stau de vorbă cu el.

Soţul meu nu mai scria, dar i se albiseră încheieturile tot strângând creionul cu degetele. Îşi ţinea maxilarul încleştat. Se uita fix la birou, în timp ce Clemons patrula în spatele lui.

Directorul văzu că mă apropii şi-şi smulse trabucul din gură.

— Ce-i?

— Colonelul Parker are nişte întrebări pentru dumneavoastră, domnule director.

Era parţial adevărat, dar el putea răspunde mai bine la întrebările despre lansare decât Nathaniel. Clemons plecă nervos, fără să mă mai ia în seamă.

Bietul meu soţ părea gata să se înţepe cu creionul. Iar eu nu puteam să-l ating. Nu la

serviciu, unde aş fi complicat mai mult lucrurile pentru amândoi. Am stat pe loc o clipă, regretând că nu pot să-i masez ceafa în timp ce dădea din cap şi mormăia răspunsuri către persoana de la celălalt capăt al firului.

Am oftat şi m-am întors la birou. Nu-l puteam ajuta cu nimic şi, cum situaţia era deja tensionată, mai degrabă l-aş fi distras.

Carmouche aşeza piesele de şah înapoi în cutia lor. Ridică ochii şi se aplecă spre mine când văzu că mă aşez.

— Colonelul Parker..., îmi şopti, nu prea te simpatizează.

— Ştiu.

Mi-am aranjat fusta sub mine când m-am aşezat.

— Helen? Vin la club în weekend dacă... dacă-mi promiţi că zbori cu mine, ca să nu trebuiască să împart Cessna cu o străină.

— *Dan gu dou oo!*

Am ghicit ce spunea din zâmbetul ei triumfător şi nu mi l-am putut reţine nici eu pe al meu.

— Asta-i!

Nathaniel îşi îndreptă spatele.

— Am rezolvat problema cu decuplarea automată. Porniţi cronometrul şi spuneţi-i lui Malouf că rugăciunea lui a avut efect. Hai să

aprindem odată lumânarea asta![9]

OPTSPREZECE

FRANCEZI ALGERIENI OMOARĂ TREI PERSOANE ÎN TIMPUL REVOLTELOR

MICHAEL CLARK
În exclusivitate pentru *The National Times*

ALGER, Algeria, 22 august 1956 – Astăzi au izbucnit revolte în Alger, când mii de francezi au ieşit pe străzi în timpul funeraliilor lui Amédéé Froger, preşedintele Federaţiei Primarilor din Algeria, asasinat ieri de un terorist antispaţial.

Betty s-a oferit să mă însoţească la întâlnirea cu grupul de cercetaşe din care făcea parte fiica lui Lebourgeois, ceea ce era grozav, pentru că eram speriată de moarte. Betty era încântată de „Marea publicitate” şi deborda de entuziasm încă de când ne-am întâlnit la mine acasă, imaginându-şi titluri scrise cu litere mari şi gesticulând cu braţele larg deschise, de parcă voia să cuprindă cuvintele în ele.

9 Cuvinte celebre rostite în 1961 de Alan Shepard, primul astronaut american care a zburat în spaţiu (n. tr.).

— Doamna Astronaut se întâlneşte cu Fiica Astronautului! râse ea şi se învârti în jurul barei din tramvai. Păcat că nu m-ai lăsat să aduc şi un fotograf.

Am tras semnalul de oprire.

— Aici coborâm, i-am spus.

S-au deschis uşile şi am coborât pe trotuar.

— Te rog să nu-mi mai spui aşa. Nu sunt astronaut.

— Aşa-ţi zice publicul.

Sări şi ea lângă mine, strângându-şi paltonul ca să se apere de vânt.

— Da, dar nu am fost în spaţiu, şi e lipsit de respect faţă de cei care au fost.

Am scos foaia cu adresa din poşetă şi i-am arătat pe unde trebuie să o luăm.

— Vai, Elma…

Înălţă braţele, în semn că se predă.

— Eu credeam că abia aştepţi să fie trimise femeile în spaţiu.

— Aşa-i, dar asta nu înseamnă că vreau un titlu pe care nu l-am câştigat.

Ne întâlneam cu cercetaşele în sala de întruniri a unei biserici catolice dintr-o zonă mai nouă din Kansas City, unde eu nu prea ajungeam.

Străzile late aveau clădiri moderne, cu ferestre înguste şi ziduri joase şi solide. Probabil că jumătate dintre ele aveau câteva etaje în

subteran, cum era moda după Meteorit. Idioţii. Construiau ca să se ferească de un impact care nu se avea să se producă niciodată. Măcar etajele subterane erau mai uşor de răcit.

Am zărit repede biserica, vizibilă de la câteva cvartale distanţă, după faţada de cărămidă roşie şi clopotniţa care parcă ţâşnea spre cer. După câte maşini erau afară, era clar că avea loc un eveniment. Poate o nuntă – ar fi fost frumos.

Imediat după Meteorit, lumea a început să se practice amorul liber, ca reacţie la spaima sfârşitului de lume. Era bine că oamenii se mai şi căsătoreau; însemna că nu se tem de viitor. Pe de altă parte, dacă se împăcau cu viitorul planetei, aşa sumbru cum le era descris, atunci apărea o altă problemă.

— Te rog să nu te enervezi, îmi zise Betty, luându-mă de braţ. Zâmbeşte. Ai un zâmbet foarte frumos.

— Ce tot sp…

Trotuarul din faţa bisericii gemea de reporteri. Transpiraţia a început imediat să mi se adune pe spate şi să-mi curgă şi pe braţe. Dacă nu m-ar fi ţinut Betty, probabil că aş fi luat-o la fugă. Mi s-a întors stomacul pe dos şi a trebuit să înghit întruna în sec, ca să nu vărs.

— Zâmbeşte, Elma.

Mă ţinea strâns de braţ şi vorbea printr-un

zâmbet forţat.

— Avem nevoie de asta.

— Eu n-am vrut nici măcar un fotograf, şi tu ai pus la cale *asta*?

M-am smuls din strânsoarea ei. Inima îmi lovea pieptul ca un sac de box. Mai aveam puţin şi plângeam, ceea ce ar fi fost incredibil de nedrept. Eram furioasă foc, la naiba! M-am întors cu spatele la reporteri.

— Nu poţi pleca. Elma. Elma… uite, ies fetiţele din biserică. Elma, nu le poţi lăsa baltă. E şi o fată de astronaut printre ele şi tăticul ei e în…

— La dracu’!

Fiica domnului Lebourgeois mă rugase să vin pentru că tatăl ei era plecat în spaţiu, iar ea era speriată.

— La dracu’!

Aşa că m-am întors cu faţa spre camere, spre toate aşteptările oamenilor şi… şi spre opt fetiţe care purtau toate căşti de astronaut din carton învelit în folie de aluminiu.

— Elma… te rog, nu te supăra.

Betty stătea lângă mine şi vorbea zâmbind.

— Te rog. Am ştiut că nu vei fi de acord, dar dai bine pe sticlă. Te rog, nu te supăra.

I-am oferit cel mai reuşit zâmbet sarcastic, marca Stetson Parker.

— Serios? Şi de ce m-aş supăra, mă rog? Nici

măcar n-ai minţit...

O fetiţă. Venisem pentru o fetiţă. M-am străduit din răsputeri să mă feresc de camere şi de oamenii care strigau să ne uităm la ei şi să zâmbim. O fetiţă. O chema Claire Lebourgeois şi tăticul ei era în spaţiu.

Puteam să mă abţin să vărs, măcar cât s-o asigur că tăticul ei se va întoarce acasă.

După 14 zile de la lansare, Lebourgeois, Cleary şi Malouf s-au întors teferi la sol. Nu-şi realizaseră toate obiectivele, dar demonstraseră un lucru esenţial, acela că modulul lunar putea susţine viaţa timp suficient pentru o misiune de explorare a Lunii. Tot ce trebuia era să îi trimitem noi acolo.

Stând la biroul pe care îl împărţeam cu Basira, am încercat să ignor ţopăitul constant al inginerului de lângă noi. I-am oferit un scaun, dar era prea agitat şi nu voia să stea jos. Mi-am lăsat capul pe mâna dreaptă şi mi-am masat discret tâmplele, în timp ce studiam datele ultimului test de motor, aduse de Charles „Bubbles” Bobienski. Eram la staţie de dimineaţă, dinainte de orele de serviciu. Mă sculasem cu două ore mai devreme decât de obicei şi aveam o durere de cap care pornea de la ochiul stâng şi se răspândea pe scalp, până la ceafă.

Ştiam însă foarte sigur că nu oboseala era totuşi de vină.

— Bubbles, nu are logică.

— Ştiu! şi arătă hârtia cu un deget care era tot o rană pentru că îşi rodea cuticulele. De-asta vreau să mai verifici o dată calculele.

Am scuturat din cap, urmărind cu vârful creionului cifrele generate automat.

— Nu e o eroare de calcul.

— Te rog. Maşina greşeşte la sume dacă temperatura trece de 65.

Manşetele cămăşii îi erau toate murdare de la creion.

— Am nevoie de o calculatoristă.

Operatoarele de calcul nu suportau să li se spună aşa. Am ridicat ochii şi i-am aruncat o privire de gheaţă, aşa cum învăţasem de la doamna Rogers. Cu colţul ochiului, am văzut-o pe Helen făcând la fel.

— Ai nevoie de un *operator*.

Îmi ignoră corecţia fluturând din mână.

— Poţi să mă ajuţi?

— Dar te-am *ajutat*. Tocmai ţi-am spus că nu sunt erori de calcul, deci fie s-a strecurat o greşeală în setul de date iniţial, fie ai descoperit o configuraţie a motorului teribil de eficientă.

Era totuşi *posibil* ca, tăind o secţiune în formă de stea în mijlocul agentului de propulsie solid, să se obţină un raport de ardere mai

eficient. De fapt...

— Structura asta îmi aminteşte de o teorie a lui Harold James Pool, am spus.

— Asta e!

Începu să ţopăie iar pe vârfuri şi, în spatele lui, Myrtle îşi înăbuşi un hohot de râs. Nu degeaba îi ziceam Bubbles.

— Vezi? De-asta am venit la tine, pentru că tu pricepi. Maşina aia, nu. Adică, ce naiba, doar eşti doctor în fizică.

Era prima oară că cineva pomenea de doctoratul meu de când mă angajasem. Doamna Rogers îmi cunoştea experienţa, bineînţeles, dar după interviul cu ea nu cred că am mai pomenit altcuiva de el, nici dacă am vrut să demonstrez că am dreptate într-o privinţă. Probabil că Bubbles se uita la *Domnul Vrăjitor* sau asculta *ABC Headline Edition*.

Dar faptul că aveam un doctorat nu mă făcea neapărat mai pricepută la calcule, iar să tot amintesc de el ar fi însemnat să mă laud. Adică ceea ce făceam eu putea face orice persoană care a studiat fizica. Iar unele dintre femeile care lucrau în departamentul de calcule nici măcar nu au aveau diplomă de facultate.

— Doctoratul meu este irelevant în situaţia asta, am spus răsfoind filele aduse de Bubbles. Ai datele primare?

— Normal!

Scutură din umeri, de parcă i-aş fi pus o întrebare prostească. Am aşteptat, zâmbindu-i, până când s-a prins, pocnind din degete şi a arătat cu ele spre mine.

— A, îţi trebuie! Corect. Am înţeles. Sunt în laborator. Ar trebui să merg după ele. Mă duc să le aduc.

— Mulţumesc.

Am aranjat foile de pe birou, în timp ce el se îndepărta săltând de pe un picior pe altul, cu cravata fluturându-i la fiecare pas.

Nici n-a plecat bine, că au şi răsunat chicoteli de la fiecare birou. Ne era drag Bubbles, dar era *atât* de inginer câteodată! Aveam o vorbă: inginerii creează probleme, operatoarele le rezolvă. Bubbles era exemplul perfect.

Basira îşi împinse scaunul în spate şi începu să ţopăie. Îl imită pe Bubbles cu un accent american exagerat:

— Vreau o calculatoristă! Ajutor, vreau o calculatoristă!

— Săracul! am râs şi eu, proptindu-mă de spătarul scaunului. E bine intenţionat.

— Oof, aspre vorbe, rosti Myrtle şi veni la noi. Serios, acum, ce spun cifrele?

Am împins hârtiile spre ea ca să le studieze singură. Apăru şi Helen lângă ea, cu capul lăsat într-o parte, ca să vadă mai bine datele tipărite.

— Probabil s-a transcris ceva greşit pe cartelele perforate.

— De-asta i-am cerut datele primare... zău, cât de greu e să-ţi dai seama că trebuie să le iei şi pe ele cu tine?

Atunci intră Nathaniel în sala noastră. Chicotele încetară şi toată lumea se apucă iar de lucru. Era soţul meu, dar şi inginerul-şef. I-am făcut cu ochiul lui Helen, apoi m-am întors spre el, ca să-i acord toată atenţia.

Îşi ţinea buzele lipite într-o linie subţire şi un muşchi îi pulsa în colţul maxilarului. Avea riduri de concentrare între sprâncenele încruntate şi se lovea peste picior cu o revistă făcută sul.

— Elma. Putem sta de vorbă? În biroul meu.

— Bineînţeles.

După un schimb de priviri cu Basira, mi-am împins scaunul în spate.

— Dacă se întoarce Bubbles înaintea mea, spune-i să-mi lase datele pe masă.

Am ieşit din sală după Nathaniel, sub privirile holbate ale colegelor, care nu prea ştiau să şi le ascundă. Nathaniel mergea ţeapăn, cu paşi mari, pe coridorul care ducea la biroul lui. L-am urmat grăbită, tropăind cu tocurile pe linoleum.

Cu ochii la podea, Nathaniel îmi deschise uşa. Muşchiul maxilarului i se contracta şi i se dilata întruna, în ritmul în care începea să-mi

bată şi mie inima. Ultima oară când l-am mai văzut aşa nervos a fost când l-a concediat pe Leroy Pluckett fiindcă o pipăise pe una dintre fete.

În biroul domnea haosul lui organizat dintotdeauna. Tabla de pe un perete era plină cu ceea ce păreau a fi ecuaţiile orbitei lunare – logic, ţinând cont de faza următoare a proiectului spaţial. Nathaniel închise uşa cu grijă.

Se duse în partea cealaltă a încăperii şi trânti revista pe masă. Revista se desfăcu – era numărul din *Life* în care scria despre mine. Nu apărusem pe copertă, slavă Domnului, dar conţinea un articol de o pagină despre întâlnirea mea cu cercetaşele. La un moment dat, o voi ierta pe Betty pentru ambuscada aceea. Poate. Nu înţelegea cât mă îngrozea să fiu în centrul atenţiei şi tocmai de-asta mă speria gândul că va repeta figura. Mai ales că fusese extrem de încântată că articolul ei ajunsese în presa naţională.

Nathaniel îşi slăbi nodul cravatei fără să-şi ridice ochii de jos.

— Elma. Sunt furios. Nu pe tine. Dar aşa ţi se va părea.

— Sună… ameninţător.

M-am scufundat în scaunul de lângă biroul lui, sperând să-mi urmeze exemplul.

El scoase un geamăt, îşi trecu degetele prin păr şi… rămase aşa, cu o mână pe şold şi cu cealaltă la ceafă.

— Ce om de căcat!

— Nathaniel!

Cred că reacţia asta mi-a fost întipărită definitiv în comportament de către mama.

— Un căcat. Ordinar.

Se întoarse şi se încruntă la mine.

— Tocmai am petrecut jumătate de oră în biroul Directorului Norman Căcat Clemons care mi-a zis, citez: „Ţine-ţi nevasta sub control”. Nu cred că apreciază faptul că nu i-am tras un pumn în bot.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? am întrebat, ca o proastă.

„Ţine-ţi. Nevasta. Sub. Control.” Nathaniel îşi încleştă pumnii şi îi duse la frunte. „Ţine-ţi nevasta…” Să-l ia dracu’ de cretin.

— Stai, de ce? Din cauza revistei?

Dacă Clemons mi-ar fi făcut mie observaţie, poate că m-ar fi scos din sărite. Aşa, mă îngrozea gândul că îl puneam în pericol pe Nathaniel.

— Sau din cauza întâlnirii cu cercetaşele? N-am… Ce-am zis?

Smulse revista de pe masă.

— Asta? Nu asta e problema. Problema e că e-un ticălos şi-un laş.

— Sper că nu i-ai spus-o, nu?

Durerea de cap cu care mă luptasem toată ziua se amplifică şi mă săgetă în ochiul drept.

— Nu.

Nathaniel se încruntă.

— Nu. I-am spus că voi sta de vorbă cu tine. Şi asta fac. Stau de vorbă cu tine.

— Nu mai dau niciun interviu. Primul lucru când ajung diseară acasă e să sun şi să le anulez pe toate.

— Le anulezi? Dar nu vreau să le anulezi.

— Dar îţi afectează serviciul…

Furia i se transformă în groază.

— Nu. Nu. Nu tu eşti de vină. Nu pe tine sunt supărat. Clemons e cel care a întrecut măsura. Pentru că ceea ce faci tu dă rezultate. A tunat şi fulgerat, delirând în mare parte din timp despre cum e criticat că nu include femeile în planurile lui, cum persoane foarte influente fac presiuni asupra lui să le includă. Toate i-au spus că te-au văzut sau te-au ascultat sau au citit un interviu cu tine.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

— Îmi pare foarte rău.

— N-ai făcut nimic rău.

— Dar dacă ai probleme… Nu vreau să-ţi fac necazuri.

Am ridicat braţele, dar îmi tremurau, aşa că le-am aşezat în poală. Parcă eram din nou la

facultate. De câte ori ieşeam în evidenţă, cineva se supăra, iar acum avea şi Nathaniel necazuri.

— Renunţ. E mai bine. Mă opresc.

— Dar nu-ţi cer să renunţi!

— Ştiu, şi te iubesc pentru asta, dar…

Mi-am înăbuşit emoţiile, simţind un gust amar în gât. Era prea cald în cameră şi vedeam dungi verzi şi albe cu ochiul drept.

— Nu trebuie să demonstrez nimic. Dacă voi continua, va scădea moralul oamenilor de aici. Le voi distrage atenţia. Astronauţilor nu le-ar plăcea să fiu cu ei acolo, sus.

— Chiar Parker te-a rugat să stai de vorbă cu cercetaşele! S-a arătat puţin invidios că ai fost la *Domnul Vrăjitor*, dar până şi el a recunoscut că ai făcut o treabă bună. În felul lui, adică.

— *S-a uitat* la emisiune?

Eram în picioare. Nu-mi aminteam când m-am ridicat. *Toţi* mă văzuseră la televizor? Aveam un nod în stomac, care ameninţa să se lanseze prin esofag. Am încercat să-mi recapăt respiraţia, dar tot sistemul meu de comandă era în stare critică.

— Spune-i că mă opresc. Spune-i lui Parker că vorbesc cu Don să-l invite pe el data viitoare. Îmi pare foarte rău. Spune-i că-mi pare rău.

Nathaniel se uita la mine ca la o arătare. Stricam tot, ca o proastă. Stătea cu gura deschisă şi cu sprâncenele încruntate, de parcă

atunci m-ar fi văzut prima oară.

— Elma…

Am vomitat. Zgomotos şi necontrolat. Puţinul pe care îl mâncasem la prânz se împrăştie în bucăţi dezgustătoare pe linoleum. Nathaniel se dădu înapoi, iar stomacul mi se ridică din nou până în gât. Am reuşit să ajung la coşul de gunoi, dar era din sârmă împletită.

— O, Doamne, zise Nathaniel, prinzându-mă de umeri şi susţinându-mă în timp ce vomitam printre suspine.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

— Hei… hei, iubito, nu. Linişteşte-te! Nu. N-are de ce să-ţi pară rău.

Îmi dădu la o parte părul de pe frunte, murmurând ceva întruna. Habar n-am ce mi-a spus.

Până la urmă, reuşi să mă calmeze şi să mă aşeze pe scaun. Îngenunche în faţa mea, ţinându-mi ambele mâini într-ale lui. Nu ştiu ce expresie avea, pentru că îmi era prea ruşine să ridic capul.

O părticică raţională din străfundul creierului meu îmi ţipa să mă adun. Sau poate nu raţională, pentru că era vocea mamei, ruşinată de moarte. *Elma! Ce-o să zică lumea?*

M-am şters la ochi cu batista. De unde aveam batistă? A, era a lui Nathaniel. Mai

demult, într-un moment de elan casnic, brodasem NDY în colţul ei, cu aţă albastru-închis.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu. E vina mea. Ar fi trebuit să aştept să mă calmez.

Îmi strânse mâinile.

— Elma, nu sunt supărat pe tine. Deloc. N-ai făcut nimic rău.

— Ţi-am făcut probleme la serviciu. N-am plătit curentul şi rămăsesem în urmă şi cu plata gazului. Nu prea fac curat, abia spăl vasele şi fac patul. Nu mă pot concentra la serviciu. Dacă nu ţi-aş fi făcut necazuri…

— Gata! Opreşte-te! Mă strânse din nou de mâini şi se ridică în genunchi. Elma. Elma? Cât e 444 înmulţit cu 48?

— 21 168.

— Împărţit la 12?

— 1 764.

Am început să respir mai uşor.

— Radical din 1 764?

— 42.

— Bun. Bun.

Îmi şterse lacrimile de pe obraji.

— Poţi să te uiţi la mine?

Am dat din cap afirmativ, dar parcă mi se lipise privirea de pământ. Am folosit următoarea respiraţie drept combustibil ca să-mi pot ridica

privirea.

Ochii lui Nathaniel, albaştri precum cerul, sclipeau îngrijoraţi.

— Te iubesc. Sunt mândru de tine. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îndoieşti de mine.

— N-ai făcut nimic. Adică…

M-am şters la ochi cu dosul palmei.

— Sunt doar… Îmi pare rău.

— Dacă spun că te iert, încetezi să-ţi mai ceri scuze?

Încercă să zâmbească, dar vocea îi trădă îngrijorarea.

— Uite cum facem. Ne luăm liber azi şi mergem acasă.

— Nu… Nu vreau să te reţin de la treabă. Şi Bubbles vrea să-l ajut cu nişte calcule, iar, dacă nu sunt acolo, doamna Rogers va trebui să pună pe altcineva în locul meu şi nu mai vreau să fac necazuri.

Îmi puse un deget pe buze.

— Atunci rămânem. E bine aşa? Dar vreau să stai aici, cu mine. Şi eu vreau să mă ajuţi la nişte calcule. Da? Mă ajuţi?

Am încuviinţat din cap. Puteam fi utilă. Asta puteam să fac. Puteam să fac câte calcule voia.

— Bine. Atunci, uite-aici…

Se ridică şi ocoli masa, de pe care luă o foaie şi mi-o întinse.

— Asta e lista cu echipamentele pentru

aselenizare. Vreau să ştiu câte lansări sunt necesare ca să le ducem pe toate acolo.

Mi-am apropiat scaunul de birou.

— Despre ce tip de rachetă vorbeşti?

— Clasa Jupiter, dacă nu e mai eficientă alta. Îmi puse o mână pe spate. Mă întorc imediat.

NOUĂSPREZECE

NAŞTEREA ÎN SPAŢIU ESTE POSIBILĂ

Psihologii cred că omul poate avea copii adaptaţi la noul mediu înconjurător
GLADWIN HILL
În exclusivitate pentru *The National Times*

LOS ANGELES, CA, 19 septembrie 1956 – Astăzi, la o întrunire a savanţilor aerospaţiali de frunte, a fost discutată serios posibilitatea de a trimite în spaţiu echipe mixte de oameni de ştiinţă care să aibă copii.

Până când am calculat că pentru misiunea lunară era nevoie de cinci lansări cu rachete din clasa Jupiter sau de două, dacă foloseam rachete din clasa Sirius, încă în faza de construcţie, Nathaniel curăţase mizeria, îmi

cumpărase o limonadă şi…

Şi mi-am dat seama că îmi dăduse calculele ca să mă calmeze.

Fusese o soluţie bună. Şirul de ecuaţii era fie greşit, fie corect. Sentimentul ăsta de siguranţă m-a adus înapoi la… normalitate, cred. Nu mai clacasem aşa de foarte multă vreme, niciodată după ce l-am cunoscut pe el. Cel puţin nu atât de rău. Acum aveam scurte momente de panică. Dorinţa de a fugi. Transpiraţii. Episoade ocazionale de vomitat, înainte de a apărea la televizor.

Asemenea gânduri nu duceau la nimic bun. Am mai verificat o dată calculele: erau absolut corecte. Inspirând încet şi adânc, am pus creionul pe masă şi am ridicat privirea.

Nathaniel stătea pe scaunul pe care îl mutase pe partea cealaltă a biroului. Biroul nu era pentru două persoane, aşa că se înghesuia la marginea lui, ca un gargui îngrijorat. Citea un raport şi bătea cu creionul pe muchie.

— Cred că mi-am revenit.

Lăsă creionul şi se uită la mine.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu sunt prea multe de spus.

Scoase un mormăit, încuviinţă din cap şi bătu iar cu creionul de masă.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Dacă te tulbură, schimbăm subiectul.

— Ţi-am zis că mi-am revenit.

Înălţă braţele, predându-se.

— Bun. În regulă.

Coborî braţele pe birou şi-şi drese vocea.

— Înţeleg de ce nu mi-ai spus, aşa că nu sunt supărat, doar îngrijorat. Deci… poţi să-mi spui când e termenul?

— Care termen?

M-am uitat din nou la hârtiile mele. Termenul lansării? Nu apărea printre parame… Atunci mi-a picat fisa şi am pufnit în râs.

— Nu-s gravidă.

— Nu ştiu dacă asta ar trebui să mă liniştească sau să mă sperie mai tare. Eşti sigură?

— Am… fost la ciclu săptămâna trecută. Nu mai ţii minte?

— A, da.

Se frecă pe frunte.

— Poate că eşti acum? Adică… de atunci am mai…

Da, şi nu doar o dată.

— Nu aşa merg lucrurile.

— Dar verşi tot mai des.

Şi eu credeam că nu observase.

— O, n-am bănuit că ştii. Nu… Nu sunt gravidă. Nu asta a fost cauza… episodului.

Am intuit, din privirea lui, ce vrea să mă

întrebe. Întrebarea prindea formă şi se lăsa grea peste noi, absorbind aproape tot aerul din cameră.

— Şi poţi să-mi spui ce-a fost „episodul”?

Am oftat. Oricât voiam, nu puteam pretinde că se exprima vag. Dacă evitam să-i răspund, îl îngrijoram mai mult.

— Ştii că... Ţi-am spus că eram cea mai mică din clasă? Da? Bine. Încerc să-ţi povestesc lucrurile într-un fel amuzant, pentru că mă ajută. Dar adevărul e că... Mama spunea că sunt „deocheată”. Nu mi se întâmpla aşa des şi nu mi s-a mai întâmplat de ani întregi. Am fost... Iartă-mă. Aş vrea să nu mă fi văzut.

— Îţi dai seama că te întreb pentru că îmi fac griji, da?

Mă luă de mână.

— Da.

Adică îmi dădeam seama numai pe jumătate. Umbra de logică din creier îmi descria ce mi se întâmplă.

— Uneori mă cuprinde anxietatea... N-a mai fost aşa de rău de la 18 ani.

Făceam meditaţii cu un coleg – la cererea profesorului meu – şi şase luni n-am auzit decât: „Aş lua note mai bune dacă ai avea habar de predat”. Fiindcă aveam 18 ani, l-am crezut. Şi tot pentru că aveam 18 ani, mi-am spus că nu pot renunţa. Îi mai povestisem lui Nathaniel

despre băiatul acela, dar în glumă. Nu i-am spus că mergeam să plâng în baie, apoi îmi ştergeam lacrimile şi continuam ora.

Până într-o seară, când n-am mai rezistat.

Nu mai spun decât că-i mulţumesc lui Dumnezeu că Hershel era şi el la Stanford, altfel aş fi... E un frate bun. Nu le-a spus niciodată părinţilor. Deşi, privind înapoi, poate că ar fi trebuit. Era exact lucrul de care se temea mama – că eram prea firavă ca să suport la paisprezece ani stresul facultăţii. Dar mi-am ascuns suferinţa atât de bine, încât părinţii mei nici nu şi-au dat seama de ea.

— Mă... îngrozesc de câte ori trebuie să vorbesc în faţa unui public. Mai ştii vorba mamei: „Ce-o să zică lumea?”.

Nathaniel încuviinţă, însă nu-şi luă ochii de la mine.

— Cred că... Mama era preocupată de aparenţe pentru că se căsătorise cu un bărbat dintr-o familie mai bună decât a ei. N-am ştiut asta. Am ştiut doar că trebuie să fiu perfectă. Şi... şi... cred că ce mi s-a întâmplat azi e...

— Ai impresia că Clemons simbolizează părerea lumii despre tine.

Mi-am acoperit gura cu mâinile şi am dat din cap, încercând din toate puterile să nu plâng din nou. Plânsul înseamnă slăbiciune. Plângi dacă eşti copil. Sau dacă te doare ceva. Sunt fiica

tatălui meu, ce naiba! Nathaniel era deja destul de alarmat. Nu era nevoie să mai clachez o dată.

Nathaniel se ridică şi veni la mine. Îngenunche lângă scaun şi mă cuprinse cu braţele.

— Dar nu e aşa. M-a chemat la el pentru că oamenii te consideră inteligentă şi curajoasă şi amuzantă şi bună şi vor să fie ca tine. Ştii ce-a spus preşedintele Brannan?

Am scuturat din cap, fără să-mi iau mâinile de pe buze.

— După spusele lui Clemons, preşedintele Brannan a declarat că fiica lui l-a întrebat de ce nu poate să devină astronaut.

Am râs uşor.

— Trebuie să fi fost o conversaţie de neuitat.

— Iar când a întrebat-o de ce vrea să se facă astronaut, i-a răspuns: „Vreau să merg în spaţiu cu dr. York şi să fiu doamnă astronaut, ca ea”.

În momentul acela n-am mai putut să-mi reţin lacrimile. Am eşuat. Lamentabil. Dar erau alt fel de lacrimi. De bucurie. Nathaniel plângea lângă mine, pentru că aşa e el, omul minunat cu care m-am căsătorit.

Cine s-ar fi uitat la noi ar fi zis că suntem copleşiţi de suferinţă, dar eu nu mai fusesem atât de fericită de luni bune.

Când soţul îţi face programare la medic în locul tău, ştii că l-ai băgat în sperieţi. Nu l-am condamnat. M-am supărat, dar nu l-am condamnat. M-a dus cu maşina la cabinet şi a rămas în sala de aşteptare. Dacă l-aş fi lăsat, probabil ar fi intrat cu mine.

Îmbrăcată numai cu un halat, stăteam pe o masă rece, cu picioarele în sus, în timp ce un bărbat străin făcea nişte chestii imposibile în regiunea mea inferioară. Serios, acum, le-ar fi greu să încălzească puţin instrumentele alea?

Medicul se îndepărtă pe taburetul cu roţi.

— Puteţi să vă ridicaţi, doamnă York.

Avea un accent scoţian superb, care îl făcea o prezenţă agreabilă. Suplu şi viguros, mă studie cu ochi de un albastru-pal pe sub sprâncenele stufoase. O femeie se concentrează mai uşor pe asemenea detalii decât pe situaţiile jenante prin care trebuie să treacă.

Tuşind ca să-şi dreagă vocea, întoarse privirea spre un carnet de notiţe.

— Cu siguranţă nu sunteţi însărcinată.

— Ştiam, dar vă mulţumesc că mi-aţi spus.

— Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre problema cu vărsatul?

Avea nasul cârn, de cucuvea.

— Vărsatul?

— Soţul dumneavoastră mi-a pomenit de

asta când v-a făcut programarea.

Mi-am pus în gând să-l omor pe Nathaniel. Am strâns din buze şi am scrâşnit din dinţi înainte de a zâmbi forţat.

— Nu e mare lucru. Ştiţi cum sunt soţii.

Se întoarse cu faţa la mine.

— Aveţi tot dreptul să fiţi supărată că l-a luat gura pe dinainte, dar vă rog să nu-mi răspundeţi cu amabilităţi când vă întreb despre simptomele dumneavoastră. Trebuie să ştiu frecvenţa şi natura vomatului, ca să mă asigur că nu e legat de altă problemă.

— Aha!

M-am frecat pe frunte. Medicul voia să afle cum stau lucrurile fără diagnosticul de ignorant pus de Nathaniel, aşa cum şi eu voiam să văd cifrele înainte de a fi introduse în maşinărie. Nu că soţul meu ar fi fost o maşinărie – deşi eram la fel de furioasă pe el ca şi când ar fi fost.

— Nu e... nu e o boală. Pur şi simplu mă pierd când trebuie să vorbesc unui grup mare de oameni. Atâta tot. Mi se întâmplă din adolescenţă.

— Doar înainte de a trebui să vorbiţi?

— Câteodată... câteodată şi după.

Mă jucam cu tivul halatului, cu ochii la podea.

— Când anume?

— Dacă trebuie să... nu mi se întâmplă

foarte des.

Ultima oară, nu trebuise să mă adresez unui public. M-am înroşit când mi-am adus aminte de scena din biroul lui Nathaniel.

— Dar sunt momente când mă simt... copleşită? Dacă am făcut o serie de greşeli sau am impresia că mă... eschivez?

Mormăi ceva, dar nu comentă nimic.

— Şi v-aţi tratat vreodată?

Am scuturat din cap. Hershel ar fi vrut să mă duc la doctor, dar m-am temut să nu spună că nu sunt aptă pentru universitate. Sau să-i anunţe pe părinţii mei, ceea ce ar fi fost acelaşi lucru, la urma urmei.

— Vi se şi taie respiraţia? Asudaţi? Vă bate inima mai repede? Înainte de a vomita, la asta mă refer.

Capul mi se ridică fără voia mea.

— Da. Aşa păţesc.

Medicul dădu din cap afirmativ şi luă un reţetar.

— Suferiţi de anxietate. Nu e de mirare, dată fiind epoca în care trăim. Ziarele o numesc Epoca Meteoritului, dar eu cred că e mai potrivit Epoca Anxietăţii. Vă voi prescrie Miltown şi vă voi face o trimitere la...

— Nu vreau să iau medicamente.

Ridică stiloul de pe reţetă şi se uită urât la mine.

— Poftim?

— Nu sunt bolnavă. Pur şi simplu mă supăr câteodată.

Ăsta era motivul pentru care nu vrusesem să mă ducă Hershel la doctor. În clipa următoare, m-aş fi pomenit într-un sanatoriu plin de femei care fac tratament cu şocuri electrice şi hidroterapie pentru „nervi”.

— E un medicament verificat. De fapt, e medicamentul pe care îl prescriu cel mai frecvent.

— Dar sunt sănătoasă.

Nu voiam să mă înscriu în brigada femeilor care iau „mici ajutoare pentru mămici”[10].

Doctorul arătă cu stiloul spre mine.

— Dacă v-aş fi spus că vărsaţi din cauză că aveţi gripă, aţi fi refuzat şi atunci?

— Ar fi fost altceva.

— În mod sigur, nu.

Se apropie de mine cu scaunul şi-mi întinse reţeta.

— Doamnă dragă, corpul dumneavoastră nu ar trebui să reacţioneze aşa la stres. Vă îmbolnăvesc, realmente, forţe din afara lui. Vreau să luaţi acest medicament şi vă voi da şi o trimitere la un coleg cu care să discutaţi şi alte tipuri de tratament.

Era mai uşor să iau reţeta decât să mă cert.

10 Pastile de diazepam (n. tr.).

Aşa că am luat-o şi i-am mulţumit, dar în niciun caz nu aveam de gând să mă îndop cu medicamente care să-mi ia minţile.

În sala de aşteptare, Nathaniel stătea pe un scaun de la fereastră, acolo unde îl lăsasem. Îi sălta genunchiul drept, cum i se întâmpla când era agitat. Ţinea în mână o revistă deschisă, dar sunt convinsă că nu citea, pentru că se uita fix într-un punct – până m-am dus la el.

Închise revista şi veni la mine.

— Eşti…?

Mi-am plimbat privirea prin sala de aşteptare. Jumătate dintre scaune erau ocupate. Mame cu copii mici, femei cu burta la gură şi bărbaţi la fel de agitaţi ca Nathaniel.

— Nu. Aşa cum ţi-am spus.

Îmi puse o mână pe mâna mea şi i se uniră sprâncenele, ca şi când ar fi încercat să rezolve o problemă de inginerie.

— Nu ştiu dacă să mă simt uşurat sau dezamăgit.

— Îmi pare rău, am spus, lăsând capul pe-o parte.

Sărutându-mă pe frunte, îmi lăsă mâna ca să-mi deschidă uşa. Ne izbi aerul rece, care aducea cu el tumultul din centrul oraşului.

— Vreau să fii fericită.

— Sunt.

Nu i-am spus de diagnostic, pentru că n-am fi făcut decât să ne certăm, dar nici nu minţisem prea mult. M-am lipit de el, simţind lâna fină a paltonului său pe obraz.

— Îmi pare rău că te-am îngrijorat.

— M-am gândit să ne luăm concediu.

Am izbucnit în râs.

— Tu? Omul care visează numai motoare de rachetă? Te rog…

— Unul scurt, dar, ştii tu… eficient.

Mă feri de o femeie care fugea pe trotuar, strângând în mână o sacoşă de cumpărături.

— Dacă tot mergem în California la petrecerea de *bar mitzvah* a nepotului tău, îmi spuse după ce îi aruncă femeii o privire nervoasă, de ce să nu ne luăm un concediu ca lumea? Am putea trece şi pe la JPL, din moment ce tot suntem acolo.

De parcă a trece pe la Laboratorul de propulsie era o activitate relaxantă.

— Înţeleg de ce te…

Altă femeie trecu în fugă pe lângă noi, cărând o plasă cu făină.

— La tine, să fii în concediu înseamnă să te uiţi la rachete.

— Încerc doar să fiu eficient.

— Îhî… Numai că, în viziunea mea, cuvântul „eficienţă” nu are nicio legătură cu ideea de concediu.

Strada se golise, dar zgomotul oraşului părea mai puternic şi mai ameninţător.

— Ha! Tu calculezi consumul de combustibil în timp ce mergem cu ma… Ce nai…

L-am strâns de braţ înainte de a coti spre staţia de tramvai. Pe stradă era plin de reporteri. Inima mi s-a transformat într-o rachetă şi am tresărit, dându-mă înapoi. Camere de filmat, microfoane, dar… niciunul nu era îndreptat spre noi.

Poliţiştii făcuseră un cordon de-a latul trotuarului. De o parte a cordonului, mulţimea fremăta în crescendo. În cealaltă, reporterii filmau cu camerele deasupra capetelor. Din când în când, cordonul se desfăcea şi poliţiştii lăsau să treacă un civil.

De fiecare dată, reporterii se înghesuiau în jurul lui.

L-am tras pe Nathaniel de braţ.

— Hai să ne întoarcem.

— Stai puţin. Vreau să văd…

S-a uitat la mine şi a rămas cu gura deschisă. Nu ştiu ce-a văzut, dar a dat din cap înţelegător.

— Da. Ai dreptate. Iartă-mă.

La dracu’! Nu eram chiar aşa fragilă. Am slăbit strânsoarea din jurul braţului său şi am arătat cu capul spre cordonul de poliţie.

— Vrei să afli ce se întâmplă?

A scuturat din cap.

— Nu… N-au decât să-şi facă treaba. Vom citi despre asta în ziarul de mâine.

DOUĂZECI

CAPITALA SUA ZGUDUITĂ DE PROTESTE DIN CAUZA CRIZEI ALIMENTARE

GLADWIN HILL
În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 22 septembrie 1956 – Astăzi, zona din jurul Capitoliului a fost înconjurată de cordoane de poliţie după ce demonstranţii, conduşi de casnice, au atacat măcelăriile şi băcăniile, protestând împotriva preţurilor mari. Au spart magazine şi au aruncat marfa pe stradă. În urma ciocnirilor, cel puţin 50 de persoane au fost rănite şi 25, arestate.

Unul dintre luxurile clădirii în care locuiam era că avea spălătoria la subsol. Mare noroc, pentru că nu sunt foarte convinsă că Nathaniel m-ar fi lăsat să merg singură la o spălătorie din oraş, după demonstraţiile pe care le văzusem

cu o zi înainte. Nu că s-ar desfăşura proteste şi la spălătorii, dar... Soţul meu avea perioade când îl apuca îngrijorarea.

Chiar şi aşa, urcatul cu sacul de rufe în braţe până la etajul patru mi-a tăiat răsuflarea. Când am ajuns pe palierul nostru, am fost tentată să-l târăsc după mine pe hol, dar am renunţat, iar când am descuiat uşa l-am proptit cu genunchiul de perete. Împingând uşa cu umărul, am apucat sacul şi l-am cărat în casă. Nathaniel stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuţă, şi vorbea la telefon:

— O, aşteaptă! Uite că tocmai a venit!

Puse receptorul pe măsuţă şi sări în picioare. Dă-mi mie sacul ăla.

I l-am cedat cu un oftat de uşurare.

— Cine-i?

— Hershel.

Duse sacul la dulapul cu haine.

— S-a întâmplat ceva rău?

Nu era ziua în care vorbeam de obicei la telefon cu fratele meu. Nathaniel îmi răspunse clătinând din cap, în timp ce desfăcea nodul sacului.

— Cred că pur şi simplu vrea să vorbească cu tine.

M-am aşezat pe canapea şi am luat receptorul:

— Salut! Cărui fapt datorez această plăcere?

Fratele meu începu să-mi râdă în ureche.

— Vreau să-mi faci un serviciu.

— Nu-ţi fac tema la mate.

— E mai grav decât asta.

Împrumută vocea foarte serioasă a unui actor de radio:

— „E cel mai grav lucru pe care l-ar putea cere un bărbat, sperând să rămână totuşi în viaţă.”

— Vrei să mergem la dans?

Scoase un hohot de râs atât de tare, că-mi puteam imagina cum i se încreţeşte pielea în colţul ochilor.

— Mai rău. Toată familia lui Doris vine la noi de *bar mitzvah*.

Am fluierat, gest care nu-i stătea bine unei doamne, dar mă învăţase chiar el s-o fac în copilărie, aşa că nu cred că l-a deranjat.

— Naşpa! Şi despre ce favoare e vorba?

— Nu vrei să vii mai repede? La *bar mitzvah*. Am nevoie de…

Îi pieri vocea. De spaimă, era să sar de pe canapea.

— Of, Elma, am vrut să-ţi spun totul pe ton de glumă, dar mi-am dat seama că… Nu mai există alţi Wexler. Doar tu, eu şi copiii mei.

Ai fi zis că durerea trece la un moment dat. Am dus mâna la gură şi m-am aplecat în faţă, ca şi când aş fi vrut să îngrop adânc suferinţa în

mine, ca să nu mai poată ieşi din nou cu capul în lume. Poate mai aveam verişori pe undeva, dar de la Holocaust la Meteorit... rămăseserăm doar noi doi. Mi-am înăbuşit cu greu lacrimile, înainte să pot vorbi.

— Da... adică trebuie să verific programul lansării, dar, da, pot să vin mai repede.

— Mulţam.

Îi tremura puţin vocea.

— În plus, în California este de mâncare. Nathaniel mi-a spus că aţi fost prinşi în mijlocul protestelor ieri.

L-am lăsat să schimbe subiectul şi i-am aruncat o privire soţului meu. Încerca să-şi dea seama cum să-mi împăturească lenjeria, lucru care se dovedea mai dificil decât o ecuaţie diferenţială.

— A cam exagerat. A trebuit să luăm tramvaiul din altă staţie, atâta tot.

— Eu am înţeles că aţi fost chiar în mijlocul demonstranţilor.

— Poliţiştii au reuşit să-i ţină la distanţă.

Am oftat, amintindu-mi de bârfele auzite la spălătorie.

— Deşi... se pare că piaţa ta preferată a fost vandalizată. Domnul Yoder, bietul de el, e Amish şi cred că pur şi simplu a stat şi s-a uitat cum i se fură marfa.

— Oof... Veniţi la noi, să vă răsfăţăm puţin.

Aşa-i că nu v-ar strica?

Am simţit în vocea lui că ştie mai multe decât spune. Cu buzele ţuguiate, am întors capul către soţul meu. Ce i-o fi spus lui Hershel cât am fost plecată? Să-l întreb pe fratele meu ar fi însemnat să-l invit să discutăm despre binele meu şi nu voiam deloc să fac asta. Nu acum, în orice caz. Poate vom găsi timp de povestit printre festivităţi când vom merge la ei. Poate.

— Trebuie să închid. Nathaniel e pe cale să şifoneze toate rufele.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Şi tu, lui Doris şi copiilor.

După ce am închis, am mai stat o secundă pe canapea, cu mâna pe receptor.

— L-ai sunat pe Hershel?

Nathaniel îşi îndreptă spatele, lăsând jos lenjeria mea. Ar fi arătat caraghios dacă n-ar fi făcut o mutră serioasă.

— Da.

— I-ai spus?

— Nu.

Lăsă jos lenjeria şi mă privi în ochi.

— Nu i-am spus. Dar i-am zis că munceşti cam mult de-o vreme încoace.

— Să nu mai faci aşa.

M-am ridicat şi m-am dus la sacul cu rufe.

Erau calde încă.

— Ştiu că eşti bine intenţionat, dar să nu mai faci.

Nu eram implicată în toate lansările. Făceam parte din Echipa Maro, căreia îi venea rândul tot la a treia lansare. Chiar şi în cadrul ei, eram împărţiţi în schimburi care se roteau pentru ca oboseala să fie minimă, fiindcă ne trebuiau oameni la toate posturile în perioada cât astronauţii erau în spaţiu.

Câteodată însă, când nu erai acolo, simţeai nevoia să fii. Cu trei zile în urmă, lansaserăm o rachetă fără echipaj, supravegheată de Basira şi Echipa Verde, ca să ne luăm seara liberă Helen şi eu. Şi ne-am luat-o. Dar acesta era zborul care avea să înconjoare Luna.

La ora cinci, Helen veni la mine şi aşează o sacoşă pe biroul gol al Basirei. Plasa troscăi, arătând suspect de grea pentru pânza din care era făcută. Punând un deget pe ultimul rând de calcule pe care le verificam a doua oară, am studiat-o. Părea să conţină o sticlă.

— Fainã sacoşă.

— Băuturi răcoritoare, spuse zâmbind larg şi bătu cu degetul în ea. Rămâi, da?

Am încuviinţat şi am tras o liniuţă la marginea foii, ca să ştiu unde am rămas.

— Da. Dacă nu de altceva, măcar ca să-l văd

pe Nathaniel.

— Ar putea să-şi ia seara liberă.

— Ha! Ştii cu cine sunt măritată, nu?

— Nu-i bine dacă pică de oboseală.

Bătu darabana pe masă.

— Cum crezi că va arăta?

Am dat din umeri şi mi-am aranjat foile din faţă. În jurul nostru, colegele încheiau şi ele ziua de lucru pe ziua de azi, foşnind rapoartele pe care le puneau în sertar.

— Cenuşie? Adică… nu s-au văzut niciodată culori prin telescop. Şi nu vom avea imagini clare decât după ce se întoarce racheta.

— Sunt totuşi fotografii cu Luna.

— Recunosc că aş rămâne s-o văd şi fără Nathaniel.

Făceam un lucru uimitor. Programaserăm o rachetă să se deplaseze fără pilot pe o orbită gigantică a Lunii. Speram să reuşească.

Era diferit de ceea ce aveam să facem mai târziu, când urma să trimitem oameni pe orbita selenară. Acum nu era necesar transferul pe şi în afara orbitei, pentru că stabiliserăm o orbită eliptică, cu apogeul în partea cealaltă a Lunii. Calculele erau foarte clare.

Am ieşit din sală în urma lui Helen şi m-am alăturat valului de angajaţi ai CAI care se îndreptau spre Centrul de comandă. Nu încăpeam toţi în el, bineînţeles, dar exista o sală

de vizionare şi, pentru cei care aveau cheia, un al doilea centru de comandă.

Într-o zi, aveam să lansăm două misiuni simultane, aşa că se construiseră două centre gemene. Într-unul se antrena echipajul care urma să fie trimis în misiune, dar celălalt era, teoretic, gol. Sau, cel puţin oficial, neutilizat.

Helen şi cu mine ne-am despărţit de mulţime şi ne-am îndreptat spre scările care duceau la celălalt centru.

— Hei, aşteptaţi-ne şi pe noi!

În spatele nostru, Eugene şi Myrtle Lindholm se strecurară pe uşă în casa scării, care era construită din ciment şi avea ecou.

— Eugene! le-am zâmbit eu larg amândurora. N-am ştiut că veniţi şi voi.

— După cât m-a bătut la cap Myrtle? Dacă aş rata misiunea, n-ar mai vorbi cu mine un an.

— Trebuie să învăţ şi eu să mă târguiesc ca ea.

Eugene ne depăşi pe mine şi pe Helen fără probleme.

— Nu prea se târguieşte. Mai degrabă dă ultimatumuri.

— Nu-l luaţi în seamă, zise Myrtle.

— Vedeţi?

Râzând, Eugene se întoarse spre mine, în timp ce urcam şi noi scările.

— Ce crezi că vom vedea? Myrtle zice că nu

va fi decât un peisaj cenuşiu.

— Probabil are dreptate. Imaginile sunt scanate la o rezoluţie de o mie de linii orizontale şi, pentru că suntem foarte departe, transmisia e la o frecvenţă redusă a baleiajului şi…

M-am oprit.

— Am dat-o pe jargon, nu-i aşa?

— Da, dar seamănă puţin cu limbajul nostru de comunicare, aşa că m-am prins. Vor fi înceţoşate imaginile?

— Da. Însă calitatea lor se va îmbunătăţi când sonda se va întoarce spre Pământ.

Ajunşi în capul scărilor, Eugene ne deschise uşa.

— Apropo de sonde… ce mai face Nathaniel?

Ridicând o sprânceană, i-am mulţumit şi am intrat în sală.

— Îi va plăcea la nebunie să-i zicem „sondor”.

Eugene râse.

— Ştii ce vreau să spun. Tot mai e furios pe IBM-uri?

— După părerea lui, sunt abominabile şi nici prin cap nu-i trece să nu includă operatoare de calcul într-o misiune pe Lună cu echipaj uman.

Mie asta îmi convenea de minune, pentru că îmi sporeau şansele să fie nevoiţi să trimită şi femei în spaţiu. Nu că bărbaţii n-ar şti matematică, dar majoritatea erau ingineri, nu

făceau calcule. Universul cifrelor de pe hârtie nu era atât de atrăgător ca hardware-ul şi propergolul. Nu-i nimic, ei au de pierdut.

Venise lume şi aici, dar nu multă. Cei mai mulţi erau din Echipa Verde. Am văzut şi câţiva astronauţi. Derek Benkoski şi Halim „Hotdog” Malouf stăteau aplecaţi peste o consolă şi pălăvrăgeau cu Parker. Doamna Rogers era într-o altă bisericuţă, lângă ecranul cel mare, pe care urma să vedem imaginile pe măsură ce le transmitea sonda.

— Unde crezi că ar fi mai bine să stăm? mă întrebă Helen, stând pe vârfuri şi uitându-se peste capetele oamenilor.

Am scrutat încăperea şi am observat nişte scaune goale lângă ceea ce în mod normal ar fi fost biroul medicului de zbor. Conducându-mi propriul grup într-acolo, cu greu mi-am desprins ochii de la ecranul mare şi negru. Făceam încă un pas spre Lună. După aceea alegeam un loc de aselenizare şi… şi trimiteam un om pe Lună.

— Helen, am devenit brusc încântată că ai adus „băuturi răcoritoare”, am spus.

— Sună promiţător, îi zâmbi Eugene. Ce bine că am dat de voi!

Helen bătu cu mâna în sacoşă.

— Azi vedem ceva mai interesant decât un meci de baseball.

Scoase nişte pahare de carton şi un borcan

cu vin de mure făcut în casă. Era o băutură înşelătoare, dar în unele zile îţi trebuia exact aşa ceva – tare şi dulce. Apoi scoase şi nişte sifon.

— Am găsit reţeta de cocktail.

— Dumnezeule!

Eugene se aplecă să tragă cu ochiul în sacoşă.

— Ai adus tot barul de acasă?

— Gheaţă, nu, răspunse Helen, încruntându-se la cele două lichide. N-o să fie rece.

— Nici nu-l vreau rece, zise Myrtle şi luă două pahare, ţinându-le ca să i le umple Helen. Îl vreau tare.

Am râs şi am luat un pahar de la ea. Bulele împrăştiau un miros care-mi aducea aminte de căldura verii. Am ciocnit cu Helen:

— În cinstea Lunii!

— În cinstea Lunii! Şi a întregii galaxii.

Eugen ciocni şi el cu noi. Sifonul mai tăia din dulceaţă şi potenţa gustul fructelor negre.

— Nu-i rău deloc, am spus.

— Altădată a fost rău? mă întrebă Helen, ţâţâind în felul ei personal.

Atraşi de promisiunea alcoolului, Reynard Carmouche şi încă un inginer apărură lângă noi. M-am temut că îl vor aduce şi pe Parker cu ei, dar din fericire el era mai interesat de ceilalţi astronauţi.

Cineva adusese gin şi, bineînţeles, asta însemna că trebuia să încercăm şi alte reţete de cocktail. În scopuri ştiinţifice. Chimia e o ştiinţă foarte importantă pentru studiul rachetelor spaţiale.

În mână cu un pahar de gin amestecat cu vin de mure, Helen se aplecă să mă înghiontească cu umărul.

— Betty m-a întrebat de tine.

— Frumos din partea ei.

Adică „du-te naibii”, în dialect sudist.

— Ţi-am spus că mergem în California, la petrecerea de *bar mitzvah* a nepotului meu?

— A fost bine intenţionată. Şi îi pare rău.

Oricât de bine intenţionată ar fi fost, tot nu puteam să-i iert trădarea.

— Cred că l-am convins chiar şi pe Nathaniel să ne luăm concediu. Îţi dai seama? Probabil că o să stea pe plajă cu un raport despre inserţia pe orbită.

— N-ai putea măcar să treci pe la club din când în când?

— Hei! strigă o voce din mulţime, amuţind conversaţiile. Începe.

M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd peste capetele celorlalţi, folosindu-mă de ocazie ca să mă îndepărtez de Helen, care chiar era bine intenţionată. Pe Betty nu o interesase decât să publice în revista *Life*, ceea ce şi

reuşise, după întâlnirea mea cu cercetaşele. Să-i fie de bine.

Dar nimic nu mai conta. Era ziua Lunii. Am sorbit din nou din cocktailul acidulat şi m-am lăsat cuprinsă de entuziasmul general. Asemenea mulţimi nu mă deranjau. Ceea ce mă bulversa era să fiu în centrul atenţiei.

Se făcu linişte şi se auziră vocile celor din centrul de comandă principal. Parcă era o lansare condusă de stafii. Era ciudat să nu fiu cu ei. Mă învăţasem cu sala aceea şi cu calculele pe care le făceam acolo. Am închis ochii o clipă şi am ascultat vocea lui Nathaniel, amestecată printre celelalte.

Lângă mine, Myrtle rămase cu răsuflarea tăiată.

— Ce-i aia?

Am deschis ochii. Pe ecran apăreau primele imagini, cu purici. Mi-a luat o clipă să înţeleg ce înseamnă pâlpâirile gri şi negre de pe ecran.

Glasul lui Nathaniel răsună din difuzor:

— Ceea ce vedeţi, doamnelor şi domnilor, a fost redat cu cifre de zero şi unu, transmis din străfundurile spaţiului cosmic şi apoi transformat în imagine. Aceasta este suprafaţa Lunii.

Şi, ca la un spectacol de magie, am desluşit linia curbă a orizontului.

Bucuria explodă din mine într-un chiot. În

jurul meu, oamenii săreau în sus, de parcă am fi câştigat o cursă. Poate că şi câştigasem una sau măcar prima probă. Am ridicat paharul în cinstea sondei botezate *Prietenia* şi a echipei care organizase misiunea.

Malouf ridică braţele triumfător. Doamna Rogers dansa ca o fetiţă. Parker scoase un „ura” şi lovi aerul cu pumnul. Eugene o luă pe Myrtle în braţe şi o învârti prin aer. Eu râdeam şi râdeam.

— Acuma-i rândul meu! strigă Helen şi-l înghionti pe Eugene.

El chicoti, o ridică şi o învârti de mai multe ori. Eu fixam ecranul, râzând de mă dureau obrajii. Luna. Într-o zi. Într-o zi, voi merge şi eu acolo. Într-o zi, mă voi plimba şi eu pe Lună.

Ciudat cum se schimbă lucrurile când îţi vezi un ideal împlinit. Când au început să sosească imaginile cu rezoluţie mai înaltă, Luna în toată splendoarea ei ni s-a părut şi mai reală. Da, părea ameninţătoare, dar peisajul ei auster avea şi ceva maiestuos în el.

Cred că toată lumea de la CAI îşi încărca bateriile pentru etapele următoare ale proiectului. Mi-am pus mintea la treabă şi mi-am umplut-o de calcule. Însă nu-mi dădea pace un gând.

A reieşit că cifrele lui Bubbles erau corecte.

Modificarea structurii interioare a miezului combustibilului îl făcea mult mai stabil, lucru care, la rândul lui, genera o forţă de propulsie mai mare. Aşa puteam creşte încărcătura utilă cu 23,5 la sută, reducând drastic numărul de misiuni trimise la baza selenară.

Nathaniel lucra cu cifrele respective la un scenariu nou. Era prea complex ca să calculeze cu echipamentul IBM, oricât îl detesta. Programului îi trebuiau ore întregi ca să se deruleze, iar lui îi plăcea să dădăcească aparatul, deşi Basira – programatorul adevărat – era acolo. Nu că ar fi ştiut să-l repare dacă refuza o cartelă, dar… ştiţi cum sunt bărbaţii.

— Am… am mai primit o invitaţie de la *Domnul Vrăjitor*.

Mă jucam cu o cartelă pe care o scosesem din gunoi. Dacă puneai două una peste alta, lumina pătrundea prin perforaţiile lor şi aproape că le făcea să sclipească.

— Serios?

Nathaniel înălţă privirea de la rezumatul pe care îl citea.

— Şi ai răspuns?

Am scuturat din cap.

— N-am mai fost la Chicago de multă vreme.

Se foi pe scaun.

— Poate ar trebui să ne luăm un concediu?

— Tot aşa, zici. N-ar fi concediu dacă aş

lucra.

— Ar fi pentru mine.

Zâmbind, am rupt marginea cartelei în fâşii subţiri. Dacă te uitai din colţul retezat al cartelei, arătau ca penele unei aripi.

— N-am zis că vreau să merg.

— Sunt de partea ta, orice ar fi. Orice ar fi.

— Ştiu.

Voia să mă încurajeze, ştiu că asta voia. Dar mă lăsa numai pe mine să decid. Ori îi făceam iar probleme la serviciu, continuând să lupt pentru includerea femeilor în programul spaţial, ori îl dezamăgeam. Of, n-ar fi *recunoscut* niciodată, dar, dacă era mândru de succesul meu, ar fi fost dezamăgit dacă aş fi renunţat.

Ştiu. Ştiu că nu e logic. Ştiu. Totuşi…

Basira stătea în partea cealaltă a sălii, lângă compilatorul care ţăcănea. Nu auzea ce vorbeam. Cartelele treceau prin alimentator, scoţând un ţac-ţac-ţac când ajungeau la protecţia metalică. Am luat altă cartelă din gunoi şi am răsucit-o în aşa fel încât să se suprapună perfect peste cealaltă. Aripi. Asta era esenţa problemei, nu-i aşa? Aripi şi zbor în spaţiu, iar eu voiam să zbor în spaţiu în feluri care nici măcar pentru mine nu aveau sens.

Aveam o viaţă bună, de care ar fi trebuit să fiu mulţumită. Şi eram. Îmi plăcea să fiu doamna Nathaniel York. Dacă îl refuzam pe

Domnul Vrăjitor, interviurile şi invitaţiile la dineuri, atunci mă puteam întoarce la a mă concentra pe soţul meu şi pe meseria mea. Îi iubeam pe amândoi… dar eram capabilă de mai mult.

Chiar aveam să fiu mulţumită făcând calcule pentru ideile altora? Cifrele mă ajutau să scap de stresul imediat, era adevărat, dar cu ce mă alegeam?

Am curbat marginea „aripilor” şi le-am ţinut la un loc, ca să treacă aerul prin amândouă deodată. Avioanele de hârtie ar fi un proiect potrivit pentru *Domnul Vrăjitor*. I-aş putea arăta Ritei cum să construiască un tunel aerodinamic. Of…

Am lăsat aripile jos, iar lumina trimitea scânteieri discrete prin găurele.

Of! Mă tot gândeam pe cine voi dezamăgi – *ce-o să zică lumea?* –, dar ştiam deja pe cine. Fetiţa din emisiune. Cercetaşele cu căşti învelite în staniol. Copiii care îmi scriau cu creioane colorate. Nepoţica mea.

Ce-o să zică lumea?

Fetiţele acelea credeau că pot să fac orice. Că femeile pot ajunge pe Lună, deci că vor ajunge şi ele acolo cândva. Pentru ele trebuia să continui, pentru că la vârsta lor şi eu am avut nevoie de cineva ca mine. O *femeie* ca mine.

— Am de gând să accept.

Nathaniel încuviinţă, privindu-mă.

— Vin cu tine.

— Săptămâna viitoare are loc o lansare.

— E una de aprovizionare cu materiale de construcţie pentru platforma de pe orbită, fără echipaj. Echipa e bine pregătită şi prezenţa mea nu va fi necesară la conferinţele de presă.

Veni la mine şi mă sărută, deşi era şi Basira de faţă.

— Nathaniel! Ce-o să zică Basira?

— Că te iubesc. Şi nu s-ar înşela.

DOUĂZECI ŞI UNU

RUŞII RESPECTĂ COALIŢIA AEROSPAŢIALĂ INTERNAŢIONALĂ

În exclusivitate pentru *The National Times*

PRINCETON, N.J., 3 decembrie 1956 – Reprezentanţilor Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale li s-a spus astăzi că „admiraţia uriaşă a poporului rus faţă de progresele ştiinţifice şi tehnice ale CAI” este un element-cheie al viitoarei înţelegeri şi colaborări dintre Rusia şi CAI.

Am zburat la Chicago cu o zi mai repede, iar Nathaniel s-a dat peste cap să-mi găsească ocupaţie înainte de a merge la studio. Oricât am vrut să-i însărcineze pe alţii cu îndatoririle sale, acum mi se părea ciudat că lansarea următoare se petrecea în absenţa lui. N-am crezut niciodată că vom ajunge să considerăm lansările o rutină, dar când au loc două-trei pe lună, ţi se schimbă viziunea.

— Ce zici de o plimbare cu vaporul? am întrebat, oprindu-mă în faţa unei reclame la Mercury SceniCruiser, în timp ce treceam podul de pe Bulevardul Michigan.

— Sună… friguros.

Nathaniel renunţase să se mai lupte cu vântul care bătea dinspre lac şi îşi ţinea pălăria în mână. Urechile i se înroşiseră de frig.

Probabil că avea dreptate. Vântul bătea furios, dar, în rarele momente când se oprea, soarele strălucea cald, deşi eram în decembrie.

Poate că, în sfârşit, se termina cu iarna. Bineînţeles, urma o vară care nu avea să mai plece. Am privit în jos pe scări, la un vaporaş ancorat în dreptul unui pasaj aflat chiar lângă apă.

— Are o cabină închisă. Hai să mergem, va fi distractiv.

— Iar faptul că nu are telefon nici nu are legătură cu planurile tale…

— Iar faptul că absenţa telefonului e primul lucru la care te-ai gândit e foarte sugestiv, nu crezi?

Nathaniel râse şi mă conduse spre scări.

— M-ai prins. Scuze. Serios. Chiar *încerc* să nu mă gândesc la serviciu.

— Ştiu…

L-am bătut uşor pe braţ în timp ce ne îndreptam spre apă. Îl mai prinsesem la două cabine telefonice.

— Putem să ne întoarcem la hotel, dacă preferi.

Oftă, scuturând din cap.

— Se descurcă ei şi singuri. Îi dau peste cap de câte ori îi sun.

— E aşa de emoţionant să-i vezi că s-au maturizat.

Vântul nu bătea atât de tare sub nivelul străzii. Se adunaseră ceva turişti, mai ales părinţi cu copii, dar nu prea mulţi, fiindcă era într-o marţi. La coadă nu era decât un cuplu în faţa noastră. Cât domnul vorbi cu tânărul de la ghişeu, soţia lui se întoarse şi ne zâmbi, aşa cum faci uneori cu străinii când stai la coadă.

Apoi avu o reacţie întârziată.

M-am crispat. Nu. Nu se poate. Dintr-odată, m-am trezit că mă fascinează râul, de parcă apa şi gunoaiele de la mal m-ar fi ajutat să evit o persoană care mă recunoscuse în mod clar. Da,

voiam să schimb percepţia publicului despre femei şi abilităţile noastre de astronaut, dar nu voiam să devin simbolul zborului spaţial feminin.

Cu coada ochiului, am văzut că se uită la mine în continuare. Inspiră adânc, pregătindu-se să vorbească. Întinse mâna spre mine scurt, cât să-mi atragă atenţia.

— Nu vă supăraţi…

— Hm?

I-am aruncat o privire, dar m-am prefăcut că vaporaşul era cel mai interesant lucru din lume.

— Nu vă supăraţi că vă deranjez… îmi păreţi familiară.

Am dat din umeri şi m-am apropiat de Nathaniel… dar, fir-ar să fie, soţul femeii terminase de cumpărat biletele, iar Nathaniel s-a apropiat şi el de ghişeu. Am afişat un zâmbet neutru, ca să nu par supărată.

— Am o figură comună.

— Nu eşti cumva Elma Wexler?

Wexler. Auzindu-mi numele de fată, am întors capul către ea fără să vreau.

— Ba da. Ba da, sunt.

N-o recunoşteam. Durdulie, cu părul blond spre cărunt, arăta ca o mamă. Poate era mama unuia dintre puştii care se holbau la vaporaş.

— Îmi pare rău, dar…

— O, au trecut ani întregi. Sunt Lynn Weyer.

Am fost vecine. În Wilmington.

Am rămas cu gura căscată.

— O, Doamne, Lynn Weyer?

— Lynn Bromenshenkel, acum.

Se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

— Luther? Ea e Elma Wexler.

— Mă cheamă York acum. Am locuit una lângă alta doi ani.

Se băgă repede peste mine, aşa cum făcea şi în copilărie.

— Acolo am stat cel mai mult. Tata se muta tot timpul.

Când mi-a zâmbit, am recunoscut-o pe fetiţa de zece ani ascunsă pe sub umbrele lăsate de timp. Şi acum i se încreţea nasul când surâdea.

— Mai ţii minte Incidentul cu plăcinta de noroi?

— Am fost aspru pedepsită după aceea. Şi a mai fost şi Întâmplarea cu Casa de sticlă, când Hershel a căzut şi şi-a rupt genunchiul?

Râsul lui Lynn nu se schimbase deloc. Răsuna din ea ca vibraţiile sonice dintr-o rachetă.

— Ce de sânge i-a mai curs!

Puse mâna pe braţul soţului ei.

— Dar n-a fost chiar aşa de grav cum pare. Numai că... Zău, nu ştiu de ce râd. Mă bucur foarte mult că ne-am întâlnit.

N-am întrebat-o despre părinţii ei şi nici ea

nu m-a întrebat pe mine despre ai mei. La un moment dat, renunţai să mai pui întrebarea asta.

Nathaniel s-a întors apoi de la ghişeu, cu biletele noastre într-o mână, şi a trebuit să o luăm de la început cu prezentările. Unul dintre băieţi era al ei, dar stătea toată ziua cu nasul în carte şi, chiar dacă mă văzuse la *Domnul Vrăjitor*, acum, pe vapor, nu mă recunoscuse.

Am găsit locuri în cabină, lângă Lynn şi soţul ei. M-am cuibărit în braţele lui Nathaniel şi am admirat cum se derulează panorama oraşului Chicago pe lângă noi.

Vocea căpitanului se auzi spart în difuzoarele din tavan.

— Bună ziua, dragi prieteni. În dreapta vedeţi hotelul Murano, proiectat de Jette Briney. Balcoanele rotunde ar trebui să vă amintească de petalele unui trandafir. Se întinde şi sub pământ, ca rădăcinile unui copac, cu o reţea de buncăre călduroase şi primitoare. Să ştiţi că nu le-am vizitat, pentru că mi-ar fi trebuit mult mai mulţi bani decât primeşte un căpitan de vapor.

Râse la propria glumă. Am ridicat privirea spre Nathaniel, care mişca uşor din cap la stânga şi la dreapta. Probabil ne gândeam la acelaşi lucru, şi anume că buncărele subterane te apărau dacă lovea un alt meteorit, dar pe mal? Când vor creşte din nou temperaturile şi

se va ridica nivelul apei, va fi un dezastru.

— Astăzi, continuă căpitanul, avem o mare surpriză pentru dumneavoastră: vom da o tură pe tot lacul.

Vaporul încetini când ajunse la ecluză şi ieşi în largul Lacului Michigan.

Nathaniel se foi pe scaun, ca să vadă mai bine pe geam cum funcţionează ecluza. Inginer avea să fie toată viaţa.

— Hm… mă întreb dacă…

Nu-şi termină propoziţia.

— Te întrebi ce?

Îşi drese vocea.

— Ăăă… mă întreb dacă să-i invităm la masă pe Myrtle şi pe Eugene când ne întoarcem.

— Nu asta voiai să spui.

Zâmbi crispat din colţul buzelor.

— Nu. Dar dă-mi voie să deviez puţin de la traiectorie.

Adică voia să vorbim ceva despre rachete. L-am bătut uşor pe coapsă.

— Ar fi frumos. Poate mân…

Vocea căpitanului acoperi orice conversaţie:

— Anul trecut nu am putut ieşi în larg, pentru că lacul era îngheţat bocnă, dar iarna asta e mai blândă şi veţi putea admira oraşul, debarcaderul şi Planetariul Adler. Un amănunt interesant: ştiaţi că astronauţii folosesc planetariul nostru ca să înveţe să navigheze?

Nathaniel şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi am început să chicotim.

— Nici aici nu scăpăm, am zis.

— Programul ăsta spaţial e *peste tot*, spuse şi el, pe un ton prefăcut ironic.

Vizavi de noi, soţul lui Lynn scoase un mormăit.

— Şi e o prostie cum nici dracu' n-a mai pomenit.

— Luther!

Lynn îi trase o palmă peste braţ.

— Vorbeşte frumos.

Nathaniel înţepeni lângă mine.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Câţiva ani de vreme rea, şi ne spun că trebuie să ne mutăm în cosmos?

Scutură din umeri, iar cutele groase ale gâtului îi tresăltară peste guler.

— Şi dacă ar fi să cred tâmpenia asta, de ce să nu cheltuim banii ca să îmbunătăţim lucrurile aici, pe Pământ?

— Dar exact asta facem, am spus.

Am pus mâna pe genunchiul soţului meu, ca să mă lase pe mine să vorbesc. De-asta era totul raţionalizat, pentru a elimina orice lucru care amplifica efectul de seră.

— Programul spaţial e doar una dintre măsurile care se iau.

— Iarnă eternă. Să fim serioşi.

Luther mişcă din mână spre fereastra din faţă. Vaporul mai avea puţin şi ajungea la nivelul părţii superioare a ecluzei.

— Aţi auzit ce-a spus căpitanul.

— Cred că aţi înţeles greşit. Iarna a fost temporară. Problema este că temperatura va începe să crească în curând. Ceea ce ne îngrijorează este „vara eternă”.

În Kansas City, la CAI, eram înconjuraţi de oameni care înţelegeau că urmărim acelaşi scop.

— În plus, am adăugat, nu e o idee bună să-ţi ţii toate ouăle într-un singur coş, nu? Programul spaţial tocmai asta face, construieşte încă un coş în care să ne ţinem ouăle.

— Doamnă, apreciez ce spuneţi, dar aici intervin interese economice pe care nu mă aştept să le înţelegeţi. Nu-i nimic altceva la mijloc decât o mare companie care a prins ocazia să mai ciupească nişte bani de la stat. Conspiraţii şi trafic de influenţă, pornind de la vârf şi continuând până la cei mai de jos.

Nathaniel vru să intervină:

— Sunt ingin…

M-am făcut că scap poşeta pe jos, ca să-l opresc.

— Vai de mine, ce neîndemânatică sunt!

Să-l las să spună că e inginerul-şef al programului spaţial? Pe un vapor în care

stăteam cu oamenii ăştia? Eram deja prea nervoasă ca să continuu conversaţia, care nu se îndrepta spre nimic bun.

— Lynn, mai ţii minte cum tot scăpam lucrurile din mână?

Draga de ea m-a ajutat să schimb subiectul şi n-am mai discutat decât subiecte banale. Ce am discutat? Nici nu mai ştiu. De toate şi nimic. Pur şi simplu am… vorbit. Până să mă întâlnesc cu Lynn, nici nu mi-am dat seama ce viaţă ieşită din comun ducem. Ea avea un băiat şi spera să mai facă un copil. Aveau şi o ipotecă de plătit, pentru Dumnezeu!

Ipotecă. Lui Nathaniel şi mie ne era atât de frică de viitor, încât nici nu ne gândeam să ne mutăm din garsoniera noastră, iar familia Bromenshenkel făcea planuri pentru douăzeci de ani şi mai avea şi o ipotecă.

A doua zi, Nathaniel a venit cu mine la studio. A fost o uşurare să-l am lângă mine. La o emisiune despre ştiinţă, domnul doctor inginer Nathaniel York de la CAI era o celebritate, aşa că o vreme am putut să mă retrag din prim-plan şi să fiu doar doamna York.

Cred însă că Nathaniel făcea pe şarmantul ca să le distragă atenţia de la mine. Asta însemna că nu trebuia să fac conversaţie cu nimeni. M-am gândit nu o dată la medicul la

care mă dusesem şi am regretat că nu am luat medicamentele prescrise. Dar nu am mai vărsat decât o singură dată şi nu cred că şi-a dat seama altcineva în afară de Nathaniel.

Dar după aceea a venit momentul să mergem în mai multe locuri.

Asistentul, al cărui nume îl tot uitam, apăru la masa de machiaj.

— Dr. York? Vă aşteptăm.

Nathaniel se răsuci spre el şi vru să-i spună ceva, dar se răzgândi şi râse.

— Nu cu mine vorbiţi.

Se aplecă, mă sărută pe obraz şi-mi şopti:

— Numerele prime sunt prietenele tale.

Ce bine mă cunoştea… I-am şoptit înapoi:

— Mai târziu va trebui să verific dacă eşti divizibil.

Am primit drept răspuns un râs transformat în tuse. Roşi puţin – un bonus întotdeauna bine-venit.

— Nu mă împart decât la unu…

Se îndreptă, îmi făcu cu ochiul şi se retrase mai în spate.

De data asta nu m-am mai simţit chiar atât de groaznic când a trebuit să-l urmez pe asistent, dar n-aş şti să vă spun dacă a fost aşa pentru că ştiam la ce să mă aştept sau pentru că n-am avut timp să mă agit singură. Mici noduri în stomac, atâta tot. Deci n-a trebuit să

mă îndop cu medicamente. Nu, nu, mulţumesc frumos…

Asta până când asistentul s-a răsucit spre Nathaniel şi i-a spus:

— Mă întorc imediat, să vă spun de unde puteţi urmări emisiunea.

— Nu, am rostit, fără să mă gândesc de ce nu voiam să mă vadă Nathaniel.

La urma urmei, pentru asta venise. Şi urmărise emisiunea anterioară. Nu era ca şi cum urma să fac ceva şocant ori dificil.

— Nu… Nu contează. E OK.

Nathaniel mă privi intens câteva clipe.

— Ştiţi ce? Cred că aş prefera să urmăresc emisiunea din regie. Mai învăţ şi eu câte ceva.

Ce-o să zică lumea… Mă cunoştea foarte bine şi nu avea nicio logică să-mi fie teamă că voi face o greşeală în faţa lui. Dumnezeu ştie că m-a văzut făcând prostii de nenumărate ori, cum a fost dezastrul cu „salata din tulpini de păpădie”. Cu toate astea, m-am pomenit că-l aprob şi-i spun:

— E o idee bună.

Am străbătut coridoarele studioului, am ajuns în platou şi apoi la uşa improvizată, unde era însemnat locul meu. În spatele ei, asistentul de regie rosti:

— Intrăm în direct în cinci, patru, trei…

Trei era număr prim. Şi cinci. Am respirat pe

gură. Şapte. Unsprezece. Treisprezece.

Asistentul îşi ridică clipboardul şi mişcă din cap în direcţia scenei. Era semnalul pentru mine. Am pus mâna pe mânerul rotund şi am intrat, surâzând.

Don mă primi cu un zâmbet.

— Dr. York! Ce bine că aţi venit! Rita şi cu mine tocmai ne întrebam ce combustibil să folosim pentru racheta noastră.

Lângă el, Rita ţinea în mână o sticlă cu aripioare, care semăna cu o rachetă de jucărie. De data asta purta o rochie albastră, cu paiete în formă de stele.

— Din întâmplare, pot să vă dau o mână de ajutor.

M-am dus la locul meu ca şi când mi-ar fi fost extrem de familiar şi m-am trezit că îi zâmbesc Ritei. Mi-a zâmbit şi ea. Poate că făcea parte din scenariu, dar… pentru asta venisem.

Atunci mi-am dorit ca Nathaniel să fi fost acolo.

Racheta în miniatură pe care o construiserăm dintr-o sticlă umplută cu bicarbonat de sodiu şi oţet se desprinse de pe platforma improvizată din jeturi de spumă. Se arcui până sus, în decorul din studio, şi căzu în spatele camerei, în pătura ţinută de doi maşinişti.

Rita bătu din palme, încântată.

— Ce grozav, dr. York!

Apoi, către Don:

— Spuneţi-mi, Domnule Vrăjitor, ce s-ar întâmpla dacă am folosi o rachetă mai mare?

Don râse şi-şi puse o mână în şold.

— Mai ţii minte calculele pe care ţi le-a arătat dr. York?

— Bineînţeles.

Rita mă privi încântată.

— Deci nu va trebui decât să aflu cât cântăreşte noua rachetă… aş putea s-o fac!

Domnul Vrăjitor îi întinse hârtia de care ne folosiserăm înainte.

— Perfect! Ne vedem săptămâna viitoare.

Din spatele camerei, regizorul spuse:

— Gata! Bună treabă, băieţi!

M-am lăsat pe blatul dulapului şi am oftat, simţind cum se scurge din mine un fel de strălucire. Televiziunea nu avea nimic în comun cu calculele – adică aproape nimic –, pentru că, în studio, toate problemele se discutau dinainte. Dar precizia cu care lucra toată echipa din platou ca să facă emisiunea aceea în direct… îmi amintea puţin de „camera obscură” în zilele lansărilor, când zeci de profesionişti se concentrau pe realizarea unui singur scop.

Don mi se alătură la dulapul din bucătărie.

— Parcă te-ai născut pe platou. Te porţi

foarte natural.

Am scos un hohot de râs chinuit.

— Nimic nu e natural în televiziune.

— Ha, ha! Aşa-i.

Îşi slăbi nodul cravatei şi îmi făcu semn să-l urmez afară din platou.

— Dar reuşeşti să faci matematica să fie interesantă.

— Păi, e interesantă, am dat eu din umeri. Ştiu că nu pentru toată lumea, dar cred că unii se feresc de ea din cauză că au fost învăţaţi să se teamă de numere.

— Asta e o perspectivă interesantă.

Îmi deschise uşa ca să străbatem labirintul de coridoare până la cabine.

— A rămas şi Nathaniel cu tine?

— M-a urmărit din regie.

Probabil era tot acolo, urmărindu-i pe ingineri cum îşi termină treaba.

— După părerea mea, n-ar strica deloc ca la CAI să se facă o emisiune cu voi doi, ca *The Johns Hopkins Science Review*, dar de data asta despre spaţiul cosmic.

Se opri în dreptul cabinei sale.

— Spune-mi: cât rămâneţi în Chicago?

— Mâine zburăm spre casă.

Nici prin cap nu-mi trecea să fiu eu moderatoarea unei emisiuni. Singurul lucru care m-a bucurat când i-am auzit propunerea a fost

că mă pricep binişor să-mi ascund spaima.

— Dacă nu aveţi planuri pentru diseară, nu vreţi să luaţi cina cu mine şi Maraleita?

— Ar fi minunat, dar avem întâlnire cu Planetariul Adler.

Am dat din umeri a regret. Sugerasem să mergem la planetariu ca să-l răsplătesc pe Nathaniel că *nu* îmi propusese să verificăm programul de instruire a astronauţilor.

— Teoretic, suntem într-un miniconcediu, dar lucrăm amândoi.

— Atunci rămâne pe data viitoare.

Am reuşit să zâmbesc până ne-am luat rămas-bun şi să ajung în cabina mea înainte să mă apuce tremuratul. *Pe data viitoare*. Nu se va termina niciodată. Am închis uşa şi m-am aşezat pe canapeaua cea mică. Nu mi se întâmplase nimic rău… Eram bine. *3,14159*… Aplecându-mă în faţă, mi-am sprijinit capul pe genunchi şi mi-am cuibărit obrazul în lâna moale a fustei.

Doamnă dragă, corpul dumneavoastră nu ar trebui să reacţioneze aşa la stres.

Trebuia să mă adun înainte să se întoarcă Nathaniel, altfel s-ar fi îngrijorat. Nu eram bolnavă. Eram bine. Inspiră adânc. Respiră calm, trage aer adânc în piept, scapă de nodul din stomac. *3, 5, 7, 11*… Emisiunea a decurs bine. Don a fost mulţumit. Nu m-a mâncat ursul.

Mi-a bătut cineva în uşă. M-am ridicat cam

repede şi am văzut camera în ceaţă. M-am frecat la ochi şi m-am forţat să zâmbesc.

— Intră!

Era Don, cu o expresie crispată şi sprâncenele încruntate.

— Elma... trebuie să vii cu mine. Se pare că Nathaniel a primit o veste proastă.

Camera s-a răcit instant. M-am ridicat imediat şi m-am trezit ca teleportată lângă el.

— Ce fel de veste?

— Nu ştiu sigur.

Mă conduse pe coridor. Îmi amorţeau mâinile, păşeam parcă fără a atinge podeaua. Cred că am intuit ce se întâmplase înainte să-mi spună.

— Dar la radio a spus că a explodat o rachetă.

DOUĂZECI ŞI DOI

PROPANUL ELIMINĂ GAZELE TOXICE ELIBERATE DE AUTOBUZE

Garda de mediu cere primăriei să utilizeze gaz îmbuteliat

CHICAGO, IL, 4 decembrie 1956 – Dr. Leonard Greenburg, comisar municipal în Departamentul de Control al Poluării

Aerului, a afirmat ieri că utilizarea propanului, cunoscut drept „gaz îmbuteliat”, poate elimina gazele toxice eliberate de autobuze. Se spune că gazele amplifică aşa-zisul „efect de seră” provocat de Meteorit. Cu toate acestea, primarul oraşului Chicago pune sub semnul îndoielii necesitatea modificării sistemului de transport în comun.

În redacţie erau o masă lungă şi zece scaune. Nathaniel stătea singur de-o parte a mesei, aplecat peste telefon. Îşi ţinea o mână la ochi, ascultând ce spune persoana de la celălalt capăt al firului. În faţa lui era un creion rupt.

La apariţia noastră, nu-şi ridică privirea. Don închise uşa după mine. Tocurile mele făceau zgomot neobişnuit de puternic pe linoleum, dar Nathaniel tot nu se uită spre mine.

— Da… dacă ştii altitudinea, operatoarele ar trebui să-ţi poată spune cât propergol a rămas.

Am tras un scaun, cu grijă să nu-l târâi pe linoleum. M-am aşezat fără să foşnesc mai mult decât o doamnă de demult cu crinolină. I-am pus mâna pe spate, ca să-i arăt că sunt acolo, cred. Ca şi când nu m-ar fi auzit. Dar spatele lui era ţeapăn şi scăldat în transpiraţie rece.

— Nu, nu, înţeleg. Da… bine. Măcar le va

spune pompierilor cât de grave sunt arsurile.

Auzeam foarte, foarte încet glasul interlocutorului său. Cineva de la CAI, am bănuit, poate directorul Clemons.

— A... A, da, înţeleg.

Nathaniel oftă şi-şi plecă şi mai mult capul.

— Nu. Nu putem spune cât combustibil s-a scurs pe fermă.

Mi se opri inima în loc. Fermă? Traiectoria rachetelor era calculată cu atenţie, ca să nu zboare deasupra oraşelor şi a fermelor. Din spusele lui Don, mi-am imaginat că racheta explodase pe platforma de lansare. Asta se întâmpla la testări, dar nu cu rachete sigure, ca acelea din clasa Jupiter.

— Da. Da... Elma a terminat, aşa că venim direct acasă.

Dădu aprobator din cap, trăgând telefonul mai aproape de el.

— Îhm... Înţeleg.

Apoi puse receptorul în furcă. Rămase cu privirea la masă ori poate ţinea ochii închişi. Dar nu-mi dădeam seama, pentru că îşi ţinea mâna la ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Se lipi de spătar, lăsând, în sfârşit, mâna jos. Avea ochii injectaţi şi obrajii pătaţi de şiroaie de lacrimi.

— Acum se lămuresc. Dar se pare că

motorul auxiliar s-a separat prea repede şi a deviat racheta de la traiectoria ei.

— Dumnezeule…

— Racheta a căzut pe o fermă.

Îşi acoperi din nou faţa cu mâinile.

— Fir-ar să fie…

Cum pui o asemenea întrebare?

— Era cineva… la fermă?

— Arde din temelii. Pfua…

Se şterse la ochi cu mâneca şi se îndepărtă de masă.

— Trebuie să mă întorc.

— Bineînţeles, am spus, deşi ce-am fi putut face oricare dintre noi, nu-mi dădeam seama. Nu eşti tu de vină.

— Sunt inginerul-şef.

Întoarse privirea de la mine şi se scula de pe scaun, cu mâinile puse în şold şi capul plecat. Secundele se scurgeau între noi, de la o răsuflare tăiată la alta.

N-ar fi trebuit să-i cer să mă însoţească.

— Îmi pare rău.

Încordarea i se risipi brusc şi îi căzură umerii.

— Nu. Elma, nu.

Întoarse spre mine o figură chinuită, cu obraji supţi.

— Nu lua vina asupra ta. Ai dreptate. A fost o lansare de rutină. Şi dacă aş fi fost acolo, n-aş

fi avut cum schimba lucrurile.

Aş fi vrut să creadă ce spune.

Când ne-am întors de la Chicago, la patru ore după explozie, încă ieşea fum din fermă. Flăcările lingeau baza coloanei de fum cu limbile lor portocalii. Fusese o rachetă, nu un meteorit. Asta nu ne încălzea cu nimic, pentru că moartea tot din cer căzuse.

Pe locul de lângă mine, Nathaniel scoase un icnet. Pumnii îi erau încleştaţi, două mingiuţe strânse, câte una pe fiecare genunchi, stătea cu umerii adunaţi.

— Poţi să survolezi zona?

— Nu cred că e o idee bună.

Soţul meu abia scosese o vorbă după convorbirea telefonică. Făcutul bagajelor a căzut mai mult pe umerii mei, pentru că, de când ajunsesem la hotel, el stătea tot cu urechea la radio, care transmitea în direct din zona dezastrului. Fuseseră copii la fermă.

— Atunci în apropiere?

— Nathaniel…

— Da sau nu?

— Da.

Zburam la vedere, aşa că nu trebuia să comunic cu un turn de control ca să modific traseul. Am virat în direcţia fermei. Focul cuprinsese mai degrabă lanurile, dar se

extinsese şi spre fermă şi hambar. Şi spre anexe. Bâzâitul motorului şi şuieratul vântului peste aripile avionului se armonizau cu trosnetul flăcărilor.

Mă uitam întruna la cer, strângând manşa încordată. O parte din mine vedea incendiul şi-şi spunea că tocmai căzuse un meteorit. Nici după ce mi-am dat seama că mă uit după resturi inexistente de materie ejectată nu mi-am luat ochii de la cer. Era mai uşor decât să mă uit în jos.

— N-ar fi trebuit s-o ia spre sud.

Nathaniel se aplecase înainte, cu faţa lipită de parbriz, încercând să vadă mai bine ce se petrece la sol.

— Probabil s-au defectat giroscoapele.

— Au date telemetrice la Centrul de comandă.

— Ştiu, mă repezi el.

— Bine. Bine…

Se uită afară, ţinând pumnii încordaţi. În faţa noastră, fumul se răspândea în toate părţile. Am înclinat avionul, virând şi îndepărtându-l de fermă.

— Ce faci?

— Evit curenţii ascendenţi.

Am menţinut nivelul de zbor şi am modificat cursul spre CAI, care era alarmant de aproape. Avea o pistă pentru T-33-urile astronauţilor.

— Vrei să contactezi turnul, te rog? Să-mi dea permisiunea să aterizez la CAI, şi nu la New Century AirCenter.

Se mai uită câteva clipe afară, apoi încuviinţă din cap şi luă microfonul.

După ce am aterizat, a mers direct la Centrul de comandă. A trebuit să rulez avionul pe pistă până la hangar şi să-l înghesui lângă T-33-uri. Lucioase şi superbe, erau pilotate de astronauţii care zburau la diferite centre de antrenament.

Micul meu Cessna părea o jucărie pe lângă ele. L-aş fi putut împinge singură în hangar. Mi-era ruşine că, după tragedia petrecută, eu aveam chef de admirat avioane. Când am coborât din Cessna, duhoarea de kerosen, lemn şi carne arsă umplea aerul. Mi s-a pus un nod în gât.

Înainte să traversez pista, un T-33 rulă în hambar. M-am oprit unde eram, ca să nu-i stau în cale. Avioanele de antrenament erau nemaipomenite în aer, dar la sol aveau vizibilitate foarte redusă.

Motorul se opri şi se deschise carlinga. Stetson Parker coborî de pe locul din faţă. Pe locul din spate, al elevului, stătea Derek Benkoski, probabil foarte nervos din cauza asta. Parker sări din avion atât de repede, încât m-am

întrebat dacă avusese timp să facă toate verificările de după aterizare. Mai mult ca sigur că i-a pasat sarcina lui Benkoski.

Parker mă văzu şi veni spre mine.

— Cât e de grav?

Am scuturat din cap. În spatele lui, Benkoski cobora şi el, cercetându-ne ca o antenă de rază lungă, în speranţa să prindă vreo informaţie. Nu aveam niciuna.

— Abia am aterizat. Aţi survolat zona?

Dădu din cap afirmativ, cu o expresie posacă, şi porni înapoi spre clădirea Centrului de comandă.

— Mă întreb cât o să ne ţină la sol.

— Asta vă frământă? Au murit oameni, probabil, iar pe dumneavoastră vă îngrijorează zborul următor?

Oprindu-se instantaneu, îşi îndreptă ţinuta şi-şi trosni gâtul. Apoi se întoarse:

— Da. Asta mă îngrijorează. Pilotez rachetele alea şi le cer şi oamenilor mei s-o facă. Aşa că, da, mă întreb cât va ţine până vor afla ce s-a întâmplat, pentru că a fost un zbor fără echipaj uman. Dar în racheta aia aş fi putut să fiu eu sau Benkoski sau Lebourgeois, pe fata căruia o fascinezi, Doamnă Astronaut.

Oricât mă ardea să-i dau o replică usturătoare, avea dreptate.

— Îmi… îmi pare rău. Nu m-am gândit la

asta.

— Nu. Nu te-ai gândit. Nu te gândeşti niciodată. Îţi urmăreşti propriile interese şi n-are decât să se ducă dracului oricine îţi stă în cale.

Se răsuci pe călcâie şi plecă spre Centru cu paşi nervoşi.

Benkoski scoase un fluierat prelung, pe o notă joasă.

— Ce-a fost asta?

— Mă urăşte.

— Ştiu. Dar de ce?

Astronautul era deşirat şi-şi ţinea capul uşor înclinat într-o parte, de parcă voia să-mi exploreze creierul.

— Nu prea urăşte pe nimeni.

— L-am… Ne cunoaştem din război.

Am scuturat din cap, întristată. N-avea rost să mă apuc să-i povestesc. M-am dus la avionul meu, ca să-l împing în hangar.

— N-are importanţă, am zis. E un pilot foarte bun şi acum doar asta contează, nu?

Benkoski ridică din umeri şi veni după mine. Se duse în partea cealaltă a avionului.

— Am văzut alţii mai buni.

— Aşa ca tine?

M-am lăsat cu toată greutatea pe lonjeron.

El zâmbi larg, în ciuda fumului din aer, şi mă ajută să împing.

— Ştii tu…

După ce am parcat avionul, veni lângă mine şi mă însoţi la Centru. Scoase dintr-un buzunar un carneţel negru, din care aveau toţi astronauţii.

— Ştii… nepoţica mea te-a văzut la *Domnul Vrăjitor*. Crezi că poţi să-i dai un autograf?

— Sigur.

Am simţit un gol în stomac când i-am luat stiloul şi mi-am scris numele pe o pagină albă. În depărtare, lumea ardea.

Nathaniel a rămas peste noapte la Centru. Aveau nişte camere pentru echipaje şi s-a hotărât să se culce acolo. Pe mine m-a trimis acasă. Cred că a dormit tot cât am dormit şi eu, adică deloc.

A doua zi, când i-am adus un schimb de haine, toţi cei pe lângă care am trecut pe coridorul spre biroul lui arătau ca nişte soldaţi proaspăt veniţi din tranşee, crispaţi şi mai traşi la faţă decât cu trei zile înainte.

Am bătut la uşa lui Nathaniel, deşi era deschisă, ca să nu-l iau prin surprindere intrând. Părul blond îi stătea ca o tufă şi avea cearcăne.

— Mulţumesc.

— Ai mâncat?

I-am pus cămaşa curată pe spătar.

Pe birou avea teancuri de date telemetrice. Cu creionul în mână, urmărea coloanele de

numere.

— Nu mi-e foame.

— Se deschide imediat cantina.

— Nu.

Îi tremura muşchiul din colţul maxilarului.

— Nu mi-e foame.

— Bine. Iartă-mă.

M-am retras spre uşă. Nu voiam decât să-l ajut. Dar mai mult îl încurcam.

Nathaniel oftă şi lăsă capul în jos. Bărbia aproape că îi atinse pieptul.

— Stai!

Se frecă la ochi, acoperindu-şi o parte din faţă.

— Elma, nu sunt supărat pe tine. Iartă-mă. Sunt tăios şi nepoliticos şi… Închide uşa, te rog.

Am dat din cap şi i-am făcut pe plac. Când am apropiat uşa, a scos un oftat prelung şi s-a cufundat în scaun.

— Sunt fleaşcă.

— De ce nu iei o pauză?

— Pentru că… toată lumea vrea să afle ce s-a întâmplat. Şi nu ştiu ce să le spun.

Aruncă creionul pe birou.

— Nu ştiu. Ofiţerul responsabil cu securitatea ar fi trebuit să ordone autodistrugerea când racheta a deviat de la traiectorie, dar n-a făcut-o. Însă nu ştiu de ce a explodat, în primul rând, deşi ar trebui.

Am ocolit biroul şi m-am dus în spatele lui. Punându-i mâinile pe umeri, m-am aplecat şi l-am sărutat pe vârful capului. Mirosea a transpiraţie şi a ţigări.

— Dar vei afla.

Nu, nu era fum de ţigară. Era duhoarea de la ferma care arsese. Nathaniel scutură din cap şi i-am simţit spasmele muşchilor în palme.

— Probabil că guvernul va face anchetă.

Mi-am înfipt degetele în muşchii încordaţi, scoţându-i un geamăt. Mişcându-mi degetele mari în cerculeţe, m-am lăsat pe el cu toată greutatea.

— Parker se întreba cât vor fi ţinuţi la sol.

— Vor trece luni întregi până se vor analiza toate. Îşi masă fruntea. Va trebui să amânăm şi misiunea pe Lună.

Pe de o parte, misiunea pe Lună nu era planificată să fie lansată cu acelaşi tip de rachetă, deci n-ar fi trebuit să fie afectată de defecţiunea celei care explodase. Pe de alta, nici aceea n-ar fi trebuit să aibă defecţiuni. Pe deasupra, platforma orbitală avea să se reducă din cauza pierderii de încărcătură utilă.

Nathaniel îşi drese vocea şi zise:

— Elma…

— Sunt aici.

Înghiţi în sec.

— Nu cred că pot să… Cred că va trebui să

stau aici în următoarele câteva luni.

— Mi-am dat seama.

Nu mai aveam nicio şansă să-l conving să ne luăm concediu. Am făcut o grimasă. L-am mustrat pe Parker că se îngrijora că rămâne la sol, iar pe mine mă frământa să plec în concediu. Eram o nesimţită.

— Asta înseamnă că nu voi putea merge la petrecerea de *bar mitzvah* a nepotului tău.

Mâinile îmi înţepeniră singure.

— Aha…

Am lăsat capul în jos, reluând masajul în timp ce îmi adunam gândurile. Nu voiam să-l las pe Nathaniel singur, nu când era sub presiunea asta. Dar Hershel avea nevoie de mine acolo şi era sărbătoarea lui Tommy, pentru numele lui Dumnezeu…

— Te superi… Te superi dacă merg singură?

— Slavă cerului! Nu.

Se răsuci în scaun, cu faţa la mine.

— Mă pregăteam să te conving că trebuie să mergi singură.

I-am dat la o parte părul de pe frunte.

— Vezi, nu trebuia să-ţi faci probleme. Te voi părăsi într-o clipită.

Îmi oferi un zâmbet larg, dar chinuit.

— Nimeni n-a spus vreodată o minciună mai mare.

Îşi furişă braţele în jurul meu şi mă trase

lângă el.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Nu pot să strig când cobor la parter. Aş vrea. Aş vrea să urlu şi să scrâşnesc din dinţi. Aşa că îţi mulţumesc că îmi oferi un loc în care pot să mă port groaznic, iar apoi să mă adun.

DOUĂZECI ŞI TREI

RACHETA JUPITER A EXPLODAT DIN CAUZA UNEI ERORI UMANE

KANSAS CITY, KS, 12 decembrie 1956 – (United Press International) – Transcrierea greşită a unui program – aparent, o eroare umană – este cauza exploziei de marţea trecută a treptei a doua a rachetei Jupiter, se precizează într-un raport preliminar. Racheta a deviat de la cursul prestabilit şi s-a prăbuşit pe o fermă, provocând 11 decese. Va avea loc o anchetă guvernamentală, pentru a se stabili dacă dezastrul putea fi evitat.

Nu-mi plăcea să-l las pe Nathaniel în urmă, dar, aşa cum anticipase el, guvernul a programat o anchetă. Pe lângă rapoartele

investigaţiei făcute chiar de CAI, trebuiau redactate documente pe înţelesul nespecialiştilor.

Cel mai înţelept lucru ar fi fost să iau avionul spre California, dar voiam să-mi limpezesc mintea, iar pilotatul era o metodă excelentă pentru asta. Totuşi, Nathaniel a insistat să nu pilotez şi, din când în când, chiar şi eu pot fi rezonabilă, şi nu tâmpită. Mă rog. Până la urmă, m-am trezit, prima oară în viaţă, într-un avion de pasageri.

Nu m-a impresionat. Singurul lucru bun a fost că serveau cocktailuri, pe care nu le-aş fi putu savura dacă aş fi pilotat. Priveliştea a fost oribilă. Pilotul ne-a zguduit de două ori la aterizare şi nici măcar nu avea scuza că bătea vântul din lateral.

Dar să mă ridic în picioare şi să ies din avion fără să fac verificări la aterizare? A fost excelent. Să cobor din avion şi să-l văd pe fratele meu aşteptându-mă? A fost nemaipomenit.

Venise însoţit de Doris, Tommy şi Rachel. California îi pria. Era bronzat şi purta o cămaşă hawaiiană, cu flori de hibiscus. Copiii crescuseră peste noapte, iar Tommy era aproape la fel de înalt ca tatăl său. Nu-i mai văzusem de trei ani. Rachel era mai şovăitoare, dar zâmbea şi ea şi-şi arăta gropiţele din obraji.

— Mătuşă Elma!

Tommy însă nu era timid – nu fusese niciodată. A fost primul care a sărit să mă ia în braţe, gata să mă dărâme.

— Ai venit! Am găsit un loc perfect pentru aruncat avioane de pe casa noastră cea nouă. Şi am făcut unul foarte tare cu mâinile mele, nu-i de cumpărat.

Hershel se apropie cu cârjele.

— Mai încet, tigrule! Aşteaptă să ajungem acasă şi îi faci program după aceea.

Lăsându-mi nepotul din braţe, i-am făcut semn lui Rachel să se apropie.

— Mă laşi să te îmbrăţişez?

Încuviinţă şi mă lăsă s-o strâng în braţe. A trebuit să mă aplec, dar mai puţin decât data trecută. Doris îi puse o mână pe umăr.

— Spune-i despre club, Rachel.

Fata ridică spre mine doi ochi mari.

— Ne-am făcut un club de fani ai Doamnei Astronaut. E foarte interesant.

— Păi, asta-i grozav, scumpo!

Am simţit un nod de emoţie în stomac când am înţeles de ce stătea mai retrasă. Nu mai eram doar mătuşa ei. Eram Cineva. Doamna Astronaut venise în vizită.

— Ce zici, vin şi eu să văd clubul vostru?

Rachel dădu aprobator din cap şi mă privi cu ochi mai mari şi mai strălucitori. Apoi se

întoarse lângă mama ei cu mâinile împreunate, de parcă tocmai primise un premiu. La ce mă aşteptasem? N-o mai văzusem de trei ani, iar acum eram…

Dacă aş fi astronaut adevărat, nu m-ar fi deranjat. Cred. Numai că oamenii îmi spuneau „Doamna Astronaut” tocmai pentru că nu puteam fi unul. Asta mă durea. Motivul pentru care mă ştia lumea era acela că mă luptam să primesc un rol pe care nu-l puteam primi. Când îi auzeam pe oameni că-mi spun aşa, când am auzit-o şi pe nepoata mea, m-am simţit ca şi când aş fi fost invidioasă pe un personaj de la televizor, numai că personajul acela eram eu. Poţi să fii invidioasă pe tine însăţi?

M-am ridicat şi, în sfârşit, aveam culoar liber să-l îmbrăţişez pe fratele meu. Ţinea ambele cârje cu o singură mână, ca să nu mă pocnească cu ele pe spate. L-am strâns la piept. În ciuda florilor de hibiscus de pe cămaşă, mirosea a lavandă.

— Ce dor mi-a fost de tine! i-am spus.

— Ai slăbit.

Se dădu înapoi, mijind ochii în spatele ochelarilor.

— Stăm noi de vorbă despre asta.

Bine că *nu era* şi Nathaniel cu mine, că s-ar fi uitat la el cu subînţeles.

— La cât de bine găteşte Doris, am toate

şansele să mă îngraş.

Am îmbrăţişat-o şi pe cumnata mea. Mă întâmpină cu râsul ei colorat.

— Nu fi aşa de sigură. Am de gând să te pun la treabă. Nu ţi-a spus Hershel?

— Păi, tocmai de-asta am venit. Noi nici nu ştim ce să facem în concediu dacă nu-l petrecem lucrând.

Din păcate, cam aşa ne petreceam toate concediile.

Îmi aduc aminte cum a fost la petrecerea de *bar mitzvah* a lui Hershel. E cu şapte ani mai în vârstă decât mine, dar ziua aceea e printre amintirile care mi s-au întipărit definitiv în memorie. Sau măcar momente din ea. Îmi aduc aminte că a trebuit să-mi întind gâtul pe deasupra stranei ca să-l văd şi că s-a bâlbâit când a citit fragmentul *maftir* din Tora. După aceea, având şase ani şi fiind convinsă că sunt infailibilă, am anunţat că nu voi face aceeaşi greşeală când o să-mi vină rândul la *bar mitzvah*.

N-a râs de mine, cum ar fi făcut mulţi alţi băieţi. Mi-l amintesc clătinându-se în cârje şi privind îndurerat spre tata. Suferinţa lui, în ziua aceea fericită, este frântura de amintire care mi s-a gravat în memorie cel mai adânc şi care întruchipează sufletul frumos al fratelui meu. S-

a aşezat şi a bătut uşor pe canapea, făcându-mi semn să vin lângă el. Apoi mi-a explicat că fetele nu au *bar mitzvah*. Acum e altfel, dar în 1934 aşa stăteau lucrurile.

Am plâns. Şi el m-a ţinut în braţe. Aşa e fratele meu. Pe scurt.

Tot atunci am înţeles ce înseamnă să fii fată.

Stând în strană la *bar mitzvah*-ul lui Tommy, îmi venea s-o iau pe Rachel în braţe şi să-i spun că poate face ce vrea, dar ar fi însemnat să o mint. Însă regretul acela nu mă împiedica să fiu mândră de nepotul meu. Tommy petrecuse toată săptămâna exersându-şi ebraica. Se pare că Hershel îi povestise că tatăl lui nu repetase *maftir*-ul destul. Tommy nu avea să facă aceeaşi greşeală. Ne-a spus-o urcând scările în fugă. Ne-a spus-o ducând gunoiul. Ne-a spus-o aruncând planoare de jucărie din vârful dealului de pe care se vedea oceanul.

Când a fost chemat la *bimah*[11], arăta ca un tânăr spilcuit, în costum, cu papionul aranjat frumos la guler şi şalul de rugăciune, proaspăt călcat, pe umeri. Hershel îşi părăsi locul de pe interval şi îl urmă în partea din faţă a sinagogii, pocnind podeaua cu cârjele şi pantofii eleganţi.

Lângă mine, Doris scoase un suspin uşor şi se şterse cu batista la ochi. Şi eu o aveam deja pe a mea în mână.

---

11 Podiumul de pe care se citeşte Tora (n. tr.).

Hershel rosti cu glas tremurat:

— Binecuvântat fie Cel ce m-a eliberat de responsabilitatea acestuia.

Slavă Domnului că există batiste. A mea va putea fi stoarsă la sfârşitul ceremoniei.

Tommy îşi îndreptă ţinuta şi începu să recite:

— *Lomarbechem mikol ha'amim chashak Hashem ba'chem, va'yichbar ba'chem ki atem hahm'at mikol ha'amim...*

Fără bâlbâieli. Fără teamă. O voce limpede, tânără, ridicându-se până la ceruri şi la urechile lui Dumnezeu.

... Nu pentru că aţi fi mai numeroşi decât toate popoarele v-a iubit DOMNUL pe voi şi v-a ales – voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele...

Îmi va mai trebui o batistă.

Hershel şi cu mine stăteam la o masă mai retrasă din sala de petrecere pe care o închiriaseră. Doris era în capătul celălalt, vorbind cu una dintre multele ei verişoare. În mijlocul ringului de dans, Tommy se învârtea împreună cu prietenii, strălucitor într-un sacou alb.

Ce tineri erau... Ce fel de lume aveau să moştenească?

Hershel mă atinse cu umărul.

— De ce oftezi aşa?

— De sfârşitul lumii.

Am dat din mână a lehamite şi mi-am luat paharul cu şampanie. Petrecerea trebuie să-i fi costat o avere. Franţa n-a mai avut cum să producă vinuri noi după Meteorit.

— A... te uiţi la copii şi socoteşti cum va fi vremea peste 40 de ani, da?

Îşi luă paharul şi toastă:

— Pentru vara cea lungă.

— Pentru cosmos.

Am ciocnit şi am sorbit din şampanie, savurând aroma de caisă şi cremene care-mi gâdila cerul gurii.

— Crezi că vor mai şti cum arată stelele?

A scuturat din cap.

— Rachel nu-şi mai aminteşte.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Aşa era. Rachel avea trei ani când căzuse Meteorul. Până când s-a depus praful, în aer erau deja destui vapori ca să fie înnorat întruna.

— E şocant de tragic.

— Nu şi pentru ea.

Arătă cu paharul spre locul în care dansa cu prietenele. Rochiţa de tafta a fetiţei i se învârtea pe lângă corp.

— Crede că asta e starea normală a lumii.

— Deşi tatăl ei e meteorolog.

— A... oarecum înţelege cum stau lucrurile, dar e ca şi cum... Eu nu mai ţin minte cum era

să merg. Am făcut poliomielită când eram mic, doar ştii.

Puse o mână pe cârjele proptite de masă.

— Pentru mine, astea sunt ceva normal. Ştiu că, medical vorbind, nu e aşa. Că am rămas paralizat din cauza bolii. Dar nu mai ştiu cum era când îmi mişcam singur picioarele.

Ciudat, lucrul ăsta nu-l ştiam. Dar probabil că şi memoria mea era la fel de afectată. Fratele meu mergea cu cârje dinainte de a mă naşte. Pentru mine, aşa era normal. Avea dreptate şi mi-o demonstra pe baza propriei experienţe. Copiii ăştia nu-şi vor da seama cât se schimbase lumea.

— Cât… cât de gravă e situaţia climatică în general? Sunt atât de concentrată pe CAI, că n-am mai urmărit-o.

— Păi… frigul s-a prelungit mai mult decât am anticipat noi, probabil din cauza machetelor noastre bazate pe erupţiile vulcanice, iar cenuşa nu e reflectorizantă. Pe deasupra, n-am luat în calcul cât a durat arderea. Adică am luat, dar datele din primele zile erau cam puţine, aşa că…

Dădu din umeri, iar ochelarii îi luciră când privi spre tavan.

— Efectul de seră tot ne va lovi, dar se pare că stratul de ozon n-a fost chiar atât de tare afectat pe cât am crezut noi. Din nou,

machetele s-au bazat pe testarea bombei atomice.

— Deci… omenirea nu va dispărea?

— Din cauza asta nu am voie să discut cu presa.

Îşi trecu mâna pe gât.

— Pământul se va încălzi. Permanent. Dar dacă limităm volumul de gaze cu efect de seră pe care le generăm, atunci am putea – repet, *am putea* – menţine planeta locuibilă. Sau cel puţin pentru o perioadă mai lungă.

— Păi… tot e ceva.

După aceea, Dumnezeu cu mila.

Am stat şi ne-am uitat cum dansează lumea. Fratele lui Doris o dusese cu sila pe ring. O invidiam puţin că dansa cu el. Cu oricine, de altfel. Mi-am dres vocea şi am zis:

— Lui Nathaniel îi pare rău că nu a putut veni.

Hershel făcu un gest de „nu-i nimic, înţeleg”.

— Ştiu. Explozia.

— Totuşi…

Atâţia oameni în sala aceea, şi doar noi eram din neamul Wexler. Pe mine nici nu mă mai chema aşa, iar Rachel îşi va schimba şi ea numele când se va căsători.

— El ce mai face?

— Binişor, ţinând cont de ce s-a întâmplat.

De fapt, răspunsul era „rău”, dar dacă voiam

să mă plâng că discutase despre mine pe ascuns cu fratele meu, atunci nu se făcea să vorbesc nici eu despre problemele lui. În partea cealaltă a sălii, orchestra de jazz începu altă melodie. Nu mai ştiu care, pentru că intuiam ce întrebare voia să-mi pună Hershel.

— Şi tu?

O rosti pe un ton prea încet. Răsucea piciorul paharului între degete, dar se uita fix la mine.

Aş fi putut să-i dau un răspuns de complezenţă. Să mint. Dar în ziua de *bar mitzvah* a nepotului meu, stând lângă una dintre cele trei rude de sânge ale mele, singurele care-mi mai rămăseseră pe lume... Stăteam cu ochii la ringul de dans, păstrând zâmbetul placid pe care mă învăţase mama să-l afişez.

— Mai ţii minte semestrul *ăla* de la Stanford.

— Da.

Netrebuind să-i spun care semestru, îşi puse o mână peste a mea.

— Doamne, Elma. Îmi pare aşa de rău. M-am gândit la asta... când ai vorbit despre *Domnul Vrăjitor*. Am sperat că glumeşti.

— De două ori. Înainte de emisiune.

În sala aceea frumoasă de bal, cu atâţia oameni zâmbind, nu-mi venea să rostesc cuvântul „vomitat”. Am început să tremur de

crispare. Am inspirat adânc, încercând să dau afară din mine tensiunea odată cu aerul expirat.

— Şi înainte de fiecare interviu.

— Şi a mai…

Hershel îşi umezi buzele. Se uită în jur, să vadă dacă nu se apropie cineva de noi, şi se aplecă spre mine:

— Ai mai… încercat…?

Începusem deja să scutur din cap în semn că „nu”, ca să-l opresc.

— Nu. Am clacat, Nathaniel doar atât a văzut. Ştie că am avut o cădere nervoasă în facultate, ştie şi de ce, dar nu şi celelalte amănunte. Te rog să nu i le spui. Te rog, te rog să nu i le spui.

— Promit că nu i le spun.

Mă strânse de braţ.

— Promit. Am jurat că n-o voi face niciodată şi plec cu taina asta în mormânt – chiar dacă asta e cea mai urâtă figură de stil pe care am găsit-o.

M-am surprins râzând. Râsul meu se auzi mai tare decât muzica şi ecoul răsună din peretele opus. Câţiva invitaţi se întoarseră, dar nu văzură decât un frate şi o soră stând împreună, râzând din toată inima.

Şi cu siguranţă rămânea ascunsă de ei amintirea anului în care încercasem să mă spânzur.

DOUĂZECI ŞI PATRU

VITEZA ESTE CHEIA SUCCESULUI PROGRAMULUI SPAŢIAL

DR. NATHANIEL YORK
Inginer-şef, Coaliţia Aerospaţială Internaţională, 4 februarie 1957

TIMPUL – resursa cea mai deficitară, dar şi cea mai importantă pentru eforturile omenirii de a cuceri spaţiul. Întrucât nu avem cum să îmbogăţim această resursă, singura alegere raţională este să valorificăm la maximum timpul din ce în ce mai puţin pe care îl avem la dispoziţie.

Contrastul dintre sala de dans unde s-a ţinut petrecerea lui Tommy, vopsită toată în albastru pastel şi decorată sclipitor, şi sălile de audiere ale Noului Capitoliu nu putea fi mai pregnant, şi nu doar pentru că politicienii păreau la fel de necopţi la minte ca adolescenţii, însă nici pe departe la fel de amuzanţi. În ceea ce priveşte arhitectura interioară, erau exact opusul sălii aceleia delicate ca puful pentru pudră.

Noul Capitoliu era dovada esteticii austere şi

moderne post-Meteorit: oţel inoxidabil încadrând blocuri de granit. Venisem să-l susţin pe Nathaniel pe durata anchetei evenimentului *Orion 27*. După ce m-am întors din California, m-a confiscat de la departamentul de calcule, ca să-l ajut să pregătească datele în vederea audierilor. L-ar fi putut ajuta la fel de bine şi alte colege de-ale mele, dar eu îi înţelegeam prescurtările.

În cele două luni care au urmat exploziei am pregătit rapoarte ample, cu diagrame şi indicatori, dar, dacă un membru al congresului îi cerea lui Nathaniel o cifră pe care nu o avea, i-o puteam furniza eu. Cel puţin ăsta era planul.

În a doua zi de audieri, senatorul Mason din Carolina de Nord ne aruncă priviri încruntate de la locul său. Mi l-am imaginat purtând peruca aceea caraghioasă a judecătorilor din Anglia.

— Staţi puţin, domnule. Staţi puţin. Trebuie cumva să înţeleg că tot programul acesta spaţial este atât de fragil – atât de fragil, încât îl poate submina un singur simbol?

Directorul Clemons foşni hârtiile din faţa lui.

— Nu, domnule. Deşi, în acest caz, este adevărat că a fost vorba despre o eroare de transcriere.

— Mi se pare… da, domnule, mi se pare greu de crezut. Mi se pare greu de crezut.

Dacă Mark Twain ar fi fost un idiot, bărbatul

acesta ar fi fost întruchiparea lui.

— Mi se pare greu de crezut.

Ai fi zis că i se părea greu de crezut…

Senatorul Wargin, una dintre puţinele persoane simpatice din comisie, tuşi să-şi dreagă vocea:

— Poate ar trebui să-i lăsăm să ne explice ecuaţia în cauză.

Mi-a stat inima în loc, ca şi cum cineva mi-ar fi conectat un cablu la şira spinării, trimiţându-mi curent prin întregul corp. Îmi venea rândul mie să vorbesc. De-asta eram aici. Încercam să inspir adânc, dar nu trăgeam destul aer în piept. Încă o dată. Doamne! Gâfâitul nu mă ajuta cu nimic.

În timp ce-mi frecam mâinile de fustă, Nathaniel se ridică şi spuse:

— Daţi-mi voie să v-o explic.

Stăteam cu ochii pironiţi la masa de lemn lustruit. I-am ridicat, urmărindu-l pe Nathaniel cum se ridică de la masă, deviind toate privirile din sală de la mine. Nu trebuia… nu era nevoie s-o facă. Puteam să explic şi eu. Doar pentru asta venisem. Mi-am şters fruntea de transpiraţie şi i-am ascultat fiecare cuvânt.

A explica altora că persoana responsabilă cu transcrierea formulelor noastre scrise de mână uitase să marcheze un exponent pe cartele era foarte simplu. Dar a explica rostul acelui

exponent? Ca să-l înţelegi pe el, trebuia să înţelegi toată formula.

Eu ar fi trebuit să fiu cea care dădea explicaţia. Nathaniel o făcea pentru că aruncase o singură privire la soţia lui transpirată şi bulversată şi o considerase un impediment. Cu mâinile lipite de fustă, am plecat capul şi am aşteptat.

Când a terminat, m-am aplecat spre el.

— Ar trebui s-o aduci pe Helen mâine. Ea a scris majoritatea programului.

— Helen e chinezoaică.

Nathaniel îşi aranjă hârtiile, în timp ce directorul Clemons răspundea la o întrebare despre îndatoririle ofiţerului responsabil cu securitatea.

— Taiwaneză.

— Ideea e că Mason n-ar putea să-i ignore accentul.

Îmi puse mâna pe genunchi.

— Trebuie să..., zise, dar întoarse capul ca să răspundă la o întrebare pusă de Clemons: Da, domnule. Toate rachetele sunt dotate cu sistem de autodistrugere, în caz de funcţionare defectuoasă.

— Aha! Deci rachetele se defectează destul de frecvent, dacă luaţi aşa ceva în calcul.

— Am da dovadă de iresponsabilitate dacă nu am avea planuri de rezervă, chiar şi pentru

evenimente pur teoretice, vorbi Clemons cu o voce care suna de parcă mâncase lămâi toată ziua şi acum se străduia să zâmbească. Domnule, adăugă el.

Am rămas pe post de spectator tot restul şedinţei.

Singurul lucru bun în tot chinul ăsta a fost că, făcând parte din comisie şi senatorul Wargin, Nicole a venit şi ea la audieri, la un moment dat. Ne-am retras împreună în pauza de prânz. Rochia ei de culoarea lămâii era o pată de culoare bine-venită în sala mohorâtă din oţel şi granit.

— Nu arăţi prea grozav.

Se răsuci spre Nathaniel, umflându-şi poala rochiei.

— Nici tu. Nu vă supăraţi că vă spun, dar trebuie să ieşiţi din cripta asta. Mergem împreună să luăm prânzul?

Nathaniel îşi întinse membrele amorţite.

— Mulţumesc, doamnă Wargin, dar trebuie să discut nişte aspecte cu domnul director Clemons înainte de sesiunea următoare.

— Noi ne descurcăm cu nişte sandviciuri, spuse Clemons, ridicându-se din scaun. Dar vă mulţumesc pentru invitaţie.

— Dar măcar pe Elma pot să v-o fur?

Am dat din cap a refuz.

— Ar trebui să rămân.

Nathaniel mă prinse de umeri şi mă împinse de lângă el.

— Du-te! Adu-mi şi mie o felie de plăcintă.

Nicole mă luă de braţ.

— Plăcintă? Perfect. Ştiu exact unde trebuie să mergem.

Mă scoase cu de-a sila din sala de audiere, pe coridoarele aglomerate ale Noului Capitoliu, străbătute de un murmur continuu. Asistenţii membrilor congresului călcau grăbiţi pe covoarele albastre groase, care căptuşeau coridoarele. Erau singurele obiecte moi printre unghiurile drepte, dure şi structurile din piatră.

— Să ştii că nu putem merge prea departe, i-am spus lui Nicole.

Eram nevoită să clipesc întruna, altfel îmi fugeau ochii.

— Trebuie să mă întorc când se reia şedinţa.

— Cunosc eu un senator, nu spun cum îl cheamă. Îi trebuie două ore ca să mănânce prânzul. Avem timp berechet. În plus, tu şi cu mine trebuie să stăm de vorbă.

Restaurantul la care m-a dus îşi păstrase splendoarea de pe vremea de dinaintea Meteoritului, având pereţi înalţi, candelabre de cristal, oglinzi peste tot. Avea şi decoraţiuni poleite, ca într-un roman de dragoste din epoca georgiană. Nu mă potriveam deloc cu el. Pentru

audieri, îmi pregătisem o garderobă formată numai din fuste tip creion, închise la culoare. În ziua respectivă purtam o fustă bleumarin şi o bluză albă, ca să mă pierd în marea de bărbaţi îmbrăcaţi la costum.

Eşarfa înflorată de la gâtul lui Nicole îi dădea o înfăţişare blândă, mult mai potrivită cu decorul restaurantului decât a mea. Mi-a spulberat iluzia când a venit chelnerul şi ne-a luat comanda.

— Două martiniuri. Duble. Ouă umplute la aperitiv, apoi *file mignon*, pentru amândouă. În sânge.

— Vai, n-ar trebui.

— Prânz de două ore. Timp suficient să te îndopi şi să-ţi şi revii.

Închise meniul.

— În plus, eşti atât e crispată, că mai ai puţin şi te fărâmiţezi. Iar eu vreau să te înmoi înainte de a-ţi da o sugestie.

— Adică faptul că ai comandat în locul meu nu se pune ca sugestie?

Scutură din braţul împodobit cu o brăţară de diamant.

— Fii serioasă. Tu ţi-ai fi comandat o salată şi n-ai fi mâncat nici jumătate din ea. Aşa, şi dacă numai ciuguleşti din friptură, tot ai ceva consistent în stomac.

— Aşa de rău arăt?

— Şi tu, şi Nathaniel.

Scutură mustrător din cap şi îşi puse o mână peste a mea.

— Elma. Draga mea. Am văzut destule anchete la viaţa mea. Sunteţi amândoi cazuri clasice. Atârnă hainele pe tine, deci… nu mănânci. Te-ai machiat mai intens sub ochi, deci… nu dormi. Probabil că nici nu apucaţi să vorbiţi prea mult.

Nu se înşela. Mă salvă chelnerul care ne aduse băutura.

— Ce propunere voiai să-mi faci?

Nicole împinse ferm paharul spre mine.

— Bea.

— Vai de mine! Chiar e de rău.

— Bea.

Ridică paharul şi aşteptă să ciocnim, apoi să beau. Ea trase o duşcă zdravănă, închise ochii a încântare, apoi puse paharul pe masă.

— De ce nu te foloseşte pe tine Nathaniel?

Am înghiţit în sec, simţind gust de saramură şi ienupăr.

— Păi, am făcut toate pregătirile înainte de a pleca şi încă nu ni s-au solicitat calcule noi.

— Eu mă refer la faptul că a trebuit să depui mărturie.

Era să-mi vărs băutura.

— Eu? De ce ar vrea să mă audă oamenii ăia pe mine, pentru Dumnezeu?

Nicole îşi înclină capul. Nu mi-am dat seama de ce mi se păruse că eşarfa îi dădea o înfăţişare blândă.

— Elma, senatorul Mason se va folosi de accident ca să oprească programul.

— Da, a fost împotriva lui de la bun început.

Senatorul încerca tot timpul să atragă bani pentru statul său, în scopul revenirii după dezastru. Ca să fim cinstiţi, Carolina de Nord avea mare nevoie de ei. O afectaseră multe incendii, plus ploile acide ulterioare, care distruseseră mare parte din terenurile agricole.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Eşti Doamna Astronaut.

— *Nu* sunt astronaut!

Vocea mea răsună peste murmurul conversaţiilor din jur. Doamne bogate şi influente îşi întoarseră către mine privirile uluite. Ce şi-or fi zis? Lăsând capul jos, am băut din martini şi m-am lăsat în voia ginului rece.

— Dar cluburile de fani ale Doamnei Astronaut?

Sosiră ouăle umplute. N-aş fi putut mânca nici măcar una din jumătăţile alea greţoase. *Doamnă dragă, corpul dumneavoastră nu ar trebui să reacţioneze aşa...* Am înghiţit şi am împins paharul mai în faţă.

— A fost ideea celor de la NBC. Eu n-am avut nicio legătură cu ea.

— Rahat!

— E-adevărat. Iar Don – Domnul Vrăjitor – s-a opus denumirii, pentru că *şi* fetele*, şi* băieţii ar trebui să poată deveni astronauţi sau să facă parte din clubul lui de ştiinţă.

Se aplecă peste masă, clătinând dezaprobator din cap.

— Nu la asta mă refer. Poate că nu tu ai înfiinţat cluburile, dar ele există tocmai *datorită* ţie. Şi Nathaniel nu profită de popularitatea ta?

— Nu vreau să…

— Eşti fotogenică. Faci din ştiinţa rachetelor o joacă fascinantă. Eşti amuzantă şi…

— Vomit.

Mi-am astupat gura cu mâinile, am închis ochii şi m-am concentrat pe respiraţie. Nicole încerca să ne ajute. Dacă ar fi fost altcineva în locul meu, sugestia ei ar fi mers. Dar nu şi în cazul meu.

— Nu pot.

— Când? mă întrebă, pe un ton mai blând.

Am lăsat jos mâinile şi am deschis ochii.

— Înainte de fiecare emisiune. Uneori şi după.

— Dar nu şi în timpul lor.

— Nu pot.

Nicole îşi muşcă buza de jos, oftă şi-şi trase scaunul mai în faţă.

— Am… Va trebui să-mi promiţi că nu vei

scoate o vorbă. Doamne fereşte, dacă ajunge asta la urechile jurnaliştilor… Promite-mi, Elma!

Am scuturat din cap, încercând să intuiesc unde bate, apoi mi-am dat seama că părea că am refuzat-o.

— Scuze, dar sigur că-ţi promit. Deşi începi să mă sperii.

Cu voce joasă, aproape inaudibil printre clinchetul tacâmurilor, Nicole se aplecă şi mai mult spre mine.

— După Meteorit… am avut nişte probleme. Asemănătoare. Iar când Kenneth a candidat pentru senat… au devenit piedici. *Eu* am devenit o piedică.

Se uită de jur împrejur, de parcă am fi fost personaje într-un roman de spionaj.

— Te pot duce la medicul meu.

— Nu vreau să iau medicamente.

Se retrase, iar faţa îi îngheţă într-un zâmbet de societate.

— N-am zis nimic de medicamente. Soţia unui senator? Ce-ar zice lumea?

Teama aceea… o cunoşteam foarte bine. Am ridicat mâinile, încercând s-o liniştesc.

— Nu e… N-aş… Am fost la un medic şi mi-a recomandat *aşa ceva*, dar…

— Ştiu.

Luă paharul şi se uită în el, cu buzele ridicate într-un zâmbet şiret.

— Crede-mă că ştiu exact ce e cu „dar”-ul ăsta. Aşa am fost şi eu. Dar m-am înşelat.

Au mai trecut două săptămâni de audieri până mi-am dat seama că Nicole avea de două ori dreptate. În primul rând, deşi Nathaniel nu-mi cerea să depun niciun fel de mărturie, avea nevoie de ea. Adică avea nevoie de mărturia unui operator de calcule. Dintre cei care lucrau la CAI, ar fi fost cel mai logic să vorbesc eu, pentru că l-am ajutat să se pregătească şi... şi pentru că eram un personaj popular.

În al doilea rând, a depune mărturie m-ar fi îmbolnăvit. Nu, stai... nu în legătură cu asta avea dreptate. Asta ştiam şi eu. Avea dreptate când spunea că *nu ar trebui* să-mi fie rău de câte ori mă adresez unei mulţimi.

E ciudat cum, odată ce ai devenit conştient de un lucru, începi să-l vezi peste tot, de exemplu, îţi vezi data naşterii în locuri întâmplătoare. După ce am vorbit cu Nicole, am observat întruna reclame la Miltown. La farmacie scria „Îngheţată!”, iar dedesubt, la fel de mare: „Da! Avem Miltown!”. Sau la supermarket, răsfoind o revistă, am dat peste reclame la „pastila fericirii”. La naiba, până şi Milton Berle glumea şi zicea că ar trebui să-şi schimbe numele în Miltown Berle. Ştiu că suntem fiinţe care caută peste tot tipare, dar la

un moment dat anxietatea însăşi devine un şir Fibonacci.

Aşa că l-am sunat pe medicul recomandat de Nicole. Care avea şi o specializare în psihoterapie. S-a dovedit a fi o femeie, lucru care m-a surprins, dar mi-a dat şi un sentiment de uşurare. Din nou, nu i-am spus lui Nathaniel unde merg. M-ar fi înţeles şi ar fi venit cu mine. Numai că... Numai că nu voiam să recunosc că sunt o fire atât de slabă. Muream de ruşine că trebuie să iau un medicament ca să pot face un lucru atât de banal ca vorbitul. Sunt inteligentă, ce naiba! Când nu mă apuca modestia, eram sclipitoare. Ştiam asta. Dar şi medicul, şi Nicole aveau dreptate, iar dacă aş fi suferit de orice altă boală, n-aş fi protestat împotriva medicamentelor.

Aşa că m-am înfofolit bine şi m-am prefăcut că am de făcut nişte comisioane. Nu am fost niciodată aşa de aproape de a-l minţi în faţă şi m-am simţit de parcă aş fi fost mânjită cu noroi din cap până-i picioare. Era cât pe-aci să mă întorc şi să-i spun, dar, dacă aş fi făcut asta, n-aş mai fi avut puterea să ies pe uşă. Aş fi rămas acasă, numai ca să nu fiu nevoită să-l mint.

Cabinetul doctorului Haddad era la parterul unei clădiri din piatră roşiatică. Semăna mai mult cu un salon de înfrumuseţare decât cu un cabinet medical. Lămpile aşezate în colţuri

creau o atmosferă intimă. Doamna doctor era suplă, cu păr negru lucios, tuns drept, până la umeri. Pantalonii ei negri erau atât de la modă, încât m-a copleşit imediat dorinţa să-mi iau şi eu o pereche la fel.

Îmi făcu semn să mă aşez pe un fotoliu.

— Un ceai?

— Nu, mulţumesc.

Îşi turnă ei într-o ceaşcă, zâmbind.

— Pe mine mă linişteşte întotdeauna, mai ales pe vremea asta.

— A început să se mai încălzească.

— Hm... dar încă nu e chiar cald.

Sorbi din ceai şi mă privi pe deasupra ceştii.

— Aşa... Spuneţi-mi ce vă aduce la mine.

Mi-am înăbuşit frica, regretând imediat că am refuzat ceaiul, pentru că aş fi avut ce să fac cu mâinile.

— Cred că sufăr de anxietate şi... şi nu ştiu ce să fac.

Puse ceaşca jos şi se aplecă puţin în faţă.

— Draga mea, pentru asta sunt aici.

Am început să plâng.

DOUĂZECI ŞI CINCI

PEIPING AR PUTEA TRIMITE UN SATELIT PE ORBITĂ PÂNĂ ÎN 1958

Serviciile de informaţii americane raportează semne tot mai frecvente ale unui program spaţial activ

JOHN W. FINNEY

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 9 ianuarie 1957 – Un raport al serviciilor de informaţii guvernamentale anticipează că în doi ani China comunistă ar putea lansa un satelit pe orbita terestră.

Ţineam în palmă pastiluţa albă. Palma în sine era acoperită cu un strat subţire de transpiraţie. Deasupra capului meu, ventilatorul din baie vuia ca un motor de avion dezechilibrat şi masca aproape toate zgomotele din apartament.

Nathaniel stătea pe scaun şi citea noul roman al lui Ray Bradbury. Am tot sperat că va pleca, dar rămăsese acasă, ceea ce probabil era mai bine. Dacă ceva nu mergea bine, măcar nu eram singură în garsonieră.

Ar fi fost raţional să-i spun că iau un tranchilizant – dar nu i-am spus.

Nu mă întrebaţi de ce. Nu era că nu aveam încredere în el, numai că… nu ştiu. Nu aveam încredere în mine? Are logică ce spun?

A lua pastila era un semn că dădusem greş. Deşi medicii spuneau că anxietatea e o boală adevărată, eu auzeam întruna vocea mamei: *Ce-o să zică lumea?* Ce-o să zică soţul meu?

Mi-am umezit buzele şi mi-am pus pastila în gură. Învelişul amar mi-a strepezit limba şi am băut apă ca să spăl gustul. Am pus paharul jos. Gata. În oglindă, mi-am văzut chipul neschimbat. Ochi căprui. Nas puţin strâmb, bărbia prea rotundă. Coarne nu aveam… încă. Ştiu că par melodramatică, dar pilula aceea de 200 de miligrame avea un potenţial periculos. *Te rog, fă-ţi efectul!*

Douăzeci de minute. Atât dura până simţeam posibilul efect. Am deschis sertarul cu cosmetice şi am ascuns cutia printre şerveţelele mele sanitare. În apartamentul nostru minuscul erau puţine locuri unde ştiam sigur că nu umblă Nathaniel. Acela era unul dintre ele.

Mi-am şters mâinile de fustă, am deschis uşa şi am ieşit din baie. Nathaniel nici nu ridică ochii de la carte. Cu toate audierile alea, era un miracol că îşi luase o zi liberă. Pe de altă parte, cum nu ne puteam relua programul lansărilor până la încheierea audierilor, nu prea avea ce face la serviciu.

Buuun. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat la masă. Aveam facturi de plătit. Am luat teancul şi m-am apucat de treabă.

Peste o oră, facturile erau plătite. Am socotit câţi bani aveam în cont. Şi… m-am simţit bine.

Am luat o foaie albă şi am început să desenez o traiectorie de aselenizare. Poate, dacă mă gândeam puţin, mă mişcam oarecum mai încet. Poate. Dar nu mai încet decât la sfârşitul oricărei zile de muncă. Nu mă simţeam neapărat obosită, ci… amorţită? Nu e cuvântul potrivit. Pur şi simplu mă simţeam… normal. Indiferent ce-o fi însemnând asta.

A doua zi, dimineaţa, am verificat din nou bilanţul, să nu fie greşit. Nu era.

Una dintre draperii lăsa un şuvoi subţire de lumină chihlimbarie, de la iluminatul stradal, să intre la noi în casă. M-am cuibărit lângă Nathaniel şi mi-am proptit capul de umărul său.

I-am simţit mângâierea pe braţ, făcându-mi pielea de găină. Degetele lui explorau contururile mâinii mele şi verigheta.

— Te-am minţit.

Uneori mă mir şi eu de lucrurile pe care le spun pe nepusă masă. De data asta, nu m-am mirat.

I se opri răsuflarea, dar inima îi bătu mai repede sub obrazul meu.

— În legătură cu ce anume?

— Cursul la care merg…

După prima şedinţă, nu mai ţinea treaba cu

rezolvatul comisioanelor.

— Merg… merg la un psihoterapeut.

Am simţit cum i se scurge încordarea din corp.

— Slavă Domnului…

— Ăsta… nu-i răspunsul la care mă aşteptam.

Mă lipi de el şi mă sărută pe frunte.

— Mă bucur că te îngrijeşti de tine.

— Nu eşti supărat că te-am minţit?

— Ba da, dar sunt mai degrabă uşurat.

Descoperi o şuviţă şi mi-o dădu la o parte de pe faţă.

— Şi… recunosc că sunt puţin rănit că n-ai avut încredere să-mi spui şi mie. Dar supărat nu sunt. OK? Nu sunt supărat.

Am clipit ca să-mi limpezesc ochii umezi.

— Eşti incredibil.

— Sunt îndrăgostit. E o diferenţă importantă.

Întoarse capul şi mă sărută pe frunte.

— Fără tine, aş fi un tip oarecare.

Am râs şi l-am înghiontit în coaste.

— Tu – nu – eşti – un – tip – oarecare.

— Ei, sunt un administrator bun. Şi mă pricep un pic la cifre.

Mi-am dus mâna mai jos.

— Şi la rachete.

Gemu şi se întinse sub atingerea mea. Când se relaxă, mă ridică deasupra lui, astfel încât

trupurile noastre să se lipească unele de altele pe toată lungimea lor.

— Aş zice... aş zice că la rachete te pricepi mai bine decât mine?

— Serios?

I-am fixat braţele pe pat şi, ridicându-mă în genunchi, m-am aşezat călare pe el.

— Deci, domnule doctor inginer York...

— Da, doamnă doctor fizician York?

— În cazul ăsta, am o întrebare...

L-am sărutat pe gât...

— Foarte serioasă...

I-am lins transpiraţia de pe linia maxilarului...

— Pentru tine.

— Da... Orice-ar fi, doamne, da...

— Te-ar ajuta...

Am descoperit un loc aspru sub bărbie, pe care îl ratase la bărbierit de dimineaţă. Inima mi-a luat-o razna şi m-am grăbit să spun ce vreau, ca să nu mă răzgândesc de frică.

— Dacă aş explica eu ecuaţiile în faţa comisiei?

Se răsuci să se uite la mine, deşi nu cred că avea privirea mai clară decât a mea.

— Elma...

Cuprinse în numele meu toate gândurile lui nerostite. Da, l-ar ajuta. Nu, nu voia să mi-o ceară. Da, era îngrozit că aş putea claca. Nu, nu

voia să mă vadă suferind. Da, mă iubea că mă ofeream. Nu, nu putea accepta.

M-am lăsat să alunec pe pat lângă el.

— Mai ţii minte că la facultate eram singura fată din grupă şi profesorii mă rugau să explic o problemă de matematică, pentru a-i umili pe băieţi?

— Da. De-asta nu te pot ruga să...

— Şşşt! N-am terminat.

— Bine...

Se sculă în capul oaselor, cu umerii aduşi în faţă.

— Iartă-mă!

— Treaba e că... a funcţionat. De ruşine, se străduiau să fie mai buni, pentru că nu suportau ca o fetiţă să înţeleagă o problemă mai bine decât ei.

— Şi era foarte crud din partea profesorilor.

— Da. Da, fără discuţie. Dar... dar dacă o fac *din proprie iniţiativă*, e altceva.

Aşa era, dar deja transpiram, şi nu din cauza sexului.

— Şi... acum iau pastile. Miltown.

— Aha!

— Mă ajută.

— Bun.

Mă sărută pe frunte.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Aşa că... Avem un set de date nou, deci

să revenim la ideea mea.

Cu cât terminam mai rapid de discutat despre anxietate, cu atât mai bine.

— Senatorul Mason te pune să tot reiei ecuaţia din cauza căreia a deviat racheta.

— Da…

Nu-i vedeam faţa, însă mi-l imaginam cu sprâncenele încruntate de concentrare.

— Te va pune să explici din nou şi din nou că a fost vorba despre o eroare de transcriere când a fost transferat programul pe cartele. Lasă-mă să explic exact de ce a cedat programul din cauza unui singur exponent. Dacă aude explicaţia de la o femeie, va trebui fie să se prefacă a o înţelege, fie să admită că nu e destul de inteligent ca să ia o hotărâre în baza ei.

— Aha!

Se frecă pe frunte.

— Bun. Aşa poate că, în sfârşit, îl vom opri pe Mason să ne mai hărţuiască în legătură cu eroarea, dar… adevărata problemă nu a fost eroarea de transcriere, iar el va începe să ne hărţuiască pe tema asta. Doamne…

I-am dat mâna la o parte de pe frunte.

— Mai ai coşmaruri?

Avusese nopţi în care se trezise lac de sudoare sau ţipa în somn, deci întrebarea mea era mai degrabă o ocazie să-şi deschidă

sufletul. Şi, da, ştiu ce înseamnă faptul că ne-am minţit unul pe altul şi pe noi înşine în legătură cu ceea ce simţim.

— Da, îmi răspunse, gârbovindu-se şi mai tare.

— Eu ţi-am spus adevărul…

— He-he…

Îmi găsi verigheta şi mi-o învârti pe deget.

— Ultima dată am visat că sunt idiotul de responsabil cu securitatea şi ştiu că racheta va exploda, dar nu pot comanda secvenţa de autodistrugere. Sunt lipit realmente de scaun. Numai că, bineînţeles, nu e scaunul meu, ci sunt într-un aeroplan şi toată nenorocirea se petrece sub ochii mei.

Când a deviat racheta de la traiectorie, responsabilul cu securitatea, care trebuia să ia hotărârea de a iniţia secvenţa de autodistrugere, nu a luat-o. A aşteptat să vadă dacă racheta nu revine la traiectoria stabilită. Şi nu a revenit. În consecinţă, la ferma Williams au murit 11 oameni. Doi dintre ei erau copii.

Nathaniel oftă şi se îndoi din talie, retrăgându-şi mâna dintr-a mea şi luându-şi capul în palme.

— Senatorul Mason se va folosi de asta ca să submineze programul spaţial. Oamenii se agită deja, pentru că programul absoarbe resurse care ar putea fi utilizate pentru uşurarea

situaţiei aici, pe Pământ. E foarte simplu pentru el să se folosească de moartea fermierilor pentru a schimba opinia publică în favoarea lui.

— Atunci lasă-mă să explic comisiei noile proceduri de siguranţă, am spus. Lasă-mă să recomand mutarea platformei de lansare la ecuator.

Am vrut oricum s-o facem cu ani în urmă, dar nu ni s-a aprobat bugetul pentru ea, pentru că exista deja baza de la Sunflower.

— Lasă-mă să le explic ce se va întâmpla cu planeta noastră şi de ce e important să ne orientăm spre spaţiul cosmic.

— Îţi va suna jignitor, dar…

Îşi îndreptă spatele. În lumina care bătea de afară, i-am văzut ochii, mijiţi de îngrijorare.

— …de ce crezi că te-ar asculta comisia?

— Pentru că sunt Doamna Astronaut.

În dimineaţa în care urma să mă adresez comisiei de audiere, nu mi-a mai fost frică să vorbesc în public. M-am temut că medicamentul nu va avea efect. Stăteam lângă Nathaniel, ca de obicei, întrebându-mă întruna: „Oare sunt calmă?”.

Nu eram. Dimpotrivă. Eram îngrozită, însă reacţia era… mai puţin intensă? Oare înţelegeţi ce spun? Tot simţeam frică, dar parcă apăruse un nor între mine şi ea. Da, sala îmi părea puţin

mai întunecată, iar asta însemna că nici teama nu putea arunca umbre întunecate. Adevăratul test va fi când…

Nathaniel îmi puse o mână pe genunchi.

— Gata?

Am reuşit să răspund dând din cap. Cred că am şi zâmbit. De înghiţit, nu puteam înghiţi, pentru că aveam gâtul uscat. Nathaniel rămase cu mâna pe genunchiul meu, fără să vadă comisia, când se ridică Clemons.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34…

— Domnilor…

Clemons se deplasă în faţa mesei, deci nu-i vedeam decât spatele şi mâinile împreunate la spate.

— Pe parcursul deliberărilor, mi-am dat seama că am neglijat să vă oferim o explicaţie adecvată a cauzei accidentului.

…55, 89, 144, 233, 377…

— Eroarea de transcriere, rosti tărăgănat senatorul Mason, lăsându-se pe spătar.

— Întocmai. Aş dori să revin la eroarea respectivă şi să rog un operator de calcul de la noi să explice în detaliu efectele ei şi măsurile care vor fi luate pentru a nu se mai repeta.

Se întoarse către mine.

— V-o prezint pe dr. Elma York. Este fizicianul responsabil cu identificarea efectelor Meteoritului asupra climei, mândria

departamentului nostru de calcule, deşi poate o cunoaşteţi mai bine ca Doamna Astronaut, de la *Domnul Vrăjitor*.

Adio, şir Fibonacci. Aşa o prezentare, de la directorul „Ţine-ţi nevasta sub control” Clemons? Indiferent de intenţia lui, şocul a fost suficient ca să mă scoată din tiparele fricii. Eram calmă? Nu. Dar nici nu mai credeam că îmi va veni să vărs.

Am inspirat adânc şi, uimită că reuşesc, mi-am împins scaunul în spate şi m-am ridicat.

— Vă mulţumesc, domnule director Clemons. Onoraţi membri ai comisiei – m-am concentrat pe senatorul Wargin, care nu zâmbea, dar cel puţin avea o privire amabilă –, dacă vă uitaţi la tablă, vă voi explica ecuaţia care a stat la baza…

Senatorul Mason împunse aerul cu degetul în direcţia mea.

— Am mai discutat asta, doamnă. Am mai discutat-o.

— O, atunci…

Am zâmbit, luând o pauză scurtă.

Bărbatul ăsta, oricâtă influenţă politică avea, nu ştia mai multă matematică decât un copil.

— Îmi cer scuze. Am crezut că puneţi întrebări în continuare pentru că nu v-am explicat lucrurile în mod adecvat. Am înţeles greşit, desigur, aşa că, pentru a-mi veni în

ajutor, vă rog să-mi precizaţi care parte anume a ecuaţiei vă nedumereşte.

Îşi ţuguie buzele şi se strâmbă, apoi dădu aprobator din cap.

— Poate că e mai bine s-o luaţi de la început. Ca să fim siguri că înţeleg bine şi colegii mei.

Lângă el, senatorul Wargin îşi acoperi gura. Ochii i se încreţiră a zâmbet. Îşi drese vocea şi zise:

— Da, dr. York. Vă rugăm să o luaţi de la început.

— Prea bine. Pentru a calcula o traiectorie ascendentă, avem la dispoziţie următoarea ecuaţie de calcul al acceleraţiei pe direcţia de zbor: V = ΔV/dt = [(F1 + Ac,1 * (Pc,1 – Pa)]... F1 este, desigur, forţa primelor propulsoare. Aceasta a fost calculată, aşa cum se vede din ecuaţia detaliată, ca fiind 12,8 ori 109 ori greutatea...

M-am uitat spre comisie. Senatorul Mason avea o expresie buimacă.

— Merg prea repede?

— Nu... nu, deloc. Continuaţi.

Şi am continuat. Când am terminat, ori au înţeles, ori s-au prefăcut că înţeleg – ceea ce ar fi fost mai util pentru Nathaniel. Nu am vărsat. Nici măcar o dată.

Cireaşa de pe tort? Senatorul Mason mi-a

cerut un autograf pentru nepoţica lui.

Ar fi fost bine dacă cu asta s-ar fi încheiat ancheta, dar cel puţin demonstraţia mea le-a permis să treacă de la „cine-i de vină?” la „planificarea bugetului”.

Peste trei săptămâni, eram în faţa uşii directorului Clemons. Putoarea de trabuc se simţea de pe coridor, anunţând că directorul era înăuntru. Am inspirat profund şi am fixat tavanul. Miltown nu era o pastilă miraculoasă, altfel, pulsul meu n-ar mai fi crescut, dar mă ajuta. Puteam să fac asta. Aveam o programare la director. Era doar un om, nu o comisie întreagă.

Am expirat prelung, am cotit şi i-am zâmbit doamnei Kare. Secretara ridică ochii de la maşina de scris.

— O! Puteţi să intraţi chiar acum, dr. York.

— Mulţumesc.

De când mi se adresa cu „doctor” şi de ce?

În biroul său, directorul Clemons se aplecă peste foile capsate ale unui raport, cu trabucul între dinţi. În spatele lui, Parker stătea încruntat.

— Să fim serioşi… de parcă asta ar fi soluţia.

M-am oprit în uşă.

— Îmi cer scuze. Am venit prea devreme?

— Nu, nu… intraţi.

Clemons îmi făcu semn să intru şi atunci am văzut că mai era cineva acolo. Înalt şi blond, avea o figură cunoscută, dar, din cauza şocului, nu l-am recunoscut.

— Pe locotenentul Parker îl ştiţi. Pe Wernher von Braun l-aţi cunoscut?

Dumnezeule! Wernher von Braun, geniul rachetelor şi om de ştiinţă nazist, stătea pe un scaun de lângă geam. Nathaniel lucrase cu el cu ani în urmă, dar eu nu-i cunoşteam decât reputaţia.

M-au adus în aceeaşi cameră cu un nazist în carne şi oase. Oare fusese ideea lui Parker? Probabil.

— Bună ziua, am spus.

Salvată sau condamnată de convenţiile sociale, am reuşit să supravieţuiesc salutului său de răspuns, pe care nici nu l-am auzit, şi să dau mâna cu el. Da, auzisem poveşti că nu era „chiar” nazist, că fusese „obligat” să experimenteze pe prizonieri evrei, altfel îşi risca viaţa. Dar fusese alegerea lui. *1, 3, 6, 10, 15, 21, 28…*

— Domnul colonel Parker a sugerat că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să înţelegem raportul pe care l-aţi redactat, spuse Clemons, arătând spre scaunul din faţa lui. Luaţi loc.

Oare Clemons ştia că sunt evreică? M-am

aşezat şi mi-am netezit fusta, de parcă aşa m-aş fi putut curăţa de atingerea lui Von Braun. Dacă părăseam biroul, nu mai aveam nicio şansă de a-l convinge pe Clemons.

— Să înţeleg că nu aţi avut încredere că Nathaniel ar fi imparţial? l-am întrebat.

— Exact.

Se lăsă pe spătar.

— Acum, explicaţi-mi lucrurile băbeşte, ca şi când aş fi un membru al comisiei.

Am încuviinţat din cap, umezindu-mi buzele.

— Sper că veţi avea răbdare să ascultaţi o scurtă lecţie de istorie care nu există în raport. Vă va ajuta să încadraţi lucrurile în context.

Clemons făcu un gest cu trabucul în mână, desenând în aer o dâră de fum, ca un avion în picaj.

— Daţi-i drumul!

— Când au apărut maşinile de cusut, oamenii s-au temut de ele pentru că erau ceva nou şi lucrau cu o viteză nemaiîntâlnită. Unii credeau că orbesc dacă se uită la ea când funcţionează. În consecinţă, producătorii le-au înfrumuseţat; le-au poleit şi le-au ornat cu modele florale.

Parker pufni:

— Deci vreţi să trimitem femei în spaţiu pe post de ornamente?

— Aşa cum am explicat şi la audiere, scopul

nostru este ca omenirea să se extindă şi pe alte lumi. Veţi avea nevoie de femei pe lumile acelea, altfel coloniile nu se vor putea autosusţine niciodată. I-am aruncat lui Parker o privire tăioasă. Cred că nu trebuie să vă explic cum se fac copiii, nu?

— Copii sau nu, e vorba de siguranţă, zise el, scuturând din cap şi zâmbind. Vă apreciez ambiţia, sincer v-o apreciez, dar accidentul *Orion 27* demonstrează că nu putem trimite femeile unde e mai periculos.

— Aceasta nu este strategia potrivită. Dacă arătaţi cu degetul spre racheta care a explodat ca să demonstraţi că a călători cu ele e riscant, programul spaţial va fi un eşec.

M-am uitat la directorul Clemons, dar nu i-am putut citi expresia din cauza trabucului înfipt între buze.

— Ştiţi că va eşua, am continuat. Dacă vreţi să demonstraţi că prezintă siguranţă, atunci va trebui să dovediţi că rachetele sunt destul de sigure ca şi doamnele să poată călători cu ele.

Parker ridică din umeri, de parcă nimic din ce spuneam nu conta.

— Şi vor putea… după ce se va construi baza selenară.

Mi-am lipit palmele de fustă, ca să nu fiu tentată să-mi încleştez pumnii.

— Uitaţi-vă la pagina şase din raportul

nostru... După al Doilea Război Mondial nu există o criză de femei care au pilotat în WASP şi au abilităţile de pilot necesare. Dar dacă aşteptaţi prea mult, femeile acestea vor fi prea bătrâne, fapt care va fi un obstacol în formarea coloniilor.

— Are dreptate.

Dintre toţi oamenii, Wernher von Braun îmi ţinea partea. L-am văzut venind prin fumul gros al trabucului.

— Ruşii le-au folosit pe Vrăjitoarele Nopţii în război cu efecte devastatoare.

Parker lăsă capul pe-o parte când auzi că Von Braun pomeneşte de escadrila rusească feminină.

— Am crezut că a fost doar propagandă, zise el.

— Poate, la început, a fost doar propagandă. Dar una reală şi eficientă. Von Braun ridică din umeri. Şi chiar şi propaganda are rostul ei. Vrem să se continue programul spaţial, nu?

Propagandă. Da. Ştiam prea bine ce poate face propaganda.

Clemons scoase un soi de mormăit şi stinse trabucul în scrumiera de alamă.

— Bun... hai să le luăm punct cu punct.

Mi-am făcut curaj şi m-am dus lângă Parker, în spatele lui Clemons, în aşa fel încât să fie amândoi între mine şi Von Braun. Nu de frică să

nu mă ia pe sus şi să mă tragă după el, ci pentru că îmi făcea silă ideea că oamenii îl iertaseră numai fiindcă era un savant genial. Un om „de treabă”. Un „gentleman”.

Totuşi iată-mă în aceeaşi cameră cu el, aprobându-i tacit prezenţa. Pentru că, dacă aş fi spus ceva, Parker ar fi profitat de ocazie ca să arate cât de isterice sunt femeile.

Mai rău, dacă eşua programul spaţial, omenirea avea să fie prizonieră pe o planetă din ce în ce mai caldă. Aşa că m-am aplecat peste umărul lui Clemons şi am întors prima pagină a raportului meu.

— Bun... Încep cu beneficiile bugetare ale trimiterii femeilor în spaţiu, datorită masei lor mai mici şi a consumului redus de oxigen.

Din acel punct, totul de învârtea în jurul numerelor. Eram ca acasă.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

ROBOT PROIECTAT SĂ EXPLOREZE LUNA

Un vehicul cu şase picioare ar transmite date prin intermediul unui televizor

22 martie 1957 – Ce are şase picioare şi televizor şi doarme 16 ore pe

zi? Ar putea fi un vehicul automat de explorare spaţială, destul de mic pentru a fi lansat pe Lună într-un pachet al Proiectului Misiunilor de Recunoaştere, conform unui raport trimis ieri la Coaliţia Aerospaţială Internaţională. S-a construit o machetă de lucru a vehiculului lunar. Obiectul în mărime naturală ar avea 1,5 metri cu roţi cu tot, 50 de kilograme şi cam un metru pătrat de celule fotovoltaice.

După încheierea audierilor, prima lansare s-a făcut fără echipaj uman.

A fost o cerinţă impusă de comisie şi un lucru înţelept când încă nu ştii sigur cât de robust e sistemul tău. În departamentul nostru, noi, operatoarele de calcul, aplicam întotdeauna un procedeu de siguranţă: orice calcule pentru lansarea unei rachete erau revizuite de încă două operatoare. În trecut, le trimiteam la Forţele Aeriene, unde un bărbat le transfera pe cartele. Şi asta era tot.

Acum, două operatoare verificau datele scoase de maşinăria IBM, ca să ne asigurăm că nu s-au strecurat erori la introducerea lor. Prima lansare a mers strună.

A doua misiune a fost cu echipaj uman. Nimeni nu se purta ca şi când urma să decurgă

fără nicio problemă.

Da, ne prefăceam că se desfăşoară toate ca de obicei, dar atât de tensionată era atmosfera dintre pereţii de sticlă ai sălii de deasupra Centrului de comandă a misiunilor, că ar fi luat foc şi de la un chibrit. Nu era schimbul meu, dar n-aş fi ratat lansarea pentru nimic în lume.

Dacă lansarea asta mergea ca la carte, astronauţii vor demonstra că modulul lunar putea andoca şi se putea întâlni cu modulul de comandă. Adică reveneam la graficul iniţial şi ne mai apropiam de Lună cu un pas.

Dacă nu reuşea, atunci îi omoram pe Derek Benkoski, Halim Malouf şi Estevan Terrazas.

Exista şi o serie întreagă de variante intermediare, ca abandonarea lansării sau amânarea ei din cauza vremii. Dar nimeni dintre cei care se învârteau încoace şi încolo în sala de vizionare nu se gândea la relele acestea mai mici. Când numărătoarea inversă va ajunge la patru, soţiile şi copiii astronauţilor vor fi conduşi pe acoperiş, să urmărească desprinderea de acolo. Pe deasupra, erau şi feriţi de presă, dacă lucrurile luau o întorsătură gravă. Râdeam şi pălăvrăgeam toţi, prefăcându-ne că nu se poate întâmpla nimic rău.

Toţi astronauţii şi soţiile lor – în afară de doamna Parker – veniseră să-şi exprime sprijinul pentru cei aflaţi în capsulă. Doamna

Lebourgeois plecă de lângă soţul ei şi traversă plutind camera, până la mine. Era o blondă diafană, cu gât de lebădă şi buze ţuguiate, ca un botic de pisoi.

Îmi zâmbi şi mă sărută pe obraz.

— Draga mea! Fiica noastră vorbeşte şi acum de tine. Nici tatăl ei nu o impresionează aşa.

— Ar trebui să fie impresionată de el! A fost în cosmos. Eu doar visez la asta.

— Nu cred că va mai trebui să visezi multă vreme. Îndoi graţios din gâtul de lebădă când îmi făcu cu ochiul. Soţul meu m-a pus să iau lecţii de zbor, ca să fiu pregătită.

Era optimistă şi deosebit de fermecătoare.

— A… auzit ceva?

— Nu.

Făcu un botic supărat.

— Dar i-a spus directorului Clemons că femeile ar trebui incluse în program. Cred că vrea… ştii tu… să-şi ia nevasta cu el în spaţiu?

Chicoti cu mâna la gură când îmi văzu expresia de uluială. Am rămas cu gura deschisă, apoi am râs şi eu cu ea. Nu m-am gândit niciodată să-mi susţin cauza apelând la subterfugiul… îndatoririlor conjugale, în beneficiul astronauţilor bărbaţi.

— Vai de mine! Poate că ar trebui să discut cu toate soţiile, am spus.

— A, dar noi vorbim între noi despre asta.

— Sunt convinsă. Ai cunoscut-o pe… doamna Parker?

— Nu. E întotdeauna „bolnavă”, ba de una, ba de alta, sau e ocupată. Cred că pur şi simplu nu vrea să petreacă timp cu străinele, dar ce ştiu eu?

Scutură din cap şi dădu din mână a lehamite.

— Ştiai că… imponderabilitatea face… cum să zic… lucruri „interesante” cu anatomia soţilor noştri? Fluxul sangvin nu mai e… afectat de gravitaţie.

— Acum vreau eu să-mi iau soţul în spaţiu cu mine!

M-am uitat prin peretele de sticlă la Nathaniel, care stătea în picioare, cocoşat asupra biroului. Nici n-ar mai trebui să-i dea scaun, oricum nu poate sta jos când e agitat. Adică mai tot timpul.

Stai puţin. Nu-i auzeam. Închiseseră difuzoarele.

Dar când…? Ceva nu era în regulă. Nathaniel stătea cu receptorul lipit de ureche şi un creion frânt între degete. Clemons striga în alt receptor. Randy Cleary, astronautul de la staţia CAPCOM, vorbea în cască şi făcea gesturi liniştitoare, ca şi cum astronauţii din capsulă l-ar fi putut vedea.

Numărătoarea inversă se oprise la T -28.

Observară şi alţii şi se îndreptară spre fereastră. Doamna Lebourgeois îl trase de mânecă pe soţul ei, care mergea în aceeaşi direcţie:

— *Que se passe-t-il*?

— *Je ne sais pas. Ce ne fut pas une explosion ou nous aurions senti*.[12]

Îmi făcu cu ochiul.

— Dr. York poate să-ţi spună. Dacă ar fi fost o explozie, am fi simţit-o, nu-i aşa?

— Da, i-am confirmat. Probabil e doar o mică defecţiune pe care o vor repara imediat.

I-am zâmbit soţiei sale.

— Întrerupem secvenţa de lansare tot timpul. Poate că e vremea de vină.

Numai că eu fusesem implicată în asemenea situaţii, când vremea era nefavorabilă, se bloca un buton sau nu se activa un sistem. Aveam procedee şi manuale groase cât o cărămidă, în care scria ce trebuie făcut în orice situaţie de urgenţă. Toată lumea era îngrijorată, dar calmă. Nu ştiu ce se întâmpla jos, dar nu era rutină.

M-am aplecat spre geam, căutând-o din ochi pe Basira, care era de serviciu. Şi ea, şi Myrtle lăsaseră creioanele din mână şi arătau şocate.

Parker vorbi în spatele meu:

— Atenţie la mine, toată lumea. Nu e cazul

12 „Ce se întâmplă? Nu ştiu. N-a fost o explozie, am fi auzit-o.“ (n. tr.).

să ne speriem. Racheta nu a păţit nimic.

M-am întors spre el, odată cu ceilalţi. Stătea lângă una dintre canapele, cu receptorul în mână. Eu n-aş fi sunat să-i deranjez pe cei care lucrau jos, dar primul om în spaţiu se bucura de mai multe privilegii decât mine.

Puse receptorul în furcă, în timp ce lumea se aplecă în faţă, nerăbdătoare.

— Întârzierea e din cauza vremii. Suntem în aşteptare.

Era o minciună. Ştiam foarte bine ce însemna întârzierea din cauza vremii. Inginerii s-ar fi rotit plictisiţi cu scaunele. Am vrut să-l iau la întrebări, dar nu era momentul.

Parker îmi surprinse privirea şi mişcă foarte uşor din cap, ca şi când mi-ar fi mulţumit că nu reacţionam. Se întâmpla ceva foarte, foarte grav, dar aveam încredere în el – fapt care mă mira şi pe mine însămi – şi eram convinsă că avea un motiv serios să-i ducă pe oameni cu zăhărelul.

M-am întors spre doamna Lebourgeois, scuturând din cap:

— Vremea asta… E teribil de enervant. N-ai ce să faci decât să aştepţi.

— Mă bucur că nu s-a întâmplat aşa când a fost Jean-Paul în capsulă. Aş fi murit de atâta aşteptat.

— Astronauţii probabil că trag un pui de

somn. Nu rezistam tentaţiei de a arunca priviri prin geam. Când am avut o întârziere de două ore, l-am auzit pe Cristiano Zambrano sforăind.

Cineva se apropie de noi. M-am dat puţin în spate, ca să-l includ în conversaţia noastră. Era Stetson Parker. Zâmbi, arătându-şi gropiţele incredibile.

— Greu de crezut că poţi să dormi în asemenea situaţii, dar canapelele sunt făcute ca să se muleze pe corp. Sunt surprinzător de confortabile. Doamnă York, putem vorbi o clipă? Am o întrebare despre programul de conferinţe al Doamnei Astronaut.

L-am fixat din priviri şi i-am oferit un zâmbet la fel de strălucitor ca al său.

— Desigur, domnule colonel Parker.

În prima clipă, mi-am zis că se întâmplase ceva cu Nathaniel. Ne-am îndepărtat puţin şi ne-am oprit cu faţa la sticlă şi cu spatele la sala de vizionare. Soţul meu vorbea încă la telefon. Cu cât mă uitam mai mult acolo jos, cu atât eram mai sigură că se întâmplase o nenorocire. Myrtle îşi scosese batistele de hârtie.

Parker se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Mă bazez pe tine că nu vei începe să ţipi.

— Vai, mulţumesc…

— E vorba despre o bombă.

Îşi mută ochii de la mine la Benkoski, care stătea lângă difuzor, gata să apese comutatorul

la nevoie.

— Un bărbat cu o pancartă şi explozive s-a legat de rampa de lansare a rachetei. Asta-i tot ce ştim.

O groază de întrebări mi se învârtiră prin cap. Cum a ajuns acolo? Ce fel de bombă? Ce se întâmplă dacă explodează?

— Recepţionat. Ce doriţi să fac?

— Vreau să duci toate nevestele şi copiii la cantină, fără să-i sperii. Ţine-i departe de presă.

Aruncă o privire peste umăr.

— Mai ales pe copiii lui Malouf şi Terrazas. Nu-i lăsa să audă nimic până când nu avem situaţia sub control.

Normal. Taţii lor erau în capsulă, aşteptând lansarea.

— Li s-a spus şi astronauţilor?

— Nu ştiu.

Se uită jos, la parterul Centrului de comandă.

— Dar se pare că exact asta face Cleary acum.

— Le voi spune şi soţiilor lor, foarte discret.

— Eu n-aş face asta.

Dădu din umeri.

— Nevestele de astronaut au parte de suficient stres şi îngrijorare toată viaţa. Scuteşte-le, de data asta.

Am fost tentată să fac un comentariu despre

soţia lui, absentă, dar am lăsat-o pe mai târziu. Puteam să-i dau peste nas altă dată. M-am răsucit, bătând din palme.

— Doamnelor, vă propun să ne retragem la cantină, unde am auzit că se serveşte tort. Acolo ne va fi mult mai uşor să aşteptăm.

Nu mă descurc prea bine când se iveşte o problemă la care nu am soluţie. Cele două ore pe care le-am petrecut în cantină au fost groaznice. Am stat tot timpul cu auzul încordat, de spaimă că în clipa următoare voi auzi o explozie.

Stăteam cu frica-n sân şi, între timp, încercam să-i distrez pe copiii care veniseră să vadă cum se lansează o rachetă, iar ora lor de culcare trecuse de mult. Fiica doamnei Lebourgeois mi-a fost de un ajutor neaşteptat, chiar fără să ştie ce se întâmplă la etaj. A împrumutat folie de staniol de la bucătar, iar eu m-am aşezat lângă unul dintre copiii doamnei Terrazas şi l-am ajutat să o netezească şi să facă din ea o coloană ascuţită.

— Bun! Ăsta e corpul rachetei noastre.

Cât am pălăvrăgit cu copiii, am încercat să uit de întrebările care îmi măcinau creierul. Ce se întâmpla acolo sus? Ce puteam face eu? Nu aveam alt antrenament tactic decât poveştile de război ale tatălui meu şi ale prietenilor săi.

Ce-ar fi făcut tata? Ar fi atacat platforma? Nu. Ar fi stat lângă un băieţel de şase ani, care făcea praf fuzelajul unei rachete de staniol? Poate.

— Bravo, Enzo, foarte bine!

Se deschise uşa cantinei. Toate capetele se întoarseră spre ea în acelaşi timp, ca la comandă. Intră Parker, urmat de Benkoski, Malouf şi Terrazas. În costume de zbor.

— *Papi!*

Băieţelul de lângă mine fugi de la masă şi traversă cantina, ţinând racheta în aer.

— *Mira lo que hice!*[13]

Mama lui se sprijini de masă, făcând cruci peste cruci, cu ochii închişi. M-am ridicat încet, lăsând familiile să se reunească. Îmi venea să strig: „Ce s-a întâmplat?”.

N-am strigat. În schimb, am adunat resturile de staniol. Aşa e. Un bărbat ameninţase cu o bombă programul spaţial, iar eu mi-am petrecut vremea făcând rachete şi adunând staniolul rămas. M-am întors cu spatele la ceilalţi şi am început să adun materialele pe care le folosisem. Pe masă era plin de bucăţele de folie ruptă de doamna Lebourgeois în timp ce-mi povestea un film pe care-l văzuse recent.

Parker făcu şi el o grămăjoară din resturi.

— Mulţumesc.

13 „Uite ce am făcut!“ (n. tr.)

M-am oprit din treabă şi l-am întrebat, privindu-l fix în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Astronauţii au ieşit pe toboganul de urgenţă. Când au fost în siguranţă, au intervenit Forţele Aeriene.

Se uită peste umărul meu, la copiii adorabili care scoteau chiote de bucurie.

— Atât? Au intervenit Forţele Aeriene?

— L-au împuşcat pe bărbatul cu bomba.

Parker mă privi cu ochi de oţel.

— Era împotriva „abandonării creaţiei lui Dumnezeu pe Pământ”. Racheta era „un păcat şi o încălcare a planului lui Dumnezeu”.

Am căutat satisfacţie rupând în bucăţi un rest de staniol.

— Bine că s-a terminat, am spus.

— Ai făcut o treabă bună.

L-am ţintuit din priviri. Stătea nonşalant, într-un costum cu croi elegant, de o nuanţă asemănătoare cu costumele de zbor, dar nu atât de intensă. Era cam ciufulit, lucru neobişnuit la el.

— Asta e prima oară când mă lăudaţi.

— E prima oară când o meriţi.

Mă ardea braţul să-i trag un pumn. M-am abţinut, dar efortul mă lăsă fără aer. Dacă îl pocneam, pierdeam bătălia cu el. În plus, nu mai pocnisem pe nimeni în viaţa mea, deci nu

ştiam dacă mă pricep.

— Faceţi exerciţii ca să jigniţi sau e un talent înnăscut?

Îmi trase cu ochiul.

— În cazul tău, fac exerciţii.

Se uită peste mine, zâmbind şi făcând cu mâna cuiva.

— Voi fi sincer. Am avut nevoie de cineva care ştie cum să vorbească cu femeile şi cu copiii. Şi, chiar dacă nu-mi place treaba asta cu Doamna Astronaut, recunosc că o faci foarte bine.

— Mă lăudaţi de două ori într-o zi? Vă pierdeţi îndemânarea.

— Atunci hai să închei cu asta. Câtă vreme am şi eu un cuvânt de spus, nu vei ajunge în spaţiu niciodată.

Nu mă aşteptasem să fie atât de direct. Da, ne atacam reciproc, sigur. Dar să-mi spună în faţă că mă va ţine la sol? Nici măcar n-am putut să ripostez.

— De ce?

— Poftim?

Scutură din cap, împreunându-şi sprâncenele.

— Ai încercat să mă aduci în faţa curţii marţiale. Crezi că o asemenea faptă rămâne fără consecinţe?

— Ce… Nu-i adevărat! N-am încercat

niciodată să… Despre ce vorbiţi?

Îşi întinse mâinile pe masă şi se aplecă spre mine.

— Ce-ai crezut că o să se întâmple după ce m-ai raportat pentru „comportament nepotrivit pentru un ofiţer”? Ţi-ai imaginat că nu ajung la tribunal? Să fim serioşi. Eşti fiică de general. Ştii exact ce se întâmplă după o asemenea acuzaţie.

— Da.

Am încercat să-i vorbesc tăios şi pe un ton jos, conştientă că e plin de copii pe lângă noi.

— Da. E ignorată. N-am fost prima care ţi-a făcut raport pentru hărţuire.

— Eşti singura de care ştiu.

Parker se dădu în spate de la masă, întinzând braţele de parcă ar fi vrut s-o împingă cât mai departe.

— Şi când s-a făcut anchetă, ştii ce s-a constatat? Că nicio fată nu avea nimic împotriva mea. Nici măcar una.

Nu ştiu cum de am găsit puterea să râd.

— Pentru că le era *frică*. Le era frică să nu le consemnaţi la sol.

— Şi ţie nu-ţi era? Să fim serioşi.

— Nu. Pentru că, aşa cum aţi spus, sunt fiică de general.

Am scuturat din cap scârbită şi m-am îndepărtat de el.

— Cum naiba aţi reuşit să convingeţi o femeie să vă ia de bărbat? Sau poate tocmai aşa se explică de ce n-a văzut-o nimeni pe soţia dumneavoastră?

Se făcu negru la faţă.

— Soţia mea nu e treaba nimănui.

— Normal că nu e.

I-am întors spatele şi m-am dus lângă celelalte femei. Furia îmi pulsa în vene odată cu sângele. Nemernicul. Ticălos egocentric şi prezumţios. Credea că mă putea împiedica să devin astronaut? Numai să încerce.

Însă resemnarea luă locul furiei din mine. Deja încercase să mă împiedice. Şi îi ieşise foarte bine.

Cei de la CAI îl trimiseră pe Nathaniel la hotel în seara aceea, sub pază militară, în caz că voia cineva să-i tragă un glonţ în cap inginerului-şef al programului spaţial. Ce gând deprimant. L-am însoţit, iar Coaliţia a trimis pe cineva la noi acasă, ca să ne aducă un schimb de haine.

Nathaniel stătea pe marginea patului, fără pantofi, cu ochii la covor. M-am aşezat şi eu, ca să mă încălzesc de la căldura lui.

— Putem să ne prefacem că suntem în concediu?

Râse şi mă trase cu o mână mai aproape de

el.

— Coaliţia nu face ce trebuie. Trebuie să schimbăm percepţia publicului asupra programului spaţial.

— Întotdeauna se va găsi cineva care să fie împotriva lui.

— Cineva cu o bombă?

Se trânti pe spate şi mă trase după el.

— Cred că vom muta centrul în altă parte.

L-aş fi urmat pe Nathaniel oriunde l-ar fi dus gândurile. Întorcându-mă pe-o dungă, m-am lipit de el, cu mâna pe pieptul său.

— Pare cam exagerat.

— Clemons vorbeşte despre asta de o vreme. Voia să se folosească de nenorocirea cu Orion ca să ne scoată din zonele populate.

— Pot să solicit mutarea mai aproape de ecuator?

— Tot mai încerci să obţii un concediu, nu?

— Încerc să obţin traiectorii orbitale mai bune.

Nasturele cămăşii lui mi se mişcă în palmă. Mi-am plimbat degetele pe conturul lui.

— Tu la ce loc te gândeai?

— Numai Clemons hotărăşte. Eu doar construiesc rachetele. Cât aşteptam să se rezolve situaţia – ăsta era modul tipic ingineresc de a descrie o ameninţare cu bombă –, Clemons îi tot dădea înainte cu nenumăratele locuri de

muncă pe care le vom crea… Nu ştiu. S-ar putea să se transforme într-o licitaţie: câştigă cine dă mai mult.

— Deci undeva la ecuator şi un ponei?

— Eh!

Îmi puse mâna pe spate şi mă trase spre el.

— Ştii… mi-am tot închipuit cum ar fi fost dacă ai fi fost tu în racheta aia.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

M-am îndepărtat de el şi m-am răsucit pe spate, fixând tavanul de ghips, cu aspect de pietriş. Poate că aşa arăta şi suprafaţa unei planete necunoscute.

— Parker mi-a spus azi în faţă că va face tot ce-i stă în puteri să nu mă lase să devin astronaut.

— Ce? făcu Nathaniel şi se ridică în capul oaselor. Ce-a zis?

Ce-ai crezut că o să se întâmple după ce m-ai raportat…

Am tuşit să-mi dreg vocea şi i-am răspuns:

— A zis că, atâta vreme cât are el un cuvânt de spus, nu voi merge niciodată în spaţiu. Dar, iubitule, te rog, să nu vorbeşti cu nimeni despre asta.

— Să nu… De ce dracu’ să nu vorbesc?

M-am ridicat în şezut, ca să-l privesc în ochi.

— Pentru că discuţia a fost numai între noi

doi. Altcineva nu ne-a auzit şi ştii şi tu cum răstălmăceşte el vorbele.

Fiind primul om care a zburat în cosmos, Coaliţia avea toate motivele ca imaginea lui să rămână nepătată. Trebuia sacrificată o operatoare de calcul pentru el? Şi ce dacă? Ştiu ce s-ar fi întâmplat, iar tati nu mai era aici, ca să rezolve lucrurile.

— Pe deasupra, am adăugat, femeile nici măcar nu sunt acceptate printre astronauţi. Când vor fi, atunci vom mai sta de vorbă despre asta.

Au trecut două luni. Comisia SUA care anchetase explozia rachetei a votat, în sfârşit, ca Statele Unite să rămână implicate în CAI, parţial, cred, pentru că se temea că alte popoare vor coloniza Luna fără noi. Au avut loc schimbări, bineînţeles, pe care le-am făcut peste iarnă.

Măsurile de siguranţă sporite au presupus un gard electric nou, de fiţe, şi pază pe tot perimetrul. Clemons a folosit incidentul cu bomba şi dezastrul de la ferma Williams drept arme pentru a moderniza centrul şi a mai angaja personal.

Aşa cum prevăzuse Nathaniel, CAI a insistat ca platforma de lansare să fie mutată în Brazilia, pentru a limita pericolele potenţiale.

Noi, ca să ştiţi, cerusem asta de la bun început, dar nu s-au găsit bani în buget pentru construirea unei noi platforme, fiindcă SUA s-a temut că alte ţări vor folosi tehnologia aerospaţială pe post de armament.

Rachetele urmau să fie asamblate şi testate la centrul din Sunflower, Kansas, apoi expediate la noul centru de lângă coasta Braziliei, pentru a fi lansate. În sfârşit, eram mai aproape de ecuator, fapt care va eficientiza programele lunare şi marţiene.

Asta însemna şi că departamentul de calcule trebuia să refacă toate traiectoriile în funcţie de noul loc de lansare, deşi acesta nu avea să fie operaţional decât după doi ani. Îmi verificam a doua oară ecuaţiile diferenţiale, când o umbră s-a întins peste biroul meu.

Am ridicat capul, clipind puţin nedumerită. Era Nathaniel. Avea expresia aceea serioasă, constipată, pe care o afişa când nu-mi putea spune un secret.

— Iartă-mă că te deranjez, Elma, dar mi-am zis că poate vrei să vezi ceva.

Îmi puse pe birou o singură coală.

— E o copie, deci poţi s-o păstrezi.

Din partea cealaltă a biroului, Basira rămase cu răsuflarea întretăiată. Se holba la aceleaşi rânduri ca mine.

COMUNICAT DE PRESĂ:
DIRECTORUL CAI ANUNŢĂ CĂ ANGAJEAZĂ ASTRONAUŢI.
FEMEILE SUNT ÎNCURAJATE SĂ-ŞI DEPUNĂ DOSARUL.

Cineva scoase un ţipăt. Eu. Am sărit în sus, cu braţele în aer, ca o gimnastă la sfârşitul unui exerciţiu reuşit. Celelalte operatoare rămaseră cu creioanele înţepenite deasupra ecuaţiilor. Se uitau la mine ca la o nebună, dar nu-mi păsa.

— Primesc femei astronaut!

Aerul se umplu de râsete, creioane, hârtii şi urale. Colegele mele ţopăiau şi se îmbrăţişau. Râdeam şi plângeam toate în acelaşi timp, de parcă s-ar fi terminat din nou războiul. L-am luat în braţe pe Nathaniel şi l-am strâns până n-a mai putut respira. M-a sărutat, aplecându-mă pe spate, într-o figură care sfida gravitaţia.

Inginerii îşi vârâră capetele prin uşa întredeschisă, curioşi să afle ce e tărăboiul ăla. Bubbles dădu năvală în sala noastră:

— Ce nai...

— Doamne astronaut! i-am strigat, din braţele soţului meu. Doamnele astronaut sunt gata de lansare pe orbită!

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

SUPERCOMBUSTIBIL CARE AR PUTEA MENŢINE RACHETELE ÎN COSMOS TIMP NELIMITAT

18 aprilie 1957 – O descoperire în domeniul supercombustibililor pentru rachete, care le vor menţine în spaţiu timp nelimitat – oxigen atomic captat din atmosfera superioară –, a fost raportată săptămâna trecută de Peter H. Wyckoff, inginer la Centrul de Cercetări Aerospaţiale Sunflower. Oxigenul din straturile superioare ale atmosferei este alcătuit din oxigen molecular, fiecare moleculă fiind compusă din doi atomi ai elementului. Dr. Wyckoff a raportat că s-a descoperit un agent catalitic care determină recombinarea oxigenului atomic din atmosfera superioară în oxigen molecular, noua combinaţie determinând eliberarea de cantităţi mari de energie.

Nu mai fusesem la Club 99 de luni bune, dar m-am dus în duminica din săptămâna în care Nathaniel mi-a arătat comunicatul de presă. Şi am luat şi nişte formulare cu mine.

Mergând pe asfaltul din hangar, un vânt uşor mă învăluia în mirosul de benzină şi gudron. Ce

ciudat, să-mi fie dor de o asemenea combinaţie de mirosuri.

Banca din faţa hangarului era goală. Nimic surprinzător, era octombrie şi începuse să se răcească. Am văzut Cadillacul lui Nicole lângă intrare, deci mai venise cel puţin o persoană, în afară de mine.

M-am oprit în faţa uşii mici, tentată să bat, dar m-am răzgândit şi am deschis-o. Îmi foloseau avionul şi încă plăteam chirie, deci nu eram chiar o străină.

Corul de râsete s-a stins în timp ce-mi scoteam căciula.

Pearl ridică ochii de la felia de tort pe care o mânca şi făcu ochi mari.

— Salutare, străino!

Poate că *eram* totuşi străină. Când s-a ridicat, i-am văzut burtica, ceea ce însemna că tripleţii ei urmau să aibă în curând un frate sau o soră. Sau doi fraţi ori două surori. I-am făcut cu mâna, uşor stânjenită că nu am ştiut.

— Salut!

Ida Peaks şi Imogene Braggs stăteau la masă cu nişte femei pe care nu le cunoşteam. Se înmulţiseră şi avioanele. Unul dintre Mustanguri se pare că rămăsese definitiv al clubului. Am văzut şi un P-38 Lightning – al cui era şi cum puteam să mă împrietenesc cu proprietara lui?

Nicole se cocoţase pe marginea mesei, ţinând o ţigară în mână. Observându-mă, coborî şi-mi zâmbi.

— Era şi timpul.

Era şi Betty acolo… cu privirea lipită de masă.

Dar Helen sări de la masă, surâzând larg, de parcă tocmai ar fi primit cadoul mult visat.

— Tocmai le-am anunţat şi pe ele!

Bineînţeles. Helen fusese la serviciu când primisem vestea.

— Numai să nu uitaţi că nu s-a făcut nimic public. Abia marţi se transmite comunicatul de presă.

— Nu voi spune nimănui, rosti Betty, de la masă. Dacă la asta faci aluzie.

Să-i dau sau nu o replică – asta era întrebarea. „Mai vrednic oare e să rabzi”[14] postura defensivă sau să…

— La naiba, nu la asta m-am referit. Doar ştii să păstrezi un secret – când vrei.

Nicole interveni între noi.

— Fetelor…

Veni în grabă la mine şi mă sărută pe obraji.

— Mă bucur că ai venit. Mi-ai dat cu zborul pe la nas, pe urmă m-ai lăsat cu ochii-n soare.

14 Parafrază după versul „Mai vrednic oare e să rabzi în cuget“ din celebrul monolog din *Hamlet*, în Shakespeare. *Antologie bilingvă*, volum alcătuit de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1964, p. 396 (n. tr.).

Nu crezi că ai cam exagerat, drăguţo?

— Mă rog.

Am scotocit în geantă.

— V-am adus formulare pentru programul astr…

Fetele mă înconjurară ca un nor de muşte. Într-o clipă, cer senin; în următoarea, vizibilitate zero şi formulare smulse din mâna mea. Sala răsună din nou de râsetele care se stinseseră la sosirea mea.

Nu toate strigătele erau de bucurie.

— Studii superioare? se miră o voce, dezamăgită. Eu nici liceul nu l-am făcut.

Fetele dispărură de lângă mine la fel de repede cum mă înconjuraseră, ca să completeze formularele. Al meu era deja completat. Se afla în cutia de pe biroul secretarei lui Clemons.

Îşi luase şi Helen unul. Văzuse anunţul, dar nu şi formularul. Acum îi pieri zâmbetul.

— O mie de ore de zbor cu avioane de înaltă performanţă, din care 400 ca pilot principal? Cincizeci de ore cu avionul cu reacţie? Cum… Nu-i cinstit! Ce femeie a adunat atâtea ore?

M-am strâmbat, stânjenită.

— Eu. Şi multe fete din WASP.

— Se pune şi chimia? O, Doamne… O, Doamne, se agită Ida Parks, tot ridicându-se pe vârfuri. Am o diplomă de chimist şi îndeplinesc toate cerinţele… la naiba! În afară de chestia cu

avioanele de înaltă performanţă.

Imogene se holba la formular de parcă nu ştia dacă să-l pupe sau să-l sfâşie.

— Şi eu… Mă tot gândesc că lui Sarah Coleman i s-a cerut să-şi retragă dosarul în timpul războiului.

— Nu ne pot cere să ni-l retragem, dacă nici măcar nu ne calificăm.

Imogene o aprobă din cap, fără să-şi ia ochii de la document.

— Iar motivul pentru care se califică numai femei albe, zise ea, e decizia aceea politică legată de WASP. E o metodă extrem de eficientă pentru ca în corpul de astronauţi să rămână numai albi, deşi se pretinde că oricine poate cere să facă parte din el.

La asta nu mă gândisem. Am clipit repede, neştiind ce să fac sau ce să spun, dar până să-mi adun eu gândurile, Ida mi-o luă înainte:

— Rahat! Fac pariu că dr. King va avea ceva de spus în legătură cu asta. Tare şi răspicat.

Se întoarse spre masă.

— Daţi-mi un stilou.

Imogene şi-l ridică în aer pe al ei, triumfătoare.

— Am unul chiar aici, dar îl primeşti numai după ce am terminat de completat formularul ăsta afurisit. Cincizeci de ore ca pilot principal pe avioane cu reacţie… Să mă pupe-n fund!

Rachetele nici măcar nu au motoare cu reacţie, aşa-i, Elma?

— Aşa-i, i-am răspuns.

Am ezitat, nevoind să le promit ceva şi să nu mă pot ţine de cuvânt. Mă luptasem foarte multă vreme să fie luate şi femeile în considerare.

— Voi discuta despre asta cu Nathaniel, poate îl va convinge pe director să modifice criteriile. Până acum, numai voi aţi primit formulare. Cred.

De la masă, Betty zise:

— Le vor trimite împreună cu comunicatul de presă. După aceea nimic nu se va mai putea schimba.

Am dat din cap aprobator, subţiindu-mi buzele. Mi-am călcat pe mândrie şi m-am dus la ea, punând un formular pe masă.

— Ai destulă experienţă de zbor.

— Şi un masterat în jurnalism. Nu cred că asta înţeleg ei prin studii superioare.

— Dar tot merită să încerci.

I-am împins formularul în faţă.

— Am dreptate?

Încuviinţă, dar nu întinse mâna spre el. În schimb, se scutură ca un căţel proaspăt ieşit din apă şi-şi luă poşeta.

— Îl car după mine de luni întregi, sperând să te întorci. Ar fi trebuit să ţi-l trimit, dar… nu

ştiu. Cred că mi-a fost frică să nu-l arunci.

Mi-am lăsat capul într-o parte, nedumerită, în timp ce căuta în poşetă.

— De ce l-aş fi aruncat?

— Pentru că era de la mine.

Scoase un plic îndoit pe la colţuri şi-l aşează pe masă.

— Adică ar fi fost de la mine, dacă ţi l-aş fi trimis eu.

L-am luat în mână, curioasă. Expeditorul era revista *Life*. Am văzut roşu în faţa ochilor doar amintindu-mi cât de furioasă fusesem. Betty avea dreptate: probabil aş fi aruncat urgent plicul dacă l-aş fi primit imediat după incidentul cu cercetaşele.

Betty vorbea întruna, frământând cureaua poşetei:

— Mi l-au expediat mie pentru că eu am scris articolul. Îţi era adresat ţie, dar nu-ţi ştiau adresa şi… Probabil că aş fi putut să ţi-l trimit prin Helen.

În plicul de la *Life* mai era unul, nu atât de şifonat, cu o semnătură nefamiliară, cu bucle, expediat de Căminul de bătrâni Red Gables, Red Bank, Carolina de Sud. M-am aşezat pe scaun.

Betty îl desfăcuse şi pe acesta, dar i-am trecut-o cu vederea. Precis o biruise curiozitatea de jurnalistă. Bine măcar că nu a încercat să-mi

ascundă adevărul.

Scrisul era similar cu cel de pe plic.

Stimată doamnă York,

Vă scriu în numele unei paciente a noastre, care spune că v-a văzut la televizor, la emisiunea Domnul Vrăjitor*. La momentul respectiv, ne-a spus că sunteţi nepoata ei, dar că vă numiţi Anselma Wexler. Am crezut că s-a încurcat, întrucât este în vârstă şi nu întotdeauna lucidă.*

Dar, când a apărut numărul din revista Life*, v-a văzut şi acolo şi ne-a spus din nou că e mătuşa dumneavoastră. Citind articolul, am constatat că numele dumneavoastră de fată este Wexler, aşa că m-am hotărât să vă contactez, pentru cazul în care sunteţi totuşi înrudită cu domnişoara Wexler – Esther Wexler.*

Locuia cu o soră care, între timp, a decedat, dar, după ştiinţa noastră, nu mai are nicio altă rudă în viaţă.

Cu stimă,

Lorraine Rogers,

Asistentă medicală

Scrisoarea îmi tremura în mână şi abia mai vedeam literele. Am recitit-o. Mătuşa Esther trăia?

Mi-am acoperit gura cu o mână, ca să nu se

audă sunetul pe care l-am scos. Era înalt şi piţigăiat şi jos şi grav şi nu ştiam cum să-l numesc, dar mătuşa mea trăia şi Hershel şi cu mine nu mai eram singuri şi trebuia să-l sun să mergem la Red Bank în California de Sud s-o luăm pe mătuşa Esther şi…

— Elma?

Nicole îmi puse mâna pe umăr, apoi mă luă în braţe.

— Elma, scumpo, gata, gata… Linişteşte-te…

— Îl sun pe Nathaniel, spuse Helen, ajutându-mă să-mi trag sufletul.

— Nu, nu. N-am nimic.

Cel puţin asta am încercat să spun. Oricum, am reuşit s-o opresc şi am înăbuşit şi sunetele pe care le scoteam. M-am şters la ochi cu ambele mâini, simţind hârtia pe obraz.

— Iartă-mă. A fost… stânjenitor.

Nicole nu mă lăsă din braţe.

— Prostii! Stânjenitor e când verşi vin pe Excelenţa Sa Prinţul de Monaco, la un dineu dat de guvern. Eşti om, iar a fi om nu e stânjenitor. Poate numai când tragi vânturi.

Am râs. Doamne! O, Doamne, ce bine că există Nicole! Helen imită un pârţ cu buzele. Poate că am hohotit exagerat, dar cel puţin aveam de ce. Mi-am îndreptat ţinuta şi m-am şters din nou la ochi, lăsându-mi dâre de rimel pe degete. Probabil că arătam ca un clovn.

— Îmi pare rău. De fapt, am primit o veste bună. Mătuşa mea…

Am suspinat, ca să pot vorbi mai departe.

— Mătuşa mea trăieşte.

Când am ajuns acasă şi am deschis uşa, Nathaniel citea un raport pe canapea. Îl lăsă jos şi-mi zâmbi.

— Ai venit devr…

Se ridică în şezut, scăpând foile pe jos.

— Ce s-a întâmplat?

N-am ştiut ce să-i spun mai întâi şi n-am făcut o alegere prea inspirată:

— Trebuie să dau un telefon.

Din fericire, Nicole urcase scările după mine după ce mă adusese acasă cu maşina. Acum îmi puse o mână pe umăr.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar Elma a suferit un mic şoc.

Bun. Trebuia să-i explic situaţia lui Nathaniel, ca să nu-l îngrijorez mai mult:

— Betty a primit o scrisoare de la revista *Life*, numai că îmi era adresată mie şi…

Am clătinat din cap nemulţumită. Nu asta conta.

— Mătuşa Esther trăieşte.

— Doamne…

Nathaniel veni la mine şi mă luă în braţe.

— Dar e o veste grozavă!

M-am afundat în pieptul lui. Nicole îşi luă discret mâna de pe umărul meu şi dispăru, închizând uşor uşa. Nathaniel mă legănă în braţe şi mă lăsă să plâng, ca să mă uşurez de suferinţa pe care o adunasem în mine de patru ani încoace.

Credeam că numai eu şi Hershel rămăsesem din familia noastră. Şi, da, într-un ungher al minţii, mă mai rodea un gând: dacă supravieţuise mătuşa Esther, atunci poate că mai supravieţuise şi altcineva? Poate părinţii mei? Însă lacrimile îmi curgeau şi pentru că ştiam că nu mai trăiesc. Că niciunul dintre oamenii care locuiseră pe o rază de 80 de kilometri în jurul Washingtonului nu mai era în viaţă. Dar, of, aveam totuşi din nou o mătuşă.

Mi-am tras nasul şi m-am retras din îmbrăţişarea lui Nathaniel, ştergându-mă la ochi pentru a nu ştiu câta oară în ziua aceea. Am scotocit în poşetă după scrisoare.

— Sun chiar acum la căminul de bătrâni.

Am făcut nenumărate compromisuri cu mine însămi ca să-mi găsesc liniştea. Am respectat întreg ritualul de doliu după familia mea. I-am pus pe toţi într-o cutie şi i-am îngropat printre amintiri, dacă în pământ nu am putut. Acum parcă i-am exhumat şi în străfundul minţii mi-a rămas o rană încă nevindecată.

Dar în clipele acestea simţeam şi o mare

bucurie.

Nathaniel avea ochii roşii. Îmi zâmbi discret, din colţul gurii.

— Dacă e vreodată momentul să spunem *l'chaim*...

L'chaim. În cinstea vieţii.

Făcu câţiva paşi înapoi, ca să-mi facă loc să ajung la telefon.

— Vrei să te las singură sau...?

— Să nu îndrăzneşti să pleci!

Am depus eforturi incredibil de mari ca să ajung la telefon. Emoţia mă trăgea în jos mai puternic decât gravitaţia.

— Cine-o să-mi dea şerveţele să mă şterg la ochi?

— Şerveţele. Recepţionat. Şerveţele. Confirmat.

Râzând, m-am aşezat pe canapea şi am luat telefonul. Numărul Căminului de bătrâni Red Gables figura în antetul scrisorii. Am format două litere şi cinci numere şi telefonul sună.

— Căminul de bătrâni Red Gables, bună ziua.

Mi-a răspuns o femeie cu glas dulce ca mierea, de sudist get-beget.

Accentul mi s-a schimbat de la sine, ca să se asorteze cu al ei:

— Bună ziua. V-aş ruga să-mi faceţi legătura cu unul din rezidenţii dumneavoastră. Esther

Wexler.

— Îmi pare rău, doamna Wexler este la masă acum.

Am crezut că-mi spune că e moartă. Mi-am dres vocea şi am ridicat o coală scăpată de Nathaniel pe jos.

— Pot să-i las un mesaj atunci?

Pe coală era desenată traiectoria preliminară a unei lansări din Brazilia.

— Sunt nepoata ei. Am…

— Dr. York?

— Da.

— Sunt Lorraine Rogers. Eu v-am scris.

Râse scurt.

— Doamne! Nu-mi vine să cred că sunteţi chiar nepoata ei. Noi am… Mă rog. Uneori e tare pierdută, sărăcuţa. Simpatică foc, dar… Ştiţi ce? Rămâneţi un minut la aparat. Mă duc s-o chem.

— Vă rog, nu vă deranjaţi pentru mine.

— Niciun deranj. N-am s-o iau din sala de mese dacă n-a terminat de mâncat. Revin îndată.

Am auzit-o cum pune receptorul pe un birou sau o tejghea şi se îndepărtează.

Nathaniel a traversat garsoniera înspre bucătărie şi lua vasele de pe uscător, zdrăngănind cu ele când le aşeza în dulap. Curăţenia era o metodă bună pentru a-mi distrage atenţia. M-am aplecat şi am ridicat

restul foilor căzute pe jos.

Erau ecuaţii scrise de Helen. Aranjând paginile, am aruncat neintenţionat un ochi pe calcule. La cât de tulburată eram, mi-a trebuit o clipă să recunosc traiectoriile orbitale pentru Brazilia, Kenya şi Indonezia.

Toate cele trei puncte erau ecuatoriale şi presupuneau consum de combustibil mai redus decât oriunde în Statele Unite sau Europa. Şi toate trei aveau litoral în partea de est, ceea ce era bine, pentru că, dacă ar exploda o rachetă, ar cădea în apă, nu pe...

La celălalt capăt al firului, cineva luă receptorul şi întrebă:

— Dr. York?

— Da.

— O clipă, vă rog, v-o dau pe mătuşa dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Am pus paginile pe măsuţa de cafea şi am închis ochii, aşteptând.

Am auzit foşnete, apoi o voce dragă, îmbătrânită, îmi ciripi în ureche:

— Anselma?

— Mătuşă Esther...

Mi-a pierit vocea şi ochii mi s-au împăienjenit din nou de lacrimi. Parcă vorbeam cu o fantomă. Ce poţi spune cuiva pe care îl credeai mort? Dar poate că şi ea crezuse acelaşi

lucru până să mă vadă la televizor. N-am fost în stare de altceva decât să-i pun cea mai banală întrebare din lume:

— Ce mai faci?

— Măi, măi, măi… Nu-mi vine să cred. Ce mă bucur să-ţi aud vocea!

— Iartă-mă. Abia acum am primit scrisoarea. N-am ştiut.

— Vai de mine, copilă, nici eu n-am ştiut că trăieşti. După ce Rose şi cu mine am plecat din Charleston… am crezut că doar noi două am rămas în viaţă.

Bine că vorbeam la telefon. Când am auzit numele bunicii, a trebuit să îndepărtez receptorul şi să-mi acopăr gura. Bunica supravieţuise. Când am citit scrisoarea prima dată – *Locuia cu o soră, care, între timp, a decedat* – n-am ştiut de care soră e vorba.

Fir-ar să fie. Bunica scăpase cu viaţă în urma valurilor seismice care măturaseră Charlestonul, iar eu nici măcar nu încercasem s-o caut.

DOUĂZECI ŞI OPT

ASTRONAUŢII SUFERĂ DE AFECŢIUNI ALE OASELOR ÎN SPAŢIU

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 18 aprilie 1957 – În raportul medical al astronauţilor care au petrecut recent 43 de zile deasupra platformei orbitale Lunetta, se arată că organismul acestora a fost influenţat de noul mediu de viaţă în care au stat o perioadă prelungită. De exemplu, s-a constatat că astronauţii au avut, la întoarcere, cu 14% mai puţine hematii. Analizând impactul unor asemenea modificări asupra astronauţilor care vor petrece o perioadă mai lungă în spaţiu, s-a ajuns la concluzia că, la revenirea pe planetă, aceştia ar fi putea deveni invalizi instantaneu. Unul dintre scopurile platformei Lunetta va fi acela de a stabili dacă exerciţiile fizice mai intense în spaţiu ar putea încetini procesul de adaptare, astfel încât viitorii astronauţii să aibă de suferit cât mai puţin la întoarcerea acasă.

Când am pus receptorul în furcă, Nathaniel ridică ochii de la ziarul pe care îl citea. Terminase de mult de pus vasele la loc.

— Eu zic că a fost o convorbire tare frumoasă.

— Îi merge bine.

M-am ridicat şi m-am frecat pe frunte, încă puţin şocată.

— Dar nu cred că e fericită acolo. Mă gândeam…

— Vrei să se mute la noi?

Lăsă ziarul în poală şi se propti de spătar.

— Dar nu poate să locuiască la Hershel?

Am dat din umeri, aşezându-mă la masă, lângă el.

— Ba da. Ar putea. Dar el are doi copii şi nu cred că le trebuie o gură în plus de hrănit.

Nathaniel mormăi şi bătu darabana pe masă.

— Ne-ar trebui un apartament mai mare… pe care sunt dispus să-l avem…

— Dar?

Garsoniera era suficientă pentru noi doi; a treia persoană ar fi cam mult.

— Încă nu ne permitem o casă şi nici să plătim chiria pentru un apartament mai mare…

Îşi desfăcu larg braţele, încercând să nu amintească de faptul că am rămas fără economii după ce am plătit avionul avariat la spectacolul aerian.

— Ne mai gândim, spuse.

— Preţurile caselor au scăzut. În ultima vreme, nici n-am mai căutat una. Sunt şi cartierele acelea noi de lângă baza Sunflower.

— Nu e doar asta… Nu ezit doar din cauza

spaţiului prea mic. Dacă cei de la CAI mută baza de lansare în Brazilia, atunci poate că mutarea nu i-ar face bine mătuşii Esther.

Ridică din umeri.

— Adică aş putea să rămân la Sunflower şi să fac proiecte. Cel puţin pentru o vreme.

— Aha!

Mi-am muşcat obrazul, gândindu-mă la alte soluţii.

— Păi, mutarea asta nu cred că se va face mai repede de un an, până se termină construcţiile noi. Aşa-i?

— Mai degrabă doi. Încă nici n-au ales locul.

Nathaniel se aplecă în faţă şi mă luă de mână.

— Dar dacă vei fi acceptată ca astronaut, atunci… Ştiu ce program de antrenamente vei avea. Ar fi corect faţă de mătuşa ta?

— Vrei s-o las la cămin?

Abia o regăsisem, iar el se aştepta s-o las printre străini?

— Dumnezeule, nu!

Îşi trecu degetele prin păr.

— Dar dacă vrea s-o ia Hershel, poate că ar fi o idee mai bună pe termen lung. Nu trebuie să hotărâm nimic acum, dar merită să ne gândim la varianta asta.

Peste două săptămâni, am vorbit cu mătuşa.

Peste alte două săptămâni, l-am sunat pe Hershel, să-i spun că trăieşte. Peste încă două săptămâni, l-am sunat din nou, ţinând o scrisoare în mâna care-mi tremura de emoţie.

Luasem un Miltown, dar nu făcuse decât să-mi oprească puţin pulsul din galop.

— Centrul Meteorologic Naţional. Aici Hershel Wexler.

— Salut, sunt Elma. Ai un minut?

Îmi transpira palma de la plasticul negru al receptorului.

— Ce s-a întâmplat?

L-am auzit închizând uşa biroului.

— Tocmai am fost invitată la prima rundă de teste din programul pentru astronauţi.

Degetele îmi tremurau în continuare. Nu ştiu de ce crezusem că voi primi înştiinţarea la serviciu, dar primisem o scrisoare oficială, ca… cine ştie câte alte femei.

— *Mazel tov!* Aşteaptă să-i spun lui Rachel. O să sară… până pe *Lună* de bucurie.

Am scos un geamăt.

— Eşti groaznic.

— Serios, sunt mândru de tine. Când începi?

— Tocmai asta e.

M-am aşezat, în sfârşit, pe canapea şi am pus scrisoarea pe masă, în faţa mea.

— În săptămâna în care am programat vizita la mătuşa Esther. Şi sunt cinci zile pline de

teste.

— Of…

Hershel răsfoi nişte hârtii, apoi oftă.

— Stai să văd dacă pot să-mi schimb cererea de concediu.

— Îmi pare rău.

De agitaţie, răsuceam cablul telefonului.

— Sau… nu trebuie neapărat să mergem amândoi. Tu rămâi la teste şi vii la noi pe urmă, după ce am instalat-o.

Mi s-a făcut brusc frig.

— Am crezut… Am crezut că vom hotărî asta împreună, după ce o vedem în carne şi oase. Ştii şi tu. După ce stăm de vorbă cu asistentele despre nevoile ei.

Hershel râse.

— Da, dar atunci problema era programul tău, nu faptul că erai plecată de pe planetă.

— N-avem de unde să ştim dacă mă acceptă.

— Elma, fii serioasă! Ar fi idioţi să nu te angajeze, măcar din motive de publicitate, dacă nu de altceva.

— Nu aşa merg lucrurile la agenţia spaţială.

Tot ce ţinea de programul spaţial era complex şi periculos. În niciun caz nu primeau pe cineva necalificat numai pentru publicitate, cel puţin până nu se stabiliza situaţia.

— Oricine merge în spaţiu acum trebuie să

facă faţă, i-am spus. Cine ştie ce vor demonstra testele?

— Corect. Ăăă… Îmi datorezi cel mai recent număr din *Blackhawk,* dacă am dreptate. Şi am.

Fratele meu e tare înfumurat câteodată, zău.

— În plus, îmi zise, îţi trebuie timp să cauţi o casă nouă, nu? De-asta am hotărât să aşteptăm până luna viitoare.

— Da…

Ziarul meu era şi acum pe masa din bucătărie, împachetat frumos. Nathaniel şi cu mine va trebui să studiem anunţurile diseară.

— Chiar vrei să umbli după casă şi să te muţi în timp ce te pregăteşti pentru testele astea?

De ce trebuia să aibă dreptate? M-am aplecat, ca să-mi sprijin cotul pe genunchi şi mi-am masat fruntea. Până la urmă, Parker îmi spusese că nu aveam să văd spaţiul niciodată, deci poate că ar fi fost mai indicat să mă concentrez pe ceea ce puteam face pentru familia mea.

— Poate că nu testele ar trebui să fie prioritatea mea. Adică… nu e mai bine să planific ceva ce pot controla, decât un lucru care ar fi posibil să se întâmple?

— Elma.

Mi-l imaginam încruntându-se la mine pe deasupra ochelarilor. Îmi spusese odată că nu

vedea nimic când se încrunta, dar îi dădea un aspect intimidant.

— N-ai să fii niciodată liniştită dacă nu încerci şi asta.

— Şi dacă nu sunt acceptată?

Râse de mine.

— Atunci îţi fac abonament la *Mystery in Space*.

— Bun. Îmi voi îneca suferinţa în benzi desenate.

— Ascultă… Avionul meu sigur va trebui să facă escală. Ce-ar fi să caut un zbor cu escală în Kansas City? Mătuşa Esther probabil că va avea nevoie de odihnă, aşa că putem sta la voi peste noapte. Aşa, o vei vedea şi tu. Ce zici?

— Ha, ha! Vorbeşti serios?

Se pricepea de minune să mă facă să mă simt din nou ca o fetiţă. Nici măcar nu-mi mai tremurau mâinile. Îmi revenisem la starea normală de funcţionare.

— Atunci poate vă nimeriţi la timp şi pentru o lansare.

O mătuşă în viaţă şi primele teste pentru a deveni astronaut… Când m-am dus la serviciu a doua zi, încă vibram de bucurie. Până şi linoleumul de la CAI mi se părea mai strălucitor.

Înainte de a ne despărţi, Nathaniel se aplecă şi mă sărută pe obraz.

— Vezi să nu orbeşti pe cineva cu zâmbetul ăsta.

— Nu-ţi face griji. Îmi va pieri imediat ce voi vedea ce-au mai stricat inginerii tăi de data asta.

Râse şi mă strânse drăgăstos de mână înainte de se îndepărta cu paşi mari spre biroul lui.

Murmurul matinal din departamentul de calcule se auzea până pe hol. Aerul fremăta de conversaţii vesele despre schimburi de reţete şi complimente pentru ţinută. Odată ce începeam lucrul, nu mai auzeai altceva decât cifre, zgomotul discret al riglelor de calcul şi păcănitul maşinăriei Friden. În ultima vreme, şi câte-o înjurătură, când se încingea echipamentul IBM. Din nou.

Când am dat colţul şi am intrat în sala noastră, Basira stătea cocoţată pe biroul nostru comun şi dădea din mâini ca şi când ar fi dirijat o orchestră simfonică.

— …candelabre peste tot. Habar n-am avut. Şi cum cântau! Au fost minunaţi.

Myrtle clătină trist din cap.

— Noi n-am fost decât la bowling. A fost seara ligii noastre.

— Ce faceţi, fetelor?

Mi-am pus poşeta pe birou şi am început să-mi desfac nasturii paltonului. Oricât îmi venea

să mă laud că fusesem selectată pentru prima rundă de teste, Basira avea acum cuvântul.

— Hank m-a dus pe malul celălalt al râului Missouri, la un spectacol.

Bătu din palme.

— A fost mortal. Teatrul Midlander… Atâtea ornamente, de parcă oricine ar fi vrut ar fi putut decora câte-un colţ. Până şi toaletele erau împodobite.

Mi-am scos paltonul, evitând în mod special să spun că trecusem de prima selecţie.

— Nu mai ţin minte când am fost la un spectacol ultima oară.

— Păi, spuse Helen, dacă ai ocazia…

I se opriră cuvintele în gât şi privi undeva dincolo de mine.

— Ce-i cu tine, Helen? Ai păţit ceva?

— Nimic, am o alergie.

Dădu din mână zâmbind, dar avea ochii umflaţi de plâns. Umerii îi erau aduşi în faţă şi vorbea cam răguşit.

La dracu’! Nu trecuse de prima selecţie.

La serviciu nu am spus nimic, dar la Club 99? Păi… acolo nu puteam evita subiectul. Duminica următoare, m-am dus la aerodrom cu scrisoarea în geantă. Încă nu mă simţeam în largul meu în prezenţa lui Betty. Adevărat, datorită ei o regăsisem pe mătuşa mea, dar

ţinuse scrisoarea în poşetă luni în şir. Ar fi putut să i-o dea lui Helen sau lui Nicole, dar n-a făcut-o, aşa că am avut din nou impresia că mă manipulează şi mă foloseşte.

Pearl adusese un chec şi-l pusese pe mijlocul mesei din hangar. Ida şi Imogene se zgribuleau în paltoane. Nicole îşi scosese o mănuşă, ca să ia o felie. Chiar şi cu uşile închise, tot mi-au ieşit aburi din gură până m-am ascuns direct la masă, unde era şi un radiator mic. Lângă el, îmi era prea cald la glezne şi prea frig la mâini.

— O, avem chec!

Halal început de conversaţie, ştiu. Dar ori vorbeam despre asta, ori despre cât de mare crescuse burta lui Pearl. Dacă nu avea gemeni, aş fi fost de-a dreptul şocată.

— Am avut chef să coc ceva, cred, zise, mângâindu-se pe burtă.

Nicole se uită la ceas.

— Dar Helen nu mai vine?

Ca la comandă, uşa hangarului se deschise brusc şi cu zgomot. Apăru Helen, cu o geantă pe umăr. Intră şi trânti uşa după ea. Măcar nu mai era tristă?

Se uită la mine, apoi cuprinse cu privirea tot restul grupului.

— Dosarul meu a fost respins.

— Şi al meu, zise Ida, ridicând braţul. Nu că s-ar mira cineva.

Mi-am dres vocea şi-am zis:

— Pe mine m-au acceptat.

— Şi pe mine, rosti Nicole, lăsând prăjitura din mână şi scuturându-şi fărâmiturile de pe fustă.

Imogene clătină din cap:

— M-au refuzat din cauza experienţei insuficiente cu avioane cu reacţie.

— Şi pe mine m-au primit, spuse Betty, apoi se răsuci către Pearl. Dar pe tine?

— Eu nu mi-am depus dosarul.

Îşi plimbă palma pe burta umflată.

— Noi aşteptăm până se înfiinţează colonia şi vedem după aceea ce facem.

Liniştea deveni palpabilă în hangar. Afară, zumzetul avioanelor sugera că lumea mergea mai departe, dar aici, înăuntru, ceva se rupsese. Deşi stăteam toate la un loc în jurul mesei, grupul nostru se divizase. Era destul de rău că unele fuseseră acceptate, iar altele nu, şi mai rău că motivul respingerii lor ţinea, fără îndoială, de rasism.

Helen sparse gheaţa răsturnându-şi conţinutul genţii pe masă. O umplu de manuale şi ghiduri. Am prins unul care stătea să cadă. Era un manual pentru T-33-uri. Ea extrase din teanc un carnet de notiţe.

— Acestea sunt aerodromuri care au avioane cu reacţie.

— Dar termenul-limită e depăşit… spuse Nicole şi clătină amărâtă din cap. E oribil, dar ce mai poţi face?

— Mă pot pregăti pentru data viitoare.

Helen se încruntă la ea, apoi îşi îndreptă atenţia către Ida şi Imogene. Postura ei fioroasă îmi aminti că era campioană la şah.

— Şi puteţi şi voi două, adăugă.

Ida luă un manual şi îl frunzări.

— Mi se pare că trebuie să ne apucăm serios de pilotat.

— Şi de scris nişte scrisori, spuse Imogene, întorcându-se către Betty. Ai de gând să scrii şi despre asta?

— Nu ştiu…

Imogene adusese la perfecţiune arta ridicării din sprâncene. Adăugă la ea şi ţuguiatul buzelor, iar dezamăgirea i se risipi scurt, ca un pocnet de bici.

Betty ridică mâinile cu palmele în afară, într-un gest împăciuitor.

— Trebuie să mă gândesc din ce perspectivă să scriu.

— Ce zici de „Selecţia astronauţilor, făcută de rasişti”?

Imogene luă cuţitul de pe masă şi înjunghie checul.

— Dr. King va avea o zi nemaipomenită, i-au ridicat mingea la fileu. Fac pariu că toţi

candidaţii sunt albi.

— Aş putea…, am spus, apoi m-am întrerupt, ca să-mi limpezesc glasul. Chiar aveam de gând să le propun asta? V-ar folosi dacă aţi vedea lista celor acceptaţi?

Ida încuviinţă şi rupse o bucată de chec.

— Da. Nu-ţi face griji, Betty, avem suficiente ziare pentru negri, care vor fi mai mult decât fericite să publice povestea. Ele nu vor avea probleme cu „perspectiva”.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

PLATFORMA ORBITALĂ LUNETTA URMEAZĂ SĂ STABILEASCĂ UN NOU RECORD

KANSAS CITY, KS, 26 aprilie 1957 – Mâine-dimineaţă, dacă toate merg conform planului, cei trei astronauţi de pe Lunetta 2 se vor lansa pe orbită, într-o misiune-record de 59 de zile pe staţia spaţială internaţională. Încheierea cu succes a acestei misiuni va reprezenta încă un moment de răscruce în realizarea zborurilor spaţiale cu echipaj uman, pe termen lung, fie pe orbită, cum e Lunetta, fie pe Marte, Venus sau Jupiter.

Luni mi-am petrecut aproape toată dimineaţa ajutându-l pe Bubbles cu datele celor mai recente testări ale motoarelor. Se ridică pe vârfuri şi se aplecă deasupra biroului. Vizavi de mine, Basira îşi muşcă buza de jos, ca să nu o apuce râsul. Entuziasmul lui Bubbles era... entuziasmant.

— Bine, Bubbles... Forţa de propulsie corespunde.

Am împins către el foaia cu calcule.

— Chiar şi cu încărcătură utilă, vei avea nevoie de numai două etape, nu de trei, ca să ajungi pe orbită.

— Ştiam eu!

Împunse aerul cu pumnul, făcându-şi cravata să fluture.

— Rachetă, aşteaptă-ne că venim!

Am tuşit discret.

— Pe *hârtie*, Sirius e pregătită. Dar numai dr. York hotărăşte ce se întâmplă mai departe.

Bubbles zâmbi larg.

— Şi tu eşti dr. York.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştii bine la care dr. York mă refer. Eu sunt doar operatoare de calcul, el e inginerul-şef.

Testele motoarelor erau consecvente, iar structura combustibilului, cea mai stabilă din câte văzusem eu în departamentul nostru de calcule. Avea potenţialul de a genera schimbări

radicale în misiunile spaţiale, pentru că scădea consumul de combustibil. Mai important, o lansare în două etape reducea riscul de eşec.

— Du-te la el. Arată-i-le.

Bubbles luă paginile, ridicând din umeri.

— Ăăă… E plecat cu directorul, deocamdată. Dar când se întoarce, mă duc sigur! Mersi!

Dintre toţi inginerii, Bubbles era preferatul meu. Ieşi din sală cu paşi săltăreţi, hârtia şi cravata fluturându-i la fiecare mişcare.

Basira nu se mai putu abţine şi se aplecă în faţă, ca să-şi ascundă faţa în mâini.

— Îşi termină chiar fiecare propoziţie cu semnul exclamării?

— Am auzit cel puţin un semn de întrebare.

Pe biroul meu mă aşteptau cel puţin trei solicitări de calcule. Of, ce viaţă au şi operatorii de calcule…

— Dar să ştii că motorul e chiar grozav. Cel puţin pe hârtie.

Helen se ridică de la masa ei şi veni la noi.

— A zis că directorul e plecat?

Mi se zbârli pielea. Rahat! Discutasem treaba asta la club.

— Da… Cred că a plecat la Lockheed-Martin, ca să vadă capsula de comandă pentru aselenizare.

— Bănuiesc că o să lipsească toată ziua, nu?

— Probabil.

M-am ridicat şi m-am întins cu gesturi cât mai normale. E bine că soarta naţiunii noastre nu depindea de abilităţile de spion ale lui Helen sau ale mele. Eram discrete ca nişte mâţe în călduri.

— Vin înapoi într-o clipă. Merg până la toaletă.

Încuviinţând din cap, Helen se întoarse la masa ei, luă un creion şi se reapucă de lucru cu râvnă, de parcă nici nu s-ar fi întrerupt. Myrtle se uită de la mine la ea cam nedumerită, dar din fericire nu ne întrebă ce avem de gând să facem.

Am ieşit, dar nu m-am dus la toaletă, ci la biroul lui Clemons. Deşi atât eu, cât şi Helen aveam acces la aceleaşi locuri din baza CAI, eu riscam mai puţin decât ea. Cum lucra şi Nathaniel tot aici, puteam oricând pretinde că mă trimisese cu un comision, pe când ea ar fi fost concediată, şi asta ar fi însemnat să fie trimisă înapoi în Taiwan.

Ca de obicei, uşa de la biroul lui Clemons era deschisă. Auzeam ţăcănitul ritmic al maşinii de scris. După colile de indigo, Doamna Kare dactilografia un raport în cel puţin trei exemplare.

Îmi zâmbi fără să se oprească din lucru.

— Bună ziua, dr. York. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am nevoie de un exemplar din lista astronauţilor.

Am blufat, de parcă era cât se poate de normal să-mi trebuiască lista, pentru că mi s-a părut mai sigur decât să scormonesc pe ascuns în fişete.

— Vai, din păcate, nu vă pot ajuta. Tocmai am trimis-o la biroul lui Stetson Parker.

Se lumină la faţă.

— Puteţi s-o cereţi de la el.

— Mulţumesc, aşa voi face.

Normal că primul astronaut al naţiei era implicat în alegerea candidaţilor. Probabil că se ofilise rău de tot când Clemons a decis să adauge femeile pe listă. Dar de ce figuram şi eu pe ea, după ce jurase că mă va ţine numai la sol? I-am făcut cu mâna doamnei Kare, am ieşit şi am pornit pe coridor. De data asta, chiar m-am dus la toaletă. Intrând într-o cabină, am încuiat uşa şi m-am lăsat pe peretele răcoros de metal, ca să-mi încetinesc bătăile prea puternice ale inimii.

Voiam să le ajut pe Ida, Imogene şi Helen şi pe toate fetele care fuseseră scoase din cursă, dar Parker mă ura. Probabil că ajunsesem pe listă în ciuda voinţei lui, iar a merge la el în birou era lucrul cel mai bătător la ochi pe care îl puteam face.

Mai rămâneau testele… Atunci puteam afla

cine mai e pe listă.

Luni, 13 mai 1957, la ora 9 dimineaţa, m-am prezentat la baza de testare, care nu era în campusul CAI, ci la o bază de testare militară de la Fort Leavenworth. Clădirea, cu ferestre imense şi pereţi de cărămidă roşie, exista dinaintea Meteoritului. La recepţie, m-au înregistrat şi mi-au dat o brăţară medicală cu numărul 378.

— Ce multe femei, am glumit, încercând să aflu ceva despre listă. Oare o cunosc pe vreuna dintre ele?

Recepţionista clătină din cap.

— Sunteţi doar 34. 378 e numărul dosarului pe care l-aţi depus.

Am rămas cu gura căscată când mi-am dat seama de anvergura operaţiei. Respinseseră deja… cine ştie câte dosare… dar nu şi pe al meu. Totuşi numai 34… Cel puţin aşa îmi va fi mai uşor să adun numele.

— Nu vă mai reţin, i-am spus recepţionerei.

— Pe coridor, la stânga.

Se întoarse la registrul ei, lăsându-mă să bântui pe hol. Aşadar, mergând pe coridor şi apoi cotind la stânga, am ajuns la o coadă formată numai din femei. Toate albe. Oare aş fi remarcat lucrul ăsta, dacă n-ar fi fost Ida şi Imogene? Probabil că nu. Mergând spre capătul

cozii, Nicole se aplecă din rând şi îmi făcu semn cu mâna.

M-am oprit în dreptul ei.

— Ia uite unde ne întâlnim. Mai cunoaştem pe cineva?

— Le-am văzut pe Betty, pe Jerrie Coleman şi pe Jackie Cochran, dar pe celelalte nu le mai ţin minte. Dar să ştii că nu sunt numai albe.

Dădu din umeri, unduindu-şi nonşalantă rochia de un albastru-închis, cu guler alb – ca să-i dea o tentă de seriozitate –, şi o curea, ca să pară... prietenoasă, ca să zic aşa. Arătă spre capătul cozii.

— Vezi? E şi Hazel aici.

— A, da!

La şase-şapte persoane în urma noastră stătea o chinezoaică singuratică. Hazel Ying Lee fusese în WASP în timpul războiului. Nu ne cunoşteam decât vag, dar în WASP fuseseră doar două chinezoaice, deci nu aveam cum să nu o recunosc. I-am făcut cu mâna în timp ce mă îndreptam spre capătul rândului, dar nu cred că m-a recunoscut şi ea pe mine.

În jurul nostru circulau femei în foşnete de crinoline şi bumbac apretat. Niciuna nu era de culoare. Şi, cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mai limpede mi-a devenit că Hazel era singura care nu era albă.

Am scos un carneţel din poşetă şi am trecut

numele celor pe care le cunoşteam. Aproximativ cincisprezece dintre ele fuseseră în WASP, deşi nu mi-am amintit numele tuturor.

Au început să mă doară călcâiele de atâta stat în picioare. Am încercat să fac conversaţie cu femeia de lângă mine – Francesca Gurrieri, din Italia –, dar eram prea îngrijorate de ce avea să se întâmple. Coada se formase în faţa unei uşi duble. Din când în când, ieşea câte-o femeie şi noi ne târam cu câte-un pas-doi mai în faţă.

Am încercat că ghicesc ce se petrecea înăuntru după expresia celor care ieşeau, dar nu mi-am dat seama decât că unele se descurcaseră binişor, pentru că păşeau cu spatele drept şi bărbia ridicată. Dacă cineva uita că femeile acestea erau toate piloţi, nu trebuia decât să se uite la mersul lor mândru, ca să-şi aducă aminte.

Sabiha Gökçen ieşi pe uşa dublă. În timp ce-i treceam numele pe listă, am avut o clipă de ezitare.

Purta un costum cu pantaloni şi tenişi. Fir-ar. Era ţinuta perfectă. Căzusem în capcanei ideii de a face o figură prezentabilă, dar se căutau piloţi, nu cuconiţe.

Va fi bine, mi-am spus. Mi-am netezit fusta de lână şi am inspirat profund. Majoritatea celorlalte femei purtau tot fustă, şi nu ţinuta lor părea să fie motivul pentru care aveau o

expresie mai veselă sau mai tristă când ieşeau pe uşa dublă.

Nicole dispăru pe uşă împreună cu alte patru femei. Am mai înaintat puţin.

Am început să regret că nu luasem o pastilă de Miltown de dimineaţă, dar medicamentul îmi încetinea mintea destul cât să nu-mi doresc să risc. Nu credeam că ne vor pune să zburăm, poate ne testau doar cu un simulator. Dar aşteptarea aceea... era destul să întoarcă pe dos stomacul unei fete mai sensibile.

Nicole ieşi zâmbind şi veni direct la mine.

— Testul ăsta e floare la ureche. Doar îţi ia sânge şi te pune să sufli în nişte tuburi – cum a fost când ne-am înscris în WASP.

Am răsuflat uşurată.

— Ar fi fost frumos dacă ne-ar fi spus de la început.

— Suspectez că vor să vadă cine cedează sub presiune.

Îmi făcu cu ochiul.

— Am un as în mânecă.

Am căscat ochii cât cepele, apoi am izbucnit în râs. Luase un Miltown?

— Probabil că, fiind soţie de senator, eşti imună.

— Exact asta am vrut să spun. Acum... mă duc să dau un test scris la etajul al doilea. Îmi puse o mână pe braţ. Te vei descurca fără

probleme.

După plecarea ei am stat iar şi-am aşteptat, înaintând ca melcul, până mi-a venit rândul să intru într-un salon auster, zugrăvit în alb, cu mobilier din crom, plin cu asistente în uniforme la fel de austere.

Asistenta care s-a ocupat de mine m-a aşezat pe un scaun, lângă un cărucior scund, din email. Era albă, expeditivă, pe la 55 de ani, cu păr cărunt pe sub bonetă. Pe ecusonul ei scria „Doamna Rhode”.

— Vă voi lua puţin sânge, doamnă York.

— Desigur.

M-am bucurat că purtam un costum cu cardigan, pentru că îmi puteam dezveli braţul mai uşor. Mi-am scos cardiganul.

— Venele de la braţul stâng se văd mai bine.

Doamna Rhode ridică o sprânceană.

— Aveţi pregătire medicală?

— Mama a fost asistentă în Primul Război.

Am întins braţul, ca să-mi pună garoul.

— Aşa se explică… aoleu!

Mă ocoli şi sări s-o ajute pe femeia de lângă mine. Asistenta care se ocupa de ea o ţinea de braţ, să nu cadă. Doamna Rhode o prinse de braţul celălalt. Femeia stătuse la rând în spatele meu. Era palidă ca hârtia şi toată transpirată. Cele două asistente reuşiră s-o ridice înapoi pe scaun.

— Nici n-am apucat s-o înţep, spuse cealaltă asistentă, luându-i pulsul.

Doamna Rhode dădu din umeri şi rosti:

— Măcar am câştigat puţin timp.

Se întoarse şi făcu semn unei infirmiere.

— Când poate să stea pe picioare, du-o în sala de aşteptare şi asigură-te că se simte bine înainte de a o trimite acasă.

M-am înfiorat. Ce simplu era. Nu că astronauţilor ar fi trebuit să li se ia sânge în spaţiu, dar e suficientă o clipă de slăbiciune ca să fii scoasă din cursă.

Poate că ar fi trebuit să iau pastila de dimineaţă. Sau poate era mai bine că nu am luat-o. Aş fi putut să mă frământ aşa zile la rând. Un lucru ştiam sigur: nu aveam de gând să leşin din cauza unui ac. Măcar de atât eram în stare.

Doamna Rhode se întoarse la mine ştergându-se pe mâini.

— Vă rog să mă iertaţi.

— Nu-i nimic.

Mi-am întors scaunul, ca să nu o mai văd pe femeia care leşinase. Probabil că murea de ruşine. Măcar atât puteam să fac – să nu-i sporesc stânjeneala, pretinzând că nu am văzut nimic.

Doamna Rhode era foarte experimentată şi n-am simţit nimic, decât o mică înţepătură când

mi-a intrat acul în venă. Seringa strălucitoare semăna cu un fuzelaj sudat de braţul meu.

Chiar era necesar să o privesc luându-mi sânge? Nu. Dar voiam să mă asigur că ştie că nu mi-e frică.

— Trebuie să fiţi obosită, cu atâtea femei pe care le examinaţi.

— E mai bine decât cu bărbaţii. Aţi încercat vreodată să faceţi anamneza unui pilot? Ai putea jura că n-au fost niciodată bolnavi şi s-au născut din concepţie imaculată.

Am râs – cam tare.

— Ştiţi că suntem toate piloţi, nu?

— Da.

Detaşă eprubeta cu sânge de ac şi o astupă.

— Dar le-a intrat în cap că, dacă suferă de vreo boală, sunt consemnaţi la sol.

— Aaa… şefimea nu dădea atâta atenţie membrelor WASP.

Am luat tamponul pe care mi l-a dat şi l-am apăsat pe plica cotului după ce a scos acul.

— Şi acum… ce urmează?

— Câteva întrebări.

Îmi notă numele pe eprubetă şi o puse într-un stativ. Luă o planşetă din cărucior şi un creion din buzunarul uniformei.

Întrebările erau standard şi plictisitoare. Ultima menstruaţie. Istoricul bolilor. Sarcini. Alergii.

— Ce medicamente luaţi în prezent?

M-am alarmat. Nu luasem pastila de dimineaţă şi, chiar dacă aş fi luat-o, nu era pentru nicio boală. Asta încerca să afle, nu?

— Doamnă York?

— Aspirina contează? Sau vitamina C?

Mi-am muşcat buza de jos, încercând să pară că nu sunt un pilot cu P mare. Dar nu aveam de gând să fiu cosemnată la sol din cauza nenorocitei de anxietăţi.

— Şi Dristan, dacă nu-mi trece tusea de la sine.

Scutură din cap.

— Mă refer la medicamente luate în mod regulat.

— A, păi, niciunul.

Nu minţeam, nu?

A doua zi, am purtat pantaloni şi tenişi. Când am ajuns pe coridorul spitalului, mi-a fost limpede că nu eram singura care îşi schimbase strategia ţinutei. Odată ce m-am înregistrat, recepţionista m-a îndrumat spre o sală de la etajul al doilea.

Sala avea scaune de lemn aliniate la perete şi încă un rând de scaune aşezate spate în spate, în mijloc. O singură plantă, una căţărătoare, în colţul de lângă fereastră, încerca să evadeze prin pereţii albi, terni. Pe scaune

stăteau mai multe femei în pantaloni decât văzusem vreodată la un loc până atunci.

Nicole mă observă şi-mi făcu semn să merg la ea. Stătea cu Betty şi alte două fete pe care nu le cunoşteam: Irene Leverton, fiică de fermier, şi Sarah Gorelick, mamă a opt copii.

Sarah râse când îmi văzu expresia şocată, probabil foarte comică.

— Aşa păţesc tot timpul. Dar, dacă nu m-au dat gata opt copii, spaţiul trebuie să fie floare la ureche.

Nicole se aplecă înainte şi-mi puse mâna pe braţ.

— Ai auzit? Trei au fost deja eliminate.

— Ştiu că una a leşinat.

— Şi una avea anemie, iar... lui Hazel i-au spus că suferă de murmur cardiac.

Nicole ridică o sprânceană cu subînţeles.

„Întâmplător”, Hazel, singura candidată chinezoaică, avea murmur cardiac. Ida se va înverzi la faţă când îi voi spune diseară.

O infirmieră cu clipboard apăru la intrare.

— York, Coleman, Hurrle şi Steadman.

— Ne vedem mai târziu.

Am salutat vesel grupul de fete şi m-am alăturat celorlalte trei femei. Infirmiera ne conduse pe un coridor şi ne lăsă pe fiecare în altă cameră. A mea era mică şi nu exista în ea decât un scaun din acelea ca la oftalmolog.

Mirosea a transpiraţie şi puţin a vomă. M-am bucurat dintr-odată că petrecusem ultima lună pregătindu-mă pentru asta. Ceea ce m-a făcut să mă întreb pe unde-o fi Hershel acum. Ar trebui să sosească în Carolina de Sud şi să se întâlnească cu mătuşa Esther în curând.

Doamna Rhode, asistenta din ziua anterioară, mă invită să mă aşez.

Oare mătuşa Esther arăta la fel? Vocea nu mi se păruse deloc schimbată, dar cum o afectaseră cei cinci ani de la Meteorit? Stai, doamna Rhode tocmai mi-a spus ceva.

— Poftim?

— Vă rog să vă scoateţi bluza, ca să vă monitorizez inima.

— Aaa…

Infirmiera plecase, deci eram doar noi două. Am început să-mi desfac nasturii.

— Desigur, am spus.

Îmi lipi ventuze pe piept cu mâinile reci. Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe şi a trebuit să mă controlez ca să nu mi le împletesc la piept. Cablurile duceau la unul dintre aparate. Când m-am făcut mai comodă în scaun, am simţit metalul rece pe spatele meu, care chiar nu era obişnuit să fie expus aşa.

— În regulă, doamnă York. Va trebui să staţi cu ochii deschişi pe durata examinării. Povestiţi-mi cum l-aţi cunoscut pe soţul dumneavoastră.

Vă rog să vorbiţi fără oprire în următoarele cinci minute.

Am auzit zgomot de metal lovind metal în spate.

— Orice ar fi, vorbiţi întruna şi nu închideţi ochii.

— Bine... L-am cunoscut pe Nathaniel cu trei luni înainte de a ieşi împreună...

Am simţit ceva rece în dreptul urechii.

— Eram la Stanford. Mi se dăduse însărcinarea să-l meditez pe colegul lui de cameră la... Dumnezeule, ce-i asta...

Un lichid rece ca gheaţa mi-a umplut urechea dreaptă şi mi-am pierdut brusc echilibrul. Camera s-a învârtit violent cu mine. M-am prins de scaun cu ambele mâini. Ochii deschişi. Nu te opri din vorbit.

— ...meditez... Trebuia să-l meditez pe colegul lui de cameră la matematică. Ecuaţii diferenţiale. Dar tipul nu era întotdeauna acolo când veneam şi... şi...

Era mai rău decât atunci când cădeai în vrie. Cel puţin atunci puteai să faci ceva ca să te redresezi.

— ...aşa că stăteam de vorbă cu Nathaniel. Puţin. Despre rachete, mai ales. În semestrul următor, colegul lui avea alt coleg de cameră.

Doamne, spun prostii...

— Nu l-am văzut pe Nathaniel. Nu l-am mai

văzut până în război. Eram în WASP. Zburam cu avionul dintr-un loc într-altul şi mă antrenam în New Mexico. Era şi el acolo. Şi-a amintit de mine. Nu mai eram chiar atât de timidă. Am vorbit iar despre rachete.

Nu-mi puteam concentra privirea. Abia îmi ţineam ochii deschişi în timp ce se învârtea camera cu mine.

— A treia oară ne-am întâlnit la Langley, la CNCA. Îl vizitam pe tata… Adică tata m-a dus să vizitez CNCA. Era şi Nathaniel acolo. Am vorbit despre rachete. Şi mi-a pus o întrebare despre traiectorii. I-am răspuns…

Mă dureau degetele de la cât strângeam scaunul ca să nu cad. Oare femeile celelalte căzuseră? Dar bărbaţii?

— I-am răspuns şi mi-a oferit o slujbă. N-ar fi trebuit… Adică… Operatoarele de calcul nu ţineau de departamentul lui. E inginer. Era inginerul-şef.

Îi făcuseră treaba asta şi lui Stetson Parker. Îi băgaseră şi lui acelaşi lucru în ureche. Singurul lucru pe care îl ştiam sigur despre teste era că ne testau exact la fel ca pe bărbaţi. Dacă el a supravieţuit, atunci puteam şi eu.

— Mai târziu mi-a spus că m-ar fi vrut în departamentul lui, dar atunci n-ar fi putut să mă invite în oraş.

O dâră de lumină strălucea pe mânerul uşii.

M-am concentrat pe ea şi am încercat să las camera să se învârtească în jurul acelui punct. M-a ajutat. Cât de cât.

— Nu m-am gândit niciodată că o femeie poate fi inginer, iar în departamentul de calcule erau numai femei, deci mi s-a părut că mă potriveam. Lucram deja acolo de două luni când m-a invitat să-l însoţesc la petrecerea de Crăciun. I-am spus că sunt evreică. Aşa am aflat că şi el e tot evreu, dar era petrecerea firmei, deci…

Doamna Rhode apăru în faţa mea şi opri un cronometru.

— Foarte bine, doamnă York. Patru minute, 38 de secunde. E foarte bine. Puteţi închide ochii acum.

Întunericul veni ca o uşurare. Camera tot se învârtea cu mine, dar mai încet.

— Ce-a fost asta?

— V-am îngheţat urechea internă cu apă suprarăcită. E un test de echilibru, ca să vedem cât de bine reacţionaţi când vi-l pierdeţi. Urmărim când nu vi se mai dau ochii peste cap – e un semn că atunci vă puteţi controla oarecum.

— Iar eu nu am fost în stare să mă concentrez decât după 4 minute şi 38 de secunde?

În avion, dacă mi-ar fi trebuit atât să-mi

revin, aş fi murit.

— Da, dar aţi rămas conştientă tot timpul. Puteţi să vă îmbrăcaţi, dar monitoarele cardiace le lăsăm acolo, pentru testul următor.

Mi-a aterizat un material moale în poală, probabil cămaşa mea.

— Şi vă mulţumesc că nu aţi vărsat.

Restul zilei s-a scurs în acelaşi stil buimac şi neplăcut.

Te legau de o masă şi te ţineau cu capul în jos cinci minute, apoi te răsuceau subit, ca să vadă dacă leşini din cauza schimbării bruşte a orientării. O bandă de alergat care urca în ritm constant în timp ce fugeai, simulând că urci un munte.

Au mai fost şi alte teste, unele mai umilitoare decât vizita la ginecolog, ceea ce spune multe.

Când eram deja transpirată, obosită şi nervoasă, mi-au dat teste scrise despre astrodinamică. După fiecare rundă rămâneam tot mai puţine. Unele n-au fost în stare să treacă de câteva teste cruciale – eu era să clachez la alegarea în sus „pe munte”, altele s-au răzgândit. Dar între cele care am rămas s-a format o relaţie curioasă de camaraderie şi concurenţă atroce. La urma urmei, eram piloţi.

TREIZECI

34 DE FEMEI AU SUSŢINUT TESTELE PENTRU ASTRONAUŢI

KANSAS CITY, KS, 16 mai 1957 – (AP) – Treizeci şi patru de femei au fost selectate pentru a participa la un program de testări preliminare pentru a deveni astronauţi. Toate sunt piloţi şi au vârsta între 23 şi 38 de ani. Aceste doamne, de la blonde la brunete, sunt dintre cele mai frumoase exemplare feminine de pe planetă.

În ziua a patra, rămăseserăm doar 21. Printre ele, Betty şi Nicole, dar şi Sabiha. Uneori eram în aceeaşi sală, alteori înduram chinurile singure, cum fusese testul cu urechea internă.

După ce am avut parte de bucuria testului de glaucom, când mi-au lipit de globul ocular un fel de cupă metalică, am intrat în sala de interviuri. Stetson Parker era flancat de Benkoski şi directorul Clemons.

— Ce dracu’…

Clemons aruncă stiloul pe masă.

— Nu trebuie să-i luăm interviu şi ei, nu?

Noroc că eram deja transpirată din cauza benzii de alergat, pentru că aşa nu se vedea transpiraţia rece care îmi ieşea din toţi porii.

— Ştiu că v-am pus răbdarea la încercare, dar…

Clemons făcu un gest de lehamite, iar eu am tăcut, din obişnuinţă. Îşi luă stiloul şi-l îndreptă spre mine.

— Ai înţeles greşit. Trebuie să stabilim în ce măsură doresc cu adevărat candidatele să devină astronaut. La tine nu e deloc cazul.

— O…

M-am uitat spre uşă.

— Să… să o trimit pe următoarea?

— Nu… făcu Parker şi se lăsă pe spătarul scaunului. Cred că ar trebui să procedăm cum se cere, ca să nu ne poată acuza nimeni de favoritisme mai târziu. Luaţi loc, doamnă York, şi spuneţi-ne de ce doriţi să deveniţi astronaut.

Favoritism. Ha! M-am aşezat în scaunul cu faţa la bărbaţi, cu mâinile în poală şi gleznele încrucişate, aşa cum m-a învăţat mama. Nu mă întrebaţi de ce am vrut să stau ca o doamnă, deşi purtam pantaloni şifonaţi şi un tricou îmbibat de transpiraţie. Poate că ţinuta era singura armură pe care o aveam.

Măcar o dată m-am bucurat şi eu de toate interviurile pe care le dădusem, pentru că mai auzisem întrebarea de nenumărate ori.

— De ce vreau să fiu astronaut? Pentru că cred că femeile sunt necesare pentru a întemeia colonii pe alte planete. Dacă facem…

— Nu mă interesează discursurile dumneavoastră.

Parker se îndreptă, făcând zgomot cu scaunul.

— Dacă m-ar interesa, aş citi în reviste.

Clemons îi aruncă o căutătură urâtă.

— Domnule colonel Parker! Nu aşa tratăm candidatele.

— Ştim toţi de ce crede ea că ar trebui să meargă şi *femeile* în spaţiu.

Întoarse din nou capul spre mine.

— Dar eu vreau să ştiu de ce vreţi dumneavoastră, în mod special, să fiţi astronaut. Şi de ce doriţi asta *acum*, în etapa actuală a programului.

L-am scrutat din priviri. Nu ştiam ce să-i răspund. Sau nu eram în stare să articulez un răspuns. Pur şi simplu asta îmi doream, tot aşa cum doream şi să zbor. Am ignorat adevărul – şi anume faptul că nu ştiam de ce – şi am căutat răspunsuri ca acelea pe care le dădeau astronauţii în interviuri.

— Cred că este datoria mea să...

— Să vă serviţi ţara... Ăsta e răspunsul care se dă presei.

Parker clătină nemulţumit din cap. De data asta, niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu interveniră.

Se uitau toţi trei la mine şi aşteptau să spun

ceva.

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Dacă puteam vorbi în faţa Congresului sau la televizor, atunci puteam să le dau şi lor un răspuns.

— Zborul a făcut întotdeauna parte din viaţa mea. Tata a fost pilot. Când eram mică, îl imploram să facă rotaţii în jurul axei laterale, pentru că îmi plăcea cum se învârte pământul sub noi şi gravitaţia nu mai conta…

Am deschis ochii, dar mi-am dus la capăt răspunsul fără să-mi ridic ochii de la linoleumul lucios.

— Spaţiul pare… Sunt pilot, ştiţi? Spaţiul pare… necesar. Sau inevitabil. Sau…

Am întins mâinile, căutând cuvintele care să le arate că *tânjeam* să ajung acolo:

— Poate că mi se trage de la romanele şi benzile desenate science fiction pe care mi le cumpăra tata, dar ideea de a nu merge în spaţiu mi se pare o imposibilitate. Şi dacă Pământul nu ar fi bolnav, tot aş vrea să merg.

Benkoski scoase un mormăit, mâzgălind cu creionul un formular. Clemons îşi ţinea braţele încrucişate la piept şi buzele ţuguiate, ca şi când ar fi avut un trabuc între ele.

Iar Parker încuviinţa din cap.

Am trăit să o văd şi pe asta. Bărbatul care mă ameninţase că nu mă va lăsa niciodată să

zbor în spaţiu dădea aprobator din cap. Luând un caiet de pe masă, mă întrebă:

— Ce spun datele despre fiabilitatea rachetelor Atlas?

— Ăăă…

Schimbarea bruscă de subiect mă luă prin surprindere.

— Mai puţin de nouă lansări Atlas au fost reuşite. De-asta am trecut la proiectul Jupiter.

Clemons nu schiţă niciun gest în timp ce Benkoski îmi nota răspunsul.

— Care sunt avantajele carburatoarelor sub presiune faţă de cele cu plutitor?

— Carburatoarele sub presiune se răcesc mai greu, ceea ce iniţial poate face ca motorul să meargă mai bine, dar în final restricţionează fluxul de aer şi determină un blocaj complet. Şi determină un raport combustibil-aer stabil în condiţii de gravitaţie negativă, ca picajul sau zborul pe spate.

Uimitor cât de bine mă descurc la întrebările tehnice, faţă de cele personale.

Din clipa aceea, interviul a fost floare la ureche.

Când Hershel m-a rugat să-i recomand un hotel, l-am trimis la Aladdin, unde stătuserăm eu şi Nathaniel după ameninţarea cu bomba. Pe terasa de la etajul al doilea avea un bar unde se

servea martini. Terasa se sprijinea pe coloane de marmură neagră, iar balustrada poleită şi capitelurile îi confereau o eleganţă care amintea de perioada de aur de dinaintea Meteoritului.

Oricât de ispititor părea barul, după cinci zile de teste probabil că nu era o idee bună să beau alcool înainte de a mă întâlni cu mătuşa Esther. Poate că după aceea va trebui să beau tot martiniul din bar.

Am străbătut holul hotelului, mergând la restaurantul din spate. Era intim, cu pretenţii de eleganţă. Ultima oară când fuseserăm acolo, ne serviseră mâncare anostă, dar comestibilă.

Şeful de sală ne întâmpină cu meniurile în mână.

— O masă pentru doi?

Din partea opusă a sălii, Hershel se aplecă dintr-un separeu şi ne salută cu mâna.

— Nu, mulţumesc, răspunse Nathaniel. Ne întâlnim cu cineva.

Poate că a spus şi altceva, dar eu înaintam deja grăbită printre rândurile de mese. Hershel îşi luase cârjele şi se ridica în picioare când am ajuns la el. Îl adusese cu el pe Tommy, care era un tânăr în toată legea. Purta sacoul de la *bar mitzvah* şi îşi dăduse părul cu briantină.

Hershel se sprijini într-o cârjă şi întinse o mână, ca să mă îmbrăţişeze. L-am strâns la piept, ruşinându-mă ca un copil la gândul că o

voi saluta şi pe mătuşa al cărei păr alb îl remarcasem în trecere. Mă strânse şi el, murmurând:

— Arăţi epuizată.

— Şi eu mă bucur că te văd.

L-am bătut pe spate, apoi m-am întors către mătuşa.

Mă privea un chip luminos, pe care am recunoscut imediat trăsăturile neamului Wexler din partea tatei. Nu ştiu de ce mătuşa Esther nu s-a măritat niciodată, dar avea un farmec jucăuş, chiar şi acum, la peste 90 de ani. Buclele albe îi erau prinse în stilul anilor 1880. Avea urme de pudră în cutele feţei, dar ochii, la fel de strălucitori ca întotdeauna.

Întinse amândouă mâinile spre mine.

— Anselma! Hai să te văd mai bine.

— Numai dacă mă laşi să te văd şi eu mai bine.

M-am aşezat lângă ea, sperând ca Tommy să mă ierte că nu l-am îmbrăţişat încă şi pe el.

— Nu te-ai schimbat deloc, mătuşă.

— Odată ce ajungi la o anumită vârstă, nu ai cum să arăţi mai bătrân. Mă ciupi de obraz. Nu-ţi dau destul să mănânci la şcoala aia.

— La şcoală?

Mi-am aruncat ochii la Hershel, care tocmai dădea mâna cu Nathaniel.

— Testele pe care le dai.

Hershel se sprijini de peretele separeului şi se aplecă, vrând să se aşeze lângă Tommy.

— O, dar nu e chiar o şcoală. Mă pregătesc să devin astronaut.

Tommy reacţionă imediat:

— E cel mai fain lucru din lume. Cum a fost? Te-ai întâlnit cu Stetson Parker? Ce fel de teste ai dat? Tata zice că o să vedem şi o lansare cât stăm aici.

— Nu ştiu la care întrebare să-ţi răspund mai întâi.

Mătuşa Esther îşi duse mâna la ureche:

— Ce-a zis?

— M-a întrebat cum a fost la testare.

Se încruntă şi-şi plecă uşor capul pe-o parte, ca o păsărică.

— Aşa am înţeles şi eu. Dar trebuie să mărturisesc că nu prea ştiu ce-i ăla astronaut. Tot aud despre asta la ştiri, dar mie mi se pare mai mult o poveste.

— Păi... un astronaut e cineva care merge în cosmos.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. De ce s-ar duce cineva acolo?

Îmi petrecusem ziua încercând să explic lucrul ăsta mai multor psihiatri care păreau hotărâţi să-mi pună aceleaşi întrebări ca directorul Clemons şi trupa lui. Nu mai aveam putere să-mi justific dorinţa şi în faţa unei

mătuşi pe care de-abia o redescoperisem.

— Să spunem că mi-am depus dosarul pentru un nou loc de muncă.

Mătuşa scutură din cap miratăşi spuse ceva în idiş, dar prea repede ca s-o înţeleg. Nu prea vorbisem idiş, pentru că nici părinţii mei nu o făceau, dar îmi plăcea la nebunie să le ascult pe mătuşa Esther şi pe bunica plângându-se una alteia. Am pus mâna pe degetele ei subţiri, ca de hârtie.

— Poftim? Poţi să repeţi ce-ai spus în engleză?

— De ce lucrezi?

Mătuşa se uită pieziş la Nathaniel.

— De ce lucrează soţia ta?

— Pentru că îi place, iar eu mă străduiesc să-i fac pe plac.

Nathaniel îi făcu cu ochiul şi se aşează lângă Hershel.

— Nu vreţi să fac tot ce pot pentru ca nepoata dumneavoastră să fie fericită?

— E exact ca tatăl ei. Şi ca bunica ei.

Mă ciupi iar de obraz şi aşa am înţeles de ce stătea Tommy lângă tatăl său. Uitasem de obiceiul ăsta al ei. Dintre surorile ei, era cea mai tânără, deşi e ciudat să spui asta despre cineva trecut de 90 de ani.

— Dacă n-ar fi fost Rose, aş fi murit.

Mi-am înghiţit lacrimile.

— Cum aţi reuşit să scăpaţi?

Râse scurt şi bătu din palme.

— Ne-am dus la biserică.

M-am uitat întrebător la Hershel, ridicând sprâncenele, dar el dădu din umeri, la fel de nedumerit ca mine.

— Mătuşă Esther, eu am înţeles că aţi plecat din Charleston cu maşina.

— O… da. Da. După aceea aşa am făcut, dar mai întâi Rose ne-a dus la biserica din oraş. O mai ştii? Cea cu turla aia înaltă. A fost prima oară când am călcat într-o biserică creştină, dar Rose ne-a spus că trebuie, aşa că ne-am urcat toţi până în clopotniţă. N-am mai văzut atâtea trepte în viaţa mea.

Biserica aceea cu turla înaltă… Habar nu aveam despre care biserică vorbeşte. În copilărie ne-am tot mutat dintr-un loc într-altul, iar din Charleston nu ştiam decât drumul de la casa bunicii la verişorii mei şi înapoi, sinagoga, cimitirul şi băcănia. Astea erau priorităţile.

— E nemaipomenit, am spus. Şi cum…

— Bună seara. Aţi avut timp să vă uitaţi peste meniu?

Bietul chelner. Nu cred că am urât pe cineva mai mult decât l-am urât pe el atunci. Nu era vina lui. Îşi făcea datoria şi, ca să fiu sinceră, chiar voiam să mănânc, dar şi mai mult voiam să aud despre biserică.

— Mai durează puţin, i-am spus.

— Pot să comand eu pentru tine, dacă ceilalţi s-au hotărât.

Nathaniel ridică privirea de la meniu.

— Meniul nu s-a schimbat de când am fost aici ultima oară.

— Sigur că da, cum doriţi.

Tânărul îşi expuse dantura într-un fel care sugera clar că e actor. Era frumos, dacă-ţi plăcea genul Clark Gable, dar nu avea să primească niciodată un rol ca lumea dacă replicile lui erau la fel de proaste ca felul în care juca.

— Nu sunteţi cumva Doamna Astronaut?

— Numai la televizor. Nu când iau masa cu familia.

Poate că am fost cam aspră, aşa că i-am zâmbit dulce ca să mă răscumpăr, adăugând:

— Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa, dragule?

Bietul copil. Credea că mă flatează dacă mă „recunoaşte”. Îi căzu faţa. Precis îşi lua adio de la bacşiş. Hershel îşi acoperi gura şi se prefăcu extrem de interesat de meniu, ca orice om care se abţine să râdă.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

Arătă spre o altă parte a restaurantului.

— Numai că… e o familie cu nişte fetiţe care v-au recunoscut. Le-am spus… Sunt cam ruşinoase şi m-am oferit să le ajut.

Aha! Asta schimba lucrurile. Am fost nevoită să-l apreciez că s-a ţinut de cuvânt faţă de copii, chiar dacă eu nu voiam altceva decât să petrec puţin timp cu mătuşa mea.

Mătuşa urmări conversaţia cu interes, dar în tăcere. Îşi înclina capul când spre dreapta, când spre stânga, în funcţie de cine vorbea, semănând tot mai mult cu o pasăre. În copilărie, când le vizitam, ea şi bunica îşi făceau întotdeauna timp să răspundă la întrebările mele interminabile. Cum s-o răsplătesc acum? Acordându-i toată atenţia sau urmându-i exemplul şi mergând la fetiţele acelea?

Oftând, m-am întors spre Nathaniel.

— Vrei să comanzi tu şi pentru mine? Vin imediat.

Era ceva să nu mă cuprindă agitaţia. Poate că mă epuizaseră testele sau poate că mă obişnuiam, în sfârşit, să fiu în centrul atenţiei. Eu speram să fie ultima variantă.

Familia stătea la o masă lângă intrare. Soţia purta Steaua lui David agăţată de un colier. Mi-a tresăltat inima de bucurie. Ciudat că, deşi mă aflam acolo cu familia, faptul că erau şi alţi evrei prin preajmă mă făcea să mă simt mai puţin singură.

Fetiţa mai mică mă văzu prima şi făcu ochii mari. Căscă gura ca un boboc de trandafir. Apoi îi trase un cot surorii ei.

— Au! Mami, Shoshana mă înghion... Nu se poate! exclamă sora cea mare.

Avea poate zece ani şi aceleaşi bucle castanii ca sora ei.

— Nu-i adevărat!

Tatăl se uită în direcţia în care se holbau fetele lui. Văzându-mă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

— Vă mulţumim că aţi venit, dr. York. Sper că nu v-am întrerupt de la masă.

— Nu, e doar o întâlnire de familie.

Dacă i-aş fi spus că eram cu o mătuşă pe care o crezusem moartă, n-aş fi reuşit decât să-l fac să se simtă prost.

— Sunt Robert Horn. Ea e soţia mea, Julia.

— Încântată, am spus, strângând mâna doamnei.

Avea pielea aspră şi crăpată, de parcă ar fi petrecut mult timp spălând vase.

— Iar acestea sunt fiicele noastre, Chanie şi Shoshana.

Tatălui îi sclipeau ochii de mândrie.

— Vă admiră foarte mult.

— O să fiu astronaut! anunţă Shoshana.

— Sunt convinsă, i-am spus. Şi tu? am întrebat-o pe Chanie.

— Scriitoare.

Şi apoi, căutând să-mi obţină aprobarea, adăugă:

— Dar o să scriu despre cosmos.

— Ei, atunci e clar că vom avea un viitor minunat.

Am vorbit nimicuri, lucru la care devenisem foarte pricepută în ultimele luni. Dar, uitându-mă la fetiţele acelea, am înţeles că nu *eu* eram cea importantă, ci copiii ca ele, pe care trebuia să-i ridicăm, şi, din nou, nu pentru că era vorba despre *mine*, ci pentru că simbolizam ceva ieşit din comun.

Dar asta nu mă făcea extraordinară. Puteam fi oricine câtă vreme eram Cineva, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Fetiţele ar fi fost la fel de încântate să o cunoască pe Heddy Lamarr.

Ca să fiu sinceră, şi eu aş fi fost încântată să o cunosc.

Pentru mine, persoana ieşită din comun pe care am întâlnit-o în seara aceea a fost mătuşa Esther. Când m-am întors la masă, Nathaniel, Tommy şi Hershel râdeau cu lacrimi. Cu lacrimi adevărate. Nathaniel se înroşise în obraji şi se ştergea la ochi cu un şerveţel.

M-am aşezat discret, invidioasă că ratasem gluma. Mătuşa Esther era îmbujorată şi ridurile îi desenau fundiţe pe obraji. Din fericire, Nathaniel îmi comandase un martini, aşa că m-am consolat cu el.

Tommy îmi zâmbi entuziasmat.

— Chestia aia nenorocită-i fierbinte!

— Uite ce-ai făcut!

Hershel o ameninţă cu degetul în glumă pe mătuşa, care nici nu se sinchisi de el.

— O va învăţa şi pe sora lui, iar soţia mea îmi va face capul calendar.

— Eileen nu se va supăra.

— Doris.

Hershel se şterse la ochi şi deveni puţin mai serios. Verişorul nostru Kenny şi soţia lui, Eileen, muriseră din cauza Meteoritului. Ca mulţi alţii, presupun, dispăruseră.

— Pe soţia mea o cheamă Doris, spuse fratele meu.

— Ştiu, rosti mătuşa.

Luă un păhărel care mirosea a rom cu cola şi îi trase cu ochiul.

— Ce mai face?

— *Doris* e foarte bine. Abia aşteaptă să te vadă. La fel şi fiica mea, *Rachel*.

Hershel bea şi el martini. Ridică paharul.

— Acum, că suntem toţi aici, *l'chaim*!

În cinstea vieţii, într-adevăr.

Zăceam pe pat ca o plăcintă, în timp ce Nathaniel îmi masa tălpile. Îmi freca perniţele degetelor cu mişcări adânci, circulare, ca un radar care căuta zonele încordate.

— Să înţeleg că n-ai chef de dans în seara

asta?

Mă apăsă pe curbura tălpii.

Am scos un geamăt şi mi-am tras o pernă peste faţă.

— Va trebui să-mi dai un motiv foarte serios dacă vrei să mai cobor vreodată din pat.

— Cred că sunt capabil să ţi-l ofer.

Masajul deveni o mângâiere care-mi trimise fiori pe şira spinării.

— Ăsta e mai degrabă un motiv să rămân *în* pat, am zis, apăsându-mi perna mai tare pe faţă.

Soţul meu are un râs minunat.

— Bine. Stai în pat, atunci.

— Ce v-a povestit mătuşa Esther cât am lipsit? Cât am vorbit cu fetiţele.

— O, Doamne, era să mor de râs.

Degetele lui trecură la tendonul lui Ahile, apoi urcară pe gambă.

— Dar nu cred că pot fi la fel de amuzant ca ea. Se pare că, în copilărie, tatăl vostru a văzut prima oară un bec la o petrecere. L-a atins şi-a zis: „Chestia asta nenorocită-i fierbinte”. Acum imaginează-ţi faza asta povestită de mătuşa Esther.

Mi-o şi închipuiam, cu trăsăturile ei delicate şi ochii luminoşi, ciripind: „Chestia asta nenorocită-i fierbinte”. Lucruri pe care nu te aştepţi să le spună copiii sau doamnele în

vârstă.

— Îmi pare rău că am ratat momentul.

— Ţie cum ţi-a mers? N-am auzit nimic despre testele de azi.

— Hm…

Sub pernă, lumea era caldă şi nu pătrundea decât cenuşiul unui cer acoperit de nori. Îmi convenea vizibilitatea scăzută. În ultimele cinci zile, fusesem testată în jurul tuturor axelor posibile, chiar şi al celor despre care habar nu aveam că există.

— Centrifuga a fost distractivă.

— Ha! Eşti prima persoană care nu spune asta pe un ton ironic.

Am ridicat perna cât să-i scot limba.

— Ai idee când aflăm ceva?

Nathaniel scutură din cap şi-mi ridică piciorul puţin mai sus.

— Nu-i domeniul meu. Eu mă ocup de sănătatea şi moralul…

Se aplecă – părul îi căzu pe frunte – şi mă ciuguli de vârful degetului mare de la picior. Când îşi dezlipi gura de el, mi se arcui spatele.

— …anumitor candidate.

— Înţeleg.

Mi-am retras piciorul şi l-am plimbat pe pieptul lui, cuibărindu-l în locul unde i se împreunau coapsele.

— Şi care sunt criteriile tale? În afară de

abilitatea de a te descurca bine pe scaunul din centrifugă, bineînţeles.

Nathaniel mişcă din şolduri ca răspuns la presiunea mea şi închise scurt ochii. Un surâs leneş îi flutură pe faţă când se aplecă înainte.

— Păi… centrifuga indică în mod clar abilitatea de a lucra când fluxul sangvin e compromis, lucru necesar… ăăă… pentru orice pilot.

— De *asta* se descurcă mai bine femeile decât bărbaţii cu forţa gravitaţională?

I-am desenat o linie imaginară pe interiorul coapsei.

— Şi ce alte abilităţi mai are candidata ta?

Patul scârţâi când Nathaniel se lăsă în genunchi.

— E vital ca orice candidată să aibă experienţă cu rachetele.

— Ce fel de experienţă? Să mi-o demonstrez asigurându-mă că racheta stă cu vârful în sus şi e gata de lansare?

Simţeam cum se încinge în mâinile mele. Cămaşa i se umflă sub degetele mele, care-i căutau cureaua.

Nathaniel se aplecă peste mine, încălzindu-mi obrazul cu răsuflarea fierbinte.

— Ar fi acceptabil.

— Acceptabil?!

I-am cuprins talia cu picioarele şi l-am tras

spre mine.

— Eu am de gând să demonstrez abilităţi extraordinare!

TREIZECI ŞI UNU

DR. KING CONDUCE PELERINAJUL ÎMPOTRIVA DISCRIMINĂRII RASIALE

15 000 de negri sudişti vor merge în capitală pentru cea de-a 4-a aniversare a desegregaţiei în şcoli

MONTGOMERY, AL, 18 mai 1957 – Săptămâna viitoare, un tânăr pastor de culoare va conduce un pelerinaj la Memorialul Meteoritului din Kansas City, pentru cea de-a patra aniversare a ordinului desegregaţiei în şcoli, dat de Curtea Supremă.

Sâmbătă dimineaţa ne-am dus cu toţii la sinagogă. Nu o dată a trebuit să-mi duc batista la ochi, pentru că mă uitam la mătuşa Esther şi mă aşteptam s-o văd pe bunica lângă ea sau pe mama şi pe tata în spatele meu. Eram foarte fericită că o am din nou lângă mine, însă aducea cu ea spiritele trecutului.

Nathaniel nu a putut veni cu noi, pentru că

era zi de lansare. De la nenorocirea cu *Orion 27*, nu rata niciuna. Se mai întâmpla să explodeze rachete în timpul testelor, dar cazurile acelea erau doar elementele unui şir lung de date.

Seara ne-am dus toţi la Centrul de comandă, ca să vedem lansarea. Racheta avea echipaj uman şi zbura pe platforma orbitală. Îi spun platformă, deşi semăna mai degrabă cu o gogoaşă care se rotea pentru a crea puţină gravitaţie artificială.

Seara era caldă, iar cohortele de nori aruncau luminile turnului de lansare înapoi pe Pământ, într-o ceaţă portocalie. Ecranele deflectoare protejau cât de cât acoperişul, dar vântul se furişa pe sub ele şi îmi răcorea transpiraţia de la ceafă. Încă nu mă obişnuisem cu faptul că vremea era din nou caldă.

Din difuzoare, numărătoarea inversă ne puncta conversaţiile.

Ofiţerul responsabil de relaţiile cu publicul comenta neîntrerupt, şi pentru spectatorii de la centru, şi pentru cei care ascultau la radio:

— Patru minute, cincisprezece secunde. Supervizorul testului comunică responsabilului cu lansarea vehiculului: lansare aprobată.

Poate acum, că s-a încălzit, vom urca pe acoperiş mai devreme pentru lansări. Obişnuiam să aşteptăm până la T minus patru minute, pentru că era prea frig, chiar şi vara.

— Trei minute, patruzeci şi cinci de secunde. Aici, la Centrul de comandă, în timp ce se făceau ultimele verificări, printre câţiva membri principali ai echipajului şi astronauţi, directorul operaţiunilor de lansare a urat echipajului „Noroc şi drum bun!”.

Mătuşa Esther scosese un evantai de cine ştie unde şi-şi făcea vânt. I-am zâmbit:

— Ce evantai frumos!

Se umflă în pene, desenând cu el un cerc strâmb.

— Îl am de la Rose. Eu nu m-am gândit să-l iau pe al meu când am plecat de acasă, dar ea ţinea întotdeauna unul în poşetă.

— Trei minute, douăzeci şi cinci de secunde. Totul decurge normal. Peste zece-cincisprezece secunde va începe secvenţa automată. Lansarea are undă verde.

— Serios? o întreb.

Amintiri cu mine pe terasă, bând o limonadă, şi bunica răcorindu-se cu evantaiul mă gâdilă în străfundul minţii.

— E foarte frumos.

— Şi l-a cumpărat din Spania!

— T minus două minute, patruzeci şi cinci de secunde. Membrii echipei de lansare din Centrul de comandă monitorizează ceea ce noi numim valorile din zona roşie.

Hershel o luase înainte cu Tommy şi acum

stătea sprijinit de balustrada de la capătul opus al acoperişului. La parter, nepotul meu îl cunoscuse pe fiul lui Terrazas, Enzo, cel cu care construisem o rachetă din staniol. S-au împrietenit repede.

I-am oferit mătuşii un zâmbet, neştiind dacă povestea cu evantaiul era adevărată sau era doar o amintire falsă.

— Bunica… Bunica a fost în Spania?

— Da, în luna de miere, cu bunicul tău.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că bunicii mei au avut şi ei, cândva, o lună de miere. Bunicul murise înainte de a mă naşte, iar bunica mi s-a părut eternă.

— N-am ştiut. Ai fost vreodată…

— T minus un minut şi douăzeci şi cinci de secunde. Panoul de comandă arată că treapta a treia este complet presurizată.

De-acum, lucrurile urmau să se mişte tot mai repede şi nu voiam ca bunica să rateze niciun moment. Lansările de noapte sunt un adevărat spectacol.

— Uite nişte scaune acolo!

I-am făcut semn mătuşii să ne aşezăm pe nişte scaune pliante de pe acoperiş. Câteva radiatoare mici şi pături dădeau senzaţia de căldură.

— T minus şaizeci de secunde. Randy Cleary tocmai ne-a raportat că numărătoarea inversă a

decurs foarte lin. T minus cincizeci de secunde. Transferul de energie e complet. Vehiculul funcţionează cu propria energie internă. Patruzeci de secunde până la desprindere. Treizeci şi cinci. Avem în continuare undă verde, la treizeci de secunde. Astronauţii raportează: „E bine”. T minus douăzeci de secunde.

Obrajii mătuşii Esther înfloriră ca doi bujori. Se aşează pe scaun ca un copil nerăbdător. Nici nu era cu mult mai înaltă decât unul. Toată viaţa ei fusese o femeie scundă, dar puteam să jur că înainte de Meteorit fusese cu peste zece centimetri mai înaltă.

— T minus douăzeci de secunde. Cincisprezece secunde. Ghidajul este intern. Doisprezece, unsprezece, zece, începe secvenţa de aprindere…

— …opt, şapte, şase…

Am început şi noi să numărăm cu toată lumea de pe acoperiş, iar eu am simţit un nod în stomac.

— …cinci, patru, trei…

La fiecare lansare stăteam cu sufletul la gură să nu fie un eşec. Să nu-i vedem pe astronauţi murind într-o explozie uriaşă.

— …doi, unu, zero, merg toate motoarele.

În depărtare, baza rachetei se coloră în galbenul şi albul unei aprinderi reuşite. În linişte, racheta se ridică pe perna de flăcări. În

jurul nostru se făcu lumină ca ziua.

— Desprindere. S-a desprins.

Lângă mine, mătuşa Esther se ridică în picioare, cu mâinile împreunate în faţă. Lumina rachetei i se reflecta în ochii strălucitori, de parcă din sufletul ei ţâşnea focul care împingea racheta către cer.

Atunci ne-a izbit zgomotul, un huruit din străfunduri, mai degrabă simţit decât auzit. Forţa undelor mă lovea în piept. Oare cum o fi să conduci dezlănţuirea aceea de vuiet şi furie? Mi-am ţinut respiraţia, rugându-mă să nu se oprească racheta. Văpăile o împingeau tot mai repede şi tot mai sus, până a dispărut în stratul de nori şi n-am mai văzut decât o sclipire pasageră, pierdută şi ea în noapte.

Mătuşa Esther se întoarse către mine şi mă prinse de mâini.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— N-am crezut niciodată că voi vedea aşa ceva. N-am înţeles de ce vrei să te faci astronaut, nici măcar n-am ştiut ce e ăla, dar acum…

Înălţă ochii spre norii după care dispăruse orice urmă a rachetei.

— Acum trebuie să devii astronaut.

După plecarea familiei mele, am revenit la

moara care măcina neîntrerupt cifre. Sună de parcă nu-mi plăcea ce fac, când, de fapt, îmi plăcea. Numai că, după ce am petrecut o lună pregătindu-mă pentru teste şi apoi cinci zile cufundată în ideea că aş putea deveni astronaut, era greu să mă întorc la activităţile de zi cu zi.

Este adevărat că tot ajutam programul, dar eu voiam să merg în spaţiu. Mă deranja şi că Helen nu fusese acceptată. Îşi revenise, era din nou veselă la suprafaţă, dar ea, Ida şi Imogene nu mai veneau la Club 99. Îşi foloseau timpul liber ca să acumuleze ore de zbor pe avioane cu reacţie.

Cerinţa era absurdă, pentru că astronauţii nici măcar nu *pilotau*. Da, trebuia să ajungă în spaţiu, dar exista un motiv pentru care Chuck Yeager le spunea „carne la conservă”. Majoritatea sistemelor erau automate.

Zborul spre Lună ar fi altceva, dar nici acela nu semăna deloc cu pilotarea unui avion cu reacţie.

Între timp, racheta *Sirius*, proiectată de Bubbles, era gata pentru testul de lansare. Nicio aprindere statică din lume nu avea rost dacă nu trimiteam racheta în aer.

Am netezit teancul de foi cu calcule ale traiectoriei şi le-am pus într-un dosar.

— Mă întorc imediat. Merg să-i duc foile

astea lui Bubbles.

Basira înălţă ochii de la birou şi făcu botic.

— O, lasă-l să vină după ele, te rog! E adorabil.

— Ar trebui să-l inviţi în oraş.

Am împins scaunul mai în spate şi m-am ridicat în picioare. Helen izbucni în râs:

— Sunt absolut sigură că el ar trebui să mă invite pe mine.

— Asta presupune ca el să-şi dea seama că operatoarele de calcul sunt femei.

— Un bărbat care cere o calculatoristă nu ştie chestia asta?

Pufni şi se întoarse la socotelile ei.

— Te rog… Eu cred că pur şi simplu nu ştie ce să facă cu noi.

— Tocmai de-aia ar trebui să-l inviţi tu.

I-am făcut cu ochiul şi m-am îndreptat spre uşă.

— Vrei să-i spun că ai întrebat de el?

— Să nu îndrăzneşti!

Aruncă o coală mototolită după mine, dar o nimeri pe Myrtle din greşeală.

În secunda următoare, tot departamentul începu să chicotească.

Încă râzând, am luat-o spre aripa inginerilor. Laboratoarele, unde lucra de obicei Bubbles, erau în altă parte, pentru că tehnicienii aveau obiceiul să producă explozii. Slavă cerului că

existau tuburile care făceau legătura între clădiri. Parcă eram nişte gerbili uriaşi când circulam prin ele. Altfel, ar fi trebuit să merg prin arşiţă ca să duc raportul.

Am deschis uşa spre scările care duceau la pasarelă.

Un etaj mai jos s-a întrerupt brusc o conversaţie:

— …ţi-am zis, mă simt bine. Şşt!

Sâsâitul răsună în toată casa scării. Mi-a luat o secundă să identific vocea, dar asta numai pentru că nu-l mai auzisem niciodată pe Stetson Parker stresat. Nici măcar când am avut o bombă în campus.

M-am aplecat peste balustradă şi m-am uitat în jos. Şedea pe ultima treaptă, cu un picior întins în faţă. Lângă el, Halim Malouf stătea în picioare, cu mâinile în şolduri.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Auzindu-mi vocea, Parker mişcă brusc din cap, privind în toate părţile.

— Nu, totul e în regulă.

— Sunteţi sigur?

Îmi venea să-i întorc spatele, dar m-au oprit trăsăturile lui crispate.

— Aş putea chema un doctor.

— Nu!

Pe casa scării răsună încă o dată ecoul vocii lui. Parker închise ochii şi expiră uşor.

— Nu. Mulţumesc. Nu e nevoie.

— Eu cred că este, spuse Malouf, masându-şi ceafa. Stetson… e tot mai rău.

— Să nu mai scoţi o vorbă, îi zise Parker, ridicând arătătorul spre el, apoi uitându-se la mine. Nici tu. Să nu te-aud că spui ceva.

Atrase de gravitaţia treptelor, tocurile mele ţăcăniră pe beton.

— Dacă nu e nimic în neregulă, atunci nu am ce să spun.

— Îţi place să întreci măsura, nu-i aşa, York?

Parker apucă balustrada şi se ridică anevoie. Piciorul stâng îi atârna fără vlagă.

— Ce s-a întâmplat?

M-am oprit pe scări, strângând dosarul la piept, ca un scut între noi.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am alunecat, atâta tot.

Se îndepărtă şchiopătând de trepte, iar piciorul stâng cedă sub greutatea lui.

— La dracu’! zise Malouf şi îl prinse, aşezându-l pe jos cu grijă.

Am coborât repede la ei, să le dau o mână de ajutor.

— Aţi păţit ceva?

— Nu. N-am nimic.

— Dar nu vă puteţi ţine pe picioare!

— Ştiu asta, futu-i mama mă-sii!

Parker îşi presă cu degetele puntea nasului

şi strânse din pleoape. Îşi ţinu respiraţia o clipă. Apoi expiră şi lăsă mâna jos.

— York. Am să-ţi cer o favoare. Ca de la pilot la pilot. Te rog să nu spui nimănui. În clipa asta, ai putea să mă consemnezi la sol. Te rog să nu o faci. Te rog.

— Păi… cunosc foarte bine teama de a fi consemnat la sol. Vă compătimesc.

— Te rog.

M-am apropiat de el cu încă un pas. Oricât mă ungea la suflet faptul că Parker îmi cerşea o favoare, nu aşa ceva îmi doream. Voiam să fiu mai bună decât el. Să câştig doar pentru că era el bolnav? Nu, mersi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Dacă merg la medicul de zbor, mă ţine la sol.

Şi chiar aşa ar trebui să facă. Un picior în starea asta poate pune în pericol o misiune. Apropo de asta, Malouf de ce n-a spus nimic până acum? Poate că era ceva recent. Mi-a fugit mintea la poveştile pe care mi le spuneau părinţii despre boala lui Hershel. Totul începuse cu o slăbiciune a unui picior.

— Aţi făcut şi febră?

— Nu e polio.

M-am dat înapoi, puţin şocată că tot la asta se gândea şi el.

— De unde…?

— Ştiu cum se manifestă polio, bine? se răţoi la mine. Ce mai cauţi aici? N-ar trebui să fii deja în drum spre o redacţie de ziar, să le spui ce-ai aflat?

Din spatele lui, Malouf îmi făcu semn să plec, dar nu cu răutate.

— Cred că situaţia e sub control, dr. York.

— Sigur.

Am urcat scările şi m-am oprit pe palierul următor. Chiar dacă Parker era consemnat la sol, tot ar fi avut un cuvânt de spus la selecţie.

— Nu voi spune nimănui, însă ar trebui să mergeţi la doctor. Totuşi poate nu la medicul de zbor.

Eram gata să mă ofer să-l duc eu la unul, dar în clipele respective nu m-am simţit chiar atât de mărinimoasă.

În zilele cu lansări, operatoarele nu prea au ce face până în momentul desprinderii rachetei. Calculele pentru ferestrele de lansare alternative sau traiectorii ajustate erau deja făcute, pentru ca directorul Clemons şi directorul lansării să ia decizii informate, în caz de întârziere.

Dar tot trebuie să venim la Centrul de comandă, împreună cu ceilalţi membri ai echipei. Helen juca şah cu Reynard Carmouche, iar eu studiam locurile unde ar putea fi

abandonată misiunea dacă se întâmpla ceva rău.

Mai ştiţi chestia aia cu inginerii care creează probleme şi operatoarele care le rezolvă? Da… Nathaniel dăduse departamentului de calcule o listă cu posibile puncte de abandonare a misiunii, apoi întrebase cum pot fi aduşi astronauţii acasă în astfel de condiţii variabile.

Câteva detalii, ca să înţelegeţi situaţia. Racheta *Sirius* are 5.600.000 de piese şi aproape un milion de sisteme, subsisteme şi ansamble. Chiar dacă ar fi 99,9 la sută fiabile, tot s-ar produce 5.600 de defecţiuni. Problema nu era *dacă* se va defecta ceva în drum spre Lună, ci când şi ce anume se va defecta.

Iar în momentul acela, nava spaţială va zbura cu peste 40.000 de kilometri pe oră. Nu vom avea timp să facem calcule atunci, deci ideea era să creăm o bibliotecă de răspunsuri posibile, ca să putem accesa în doar câteva minute rezultatele unei munci de o lună întreagă.

În seara aceea, când mai aveam trei ore până la lansare, calculele stării de eroare erau o activitate plăcută cu care să-mi treacă vremea. Da, ştiu că sunt o ciudată. Dar nu sunt singura.

La postul lui, Nathaniel avea în faţă un teanc de rapoarte pe care le studia rozând un creion. Bubbles avea şi el un biblioraft similar, ceea ce

nu era de mirare, din moment ce el era tăticul bebeluşului pe care urma să-l lansăm.

Bineînţeles, nu toată lumea lucra. Parker era în salonul oficial, cu Clemons, făcând pe grozavul în faţa jurnaliştilor. Nici urmă de şchiopătat azi.

Oare ce naiba i se întâmplase? Nu polio, cu siguranţă. Mama ar fi ştiut să-mi spună, dar ea nu mai era printre noi, iar dacă i-aş fi întrebat pe alţii, ar fi făcut, poate, legătura cu Parker. Îmi rămânea posibilitatea să-l întreb pe medicul meu, când mergeam după reţeta nouă pentru Miltown.

— Iar?!

Carmouche se lăsă pe spătarul scaunului cu un geamăt.

— Într-o zi... într-o zi, jur că voi câştiga.

Helen îşi încrucişă braţele la piept şi îi zâmbi cu superioritate.

— Nu-i decât şah. Mai ai o şansă.

Carmouche scoase un sunet de frustrare şi se aplecă înainte, holbându-se la tabla de şah. Am lăsat creionul jos.

— Dacă vrei neapărat să câştigi, ai putea să joci cu mine.

Mă refuză cu o clătinare a capului, încruntându-se în continuare la piese. Vru să mute un pion, se uită la Helen şi-şi retrase repede mâna. Mormăi ceva în barbă, în

franceză, despre originile lui Helen sau variantele de mutări. Oricum, era foarte iritat.

— *Este-ce qu'elle vous bat de nouveau?*[15]

Parker trecu prin spatele meu, iar eu tresării în scaun. Puteam să jur că o face intenţionat.

— *Oui. Il est l'ordre naturel, je pense.*[16]

Carmouche oftă şi bătu cu degetele în marginea tablei de joc.

— *Il n'y a rien de naturel.*[17]

Parker se uită la mine.

— York. Te aşteaptă Clemons.

— Şi v-a trimis pe dumneavoastră pe scări după o angajată măruntă ca mine?

Câteodată sunt de-a dreptul idioată. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l enervez. Mi-am împins scaunul, conştientă că Helen şi Carmouche se holbează la noi.

— Mulţumesc.

Am străbătut în urma lui palierul Centrului de comandă. În partea cealaltă a încăperii, Nathaniel era cufundat în rapoarte şi nu-şi ridică privirea de la ele.

— Ştiţi cumva de ce mă cheamă?

Parker deschise uşa, dar nu o ţinu şi pentru mine. Am prins-o la timp, urmându-l pe scări. Urca, demonstrativ, două trepte deodată.

— Observ că vă simţiţi mai bine.

---

15 „Iar mănânci bătaie?“ (n. tr.)

16 „Da. Cred că e în firea lucrurilor“ (n. tr.).

17 „Nimic nu e în firea lucrurilor“ (n. tr.).

Am alergat după el, recunoscătoare pentru zilele de pregătire pentru teste. Chiar şi în fustă şi cu tocuri, urcam un şir de trepte fără să gâfâi.

În capul scărilor, Parker mă aştepta lângă uşă, cu o figură lipsită de expresie. Era un bărbat chipeş, trebuie să recunosc. El şi Nathaniel erau amândoi blonzi, cu ochi albaştri, dar, dacă soţul meu era slab şi cu trăsături ascuţite, Parker avea fizicul ideal de star de cinema, cu maxilarul pătrăţos şi bărbia despicată.

Când l-am ajuns din urmă, a pus mâna pe mânerul uşii, iar pe faţă i-a apărut brusc un zâmbet larg, de parcă am fi fost cei mai buni prieteni. Viteza cu care îşi schimbase expresia m-a îngheţat.

Îmi deschise larg uşa, aşteptând să intru. Normal că acum aştepta, doar erau şi alţii de faţă. Camera gemea de astronauţi, soţiile lor şi reporteri veniţi să scrie despre lansarea unei noi clase de rachete.

Clemons se întoarse, ţinând trabucul aprins între degete.

— Iat-o! Domnilor, v-o prezint pe Elma York, una dintre operatoarele noastre şi cea care a făcut calculele ce au dus la identificarea potenţialului motorului Sirius. Dr. York este şi cel mai nou astronaut al nostru.

În cameră s-a făcut cald. Rece. Cald.

Probabil că nu am auzit bine. Sigur aş fi fost anunţată în particular înainte.

Bliţuri. Mă orbeau. N-am mai putut respira.

Astronaut.

Camera se învârtea cu mine, de parcă eram imobilizată cu centura pe scaunul din centrifugă. Am reuşit să expir. Vedeam negru în colţul ochilor.

Astronaut.

3,14159265359... Cineva mi-a rostit numele. Ce-ar fi zis lumea dacă aş fi leşinat? Parker ar fi jubilat.

Astronaut.

De ce nu mi-au spus în particular mai întâi? Nu iei pe cineva prin surprindere cu un asemenea anunţ decât dacă vrei să-l vezi cum se face de râs...

Parker. Parker trebuie să fi fost cu ideea.

Cineva mi-a rostit numele din nou şi m-am întors în direcţia de unde venea vocea. Începerea era un haos de sunete şi lumini. Nu primeam destul aer. *Ţine ochii deschişi. Nu te opri din vorbit.* Ăsta nu e decât un alt test.

— Domnilor...

Am sfidat gravitaţia, ridicând mâinile.

— Domnilor, dacă vorbiţi deodată, nu vă aud.

M-au ignorat, continuând să strige unii peste alţii:

— Când veţi merge în spaţiu? Ce spune soţul dumneavoastră? Cum vă simţiţi în calitate de astronaută?

Ultima întrebare o pusese un bărbat rotofei şi chel, cu nodul de la cravată lărgit.

— Astronaută? Sună de parcă aş fi chelneriţă spaţială.

Râsetele celorlalţi îmi dădură curaj să zâmbesc.

— Vă rog, spuneţi-mi simplu, astronaut.

Un simplu astronaut. Ha! Un astronaut dat dracului. Nu că ar publica vreun ziar cuvintele astea.

— Nu, nu. Sunteţi *Doamna Astronaut*, de la *Domnul Vrăjitor*.

Parker zâmbi cordial lângă mine.

— Nu am vrea să uite cineva de asta.

— Este singura doamnă astronaut? îl întrebă alt reporter pe Clemons.

Naiba să-l ia pe Parker! Imbecilul nu intenţiona s-o lase baltă şi avea de gând să se asigure că vom fi întotdeauna pe locul al doilea, după bărbaţi.

Clemons flutură din trabuc, desenând spirale de fum în aer.

— Nu, nu e singura. Pe celelalte le veţi cunoaşte la conferinţa de presă de săptămâna viitoare. Aceasta e doar o avanpremieră a talentului şi a frumuseţii doamnelor noastre

astronaut.

Fir-ar să fie! Am zâmbit până m-a durut gura.

— Păi… astronautul acesta are de făcut nişte calcule.

— Desigur.

Clemons îmi făcu semn să mă retrag.

— *Sirius* aşteaptă.

Reporterii strigară după mine ca să mă mai fotografieze, aşa că a trebuit să mai stau puţin şi să zâmbesc între Parker şi Clemons. Amândoi îşi etalau rânjetul sclipitor, iar în poze păream cei mai buni prieteni.

Apoi Parker mi-a deschis uşa, ca şi când ar fi fost un gentleman. Am ieşit în casa scării. Uşa s-a închis în urma noastră.

Zâmbetul i-a pierit instantaneu.

— Trebuie să vă agaseze teribil povestea asta.

Am coborât scările în urma lui.

— Asta după ce m-aţi ameninţat cu consemnarea la sol.

Hohotul lui răsună în spatele meu.

— Să fim serioşi. Dacă nu te-ar fi angajat Clemons, tărăşenia s-ar fi transformat într-un coşmar pentru cei de la relaţiile cu publicul. Celelalte femei? Au meritat. Tu nu eşti decât o unealtă publicitară.

Ticălosul. Îmi bătea inima de parcă aş fi

alergat cinci etaje, nu de parcă aş fi coborât doar unul. Am împins uşa şi am păşit pe palierul Centrului de comandă. Câteva capete s-au ridicat când am tropăit cu tocurile pe podea.

Probabil că reporterii mă urmăreau de sus. Bine că eram cu spatele la ei. Nu conta ce a spus Parker în casa scării, eu tot astronaut eram. Am fost selectată şi, Dumnezeule, voi merge în spaţiu. Unealtă publicitară? Ha! Aveam de gând să devin cel mai sârguincios student într-ale spaţiului pe care l-a avut vreodată cineva.

Lucrurile nu se schimbaseră prea mult în departamentul nostru când m-am întors la masă. Evident, Carmouche făcuse o nouă mutare, pentru că stătea cocoşat în scaun şi dădea îngrijorat din cap.

— Iar ai pierdut?

— Nu. Dar mi-a dat şah din nou. Măcar de data asta a făcut-o în alt fel.

Helen studie tabla şi zise:

— Mă voi strădui să te cruţ rapid de suferinţă.

— Oferta mea rămâne valabilă, am spus.

M-am aşezat, netezindu-mi fusta, ca să-mi şterg palmele transpirate.

Helen arătă cu capul în sus, către salonul oficial, de unde se holbau la noi reporterii.

— De ce te-a chemat?

Vestea era bună, în ciuda lui Parker, aşa că am zâmbit şi, zâmbind, am trăit bucuria pe care ar fi trebuit s-o simt deja mai devreme.

— Am… am fost aleasă. Sunt astronaut.

M-a pufnit râsul.

— Sunt astronaut.

În prima clipă, Helen rămase cu gura căscată. Apoi sări în picioare. Zâmbi şi ea, veni la mine şi mă strânse în braţe.

— Am ştiut eu!

Se îndreptă de spate.

— Nathaniel! Soţia ta astronaut!

Din partea cealaltă a sălii, Nathaniel ridică brusc capul.

— Ce?

Carmouche, care se ridicase şi el între timp, îi răspunse:

— Clemons tocmai a anunţat-o că a fost selectată. Dr. York e unul dintre noii astronauţi.

— Daaa!

Râzând, Nathaniel sări în picioare şi izbi aerul cu pumnul.

— A reuşit! A reuşit!

În jurul nostru, toţi începură să chiuie de bucurie.

Bubbles, Carmouche şi încă cineva mă ridicară cu scaunul în aer, ca pe-o mireasă. Am râs şi-am plâns şi-am râs din nou, ţinându-mă de scaun cât m-au plimbat cu el prin încăpere.

Deasupra noastră, în salonul oficial, începură bliţurile. După ce colegii mă lăsară jos, m-am lăsat prinsă într-o sesiune lungă de îmbrăţişări şi felicitări.

Atunci apucă şi Nathaniel să mă ia în braţe. Mă învârti, oferindu-mi o clipă de imponderabilitate. Sărutul nostru, de faţă cu toată lumea, mă trimise pe direct pe orbită.

Când s-a tras înapoi, am văzut că avea lacrimi în ochi şi zâmbea cu gura până la urechi.

— Sunt foarte, foarte mândru de tine.

În felul acesta am vrut să aflu că am devenit astronaut. Nu într-o cameră plină de reporteri, ci aici. Cu colegii mei. Cu soţul meu.

— Gata, toată lumea! urlă Clemons din prag. Avem de lansat o rachetă. Înapoi la posturi.

Nu mă puteam opri din zâmbit. Nici Clemons, nici Parker, nici măcar o ciurdă de reporteri nu-mi puteau strica momentul. Eram astronaut. Mă uitam la foaia cu calcule din faţa mea, dar nu reuşeam să mă concentrez pe ele. Eram astronaut.

La biroul vecin, Carmouche înălţă dintr-odată mâinile în aer şi strigă:

— *La victoire est mienne!*[18]

Helen îşi lăsă mâinile în poală.

— Felicitări, Reynard!

— Ai câştigat?

18 Am învins!

— În sfârşit!

Se ridică şi începu să danseze cel mai caraghios dans al victoriei pe care l-am văzut vreodată, mişcând din şolduri şi coate, ca şi când ar fi vrut să şi le smulgă singur.

— Am câştigat, în sfârşit!

— Mersi de joc!

Helen îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, apoi se înclină în faţa lui.

— Te rog să mă scuzi.

Prietena mea, campioană la şah, merse la toaletă cu capul sus şi umerii drepţi. Vi se pare că sunt egoistă dacă cred că exista o legătură între vestea mea şi faptul că a pierdut o partidă?

Eu eram astronaut. Ea, nu.

Lucrul ăsta trebuia neapărat să se schimbe.

TREIZECI ŞI DOI

TEMPERATURILE CRESC, DAR NU ATING MAXIMELE DIN ’51

KANSAS CITY, KS, 25 iunie 1957 – Ieri, la ora 12:55, temperaturile au atins 30,9 grade, iar Meteorologul, asudând printre aparatele sale din Battery Place, a anunţat că vor atinge maxima cea mai înaltă de la căderea Meteoritului.

Presupun că ar trebui să vă spun că lansarea rachetei *Sirius* a mers strună. Bubbles a fost în al nouălea cer. Şi Nathaniel, pentru că evenimentul reducea mult costurile lansărilor pe Lună. Nu că am fi dus deja astronauţi acolo, dar era doar o chestiune de timp.

Iar eu, Dumnezeule, aveam să fiu printre ei.

Când am plecat din campusul CAI, puţin înainte de a se lumina de ziuă, încă pluteam de fericire. L-am luat de braţ pe Nathaniel, anticipând lansarea unei alte „rachete” acasă. Am mers împreună cu colegii, traversând parcarea spre poarta clădirii.

— Uitaţi-o! *Bliţ.* Dr. York! *Bliţ.* Elma!

Dincolo de poartă pândea un cârd de jurnalişti.

— Aici, doamnă!

Mi se făcu stomacul nod. Nathaniel hotărî să ne întoarcem. Lucru bun, pentru că mă îndreptam spre jurnalişti ca molia către lampă. Sau o muscă spre pânza de păianjen.

Îşi puse mâna pe mâna mea şi mă trase mai aproape.

— O să cerem să ne dea o maşină, îmi spuse.

— Nu m-am gândit că…

— Ar fi trebuit să se gândească Parker. La naiba! Dacă mi-aş fi amintit ce s-a întâmplat cu

el şi cu ceilalţi, ar fi trebuit să iau eu măsuri.

Nu cred că Parker ştia de problema mea cu anxietatea. De fapt, sunt sigură că nu ştia, altfel s-ar fi folosit de ea ca să mă împiedice să fiu aleasă printre astronauţi. Dar n-ar fi reuşit să mă prindă la înghesuială mai bine nici dacă ar fi vrut.

Unul dintre şoferii UN detaşat la CAI ne-a dus acasă, dar, când am ajuns aproape de blocul nostru, n-a mai cotit. Nathaniel s-a aplecat şi s-a uitat afară prin parbriz.

— La dracu'!

Ghemuită în palton, tremuram pe întuneric, pe bancheta din spate. S-a aşezat la loc şi şi-a trecut un braţ pe după mine.

— Hai să mergem la Aladdin în seara asta, să sărbătorim.

— Stau la pândă în faţa blocului?

— Da…

M-a strâns mai tare lângă el, dar eu tot tremuram. Mi-a masat braţele, sperând să-mi pună sângele în mişcare.

— Trimitem pe cineva după alte haine.

— Reţeta mea e în apartament.

Pastilele nu aveau să-i gonească pe reporteri, dar cel puţin ridicau un zid de ceaţă între mine şi ei.

— Am înţeles. Cu ce vrei să te îmbraci mâine?

Haine? Trebuia să mă gândesc la haine, în loc de haita de reporteri care aşteptau să-mi pună întrebări? Într-un fel, mă aşteptasem la asta. Văzusem ce se întâmplase la anunţarea echipajului Artemis Şapte. Dar după luni întregi de când eram „Doamna Astronaut”, nu mi-am închipuit că voi atrage şi mai multă atenţie.

Dar bineînţeles că era diferit. Tocmai devenisem, din viitor astronaut, unul adevărat. Fiind prima femeie anunţată, era logic să sară toţi pe mine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui Nathaniel, ca să nu mai văd luminile de pe stradă.

— Domnule? a întrebat şoferul, întorcând maşina pe altă stradă. Vreţi să mergem la alt hotel?

Sub obrazul meu, pieptul lui Nathaniel eliberă un oftat.

— Haideţi să mergem spre suburbii. Opreşte în faţa primului hotel care nu e asaltat de reporteri.

După ce am petrecut o noapte la Holiday Inn, undeva aproape de ieşirea de pe autostradă, Nathaniel l-a sunat pe Clemons şi i-a explicat situaţia. Mi s-a spus să evit CAI cât mai era sub asaltul presei şi că doamna Rogers mi-a acceptat demisia, felicitându-mă din toată inima.

Nici măcar nu m-au lăsat să-mi iau rămas-bun de la colege.

Am plâns. Am luat un Miltown. M-am ascuns pe sub pături. Iar când a trecut efectul primei pastile, am mai luat una.

Nathaniel a rămas cu mine la hotel. Aveam pază de la UN în faţa uşii. O idee bună, probabil.

După-masă a început să sune telefonul. Nu ştiu cum, dar ne-au găsit.

Nu eram astronaut. Mi s-a dat de înţeles foarte, foarte clar, din Ziua Unu.

Fuseseră selectate şapte femei. Prima noastră întâlnire nu a fost la CAI. Nu a fost nici măcar în Kansas City. Ne-au dus cu avionul la buncărul în care Nathaniel şi cu mine l-am cunoscut pe preşedinte imediat după căderea Meteoritului.

Cred că, după circul prin care am trecut eu, pe celelalte voiau să le ţină la ferealã. Când am intrat în sala de conferinţe, am recunoscut câteva feţe. Betty şi Nicole fuseseră şi ele acceptate şi stăteau împreună la masă.

Nicole scoase un chiţăit de bucurie şi îmi făcu semn să merg la ele.

— Am vrut să-ţi spun, dar mi-au zis că nu pot, din cauza reporterilor care nu te mai lăsau în pace.

Mi-am dat ochii peste cap.

— A fost extrem de enervant, am rostit.

Un coşmar. Acelaşi lucru.

— Betty, felicitări! am adăugat.

Betty dădu din cap şi-şi muşcă buza de jos. Îşi înghiţi emoţia şi înălţă ochii.

— Şi ţie.

Odată ce-am terminat cu politeţurile, m-am aşezat lângă ea şi mi-am îndreptat atenţia spre celelalte femei. Evident, era şi Sabiha Gökçen printre ele. M-am bucurat că a venit din Turcia pentru întâlnirea de azi, pentru că fusese o plăcere să zbor cu ea.

Doamna Lebourgeois, pe de altă parte... Ultima oară când am vorbit cu ea la lansare, Violette abia începuse lecţiile de zbor. I-am zâmbit şi m-am aplecat spre ea:

— Doi astronauţi în familie? Soţul tău trebuie să fie foarte mândru.

Se îmbujoră şi flutură din mână stânjenită.

— Este o adevărată onoare, mai ales că e şi neaşteptată.

— Îmi dau seama.

Nici măcar nu o văzusem la teste.

Făcând o pauză, mi-am plimbat privirea prin cameră. Niciun bărbat. Interesant. Ştiam că selectaseră şi bărbaţi, dar probabil că se antrenau în altă parte.

Nu sporovăiam între noi, nici nu chicoteam, cum se vede prin filme. Toate eram îmbrăcate în costume cu pantaloni, da, însă machiate şi

coafate.

Patru dintre noi erau americance. O franţuzoaică. O braziliană – Jacira Paz-Viveiros. Plus Sabiha Gökçen. Şapte la număr, ca să corespundem cu numărul bărbaţilor.

Dacă nu mi-ar fi atras atenţia Ida, n-aş fi observat că nu e nicio femeie de culoare în grup.

Clemons, Parker şi alţi doi domni pe care nu-i cunoşteam îşi făcură apariţia împreună. Clemons bătu din palme şi zise:

— Iată-le şi pe frumuseţile mele. Mai întâi, doamnelor, felicitări că aţi fost alese ca astronauţi în devenire.

Unul dintre bărbaţii pe care nu-i recunoscusem, un tip zvelt, cu frunte albă şi lucioasă, urechi clăpăuge şi tunsoare regulamentară, începu să ne împartă nişte bibliorafturi.

— Aşa. Prima noastră sarcină este să vă pregătim pentru conferinţa de presă. Acesta este domnul Pommier.

Arătă spre celălalt ins, care avea în jur de 55 de ani şi păr grizonant, cum au unii bărbaţi la vârsta asta.

— El este stilistul dumneavoastră şi vă va ajuta să vă alegeţi garderoba şi să vă coafaţi pentru eveniment.

Am schimbat priviri cu Nicole, dar niciuna nu

a ridicat mâna să întrebe de ce ne trebuie un stilist. Probabil că aveau deja unul pentru bărbaţi şi îl păstrau şi pentru noi. Dacă tot voiam să zgâlţâim căruţa – ceea ce părea inevitabil –, atunci s-o facem pentru o problemă mai însemnată.

— Domnul Smith, continuă Clemons, vă împarte seturile pentru presă. Vom parcurge împreună o serie de modele de întrebări, ca să vă pregătim pentru conferinţă.

Se răsuci spre Parker.

— Colonelul Parker răspunde de toţi astronauţii, deci şi de dumneavoastră, care sunteţi doamne-astronaut-în-devenire. Dânsul vă va ajuta să înţelegeţi ce anume se aşteaptă de la dumneavoastră în noua dumneavoastră postură.

Parker ne oferi o mostră din zâmbetul lui caracteristic.

— Bună dimineaţa. Aş vrea ca toate sălile de conferinţă să arate atât de bine când intru în ele.

Îmi aruncă o privire.

— Ştiu că unele dintre dumneavoastră sunt obişnuite să spună ce vor, dar trebuie să fim atenţi la ce informaţii dăm despre CAI. Pe lângă problemele de securitate, avem un contract exclusiv cu *Life*. Aşa este, domnişoară Ralls?

Roşie la faţă, Betty încuviinţă fără să-şi ia

ochii de la masă:

— Da, domnule.

Măi, să fie… Betty nu fusese selectată. Pur şi simplu făcuse o înţelegere.

— Pentru a controla imaginea programului spaţial, orice comunicare cu presa se va face numai prin biroul central.

Parker ridică un deget.

— Şi, ca să fiu clar, prin „presă” se înţeleg şi emisiunile de divertisment.

Pentru mine, asta nu era atât de dificil pe cât îşi închipuia el.

— Staţi puţin…

Vocea Sabihei Gökçen răsună în toată sala. Îşi deschisese biblioraftul şi se uita încruntată la o pagină.

— Ce-i cu răspunsul ăsta: „Nu. Nu sunt astronaut”?

L-am apucat şi eu pe al meu şi l-am deschis, în zumzetul paginilor răsfoite şi al copertelor trântite pe masa din lemn dur. Sub titlul *Răspunsuri aprobate la întrebări obişnuite* erau trecute diverse întrebări despre cum e să fii astronaut.

— Vă mulţumesc, domnule colonel Parker. Mă ocup eu de aici înainte.

Domnul Smith, tipul cu urechi clăpăuge, avea glas de pastor care propovăduieşte învierea. Inflexiunile lui profunde contrastau

brutal cu constituţia lui fragilă.

— Constat că v-aţi deschis deja dosarele, doamnelor, aşa că daţi-mi voie să vă explic. Ne-am dat seama că publicul ar fi confuz dacă i-am numi pe candidaţi astronauţi. Ar fi ca şi cum am numi pilot pe cineva care abia s-a înscris la şcoala de pilotaj.

— Şi când anume vom fi considerate astronauţi?

Vocea mea răci brusc atmosfera din sală.

— La 75 de kilometri.

Parker scutură din umeri.

— Când aţi fost la 75 de kilometri deasupra Pământului, sunteţi astronauţi. Conform regulamentului CAI şi al *Fédération Aéronautique Internationale* din Paris. Până atunci, sunteţi astronauţi-candidaţi.

Normal. Corect şi legal până la ultima literă. Nici măcar nu mă puteam plânge că e nerezonabil – numai că, bineînţeles, regulamentul nu se aplica decât de la acceptarea femeilor în corpul de astronauţi.

La conferinţa de presă, stăteam în culise cu Nathaniel, care mă ţinea de amândouă mâinile. Ne separa un strat de transpiraţie. Freamătul mulţimii pătrundea prin draperii ca un zumzet constant la frecvenţă joasă. Îl simţeai prin parchet, ca bâzâitul motorului de avion. În jurul

meu, noii astronauţi – mă scuzaţi, noii astronauţi-candidaţi – se foiau de colo-colo. Cele şapte femei aproape că se pierdeau printre cei 35 de bărbaţi acceptaţi. De ce m-am băgat în chestia asta?

Nathaniel stătea direct în faţa mea.

— Cât fac 197 ori 4753?

— 936 341.

— Împărţit la 234?

— 3853,255144032922… Câte zecimale vrei?

Rochia pe care îmi ceruse stilistul s-o port avea un corsaj foarte strâns. Când am probat-o, mi s-a părut că mi se potriveşte, dar acum abia puteam să respir în ea.

— Ajunge. Rădăcină pătrată? Cinci zecimale… dacă sunt atâtea.

Măcar nu eram singura emoţionată.

— 62,07459.

Sabiha Gökçen patrula înainte şi înapoi, scuturând din încheieturile mâinilor. Când nu le scutura, îşi tot ducea mâna la păr, de parcă ar fi preferat să-l aibă prins în coadă decât aranjat cu forţa în stil *bouffant*.

— Care este unghiul de atac pentru optimizarea traiectoriei la intrarea pe orbita joasă a Pământului?

— Optimizarea traiectoriei… Ce fel de motor şi ce configuraţie? Şi care ar fi altitudinea

finală?

Dragul de el, încerca să mă distragă.

— Clasa Jupiter, motor Sirius dual. Altitudinea finală ar fi…

Probabil a mai spus şi altceva, dar Clemons a ieşit de după cortină şi şi-a făcut intrarea pe scenă. Murmurul publicului a atins cote maxime. Am închis ochii şi mi-am înăbuşit emoţia şi iar am înăbuşit-o şi am respirat pe nas şi mi-am înghiţit stratul acid de pe limbă. Nu acum. Nu acum nu acum nu acum…

Nathaniel îmi şopti la ureche:

— 1, 1, 2, 3, 5, 8, 9…

— Greşit.

M-am lipit de el.

— În şirul lui Fibonacci, adaugi numărul anterior celui curent, deci e 3, 5, 8, 13… O, m-am prins! Eşti inteligent.

— Pot să mai greşesc, dacă te ajută.

Mă strânse în braţe şi se îndepărtă, ca să mă privească.

— Nu uita că astronauţii zboară cu T-33.

Am pufnit în râs.

— Şi eu care credeam că-mi ceri să nu uit că mă iubeşti.

— Ei, pe asta o ştii. Dar un T-33? Cu reacţie? Ştiu pe ce loc mă aflu în raport cu el…

— Elma! Începem.

Nicole mă prinse de mână şi mă trase pe

scenă.

T-33. Chiar şi în calitate de candidat-astronaut, tot voi ajunge să pilotez un T-33. Păşind pe scenă, mi-am imaginat cum arată carlinga. Bliţurile nu erau decât fulgere. Puteam să mă echilibrez şi să menţin cursul.

Imaginea aceea a ţinut până când am ajuns la masă, alături de celelalte femei. Ne-au aşezat în primul rând, iar pe bărbaţi, în spatele nostru, pe două rânduri care ne încadrau. Nu era decât un alt interviu, ca atâtea altele. În plus, de data asta, chiar fusesem antrenată. *3,14159265359…*

T-33. T-treizeci şi treeeeeeeeeeeeeeei. Astronaut. Astronaut. Astronaut. T-33.

— Dr. York? Ce părere are soţul dumneavoastră despre noua dumneavoastră ocupaţie? s-a auzit o voce din primul rând.

Întrebarea mi-o pusese un tip într-un costum gri şifonat, înconjurat de tipi aproape identici, purtând costume la fel. Habar n-aveam că reporterii poartă uniforme. Nicole îmi trase un picior pe sub masă.

Întârziam cu răspunsul.

— Mă susţine foarte tare. De fapt, a stat cu mine în culise, aşteptând să începem.

Clemons arătă spre un alt reporter în uniformă.

— De ce vreţi să ajungeţi pe Lună înaintea

bărbaţilor?

Nicole se aplecă spre microfon:

— Nu vreau să ajung pe Lună înaintea unui bărbat. Am acelaşi motiv să ajung pe Lună ca un bărbat. Femeile pot fi foarte utile în spaţiu. Nu suntem în competiţie cu bărbaţii.

Slavă cerului că există Nicole. A dat un răspuns excelent. Da, era un bărbat înaintea căruia aş fi fost încântată să ajung pe Lună, dar cel mai mult şi mai mult îmi doream să ajung acolo.

— Ce veţi găti în spaţiu?

— Ştiinţă.

Cuvântul mi-a ieşit pe gură fără să vreau, iar sala m-a răsplătit cu râsete.

— Apoi o masă sănătoasă cu kerosen şi oxigen lichid.

Interveni şi Betty:

— Şi abia aştept să fac sufleuri care nu se lasă, datorită imponderabilităţii.

Replica ei stârni mai multe râsete decât a mea, iar creioanele mâzgăleau de zor pe carneţele. Clemons indică un alt jurnalist. Am renunţat să-i identific în mulţime, pentru că puneau aceleaşi întrebări cretine şi niciuna nu se adresa bărbaţilor.

— Dar cum rămâne cu înfrumuseţarea în spaţiu? Veţi putea folosi fixativul?

Sabiha scutură din cap şi răspunse:

— Vom fi într-un mediu cu oxigen pur. Ar fi o prostie să ne dăm cu fixativ.

Lista aia de întrebări pe care ne-au dat-o... Nu ni s-a pus nici măcar una dintre ele. Mai bine ne-ar fi adus un antrenor pentru concursuri de frumuseţe. Nu ştiu cum de le-a scăpat să ne întrebe despre cum vom contribui la pacea mondială.

În spatele meu, bărbaţii se foiau pe scaune. Pe unul l-am auzit bodogănind: „Dar nu vor să ştie şi ce cupă au la sutien?”.

— Ce planuri are CAI privitor la includerea bărbaţilor sau a femeilor de culoare în programul spaţial?

Bărbatul care pusese întrebarea părea alb, cu păr negru cârlionţat, tuns scurt. Nu avea costumul şifonat şi impunea prin ţinuta distinsă.

M-am răsucit în scaun spre Clemons. Directorul îşi păstră zâmbetul şi ridică mâna ca şi când ar fi avut un trabuc între degete. Făcu imediat un gest nonşalant şi rosti:

— Programul astronauţilor este deschis oricui se califică pentru el, dar, având în vedere natura misiunii, standardele noastre sunt foarte înalte. Aceste doamne sunt cei mai buni piloţi de pe planetă. Cele mai bune femei-pilot de pe planetă. Fireşte, şi noii noştri candidaţi bărbaţi sunt excepţionali. Astăzi ne concentrăm pe aceşti bărbaţi şi femei minunate. Nu vreau să le

răpesc din farmecul acestui moment.

— Atunci le voi adresa o întrebare doamnelor.

Bărbatul cuprinse cu privirea întreaga scenă, uitându-se la fiecare dintre noi cu ochii săi căprui şi limpezi.

— Ar obiecta vreuna dintre dumneavoastră să lucreze alături de o femeie de culoare în spaţiu?

Toată lumea încremeni puţin. Era o întrebare cu subînţeles. M-am aplecat spre microfon:

— Aş fi încântată să lucrez cu ea. Cunosc câteva femei de culoare care sunt nişte piloţi extraordinari.

Betty interveni imediat:

— Nu aş avea nimic de obiectat, bineînţeles, cu condiţia ca standardele să nu fie coborâte.

Când mă enervez, îmi controlez mult mai bine anxietatea. Ida era un pilot mai bun decât Betty. Imogene îmi dădea clasă. Cât despre Violette, nici n-ar fi avut ce să caute acolo.

— Nu ar trebui să coborâm standardele.

— Doamnelor…

Clemons veni spre noi, trăgând microfonul după el.

— Haideţi să trecem la întrebarea următoare, pe care publicul tot insistă să o punem. Care dintre dumneavoastră va merge prima în spaţiu?

Ca la comandă, am ridicat toate mâna. Nicole le ridică pe ambele, cum făcuse şi Parker. Eu? Pe mine nu mă interesa care era prima, câtă vreme îmi venea şi mie rândul.

TREIZECI ŞI TREI

AU FOST SELECTAŢI DOI ASTRONAUŢI CARE AR PUTEA ZBURA PE LUNĂ

CAI i-a ales pe bărbaţii care ar putea merge pe Lună

Kansas City, KS, 2 iulie 1957 – Astăzi, Coaliţia Aerospaţială Internaţională i-a numit pe cei doi astronauţi care ar putea deveni primii oameni ce vor pune piciorul pe Lună. Aceştia sunt colonelul Stetson Parker, din Statele Unite, şi căpitanul Jean-Paul Lebourgeois, din Franţa, amândoi veterani ai programului spaţial. Astăzi s-a decis ca ei doi şi locotenentul Estevan Terrazas din Spania să formeze echipajul pentru *Artemis 9*, care ar putea zbura pe Lună şi înapoi în aprilie, anul viitor.

Astronauţii-candidaţi au fost separaţi în două clase: bărbaţii într-una şi femeile, în cealaltă.

Recunosc că primul curs la care a trebuit să participăm mi-a gâdilat stima de sine. Astrodinamică. Adică ceea ce făceam la departamentul de calcule.

Celelalte femei s-au descurcat fiecare cum a putut. Violette s-a prins mai rapid decât o crezusem în stare. Nicole se lupta cu matematica de bază şi tot uita să scoată rădăcina pătrată sau unde e locul zecimalei pe rigla de calcul. Am ajutat-o cât am putut, dar, cum mie matematica nu mi-a dat niciodată bătaie de cap, mi-era greu să-mi dau seama cum să-i explic. Eu... eu pur şi simplu făceam calculele.

Betty era sârguincioasă, dar cred că ştia că nu avea să ajungă în spaţiu. Poate că nici nu-şi dorea.

Sabiha făcea progrese în salturi la lecţiile de mecanică orbitală, dar avea o voinţă de neclintit. Jacira înţelegea astrodinamica, dar o ura. Am surprins-o deseori mormăind în barbă în portugheză. Nu ştiu limba, dar pot să recunosc o înjurătură.

Când ne-am predat prima temă pentru acasă, m-am simţit din nou ca în clasa a patra. Instructorul s-a uitat peste a mea şi a clătinat nemulţumit din cap.

— Elma... te-a ajutat dr. York?

Camera s-a făcut roşie, apoi s-a răcit brusc.

Mă aşteptam să scot aburi albi din gură.

— Nu. Nu m-a ajutat.

— Dar… nu ai dat decât răspunsurile finale.

Zâmbi şi o rază de soare i se reflectă albă în ochelari.

— Nu e rău că ai cerut ajutor, dar tot trebuie să-ţi faci singură tema.

Chiar era ca în clasa a patra. Numai că de data asta nu mai trebuia să aştept plângând să vină tata să mă salveze. Atunci eram prea tânără ca să ştiu că exista o cale simplă de a demonstra că nu am copiat la test.

— Vă înţeleg îngrijorarea, aşa că vă rog să-mi puneţi orice întrebare doriţi, ca să vă răspund. Pe loc.

Instructorul bătu scurt foile de masă.

— Nu avem timp să parcurgem fiecare ecuaţie. Data viitoare fă-ţi tema.

Am scrâşnit din dinţi. Voia să scriu toate etapele ecuaţiei, în loc s-o rezolv, pur şi simplu? Bine. Puteam să-mi fac timp pentru asta, iar el nu avea decât să-şi facă timp să le corecteze. Ştiam unde ar fi dus conversaţia. O avusesem de prea multe ori ca să nu ştiu şi ar fi trebuit să fiu o idioată să cred că perioada lucrată la CAI ar fi contat cât de cât.

— Da, domnule.

Nicole se holbă la mine, apoi ridică mâna zâmbind.

— Domnule instructor?

— Da, Nicole.

— Elma a scris majoritatea acestor ecuaţii.

Instructorul oftă.

— Mulţumesc, Nicole. Ştiu că ea a scris răspunsurile. Dar eu i-am cerut să scrie şi rezolvarea.

Nicole duse mâna la piept şi făcu ochii mari.

— Vai de mine, ce prostuţă sunt! Am vrut să spun…

Mi-am dres vocea şi am vorbit înainte ca Nicole să-l farmece cu stilul ei de domnişoară care iese pentru prima oară în societate.

— Domnule, Nicole a vrut să spună că, lucrând la departamentul de calcule de la CAI, am creat o bună parte din ecuaţiile pe care ni le-aţi dat ca temă, iar cele pe care nu le-am rezolvat amănunţit le-am folosit zilnic în ultimii patru ani.

Instructorul clipi zăpăcit.

— O…

Lăsă colile jos şi le netezi.

— Înţeleg. Ar fi fost bine să ştiu asta dinainte.

Între orele plictisitoare de astrodinamică făceam şi cursuri de pilotaj avansat. Eram frecvent împărţite în grupuri de câte trei şi trimise la baze diferite, pentru a ne antrena cu simulatoare sau cu echipamente specializate.

Unele dintre ele erau de pe vremea lui Pazvante, cum ar fi „Dilbert Dunker”, cu care mai lucrasem la şcoala de zbor, ca membră a WASP.

Dar am avut parte şi de întorsături neaşteptate. Când m-am prezentat la „Dilbert Dunker” cu Jacira şi Betty, ne-am trezit că ne dau costume de baie.

Ca să fiu mai specifică, ne-au dat bikini albaştri.

În vestiar, am ridicat piesele minuscule şi m-am încruntat.

— Ultima oară când am dat testul ăsta a trebuit să îmbrac costumul presurizat.

Jacira scutură din umeri şi-şi desfăcu nasturii bluzei.

— Pe mine nu mă mai miră nimic în America.

— Nu vă uitaţi la mine.

Betty îşi trase bluza peste cap.

— N-am făcut instruire avansată când am fost în WASP.

Am schimbat priviri cu Jacira. Pe formular scrisese clar că se cer 400 de ore de zbor cu aparate de înaltă performanţă. Nu ştiu cum se făceau lucrurile astea în Brazilia, dar să fii membră WASP şi să nu faci asemenea cursuri era o lacună nepermisă.

Lăsând la o parte antrenamentul meu, aveam de ales între a purta bikiniul sau a da

testul în hainele mele, aşa că am îmbrăcat costumul de baie şi m-am străduit să acopere cât mai mult din ceea ce trebuia să acopere. Poate că ne vor da costumul presurizat după ce vom ieşi din vestiar.

Betty termină prima şi ieşi din cabină. Se opri chiar în faţa uşii de la baie, apoi se întoarse şi-mi spuse:

— Elma?

— Da?

Am luat un prosop şi mi l-am legat în jurul taliei, într-o vagă încercare de a mă simţi mai puţin ruşinată.

— Au venit şi reporteri, îmi spuse cu o expresie crispată. Să ştii că nu i-am chemat eu.

Am dat din cap, continuând să-mi înnod prosopul, de parcă asupra lui trebuia să-mi concentrez toată atenţia.

— Mulţumesc că m-ai avertizat.

Pastila de Miltown din geantă mă ispitea cu o stare calmă, dar mă aştepta un curs de instruire subacvatică. Nu-mi permiteam să-mi încetinesc reflexele nici măcar o secundă.

Încruntată, Betty merse şi-şi scoase rujul din poşetă.

— Naiba să-i ia! E chiar aşa de greu de înţeles cuvântul ăsta – „exclusivitate”?

Jacira îşi dădu ochii peste cap şi-şi prinse părul lung şi negru în coadă de cal.

— Ne vor scufunda în apă. De mai multe ori. Şi tu te dai cu ruj?

Betty dădu din umeri.

— Dacă ne-au dat costumele astea, e clar ce fel de test va fi. Am de gând să-l trec, pentru că pe ăla de astrodinamică o să-l pic cu brio.

Eram pregătită să ies pe uşă. Eram fizician, operatoare de calcule şi pilot, nu fată de pus pe afiş. Totuşi… totuşi o auzeam pe mama spunând: *Ce-o să zică lumea?* Întotdeauna s-a ţinut de mine să mă dichisesc puţintel. Ştiam care erau regulile pentru femei.

— Să fiu a naibii!

Am deschis geanta, smucind-o, şi mi-am căutat propriul ruj. Flaconul cu pastile zornăia tentant pe fund şi am ezitat puţin cu mâna pe el. Nu. Aveam nevoie de reflexe rapide pentru test. Supravieţuisem conferinţei de presă, iar în timpul testului aveau să fie galoane de apă între mine şi reporteri.

Tubul argintiu sclipi într-un colţ al genţii. L-am simţit alunecos printre degete. I-am scos capacul, l-am răsucit şi mi-am dat un strat roşu gros pe buze. Doamna care mă machiase pentru *Domnul Vrăjitor* ar fi fost mândră de mine.

Jacira mă urmări şi clătină mustrător din cap.

— Nu. Nu pentru asta m-a trimis aici ţara

mea.

— Nici eu nu am venit pentru asta.

Am pus capacul la loc şi mi-am îndreptat spatele.

— Dar rujul nu mă va împiedica să-mi fac datoria.

Betty pufni:

— Pentru mine să port ruj e practic o *meserie*.

— Doar nu vrei să zici că…

— Ba da.

Se studie în oglindă şi-şi aruncă rujul înapoi în geantă.

— N-am avut numărul de ore necesar ca să trec de prima selecţie, dar cei de la *Life* au tras nişte sfori şi aşa am ajuns la teste. După aceea? M-am descurcat singură, dar tot trebuie să-i dau cezarului ce-i al cezarului.

Dacă aş fi fost în situaţia ei, oare aş fi procedat la fel? O, da! Da.

— Deci mergem să înfruntăm diavolul?

— Ha-ha-ha! Ăştia nu sunt decât nişte drăcuşori nevinovaţi. Porni ţanţoşă spre uşă. Stai să vezi când va auzi *Life* despre asta. *Atunci* să vezi diavolul în carne şi oase.

M-am dus după ea, mulţumind cerului pentru prosop. Când ne-am îndreptat spre „Dilbert Dunker”, au început să se detoneze camere şi să se declanşeze bliţuri. Şi mi s-a

oprit inima în loc când mi-am dat seama că Betty are dreptate.

Atunci să pozeze ea pentru camere. Eu m-am concentrat pe test. Aparatul era aşezat pe o platformă de pe fundul bazinului. Cuşca de metal roşu-aprins avea un scaun de pilot în ea şi stătea pe un set de şine care duceau în bazin. Ah… petrecusem atâtea ore învăţând să scap după o amerizare, încât m-a cuprins nostalgia.

Problema era că antrenamentul pentru ieşirea din apă începea în bazin, în afara aparatului, cu un şir de obstacole. Numai că acum nu vedeam niciun obstacol. Ne băgau direct în Dunker. Voiau să ratăm testul.

Supervizorii de la Marină se întoarseră să ne urmărească. Sau, ca să fiu mai precisă, s-o urmărească pe Betty.

Nu-i puteam condamna. Cum reuşea să se legene în felul ăla fără să-i cadă costumul? Materialul era albastru, dar parcă lua foc numai după cum se mişca în el.

Betty se opri în faţa ofiţerilor de marină, cu Jacira şi cu mine în spatele ei, formând un triunghi improvizat.

— Deci… cine vrea să mă scufunde pe mine?

A trebuit s-o scoată altcineva din cuşcă. Nu era ceva neobişnuit la prima încercare, chiar dacă aveai antrenament. Aparatul cădea într-un

unghi de 50 de grade, lovea apa rece ca gheaţa, apoi te întorcea cu capul în jos. Trebuia să-ţi scoţi centura şi să ieşi din cuşcă, numai că erai legat la ochi, deci mergeai pe pipăite.

Din acest motiv stăteau scafandrii Marinei în bazin. Recunosc că m-a încercat o satisfacţie meschină când au scos-o pe Betty din apă ca pe-un pisoi înecat. Au învelit-o cu o pătură şi au aşezat-o pe o bancă, în timp ce alţii au resetat maşinăria. Satisfacţia mea s-a transformat în ruşine când am văzut-o cum tremură. Mi-am amintit de prima mea încercare cu Dunkerul.

M-am întors spre ofiţerul de marină responsabil cu testarea.

— Pot să încerc eu acum?

Nu şi-a dat ochii peste cap, dar nici departe n-a fost.

— Bineînţeles. De ce nu? Hai să vă scufundăm pe toate!

Asta numeau ei antrenament... Înăbuşindu-mi un mârâit nervos, m-am urcat pe scara care ducea la cuşcă. Acolo a trebuit să renunţ la prosop – şi la ultima fărâmă de modestie pe care mi-o insuflase mama.

Când a căzut, cârdul de reporteri adunaţi în jurul bazinului au declanşat bliţurile. M-am lăsat în cuşcă şi mi-a venit să urlu.

Cuşca era din metal. Inclusiv scaunul. Fusese în apa rece ca gheaţa. Eu purtam bikini.

Am scos un fel de chiţăit, dar n-am ţipat. Totuşi era un motiv în plus să-mi doresc să fiu îmbrăcată în costumul presurizat.

Ofiţerul mi-a pus hamul pe umeri. Pânza rece şi udă mi s-a înfipt în carne când m-a ajutat să-l fixez.

— În regulă, păpuşă. Chestia asta o să cadă în apă şi-o să te răsucească cu capul în jos. Treaba ta e să nu te panichezi şi să aştepţi să te scoată scafandrii din apă.

— Am crezut că treaba mea e să mă eliberez singură şi să înot până la suprafaţă.

Mi-am plimbat degetele pe cataramă, încercând să-i memorez poziţia.

— Exact. Asta am vrut să spun.

Trânti capacul cuştii şi se ridică în picioare. M-am aplecat în faţă.

— Nu mă legaţi la ochi?

Ezită şi îngenunche la loc.

— Ai mai făcut asta?

— Am fost în WASP.

Evident, şi Betty fusese, dar eu zburasem cu avioane performante.

— Am zburat cu Mustanguri şi majoritatea avioanelor de vânătoare, aşa că m-au trimis la Ellington pentru antrenamente.

— Aha!

Bătu darabana pe muchia cuştii, apoi se apropie de mine.

— Bine. Uite cum stă treaba. Pe doamne nu le legăm la ochi. Ni s-a spus să ne facem că vă testăm. Chiar vrei să faci testul ăsta pe bune?

L-am privit lung câteva clipe. *Să ne facem că vă testăm?* Nu aveau de gând să ne trimită în spaţiu pe niciuna.

Am reuşit, nu ştiu cum, să-mi relaxez maxilarul.

— M-au pus să mă îmbrac în bikini, dar eu sunt pilot. Şi încă unul dat naibii. Aşa că, da, vreau să dau testul ăsta pe bune.

— Să-mi trag una!

Plesni metalul şi se ridică a doua oară, aplecându-se în camera de comandă. Reveni imediat cu o pereche de ochelari de înot negri.

— Să nu te îneci, auzi?

— Nu mi-am trecut asta în agendă.

Am luat ochelarii şi mi i-am tras peste cap. Lumea din jur s-a făcut nevăzută.

Am pipăit poziţia hamului de la umăr, cadrul metalic rece al cuştii şi catarama centurii. Apoi am pus mâna pe „manşă” şi am dat afirmativ din cap.

— Gata.

Testul presupune şi să nu ştii exact când va fi aruncată cuşca în apă. Mi-am umplut plămânii cu aer, ascultând cum foşneşte uniforma ofiţerului când se ridică. Apa plescăi în jurul meu. Un declic.

Şi apoi a căzut scaunul.

Apa m-a plesnit şi m-a învelit într-o manta de gheaţă. Îmi intra cu forţa în gură şi mi se agăţa ca o gheară de interiorul nărilor, în timp ce lumea se învârtea cu mine. Plămânii mei au început imediat să urle după aer.

Panica nu mă ajuta. Am strâns din dinţi şi mi-am pus mâinile pe umeri. Aşa. Am găsit repede pânza aspră a hamului pe piele. În costumul presurizat, mi-ar fi luat mai mult timp.

Am urmărit cu degetele linia hamului, până la catarama care mă împungea ca un ţurţur de gheaţă şi mi-am desfăcut centura. Mi s-a frecat de stomac, deasupra liniei bikiniului. Am dat la o parte cele două fâşii ale centurii.

Eliberarea din ham îmi dăduse de furcă ultima oară, dar de costumul de baie nu se agăţă nimic. Am alunecat din ham, eliberându-mă, într-o clipită. M-am întins şi am apucat marginea cuştii cu ambele mâini, ca să mă pot orienta. Am ieşit afară, înotând în jos şi apoi distanţându-mă de „epavă”.

Trebuia să înotăm într-un unghi de 45 de grade, ca să ne ferim de posibile flăcări şi dâre de ulei. Era mai greu legată la ochi şi bănuiesc că am ieşit la suprafaţă prea aproape de cuşcă.

Pe măsură ce scăpam de greutatea apei, am reînceput să aud voci.

— …de repede s-a mişcat? A doborât un

record? Elma! Elma! Aici!

Nicicând n-am inspirat cu mai multă poftă. Mi-am scos ochelarii, zâmbind... unui perete. Nu-i nimic. Trebuia să mă răsucesc cu 360 de grade, cu braţele deasupra apei, ca să îndepărtez dârele de „ulei”.

După ce m-am răsucit, m-am întors cu faţa la fotografi şi le-am făcut cu mâna. Stabilisem un nou record? Nu. M-am mişcat repede, însă variabilele diferă de condiţiile de teste obişnuite.

Dar asta era deja ştiinţă, şi nu la ştiinţă se aştepta lumea de la mine.

TREIZECI ŞI PATRU

O „PLIMBARE” DE DOUĂ ORE ÎN SPAŢIU

Astronautul din Artemis 4 *va pluti la 22 de metri de capsulă*

KANSAS CITY, KS, 3 noiembrie 1957 – (United Press International) – Căpitanul Cristiano Zambrano, din Mexic, va încerca să stabilească un record al „plimbărilor spaţiale”, plutind aproximativ două ore pe durata viitorului zbor pe orbită al *Artemis 4*, au declarat astăzi reprezentanţii Coaliţiei

Aerospaţiale Internaţionale.

Stăteam în simulator după orele de program, cu biblioraftul greu în poală. Mi-am masat puntea nasului şi am strâns din pleoape, încercând să-mi întipăresc cu forţa în memorie succesiunea corectă a verificărilor. Interiorul simulatorului era o replică a capsulei *Artemis* şi la fel de intim precum carlinga unui avion de vânătoare, dar în loc de cupolă aveam un perete şi un tavan plin cu comutatoare cu acronime obscure. Speram că, dacă studiez în simulator, mi le voi aminti mai repede în cazul unei simulări adevărate. Dar n-am avut noroc până acum.

— Ai de gând să mai ieşi vreodată de-acolo?

Vocea lui Nathaniel se auzi de sub capsulă.

Mi-am lăsat capul pe spătarul tapiţat.

— G-amf.

Râzând, Nathaniel urcă scara pe mica platformă din exteriorul capsulei.

— Poftim?

— Indicatorul de poziţie al directorului de zbor se citeşte I, P, D, Z. Dar Giroscopul de Altitudine Montat pe Fuzelaj e prescurtat G-amf. Serios?

Astrodinamica şi antrenamentele de zbor nu-mi dădeau dureri de cap. Acronimele însă mă omorau.

— Şi de ce e pronunţat ca un cuvânt, în timp ce comandantul e prescurtat C, D, T? Îţi ia mai mult să rosteşti prescurtarea.

— G-amf se rosteşte mai rapid decât G, A, M, F.

— Ştii ce vreau să spun.

M-am uitat urât la manualele din poală, ca şi cum ar fi fost Parker.

— Purtăm conversaţii întregi fără să rostim un singur substantiv. „Făceam o manevră IOL şi Sim Sup a scăpat IPDZ odată cu MTVC. Pe urmă, LMP a văzut cum G-amf dă erori şi O2 scade… Pfua!

— Nu a făcut nimeni o manevră IOL manuală.

— Tu. Nu. Mă. Ajuţi.

Mi-am întors privirea încruntată spre locul unde stătea Nathaniel, încadrat de trapa deschisă a capsulei. Mă uitam în sus, direct la el. Se tăiase puţin sub bărbie când se bărbierise.

— Şi mai e şi POGO. Simulatorul de gravitaţie parţială. Nici măcar nu e un acronim. Dacă i-ar fi dat o femeie numele ăsta, am fi fost date afară în hohote din corpul de astronauţi, ceea ce ni se şi întâmplă, de fapt. Vai. De. Mine. Ţi-am povestit despre şedinţa foto de săptămâna trecută, în T-33?

— Da. Dar poţi să-mi mai povesteşti o dată,

dacă te ajută.

Îşi propti cotul de marginea trapei înguste.

— Nu, mulţumesc.

Mă durea şi acum. Am crezut că, în sfârşit, ne vor lăsa pilotăm T33-urile, dar n-am făcut decât să stăm în carlingă şi să ne pudrăm nasurile. Literalmente. Ne-am pudrat nasurile. Dacă stăteam în capsulă, măcar făceam simulări şi învăţam ceva. M-am întins spre Nathaniel şi i-am luat mâna, răsucind-o ca să-l sărut în palmă.

— Îmi pare rău că sunt atât de morocănoasă.

— Ştii ce? Dacă ieşi de aici şi mă ajuţi cu nişte cifre dintr-un raport, te ajut şi eu să reţii acronimele.

Am închis manualul cu atâta putere, că a răsunat în interiorul minuscul al capsulei.

— Da, te rog. Te rog, dă-mi să calculez ceva!

Se aplecă şi mă sărută pe obraz.

— Perfect.

Se întinse şi-mi făcu semn să-i dau manualul.

— Mi-e dor de tine.

— Oh… Îmi spui numai lucruri frumoase.

M-am ridicat şi m-am strecurat afară din capsulă. Cum vor încăpea acolo unii bărbaţi în costum presurizat nu prea reuşeam să-mi explic, oricâtă fizică ştiam.

Nathaniel se sprijini de balustrada micii platforme. Dincolo de el, o reţea de cabluri şi grinzi de sprijin înveleau capsula într-o încâlceală artistică, menită să simuleze misiuni cât mai aproape de realitate pentru cei din interiorul ei. M-am întins până mi-a trosnit spatele. Ceasul de pe perete arăta că e trecut de opt. Asta însemna că iar luam cina la cantină.

— La ce lucrezi acum? l-am întrebat.

— Nimic complicat. Helen a făcut deja calculele, dar vreau să mă asigur că datele simplificate sunt redate corect, înainte de a le trimite la Comisia de Gestionare a Fondurilor din Senat.

Coborî scara cu manualul vârât sub braţ.

— Încercăm să anticipăm ce efecte poate avea mutarea în Brazilia asupra departamentului de inginerie.

— Am crezut că a fost aprobată deja.

M-am lăsat să alunec pe scară şi am sărit pe podea. Nathaniel oftă.

— A fost. Dar pe urmă senatorul Mason a ridicat problema siguranţei naţionale, întrebând dacă Statele Unite are trebui să-şi cedeze puterea altei ţări.

M-am oprit la baza scării.

— Nu-i e clar ce se întâmplă? E un efort mondial. Statele Unite nici măcar nu vor mai

exista dacă nu plecăm de pe planeta asta.

— Nu ne crede.

Sala simulatorului răsună de ecoul paşilor săi pe podeaua de beton. L-am urmat, dar mai silenţioasă. De când mă alăturasem corpului de astronauţi purtam mai mult tenişi şi pantaloni la serviciu.

— Vremea s-a încălzit. N-a observat nici asta?

Se opri la panoul cu comutatoare.

— Ba da, dar acum trecem printr-o perioadă bună, când temperaturile sunt normale, chiar dacă necaracteristice anotimpului.

Aşa va fi cinci ani de acum încolo, poate mai mulţi, până când lucrurile vor începe s-o ia razna. Timp suficient ca oamenii să uite de Meteorit.

— Păi… câtă vreme finanţează programul spaţial de acasă, tot e ceva.

— Da. Dar tot mai bine ar fi în Brazilia.

Stinse luminile şi îmi deschise uşa.

— Apropo, cum se descurcă astronautul brazilian?

— Jacira? E grozavă. Zilele trecute, Sim Sup ne-a dat un GPC care nu corespundea cu MIS…

Nathaniel începu să râdă.

— Tu auzi ce spui?

— Corect.

M-am uitat să nu fie nimeni pe hol şi l-am

sărutat.

— Dar să ştii că tot trebuie să mă ajuţi cu acronimele.

La şedinţa de luni dimineaţă, m-am aşezat pe scaun, cu o cafea şi o gogoaşă în faţă. Nu avea fiecare locul său, dar obişnuinţa şi rutina ne încurajau să ne aşezăm de fiecare dată pe aceleaşi scaune. Locurile lui Malouf şi Benkoski erau goale azi, pentru că erau într-o misiune, dar niciun alt astronaut nu îndrăznea să se aşeze pe ele.

Jacira, Sabiha, Nicole şi cu mine eram toate pe partea dreaptă a mesei, cel mai departe de uşă. De cele mai multe ori, femeile stăteau împreună când erau şi bărbaţii de faţă, deşi Lebourgeois şi Violette şedeau, bineînţeles, unul lângă altul, mai în spate. Betty stătea lângă Parker, în partea din faţă, şi lângă Clemons, învăluit în obişnuitul fum de trabuc.

Pe masa cea mai importantă, din spatele sălii, erau nişte gustări şi băuturi. Abia atunci mi-am dat seama cât de mulţi bărbaţi din lumea asta funcţionau pe bază de gogoşi şi cafea.

Clemons deschise registrul cu sarcini, de care îmi era groază.

— Aşa… Cleary şi Lebourgeois, mergeţi la ILC, ca să testaţi cea mai nouă generaţie de costume. Cică au rezolvat problema întăriturilor

de la umeri, dar nu vă bazaţi pe asta până când nu aţi stat în ele toată ziua.

Neplăcut, dar corect. Aşa cum spuneau toţi astronauţii, din cauza efortului depus pentru a te deplasa în costumul presurizat, la sfârşitul unei activităţi extravehiculare erai extenuat, deci ceea ce la început era doar uşor deranjant devenea intolerabil la final.

— Zambrano şi Terrazas, faceţi din nou simulări cu Wells, Tayler şi Sanderson, conform graficului de lucru iniţial. Încercaţi să nu mai defectaţi IBM-ul, bine?

Până şi eu am râs la asta. Calculatorul mecanic care trebuia să ruleze simulările avea o rată de abandon care ne-ar fi lăsat urgent fără astronauţi într-o situaţie reală.

— Violette, Betty, Grenades şi Gladstone, voi faceţi treaba nasoală azi.

Împinse două seturi de pagini capsate pe masă. Le-am împins şi eu mai departe, bucuroasă că nu căzuse măgăreaţa pe mine. „Treaba nasoală” era turul publicitar.

— Mâine mergeţi la o şcoală, iar miercuri tăiaţi panglica la reinaugurarea autostrăzii I-70. Gökçen, Wargin, Paz-Viveiros, Collins, Aldrin şi Armstrong, voi mergeţi la Chicago, unde aveţi întâlnire cu Planetariul Adler. E timpul să învăţaţi să folosiţi sextantul.

Clemons se întoarse spre mine şi zâmbi. Nu

era semn bun.

— York. Tu şi Parker testaţi noul T-38.

Era să scap cafeaua. T-38? Nu mă lăsaseră nici pe T-33, iar acum mă trimiteau la un zbor de testare cu cel mai sexy T-38. Mi-a venit să întreb: „Serios?”, dar am reuşit să îngaim un „da, domnule” în schimb.

Nicole îmi trase un ghiont.

— Fir-ai să fii, tu te-ai ales cu toată distracţia.

— Ce vrei, aşa a ordonat şeful.

Dar mi se părea imposibil ca Parker şi Clemons să se fi răzgândit în privinţa mea numai pentru că până atunci îmi ţinusem capul plecat şi-mi văzusem cuminte de treabă. Însă calul de dar nu se caută la dinţi. Aşteptam să zbor cu un T-38 de când… practic, de când s-a inventat.

— Ba n-o să se distreze absolut deloc, crede-mă, spuse Parker, ridicându-se de la masă. La treabă, oameni buni. Trebuie să prindem ştafeta spre Lună.

După ce am îmbrăcat costumul şi mi-am pus paraşuta, am scos casca din compartimentul ei de lemn şi m-am îndreptat spre pistă. Mama ar fi leşinat dacă m-ar fi văzut. Nu numai că purtam pantaloni, dar curelele paraşutei mă strângeau atât de tare de picioare, încât în

unele culturi s-ar fi considerat că sunt măritată cu ele.

Parker ajunsese deja la avion şi-şi pusese casca pe marginea carlingii. Stătea de poveşti cu şeful echipajului, dar mişcă din cap în direcţia mea când mă văzu şi trecu automat la stilul didactic:

— Verificările anterioare zborului încep din momentul în care te apropii de avion.

Ceea ce era valabil pentru orice avion cu care ai zbura. Am dat aprobator din cap, sperând să trecem peste partea asta.

— Bun. Verifică să nu fie scurgeri de ulei, obstacole sau orice altceva neobişnuit la avion.

Minunata, superba aeronavă. Avionul cu reacţie. De la botul ascuţit ca un vârf de ac până la sistemul de evacuare al motorului, T-38 era un obiect suplu, de o frumuseţe elegantă. Avioanele CAI erau cromate, cu sigla alb cu albastru a coaliţiei pe coadă.

Parker îşi încrucişă braţele la piept. Îi simţeam privirea sfredelitoare chiar şi prin ochelarii de zbor.

— Ştiu că te consideri pilot, dar un avion cu reacţie nu e acelaşi lucru cu sistem de propulsie.

— Da, domnule.

Zâmbeşte şi dă din cap, Elma, zâmbeeeeeeşte şi dă din cap.

Adică nu spunea chiar prostii, cele două chiar erau diferite.

— Sunt doar nerăbdătoare să pun în practică ceea ce am învăţat la cursuri şi în simulator.

— Perfect.

Arătă spre avion cu degetul mare.

— Ce faci imediat după ce ai verificat zona?

— Verific jurnalul de bord. Apoi cupola şi siguranţele scaunului.

— Fă-o!

Se propti de aripa avionului şi-mi făcu semn să mă grăbesc.

Am verificat tubul de oxigen, apoi am ezitat, pentru că nu cunoşteam avionul.

— Ce anume îmi scapă?

— Verifică să nu fie obstacole.

Se îndreptă spre cel mai apropiat dispozitiv de admisie cu un şchiopătat uşor.

— Sunteţi în regulă?

— De obicei trebuie să te laşi pe vine ca să ai vizibilitate bună. Uite-aşa! Aşteaptă…

Ridică ochii şi îmi făcu semn să mă las pe vine lângă el.

— Cât eşti aici jos, verifică şi asta. Priveşte în lungul aripii. Observi că poţi vedea prin carcasa avionului?

— Ăăă…

Genial! Am făcut cum mi-a spus, uitându-mă la avion de-a lungul aripii, dar n-am văzut decât

o masă solidă.

— Trebuie să priveşti din unghiul potrivit. Aripile formează atunci un singur corp care trece prin tot avionul.

— Serios? Asta-i… o!

Am văzut cum se reflectă lumina, apoi o porţiune îngustă din hangarul aflat de partea cealaltă a avionului.

— Ce grozav!

— Bun. Din partea asta se vede bine, aşa că aruncă o privire şi apoi treci în partea cealaltă şi vezi dacă e la fel.

Se retrase în spate, frecându-şi piciorul stâng.

— Ai înţeles?

— Recepţionat.

Aş fi vrut să insist să-mi spună despre picior, pentru că un pilot bolnav mă putea afecta direct, dar acum se purta frumos. Sau cel puţin cât putea el de frumos. De fapt… stai. Trebuie să fiu cinstită: când trebuia să explice un lucru, era un profesor binevoitor şi deseori generos cu detaliile. Noi nu ne ciondăneam decât în alt context.

Ambele părţi corespundeau şi mi-a explicat răbdător cum să verific dispozitivele de admisie. Dar, când am urcat pe locul din spate al carlingii, abia m-am abţinut să nu sar în scaun de fericire. Era un avion atât de frumos!

Faptul că am trecut prin fiecare pas al verificărilor premergătoare zborului m-a ajutat să mă concentrez. Mai ales că ştiam că Parker îmi caută nod în papură.

Exact. Mă interesa mai mult să-i fac o impresie bună decât să fiu atentă la greşelile care m-ar fi putut omorî. Poate că ordinea priorităţilor nu era cea bună.

Mi-am fixat harnaşamentul pe umeri şi mi-am pus casca. Casca îmi îmbrăţişa capul şi estompa orice zgomot exterior. Am conectat tubul de oxigen, răsucindu-l până s-a auzit declicul de fixare, şi mi l-am fixat de harnaşament. Am lăsat masca să atârne până ajungeam în aer şi dădea drumul oxigenului. Deocamdată, cupola era deschisă, lăsând să pătrundă în carlingă vântul care bătea dinspre cerul argintiu înnorat, mirosul de benzină şi smoală şi de cauciuc ars.

— Bun, îmi cârâi vocea lui Parker în urechi. Eşti gata să porneşti motorul numărul doi?

— Da.

— Nu se vede niciun obstacol?

M-am aplecat spre stânga, să văd coada avionului. Nu se vedea decât hangarul din spatele nostru, destul de îndepărtat ca să nu fie un pericol. Apoi am forţat centura de umăr, aplecându-mă şi în dreapta.

— Niciun obstacol.

În faţa mea, Parker execută aceleaşi mişcări. Nu-i vedeam decât vârful căştii în timp ce se aranja în scaun şi dădea din cap.

— Hai să le cerem aer. Mâinile sus?

Ridică demonstrativ mâinile deasupra capului, apăsând cu pumnul drept în mijlocul palmei stângi. Nu se făcea să-l accidentăm pe şeful nostru de echipaj lovind ceva din întâmplare.

— Mâinile sus, am spus.

Le-am ridicat, dar pulsul îmi creştea constant. Am inspirat adânc, să mi-l potolesc. Dacă mă emoţionam aşa într-un avion cu reacţie, atunci ce făceam într-o rachetă?

Afară, echipajul de la sol fugi în spatele avionului, ca să ne alimenteze cu aer, pentru a facilita aprinderea. În interiorul avionului, vâjâitul aerului crescu în intensitate, apoi deveni constant.

— Numărul doi, treizeci. 14% rpm[19]. Turometru OK. Maneta de gaze la ralanti.

Maneta răspunse la comanda lui şi se deplasă în poziţia superioară. Nu aveam de gând să fac nimic până nu-mi ceda mie controlul avionului, dar mă puteam preface că eu eram cea care îl pornea. Măcar o vreme.

Parker monologa mai departe, explicându-mi fiecare mişcare:

19 Rotaţii pe minut (n. tr.).

— Debit de combustibil, 200. Presiunea uleiului, în regulă. TGE[20] creşte.

Aşa creştea şi tensiunea mea. Chiar avea de gând să mă ia şi pe mine în aer.

— Maximum şapte şaptezeci. Instrumentele motorului, în regulă. Sistemele hidraulice, în regulă. Luminile de avertizare, stinse.

Tăcu şi casca i se răsuci uşor, ca şi când ar fi aşteptat un răspuns.

Piloţii fac chestia asta ciudată, ca un fel de ritual religios. Interacţiunile apel-răspuns seamănă cu o liturghie proprie.

— Instrumentele motorului, în regulă. Sistemele hidraulice, în regulă. Luminile de avertizare, stinse, am repetat.

— Stânga liber?

Am mai verificat o dată.

— Liber.

— OK. Hai să dăm aer şi motorului unu. Mâinile sus?

Parker ridică mâinile deasupra capului.

— Mâinile sus.

Echipajul de la sol fugi să conecteze furtunul la motorul celălalt. M-a şocat din nou diferenţa uriaşă dintre Parker profesorul şi Parker nemernicul. Făcuse toate verificările pe un ton calm şi răbdător.

— În regulă să pornim şi motorul doi?

---

20 Temperatura gazelor la evacuare (n. tr.).

— În regulă.

În schimb, vocea mea poate că mi-a trădat puţin emoţia. Abia mi-am reţinut un chiot de fericire când aparatul a prins viaţă în mâinile noastre. Am făcut aceleaşi verificări şi pentru celălalt motor, iar aproape de final vocea mea dobândise calmul vocii lui Parker.

— Supapa manetei de gaze acţionată. În regulă… Să deconectăm aerul.

Duse încă o dată mâinile deasupra capului.

— Mâinile sus?

— Mâinile sus.

Nu atingeau niciun instrument şi, surprinzător, nici nu-mi tremurau. Aveam impresia că îmi vibrează fiecare nerv, dar mâinile nu-mi trădau senzaţiile. Avioanele cu reacţie sunt mult mai uşor de manevrat decât mulţimile şi mult, mult mai seducătoare.

După ce echipajul de la sol decuplă furtunul de la motor, Parker îşi reluă litania:

— Comutatorul bateriei, în regulă. Am pornit cu dreptul.

Am făcut verificările premergătoare rulării pe pistă şi pe cele de navigaţie în acelaşi stil apel-răspuns. Apoi am ajuns la: „E momentul să tragem cupola carlingii şi siguranţele scaunelor”.

— Cupola şi siguranţele scaunelor trase.

Plasticul portocaliu-aprins s-a desprins uşor.

Am ridicat ambele siguranţe deasupra capului, ca să arăt că le-am îndepărtat, apoi le-am pus în buzunarul de la genunchiul stâng.

— Calele îndepărtate.

Afară, echipajul urmărea semnalele lui Parker.

Am început să rulăm pe pistă.

Un avion care se deplasează la sol e absolut oribil. M-a zguduit bine, noroc cu harnaşamentul, dar am continuat să verific cu Parker toate elementele de navigaţie şi comunicare.

— Braţele sus.

Coborî cupola carlingii, oprind curentul care venea de afară.

Dumnezeule! Chiar şi de pe scaunul din spate, aveam un câmp vizual foarte larg. Din faţă trebuie să fi fost copleşitor.

L-am auzit pe controlorul de trafic aerian prin radio:

— Talon Unu Unu, aici turnul. Ai permisiunea de decolare.

Parker întoarse puţin capul, de parcă ar fi putut privi peste umăr.

— Gata?

— Confirmat. Gata.

Dădu aprobator din cap şi răspunse turnului:

— Talon Unu Unu, gata de decolare.

Avionul atinse puterea maximă şi Parker

iniţie postcombustia. Avionul se smuci, dându-mi senzaţia că am primit un şut în fund, iar Parker trase frânele şi amplifică tracţiunea.

Vuietul motorului crescu în intensitate când avionul rulă înainte, împingându-mă în scaun. Nu era ca la avioanele cu propulsie, la care forţa e mai blândă. Aparatul ăsta mă zguduia până în măduva oaselor, lipindu-mi spatele de scaun.

Se ridică atât de lin, că am vrut să aplaud când am văzut cum fuge pământul de sub noi. Dar eram la un zbor de antrenament, nu în excursie, aşa că m-am bucurat doar în sinea mea.

Mă uitam când la instrumentele de măsură, când afară. Aerul parcă se lichefiase şi plutea în jurul nostru. Cum e posibil să te simţi şi greu, şi uşor în acelaşi timp? Gravitaţia mă apăsa în jos, dar aerul mă ridica.

Doamne! Era un avion splendid. Îl iubeam la nebunie şi probabil că încălcam toate poruncile care-ţi interzic să te închini unui chip cioplit.

— York.

Parker viră spre sud şi mă apăsă şi mai tare în scaun.

— Domnule?

Nu cumva voia să-mi lase mie cârma? Nu, încă nu.

— Am… am o problemă şi vreau să-mi faci un serviciu.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

Parker nemernicul reveni preţ de-o clipă, apoi oftă. Vocea unui pilot sună altfel, mai intim, în cască.

— Uite… Uite ce e! Tu şi Malouf sunteţi singurii care ştiţi de problema cu piciorul meu.

— Dar…

Ce voia să insinueze?

— Dar n-am spus nimănui.

— Ştiu, oftă el încă o dată. Mulţumesc.

— Ce…

Discuţia mă debusolă. Nu putea să-mi spună asta la sol? Şi, apropo, de ce nu l-a raportat Malouf?

— Pot să vă întreb despre ce e vorba?

Norii se lăsau peste noi, schimbând întinderea monotonă, argintiu-cenuşie, în creneluri de bumbac. Parker ne ridică în mijlocul lor, împrăştiindu-i în şuviţe răzleţe. Apoi străpunse stratul superior de nori şi ne aduse pe un cer de un albastru pur.

— Dumnezeule…

Nu profanam. Nu mai văzusem cerul atât de albastru de nu mai ştiam când. Era atât de senin, încât mă durea sufletul. Soarele, liber de nori, ardea pe deasupra lor. Atât de puternic, încât am început să lăcrimez, în ciuda vizetei.

— Exact…

Parker oftă din nou.

— Da, e uimitor, dar spaţiul e... Trebuie să mă duc la doctor. Piciorul îmi amorţeşte şi pur simplu nu-l mai pot folosi. La cea mai mică bănuială că ceva nu e în regulă cu mine, o să mă consemneze la sol.

— Atunci mergeţi la alt doctor, nu la medicul de zbor.

Scoase cele mai amare hohote de râs pe care le-am auzit vreodată de la el.

— Crezi că n-am încercat? Sunt primul om care a zburat în spaţiu. Nu pot să merg nicăieri fără să apară un cârd de reporteri după mine. Nu pot să strănut, nu pot să joc fotbal cu fiii mei, nu pot nici măcar să merg la...

Tăcu. N-am mai auzit decât sâsâitul oxigenului, propria mea respiraţie şi aerul vuind pe lângă noi.

— La cine nu puteţi merge?

— Nu pot merge la doctorul meu.

Sunt sigură că nu asta a vrut să spună.

— Dacă te autorizez să zbori cu T-38, îmi dai voie să mă folosesc de orele zbor ca să-mi ascund vizitele la doctor?

I-am pus întrebări ca să câştig timp.

— Şi cum am proceda, mai exact? Adică... nu cred că mă veţi lăsa să-l pilotez singură.

— Nu. Dar ştiu eu o clinică. Aterizăm lângă ea. Eu intru, stau cât e de stat şi ies. Pe urmă,

ne continuăm zborul.

— Numai pe T-38? Nu-mi oferiţi şi un loc în rachetă?

— Asta nu pot s-o fac.

Întoarse capul, vrând parcă să mă privească.

— Cuvântul meu atârnă greu în povestea asta, dar nu cel mai greu. Dacă ar fi după mine, ca să fiu sincer, femeile nici n-ar avea ce căuta în programul spaţial. Nu încă.

— Ştiţi că am adunat mai multe ore de zbor decât dumneavoastră, nu?

— Da. Şi ştiu despre Messerschmitturi şi tragerea la ţintă şi tot ce aţi făcut voi, astea din WASP. Nimic nu se ridică la nivelul unui pilot de încercare şi cu atât mai puţin la nivelul cerinţelor din spaţiu.

— Păi, nu avem de unde să ştim, nu? În plus, cât de dificil poate fi, din moment ce vă descurcaţi cu un picior bolnav?

Înclină avionul, ca şi când ar fi vrut să demonstreze un punct de vedere.

Am râs – de fapt, am chicotit.

— Îmi cer scuze. Nu de dumneavoastră râdeam. Dar avionul e… o minunăţie.

— Chiar este.

Echilibră T-38-ul şi aproape că ne lăsă plutind cu scaunele.

— Deci, ce zici, mă ajuţi?

— Mă mai urâţi şi acum?

— Da.

Mai scoase un oftat – un sunet atât de nepotrivit cu felul lui de-a fi. Parcă şi-ar fi lăsat ego-ul să curgă din el înainte de a vorbi mai departe:

— Dar recunosc că te ţii de promisiuni şi ai principii.

— Şi nu vă îngrijoraţi că tocmai principiile mele mă vor determina să vă raportez?

— Ba da.

— Problema e că îmi cereţi să pun în pericol vieţile unor oameni şi programul spaţial.

— Nu m-am trecut pe lista echipajelor. Dar e o diferenţă între a amâna misiunile şi a fi consemnat la sol.

— Iar acum vor să vă trimită pe Lună.

Propunerea lui mă atrăgea nu pentru că ajungeam să pilotez un T-38, ci pentru că în sfârşit aveam şansa să-i intru în graţii, chiar dacă mă dispreţuia pentru asta. Nu ştiu. Poate, înainte de a intra în program, aş fi putut s-o accept… Dar acum? Acum ştiam exact cât de în formă trebuie să fii ca să devii astronaut. Nici nu mai spun ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar descoperi că sunt complicea lui.

— Nu voi spune nimănui, dar… Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta să vă ascundeţi problema.

Aerul şuieră pe lângă noi în clipa de linişte care se lăsă.

— Măcar eşti sinceră, trebuie să recunosc. În regulă.

Lăsă scurt capul în jos, apoi îl ridică.

— Ştiu că iei Miltown.

TREIZECI ŞI CINCI

SE CAUTĂ DATE DESPRE URAGANE

Trei avioane ale Naţiunilor Unite dotate cu aparatură de cercetare

PARIS, 3 noiembrie 1957 – Trei avioane ale Naţiunilor Unite vor fi dotate cu aparatură specială de cercetare a uraganelor vara şi toamna următoare, au declarat astăzi reprezentanţii oficiali ai NU. Forţele Aeriene ale Statelor Unite vor pune la dispoziţia Naţiunilor Unite două B-50 Superfort şi un B-47 Stratojet pentru acest proiect. Acestea vor survola Atlanticul, Caraibele şi Golful Mexic, ca parte a efortului continuu de a înţelege cum s-au modificat tiparele climatice de la căderea meteoritului din 1952.

Cum îi spui soţului tău că eşti şantajată? La masă? „Ştii, iubitule, azi mi s-a întâmplat ceva

amuzant. Îmi dai, te rog, salata?”

Sau în pat, în timp ce îi distragi atenţia făcând sex?

Sau îţi iese, pur şi simplu, pe gură în timp ce vă spălaţi pe dinţi.

— Parker încearcă să mă şantajeze.

Nathaniel îşi smulse aţa dentară dintre măsele şi se întoarse spre mine.

— Ce?

— Ştie că iau Miltown şi vrea să-l ajut cu ceva.

— Ce?

Acelaşi cuvânt, însă cu sens total diferit. Strângea atât de tare aţa pe degete, că începeau să i se albească, amorţindu-i.

Am înghiţit în sec, iar gustul proaspăt de mentă mi-a pus un nod acru în stomac. Am luat o gură de aer, simţind cum îmi arde şi îngheaţă în acelaşi timp gâtul. Nodul de anxietate din piept mă îndemna să iau o pastilă de Miltown, dar nu voiam s-o iau. Rahatul de Parker.

— Să nu spui nimănui.

De-asta n-am vrut să-i spun la serviciu. Dacă i-aş fi povestit întâmplarea acolo, ar fi intrat valvârtej în biroul lui Clemons şi ar fi pretins să se ia măsuri împotriva şantajistului Parker.

— Clemons trebuie să afle.

Vârfurile degetelor i se învineţiseră deja. Am pus peria de dinţi în suport, oftând.

— Hai să stăm jos!

Nathaniel privi în jos şi clipi mirat când văzu ce face cu aţa. O desfăcu, îşi mişcă degetele şi o aruncă la gunoi.

— Bine.

Până să ajungem la canapea, aveam frisoane care îmi făceau mâinile să tremure, iar spatele mi-era acoperit de transpiraţie. Am înghiţit în sec şi mi-am studiat mâinile, pe care mi le-am aşezat în poală, într-o poziţie relaxată şi elegantă. Mama ar fi fost tare mândră.

— Dacă spui cuiva, Clemons va afla că iau Miltown, am anxietate şi vărs, şi ce concluzie crezi că va trage? Că sunt aptă să merg în spaţiu? Că sunt aptă chiar şi pentru programul spaţial? Oricum nu vede în mine decât un mijloc de făcut reclamă.

— Cine ţi-a spus asta?

Canapeaua scârţâi când se lăsă în faţă.

— Parker?

Am încuviinţat.

Se ridică împingându-se de pe canapea şi patrulă până la patul rabatabil şi înapoi. Se opri în faţa măsuţei de cafea, cu picioarele despărţite şi mâinile pe şold.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— Promite-mi că nu spui nimănui.

Mi se zbăteau muşchii mâinilor, dar nu mi-am încleştat degetele.

— Sau că nu faci nimic.

Corpul îi rămăsese în aceeaşi poziţie rigidă, dar întoarse privirea spre luminile din Kansas City.

— Îţi promit că voi discuta cu tine înainte de a face ceva. Nu-ţi pot promite că nu voi face nimic, pentru că nu m-aş ţine de cuvânt.

Mi-am masat cu degetul mare un muşchi spasmodic. De ce mă mai deranjam, nu ştiu, din moment ce tremuram toată de la stres.

— Are probleme cu piciorul stâng. Zice că îl furnică. Acum vreo două luni l-am surprins în casa scării. Nu mai putea sta în picioare. M-a rugat să nu spun nimănui. De-atunci, nu s-a mai întâmplat să-l văd aşa. Am tras concluzia că a fost ceva temporar.

Şi mă simţisem mai în siguranţă aşteptând să-i observe altcineva simptomele. Puteam zice că o fac din prudenţă sau compasiune, dar de fapt mi-era în mare parte teamă.

Am tras încă o dată aer în piept şi i-am povestit lui Nathaniel despre zborul cu T-38, despre rugăminte şi apoi despre ameninţare.

— M-a dus cu el la clinică. Cred că nu voia să mă scape din ochi.

— În sala de consult?

Îi tremura vocea.

— Nu, nu. Am rămas în sala de aşteptare.

Fusese cât pe ce să-l sun pe Nathaniel de la

telefonul asistentelor. Mulţumesc cerului că n-o făcusem.

— Când a ieşit din cabinet, era verde la faţă. S-a dus la baie, să vomite.

Problema clinicilor mici e că au pereţii subţiri. Ştiu prea bine ce zgomote scoate un om care varsă.

— A ieşit după cinci minute. Nu mai era verde, ci palid, şi şi-a pus ochelarii la ochi.

Bănuiam de ce purtase ochelarii în interior. Şi mie mi se înroşeau ochii după ce vomitam. Nathaniel scoase un mormăit nervos.

— Deci n-a primit o veste bună. Ţi-a spus ce-a aflat?

— Nu. Şi nu l-am întrebat. L-am lăsat să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu merita să te porţi aşa de frumos cu el.

Am scuturat din cap.

— N-am vrut să-mi fie milă de el.

— Altceva?

— M-a lăsat să pilotez T-38-ul la întoarcere. Ca recompensă sau ceva de genul.

Aveam degetele reci ca gheaţa. Cum naiba puteam să transpir şi să-mi fie şi frig în acelaşi timp?

— Cam asta-i tot. Când ne-am întors la CAI, s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nathaniel mormăi din nou şi începu iar să patruleze. E înalt – soţul meu – şi în

apartamentul nostru mic nu prea avea loc să se mişte. Cu atât mai puţin cu patul coborât. Până la urmă, se opri în faţa geamului şi rămase cu ochii afară.

— Aş putea… aş putea forţa lucrurile. *Sirius* urmează să fie lansată. La decolare, forţa gravitaţională va mai greu de suportat decât în *Jupiter*. Aş putea insista ca toţi astronauţii să treacă printr-un consult medical.

— Şi-ar da seama imediat.

— N-am de gând să-l las să pericliteze programul sau pe cei implicaţi în el, numai ca să-i protejez egoul.

Sau ca să mă protejeze pe mine. Nathaniel n-a spus-o, dar asta era, de fapt, problema. Nu voiam să ştie nimeni că sufăr de anxietate. Şi pentru că mă temeam că nu voi mai ajunge în spaţiu, dar şi din cauza eternei mele întrebări: *ce-o să zică lumea?* Ascunsă sub întrebarea asta era teama că lumea avea dreptate.

— A tot amânat să meargă în misiuni cât a încercat să afle ce se întâmplă cu el.

— Dar urmează lansarea pe Lună.

Luminile de pe stradă îi conturau o aură în jurul părului.

— Doar nu crezi că se va eschiva şi de la ea, nu?

— M-am gândit la asta toată ziua. Va trebui să renunţ la pastile, asta-i clar. Şi nici la doctor

nu mă mai duc. Cu cât trece mai mult de la ultima reţetă şi până mă toarnă Parker, cu atât mai bine. Fiindcă mă va turna sigur... Nu imediat, pentru că atunci n-aş mai avea motiv să-mi ţin gura.

Nathaniel răsuci brusc capul spre mine.

— Mi se pare o idee foarte proastă.

— Dar ce altceva să fac?

Am ridicat mâinile, dar îmi tremurau degetele, aşa că le-am pus înapoi în poală.

— Ştie. Nu ştiu de unde, dar ştie.

Nathaniel bolborosi ceva şi începu iar să patruleze.

— Şoferul – în noaptea în care ne-am dus la hotel din cauza reporterilor, am trimis un şofer să-ţi aducă haine şi reţeta.

Deci nu ştia numai Parker. Cât mai era... cât mai era până avea să afle toată lumea şi să mă zboare din program şi să scrie despre asta în ziare şi...

Stomacul mi se întorcea pe dos în ritmul gândurilor. M-am clătinat pe picioare şi am ajuns la baie în ultima clipă. Ghemuită pe gresie, m-am sprijinit strâns de toaletă şi am vomat. Nathaniel a venit să mă ţină de umeri în timp ce dădeam afară din mine toată anxietatea acumulată în ultimele zile.

Mă uram. Tata ar fi fost foarte dezamăgit că nu sunt în stare să fac faţă celei mai mici

presiuni. Dacă nu făceam faţă, atunci poate că nici nu aveam ce căuta în programul spaţial. Eram proastă şi slabă de înger, şi nu conta cât de mult muncisem ca să intru acolo, fiindcă boala asta nu avea să dispară niciodată.

Nathaniel umplu paharul de pe chiuvetă cu apă şi mi-l întinse.

— Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

— Şi cum îl vei opri?

M-a durut gâtul când am vorbit, dar am luat apa şi am băut-o.

— Nu ştiu.

Mă mângâie pe păr şi pe spate.

— Cel puţin, nu exact.

— Eu nici atâta nu ştiu.

M-am lăsat pe spate, ca să mă aşez pe jos, sprijinită de cadă. Nathaniel se ridică şi deschise dulapul cu medicamente.

— Nu.

Degetele mele se strânseră în jurul paharului.

Ignorându-mă, Nathaniel luă flaconul cu Miltown şi se lăsă pe vine în faţa mea.

— Elma… e mai bine aşa? Să tot vomiţi şi să te simţi groaznic? Mai bine asta, decât orice ţi-ar putea face Parker?

— Nu…

N-am mai putut să vorbesc din cauza durerii de gât.

— Nu ştiu.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun cum văd eu situaţia.

Se înghesui lângă mine, cu spatele sprijinit de cadă. Mă luă pe după umeri şi mă trase lângă el, ţinând flaconul într-o mână.

— Bine.

— Eşti mai bine. Cu astea. Am fost atât de... atât de îngrijorat înainte...

Scutură flaconul, iar pastilele au început să zornăie înăuntru.

— Înainte de astea. Te auzeam cum vomitai. Nu mâncai. Ne puneam împreună la somn, dar tu nu dormeai. Şi nici nu-mi spuneai nimic. Am crezut că eşti gravidă până când... până în ziua aia. În biroul meu. Mi-a fost frică pentru tine. Acum? Ideea că Parker te-ar face să treci iar prin asta, în mod intenţionat, pentru că ţi-e frică să iei ceva care te ajută... Îmi vine să-i trag un pumn.

Ultima propoziţie mi-a sunat atât de banală, că m-am surprins râzând. Ştergându-mă la ochi cu dosul palmei, m-am uitat la el, dar ţinea ochii strâns închişi şi avea o cută sculptată între sprâncene.

— Vai... nu glumeşti.

Expiră cu un şuierat controlat.

— Nu, spuse, răsucind flaconul pe degete. N-am simţit niciodată o nevoie mai mare să fiu

violent. Dacă ar fi fost aici, probabil că l-aş fi pocnit. Şi după aceea m-ar fi bătut de m-ar fi lăsat lat.

Pastiluţele albe zornăiau şi-şi schimbau locul de câte ori mişca flaconul. Zăngănitul lor aproape imperceptibil îmi promitea un calm care să mă învăluie ca o pătură.

— Nu ştiu ce să fac.

— Crezi că presiunea se va mai uşura?

Oftând, m-am făcut mică şi m-am lipit de Nathaniel. M-a strâns lângă el şi şi-a lipit buzele de părul meu.

— Uite ce cred eu. Tu ai grijă să fii sănătoasă şi pe urmă ne ocupăm de Parker. Împreună. Nu ştiu cum, dar ştiu că putem.

— Cum de eşti aşa de sigur?

— Pentru că am supravieţuit sfârşitului lumii.

Mă sărută din nou.

— Şi tu eşti Doamna mea Astronaut.

Am urmat-o pe menajera lui Nicole în livingul de la demisol, unde majoritatea fetelor de la Clubul 99 mâncau aperitive şi sorbeau cocktailuri. Jacira şi Sabiha veniseră amândouă, dar nu le vedeam pe Betty şi pe Violette.

— Iartă-mă că am întârziat. M-a sunat mătuşa Esther şi am stat o grămadă cu ea la telefon.

— Ce mai face draga de ea?

Nicole se ridică de pe braţul canapelei pe care stătea cocoţată, lăsând-o pe Imogene scufundată într-un manual de zbor.

— Martini?

— Te rog.

Avantajul de a cunoaşte o soţie de senator era că nu lipsea niciodată cocktailul când mergeai la ea. Nu mai purtam pastilele în poşetă, dar nici nu le aruncasem, aşa că suna foarte bine să am ceva care să-mi ia gândul de la ele.

Helen se grăbi să vină la mine şi să mă îmbrăţişeze, cu un manual în mână.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Nu ieşim odată la masă împreună?

Trecusem de câteva ori pe la departamentul de calcule de la „promovarea” mea, cum i se spunea, dar fusese cam stânjenitor. Îmi tot venea să verific calculele, dar n-aş fi făcut decât să enervez pe toată lumea.

— Ce citeşti?

Helen ridică din umeri.

— Calcule pentru traiectorii orbitale. Destul de simple.

— Simplu pentru tine! râse Nicole, oferindu-mi un martini. Unora dintre noi le dau bătăi de cap.

— De-asta facem târguri. Tu mă înveţi despre simulator. Eu te învăţ despre calcule

orbitale.

Am ridicat paharul.

— Iar dacă îmi vârâ şi mie cineva în cap acronimele, îi voi fi foarte recunoscătoare.

Ginul limpede şi rece m-a pişcat la limbă cu aroma lui de ienupăr. Am închis ochii şi am oftat de încântare, în timp ce umerii mi s-au relaxat, puţin de tot. Îmi fusese dor de fete. Ce bine că lui Nicole îi venise ideea să formeze un grup de studiu. Am deschis ochii, mi-am luat cocktailul şi cărţile şi m-am dus pe canapea, lângă Helen.

Mi-am scos pantofii ajutându-mă de călcâie şi mi-am tras picioarele sub mine.

— Pearl nu vine?

Helen scuturâ din cap şi se încruntă.

— Nu crede că are rost să se mai pregătească pentru testele de astronaut.

— La un moment dat vor trebui să fie mai deschişi, dacă tot zic că se vor face eforturi de colonizare.

Nicole mă aprobă de la locul ei de pe canapea.

— Soţul meu sprijină foarte tare lucrul ăsta.

— Stai puţin – am clipit de câteva ori, oarecum nelămurită –, se mai discută şi acum despre ele ca despre o operaţiune militară?

Oftând, Nicole se întoarse cu capul spre mine.

— Ştiu că nu suporţi ideea, dar…

— Niciun „dar”! Trebuie să plecăm de pe planeta asta. Adică, da, sigur, ar putea, subliniez, *ar putea* ţine efectul de seră sub control, dar când vom afla dacă e posibil sau nu va fi deja prea târziu să mai stabilim colonii în altă parte. Trebuie să le întemeiem *acum*, cât mai avem timp şi resurse.

— Vinzi castraveţi grădinarului.

Nicole netezi paginile cărţii, apoi se întinse după martini. Luă o înghiţitură înainte să continue. Toate, nu doar eu, ne uitam nerăbdătoare la ea, aşteptând să vedem ce are de spus:

— Dar… Sunt câţiva membri ai Congresului, de fapt ai Naţiunilor Unite, care nu reacţionează decât dacă le zici că e la mijloc o ameninţare militară. Aşa că, dacă aspectul militar ajută la obţinerea de fonduri şi menţinerea programului, atunci asta va face soţul meu.

— Dar e… De ce sunt oamenii atât de proşti?

Nicole scutură din umeri şi-şi desfăcu nasturele de sus al bluzei.

— Hormonii. Iar dacă oamenii au de gând să se lase conduşi de ei, atunci îmi fac şi eu treaba cu bucurie.

Ida ridică paharul:

— Să bem pentru asta!

— Cum se simt doamnele mele în seara asta?

Bietul senator Wargin alese chiar momentul acela să apară în living. Sunt sigură că nu era obişnuit să râdă de el un cârd de femei, dar nu mi s-a părut că-l deranjează.

— Ştie cineva ce-i aia SMIUT? întrebă Jacira, ridicând ochii de la biblioraftul pe care îl studia.

Se culcase pe jos, pe burtă, cu picioarele ridicate.

— Ăăă…

Atât am ştiut să-i spun.

— Sistem mobil IOIS de urmărire prin telescop, îi răspunse Ida, fără să-şi ridice privirea de la cartea ei.

Bătea cu creionul pe marginea paginii pe măsură ce înainta cu lectura.

— Pe bune? Un acronim în acronim?

Mi-am lăsat capul pe spate, ca să mă încrunt la tavan.

— Acum încerc să-mi amintesc ce-i aia IOIS.

— Aparat de înregistrare optic pentru interceptare la sol.

De ce nu era deja fata asta în corpul de astronauţi? Mă gândeam la alt motiv, în afară de culoarea pielii sale.

— Ar trebui să fii şi tu în program.

Ida pufni, dar nu-şi ridică privirea. Bătu şi mai repede cu creionul pe carte.

— Regulile sunt praf în ochi, am zis. Dacă le-

au încălcat pentru Violette şi Betty, atunci…

— Elma…

Nicole scutură dezaprobator din cap.

— Fii serioasă! Am scos din mine toată frustrarea pe care am adunat-o în ultimele luni.

— Violette abia adunase o sută de ore de zbor când şi-a depus dosarul.

Ida lăsă cartea la o parte.

— Doar nu vorbeşti serios, rosti ea.

— Ba da. Vrei să-i ridici lui King mingea la fileu? Spune-i să verifice dosarul de zbor al lui Violette Lebourgeois şi pe cel al lui Betty Ralls. Violette a fost primită pentru că e franţuzoaică şi soţul ei e astronaut. Familiile în spaţiu dau bine în ziar, nu credeţi?

Nicole închise manualul.

— Nu greşeşti. Dar nici nu ai dreptate.

— E discriminare, pur şi simplu – aşa şi era. Iar Betty a fost primită pentru că au vrut să controleze publicitatea, iar *Life* le-a oferit prilejul. Astea două locuri ar fi trebuit ocupate de nişte femei mult mai calificate.

— Crezi că eu am fost cea mai bună candidată pe care au văzut-o? Sau tu?

Nicole scutură iar din cap. Îi sclipeau ochii.

— Sunt bună. Am calificările necesare. Dar am şi un soţ senator, şi încă unul care susţine CAI de la bun început. Jacira a câştigat un concurs de frumuseţe…

— Şi are un masterat în inginerie, am intervenit.

Nu-mi plăcea unde bătea Nicole. Ignora chiar pregătirea profesională a fetelor. Şi… şi nu voiam să ajungă şi la exemplul meu.

De pe podea, Jacira se ridică în şezut şi-şi încrucişă picioarele.

— Da. Dar nu eram singura braziliancă cu licenţă de pilot şi diplomă de inginer. Recunosc, erau doar patru, însă nu eu aveam cele mai multe ore de zbor.

— Iar eu eram Doamna Astronaut a *Domnului Vrăjitor*.

— Totul ţine de povestea pe care vrea s-o promoveze Coaliţia, zise Nicole, scuturând din umeri şi sorbind din martini. Asta înseamnă politica. Poveşti.

— Şi în povestea asta nu au loc şi oameni cu pielea neagră?

M-am strâmbat, dându-mi seama că o scosesem pe Helen din ecuaţie.

— Sau taiwanezi? Numai albi?

Ida dădu din umeri şi închise cartea cu zgomot.

— Vechea poveste. Alt capitol.

Se ridică în picioare şi se întinse.

— Eu am încheiat pe azi.

S-a stârnit un cor de căscaturi şi aprobări şi s-a spart cheful. În timp ce-mi puneam căciula şi

mănuşile, îmi venea să tun şi să fulger mai departe împotriva incorectitudinii. Dar m-am abţinut. Ida se exprimase cât se poate de limpede: nu mai voia să discute despre asta.

Şi mai era un gând care nu-mi dădea pace. Nu ştiam... Nu ştiam de ce sunt mai frustrată: din dorinţa de a sprijini cauza persoanelor de culoare sau pentru că voiam să le dau la o parte din drum pe Violette şi pe Betty.

TREIZECI ŞI ŞASE

DR. KING ACUZĂ COALIŢIA AEROSPAŢIALĂ DE DISCRIMINARE

În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 22 noiembrie 1957 – Susţinând că două dintre aşa-numitele „Doamne Astronaut” nu aveau calificarea necesară pentru a intra în programul spaţial, un pastor de culoare din Sud acuză Coaliţia Aerospaţială Internaţională de discriminare. Comisia de guvernare a Naţiunilor Unite a convocat o şedinţă de audiere specială, pentru a stabili dacă acuzaţiile sunt fondate. Directorul Norman Clemons a

declarat că cele două femei au făcut parte dintr-un program-pilot, care urmărea să stabilească dacă „specialiştii din cadrul misiunilor” pot fi antrenaţi pentru programul spaţial fără a li se impune cerinţele rigide ale primilor astronauţi – lucru necesar pentru întemeierea coloniilor.

MASTIF[21]-ul e distracţie şi tortură la un loc – şi nu doar pentru că e un alt acronim. Dispozitivul de testare inerţial cu rotaţie multiaxială, sau capsula giroscopică, e produsul gândirii unui savant nebun.

Şi nu glumesc când îi spun aşa. S-ar potrivi perfect printre instrumentele de tortură din bârlogul subpământean al unui scelerat.

Nicole era legată de scaun, în mijlocul capsulei. Scaunul din plastic rigid era copia celui din *Artemis*, numai că ea avea şi capul imobilizat în curele.

În jurul scaunului se aflau tuburi de aluminiu care formau o capsulă triaxială. Spun „tuburi de aluminiu”, dar erau mai degrabă nişte cuşti. Fiecare se mişca independent de celălalt, rotind scaunul pe cele trei axe ale ruliului, giraţiei şi tangajului.

Deocamdată, Nicole se rotea la 15 rpm, dar

21 Multi Axis Space Test Inertia Facility (n. tr.).

capsula giroscopică putea atinge 30 rpm. Teoretic, ne făceam o idee despre felul în care te poţi roti în spaţiu, deşi, dacă ajungi să te învârţi la 30 rpm, sigur se întâmplă ceva foarte, foarte rău.

M-am lipit de peretele Centrului de comandă, aşteptând, împreună cu Jacira şi Betty, să ne vină rândul. Testul era supravegheat de un om de ştiinţă, dar, de evaluat, ne evalua un astronaut, motiv pentru care Parker stătea la fereastra de observaţie, cu cronometrul în mână.

Lângă el, Betty încerca să pară relaxată. Se machiase intens, dar tot nu reuşise să-şi ascundă pungile de sub ochi. Din bârfele colegelor, am înţeles că ieşise şifonată rău de la audierile făcute de Naţiunile Unite, când depusese mărturie în contextul discriminărilor. Mi-era greu să nu o compătimesc.

Un jet de azot ţâşni şuierând când Nicole încercă să se opună rotaţiei. Mi se păru că urmează să se rotească transversal mai întâi. Jetul fu acţionat din nou.

Începură să se audă treptat şi clicurile aparatelor foto. Îmi lăsasem pastilele acasă, pentru că nu voiam să-mi încetinească reflexele. Mi se întorcea stomacul pe dos numai gândindu-mă că îmi venea şi mie rândul pe scaun.

Bine că măcar că le interziseseră reporterilor să folosească bliţul acolo, înăuntru, deşi s-ar putea argumenta că lumina stroboscopică te ajută la orientarea în spaţiu.

Îmi tresări mâna dreaptă, încercând să anticipeze volumul de gaz şi timpul necesar lui Nicole pentru a încetini rotaţia.

Jacira îşi dădu la o parte părul de pe ceafă.

— Şefu', exact aşa e şi în spaţiu?

Parker ridică din umeri.

— Nu chiar.

— Atunci de ce dăm testul ăsta?

Scutură din cap, concentrat pe cronometru şi pe fereastră.

— Hai, Wargin… Ştiu că poţi.

Peste câteva momente, rotaţia transversală încetini şi începu şi cea longitudinală. Era complicat, pentru că Nicole încă trebuia să o controleze pe cea transversală, dar se mişca tot mai rapid.

Jeturile pufniră şi ţâşniră câţiva norişori rapizi de gaz când Nicole stabiliză şi rotirea pe axa verticală. Parker înclină aprobator din cap.

— Bun… O vezi cum se mişcă ritmic, în doi timpi?

Am lăsat capul pe-o parte, ascultând şi urmărind jeturile în acelaşi timp.

— E mai bine decât mişcarea mai lentă, constantă?

— Când încerci să aproximezi forţa necesară? Da.

Îşi mută greutatea pe piciorul drept şi-şi roti uşor glezna stângă.

— Problema cu mişcarea constantă e că nu-i suficientă ca să controlezi rotaţia şi poţi să pierzi mult combustibil fără să-ţi dai seama.

Jeturile mai pufniră de două ori, apoi scoaseră un şuierat susţinut când Nicole încheie rotaţia verticală.

M-am uitat cum Parker călcă pe piciorul stâng şi-şi trecu greutatea pe el, testându-l. Am tuşit discret şi m-am apropiat de el.

— Să mai programăm nişte ore de zbor cu T-38-ul?

Fu cât pe ce să-şi întoarcă privirea de la fereastră, dar se controlă şi urmări cum se roteşte şi se roteşte Nicole.

— Nu e nevoie.

Nu fuseserăm la clinica aceea decât de două ori. Făcuserăm alte antrenamente. Mă tot aşteptam să mă toarne, dar se purta ca de obicei, condescendent şi superior – când nu preda. Atunci aproape că îl plăceam.

— De ce trebuie să dăm testul ăsta?

Betty îi puse mâna pe braţ, într-un gest exagerat de intim.

— Din moment ce în capsulă nu e ca în spaţiu…

— Nu e, scumpo. Dar pe Pământ nu există ceva mai asemănător cu spaţiul decât capsula giroscopică.

Opri cronometrul.

— Bun. York, ia-ţi costumul. Wargin a stat destul acolo azi.

Mi-a crescut brusc pulsul. Am încercat să-mi spun că mă aştepta ceva captivant... Într-un fel, chiar era captivant. Capsula giroscopică îmi plăcea. Ceea ce nu-mi plăcea era să trec pe sub furcile caudine ale reporterilor ca să ajung la ea.

Parker merse la uşă şi puse mâna pe umărul tehnicianului.

— Ai făcut treabă bună cu ea. Îmi aduci jurnalele?

— Da, domnule.

Tehnicianul îşi îndreptă spatele, de parcă atingerea lui Parker l-ar fi revitalizat cumva.

— Nu vă supăraţi, zise Betty şi-şi puse mâinile în şold. Suntem deja a treia oară aici şi mie nu mi-a venit încă rândul.

Parker nici măcar nu se sinchisi să privească peste umăr.

— Nu mă plăteşte nimeni să-mi pierd vremea, nici să risipesc resursele guvernului. Tu fă mai departe pe frumuşica şi scrie-ţi articolaşele.

Tooocmai când credeam că nu e chiar atâââât de nesimţit... Vreau să spun că *avea*

dreptate, dar n-ar fi trebuit să spună ce-a spus cu glas tare.

Stai… nu! Vorbisem şi eu urât despre Betty. De-asta trebuise să depună mărturie în faţa Congresului. Am oftat şi m-am întors spre ea. I se înroşiseră obrajii şi-şi scosese carneţelul ei de reporter.

— Eşti OK?

— Normal!

Zâmbi larg şi notă repede ceva.

— Trebuie să descriu cum se desfăşoară un test. E mai uşor s-o fac dacă numai stau şi privesc, nu?

— Sigur.

— Du-te acum, altfel o să-ţi ia Parker capul.

M-am îndreptat spre uşă, luându-mi casca de pe o banchetă. Un tehnician o ajuta pe Nicole să iasă din capsula giroscopică. Între timp, Parker stătea de vorbă cu ea. După gesturile largi, îi dădea indicaţii de corecţie a rotaţiei transversale. Cred că răbdarea cu care explica mă inducea în eroare de câte ori ne ciocneam.

M-am oprit intenţionat în dreptul reporterilor să-mi pun casca. Pe lângă celelalte abilităţi pe care le exersam, încercam şi să mă desensibilizez în faţa presei. Astăzi exersam cum e să pozez fără să pară că pozez. Cine s-ar fi gândit că astronauţii trebuie să facă şi pe

modelele?

— Elma! Care a fost cel mai interesant antrenament de azi?

Întotdeauna mă tenta să le spun ceva de genul „să-mi fac unghiile”, dar ştiam că exact aşa va şi apărea în ziare.

— Astăzi am simulat manevrele terminale de andocare şi am încercat să reglez datele de intrare RHC pe un interval de variaţie extrem de larg.

Vedeţi? Şi acronimele folosesc la ceva.

Camerele au ţăcănit şi zbârnăit când mi-am legat casca. Mă simţeam bine. Nu erau o ameninţare şi ştiam ce vor. Poate că asta soluţia în general la anxietatea mea: să-mi dau seama ce vor oamenii de la mine. Deşi, dacă m-aş fi gândit dinainte la asta, atunci ar fi trebuit să-mi dau la ajustat costumul ca să mi se vadă formele, cum eram sigură că făcuse Nicole. Când a trecut pe lângă mine, venind din capsula giroscopică, talia i s-a văzut o idee mai bine decât ar fi trebuit să-i permită salopeta bufantă.

Parker o urma, zâmbind reporterilor. Şchiopăta mai puţin vizibil şi nu-ţi dădeai seama că îl deranjează piciorul stâng decât dacă te uitai intenţionat la el.

— Domnule colonel Parker! Cum se descurcă doamnele?

— Fac mare cinste ţării lor.

Le oferi zâmbetul de mâncător de rahat.

— Suntem cu toţii foarte mândri de ele.

M-am îndreptat spre capsula giroscopică, nerăbdătoare să văd dacă sunt în stare să obţin un timp mai bun decât data trecută.

— Este adevărat că veţi fi înlocuit în misiunea de aselenizare?

Se lăsă o linişte de mormânt. Amuţiseră parcă şi generatoarele. Parker se albi, dar îşi păstră zâmbetul.

— Aş vrea să aflu de unde ştiţi, dar este adevărat.

Eu nu spusesem nimănui. Dumnezeule, oare ce făcuse Nathaniel?

Camera reveni la viaţă. Întrebările veneau una peste alta, de la reporteri care ţipau. Parker ridică braţele şi, în mod miraculos, reporterii începură să se potolească între ei.

— Îmi dă de furcă o rană veche, din război, aşa că agenţia a decis că e mai bine să se procedeze aşa, spuse şi zâmbi din nou. Veţi înţelege, desigur, că nu pot face speculaţii vizavi de cine mă va înlocui. Acum vă rog să mă scuzaţi, avem teste de făcut. York. Treci în scaun.

Se îndepărtă de toată lumea. Nu se întoarse în cabina de observaţie, ci părăsi cu totul incinta.

Nu spusesem nimănui. La naiba! Nu

spusesem nimănui nimic. Dar Parker nu mă va crede în niciun caz.

Zâmbind tehnicianului care aştepta să mă lege de scaun, am dat uşor din umeri.

— Trebuie să fug la toaletă. Mă întorc într-o clipită.

Am traversat în grabă laboratorul şi am ieşit pe uşa pe care ieşise şi Parker. L-am surprins îndepărtându-se de perete, ca şi cum s-ar fi proptit de el şi s-ar fi îndreptat numai fiindcă a auzit uşa.

Privi peste umăr cu un zâmbet lejer, care îi dispăru în clipa când dădu cu ochii de mine.

— N-am spus nimănui.

În afară de Nathaniel, bineînţeles, dar el îmi promisese că nu avea să facă nimic fără să discute cu mine mai întâi.

Faţa lui Parker era în continuare lipsită de expresie, dar privi la podea.

— Am spus eu.

Mai aveam trei metri până la el, dar m-am oprit în loc.

— Dar…

— Am excrescenţe osoase la gât, probabil din cauza ejectărilor de pe vremea când eram pilot. Îmi apasă pe şira spinării.

Scutură din umeri, de parcă n-ar fi fost mare lucru.

— Ştiu ce părere ai despre mine, dar, fie că

mă crezi, fie că nu, îmi pasă mai mult de programul spaţial decât de participarea mea la el. Aş fi fost un pericol.

— Sunt…

Ce spui în asemenea situaţii?

— Şi sunteţi în regulă?

— Mă operez. Mâine chiar.

— Pot să… pot să vă ajut cu ceva?

— Da. Treci dracului în scaun, aşa cum ţi-am zis.

Înălţă capul şi făcu un pas spre mine.

— Şi nu ne insulta inteligenţa, nici pe a mea, nici pe a ta, prefăcându-te că îţi pasă.

— Ooo… se vede că vă exersaţi agresivitatea.

Îşi ridică sarcastic colţul gurii.

— Du-te! Când mă întorc, vreau să văd că joci pe degete capsula aia giroscopică.

— Da, domnule.

Pentru o clipă, mi s-a părut că devine uman. Dar am uitat cu cine am de-a face.

— Dar să-ţi fie clar: tot trebuie să ţii capul jos şi să faci ce ţi se spune. Atât timp cât nu reprezinţi un pericol pentru program, eu îmi ţin gura închisă.

Făcu încă un pas spre mine.

— Ai meritat să ajungi până aici, dar, în clipa în care te consider un pericol, ai zburat din program. Ne-am înţeles?

Am încuviinţat, în tăcere, înghiţind în sec. La modul ironic, mi-a părut rău că lăsasem pastilele acasă.

Moara zvonurilor spunea că, dacă nu s-ar fi operat, Parker ar fi putut paraliza. Nici vorbă de „îmi pasă mai mult de programul spaţial”. Dar tot moara zvonurilor spunea şi că extratereştrii îi implantaseră sonde minuscule în organism.

Clemons deschise şedinţa de luni dimineaţa învăluit în obişnuitul nor de fum:

— Aşa. Primul lucru e să vă anunţ că domnul colonel Parker a ieşit cu bine din operaţie. Fără complicaţii, deci ar trebui să revină printre noi în aproximativ o lună.

Trebuie să recunosc că am simţit o uşurare imensă când am auzit că Parker urma să lipsească o lună. Trecea mai mult timp şi de la ultima mea vizită la doctor şi, chiar dacă ar fi spus cuiva de Miltown, n-ar mai fi părut o problemă serioasă. Nimeni nu trebuia să afle că mai am pastilele pe care le păstram pentru cazuri de urgenţă.

— Cum? Deja s-a operat?

Lebourgeois ridică mirat din sprâncene.

— Abia am auzit că e bolnav.

Clemons confirmă din cap, pufăind din trabuc.

— S-a programat cu un timp în urmă, dar nu a spus nimănui, ca să nu vă îngrijoreze. Om de

treabă.

E posibil să-mi fi dat ochii peste cap când am auzit versiunea aceasta a poveştii.

— Şi cine merge în locul lui? întrebă Betty, jurnalistă până în dinţi, aplecându-se peste masă. Pe Lună, vreau să spun.

— Ajutorul lui e Malouf, deci el o să-l înlocuiască.

Clemons îşi trase agenda spre el.

— Asta înseamnă că devansăm puţin calendarul de azi, dar... Va trebui să-l scoatem pe Malouf de la următorul zbor, ca să se concentreze pe antrenamentul pentru misiunea pe Lună. Benkoski şi Terrazas sunt deja pe staţie. Toate astea ne-au făcut să ne dăm seama că ne mai trebuie mână de lucru bărbătească.

Bărbătească. Bineînţeles. De ce să le folosească pe femeile antrenate, care stăteau chiar lângă el, când putea aduce alţi bărbaţi?

— Vreau să vă fie clar că aceasta nu e o decizie luată din motive de publicitate. Nu are legătură cu audierile de la Naţiunile Unite. Dintotdeauna am intenţionat să extindem programul pe măsură ce se aşază lucrurile, iar boala colonelului Parker nu a făcut decât să ne accelereze calendarul.

Normal... I-am aruncat o privire lui Nicole, care-şi strâmbase gura într-o grimasă.

— Va dura un timp până îi vom angaja şi îi vom aduce la nivelul cerut, deci vă rog să fiţi răbdători şi să ne ajutaţi. Până atunci... cred că e vremea s-o lansăm în spaţiu pe una dintre doamnele noastre.

Sabiha îşi trase scaunul mai în faţă şi îl fixă cu privirea. Dacă ar fi avut o bulă deasupra capului, sigur ar fi scris în ea ceea ce fără îndoială gândeam toate: *Pe mine. Alege-mă pe mine. Te rog, alege-mă pe mine.*

Am rămas calmă, cu mâinile în poală, aşa cum mă învăţase mama. Pe sub cămaşă, inima îmi sărea din piept şi dădea din nişte mâini imaginare. *Alege-mă pe mine. Alege-mă pe mine...*

— Propunerea lui Parker, cu care sunt întru totul de acord, este să o trimitem pe Jacira Paz-Viveiros, spuse Clemons şi lăsă trabucul jos. Felicitări!

În sfârşit! O femeie zbura în spaţiu. De obicei, atribuirea îndatoririlor era o treabă profesională, tacită, dar până şi bărbaţii erau vizibil încântaţi de Jacira. Am felicitat-o zâmbind atât de larg, că m-a durut gura.

Şi am făcut-o cu toată sinceritatea.

Dar... mă încercau sentimente contradictorii. Jacira merita să zboare în spaţiu. Mă bucuram teribil că ea avea să fie prima femeie în spaţiu. Eram uşurată că nu fusese numită Betty sau

Violette, care ar fi fost alese doar pentru publicitate. Jacira era un pilot adevărat. În mod bizar, eram uşurată şi că nu fusesem numită eu, pentru că prima femeie în spaţiu era supusă unor examene foarte stricte, care pe mine m-ar fi dat gata. Mai ales dacă nu mai luam Miltown.

Dar în spatele tuturor acestor gânduri se ascundea teama, pentru că o parte din mine se întreba dacă Parker nu reuşise, până la urmă, să mă consemneze la sol.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

FEMEILE SUNT PREGĂTITE SĂ ZBOARE ÎN SPAŢIU

Robert Reinhold

KANSAS CITY, KS, 16 decembrie 1957 – Săptămâna viitoare, dacă lucrurile decurg conform planului, se va marca un nou moment hotărâtor în istoria spaţială. Jacira Paz-Viveiros va rămâne în spaţiu aproape şase zile, devenind prima femeie care ajunge acolo. Decizia Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale de a trimite în spaţiu o regină a frumuseţii de 32 de ani, împreună cu doi bărbaţi, a fost luată în

pofida unei perioade lungi de ceea ce unii ar numi prejudecăţi şi a îndoielilor legate de capacitatea femeilor de a face faţă rigorilor fizice şi psihologice impuse de o experienţă atât de solicitantă.

Stând la postul CAPCOM, am început să înţeleg de ce se juca Parker întotdeauna cu mingea de tenis. Încă nu eram CAPCOM, să fim bine înţeleşi – plăcerea asta îi revenea lui Cleary. Eu doar îl ajutam cât Benkoski şi Malouf îşi făceau plimbarea prin spaţiu.

Cleary îşi făcea de lucru mâzgălind şi umpluse deja o pagină de cercuri lipite de cercuri şi apoi de o linie frântă.

— Rahat!

Stătu drept în scaun şi porni microfonul, transmiţând în acelaşi timp comunicarea cu capsula pe difuzoare.

— Ce fel de problemă?

Vocea lui Benkoski cârâi în sală, amuţind conversaţiile leneşe:

— Nu putem închide trapa.

Toată lumea se mobiliză urgent. Nathaniel luă şi căştile, şi telefonul. Eu m-am răsucit în scaun şi m-am întors spre biblioteca din spatele staţiei CAPCOM. CAI avea volume întregi dedicate trapelor şi modalităţii de închidere a lor.

— Am înţeles. Descrie defecţiunea.

Vocea lui Cleary nu trăda animaţia care cuprinse Centrul de comandă. Datoria lui era să fie singura persoană cu care comunicau astronauţii, ceilalţi ocupându-se cu căutarea şi verificarea tuturor soluţiilor.

— Se blochează la un centimetru de închiderea completă. Am căutat obstacole, dar nu am văzut niciunul.

Respiraţia lui Benkoski răsună în Turnul de control.

Am tresărit. Capsulele nu aveau sasuri, doar o trapă laterală. Pentru ieşirile în spaţiu, ambii astronauţi purtau costumele presurizate. Dacă nu reuşeau să închidă trapa, nu puteau represuriza capsula şi nici reintra în atmosfera terestră.

— E aliniată corect?

— Da. Nu e o problemă de aliniere.

În fundal auzeam şi şuierul regulat al oxigenului în casca lui.

Nathaniel veni la noi cu o schiţă.

— Spune-i să o deschidă complet. E un blocaj care împiedică deschiderea completă, dar dacă îl scoate, atunci o pot deschide complet şi pot vedea mai bine care e situaţia.

Cleary încuviinţă şi îi repetă instrucţiunile lui Benkoski.

— Confirm deschiderea uşii. Mă ocup acum

de asta.

Îl auzeam vorbind cu Malouf în timp ce încercau să rezolve defecţiunea. De fapt, îl auzeam pe Malouf lucrând. Capsula era atât de mică încât, dacă erau cu costumele pe ei, numai unul avea loc lângă trapă.

Între timp, Nathaniel se consulta cu echipa de mecanici. La un moment dat, Clemons intră în sală cu paşi mari, încă tremurând în palton. Ceru să discute cu un SisRep.

Am încercat doar să nu-i stau în drum.

— Kansas, am depistat problema, se auzi vocea lui Malouf prin difuzoare. S-a înţepenit o şaibă în garnitură lângă balama. Încercăm s-o scoatem.

— Mă bucur.

Umerii lui Cleary se relaxară puţin. La fel şi ai mei. Cel mai rău era să nu ştii care e problema. Acum nu mai aveam ce face decât să aşteptăm s-o rezolve.

Nathaniel se aplecă peste birou şi îl întrebă, cam prea nonşalant, pe Cleary:

— Cum se simte domnul colonel Parker?

— Foarte bine. Deşi trebuie să poarte un guler foarte amuzant, rânji Cleary. Lui nu i se pare aşa, bineînţeles. Cred că îi zice guler de că… Ăăă… guler de călătorit.

— Guler de călătorit, am repetat, fixându-l din priviri. Să fim serioşi!

Nu ştiu dacă s-a înroşit sau nu, dar s-a apucat din nou să deseneze cercuri, foarte concentrat. Nathaniel şi-a aruncat scurt ochii spre mine şi a rostit „guler de călătorit” din vârful buzelor, imitând gestul onaniştilor.

Tuşitul a fost cel mai subtil mod de a-mi ascunde râsul.

— Ai idee când va fi în stare să... se lanseze din nou? am întrebat. Cred că numai la asta se gândeşte.

— Da, spuse şi Nathaniel, reţinându-şi un zâmbet dispreţuitor. Lansările sunt foarte importante.

Cleary, din fericire, nu s-a prins de poantă:

— Cred că abia peste un an i se vor suda oasele la loc. Dar la serviciu se va întoarce mult mai repede.

Păcat. Un an fără Parker ar fi o încântare.

— Kansas, nu putem scoate şaiba. Mănuşile sunt prea groase ca s-o putem apuca. Malouf vrea s-o scoată cu o şurubelniţă. Va distruge garnitura? Ce ne sfătuiţi?

Soţul meu se făcu nevăzut sub masca inginerului Nathaniel York.

— Cât oxigen mai au?

Cleary se uită la el nedumerit.

— Dar întreabă de...

Scutură din cap.

— Cât oxigen mai aveţi în costume?

— Patruzeci şi cinci de minute, plus sau minus cinci.

Benkoski vorbea pe tonul dezarmant de calm al unui pilot, de parcă n-ar fi fost în pericol de moarte.

Nathaniel îşi frecă buzele.

— Uite ce hotărâre trebuie să luăm: dacă rup garnitura, nu mai pot presuriza capsula.

— Iar dacă nu pot închide uşa, tot nu o mai pot presuriza.

Nathaniel se întoarse spre operatoarele de calcule.

— Basira, care-i vectorul de poziţie al platformei Lunetta?

Basira luă o foaie şi scrise din memorie cele şapte segmente ale vectorului: trei de poziţie, trei de viteză şi unul de timp. Era pe o orbită mai înaltă decât racheta, ceea ce, spune astrodinamica, înseamnă că se deplasa mai încet. Racheta ar putea s-o ajungă din urmă.

Clemons aprobă tacit, bănuind ce urmăreşte Nathaniel.

— Au destul oxigen ca să ajungă la staţia spaţială?

— Teoretic, da, îi răspunse Nathaniel, apoi o strigă din nou înspre operatoare. Basira, am nevoie de traiectoria şi viteza de ardere pentru o întâlnire pe staţie. Contactează modulul de comandă al staţiei. S-ar putea să trebuiască să

se transfere pe o orbită inferioară ca să-i întâlnească.

Mă ardea să merg la Basira şi la Myrtle, să mă uit la cifre şi să fac imediat calculele. Dar fetele erau pricepute, iar datoria mea era să stau aici. Să asist. Să stau şi să învăţ, să nu fac nimic fără să întreb înainte.

Clemons spuse:

— Uite ce zic eu… Nu putem să-l punem pe Benkoski să piloteze spre staţie în timp ce Malouf repară trapa? Dacă ajung la ea, toate bune. Dacă nu, măcar sunt mai aproape de ea.

Nathaniel clătină dezaprobator din cap.

— Dacă aprind motoarele cu trapa deschisă, probabilitatea ca balamaua să se descentreze este foarte mare. Ori va trebui s-o deschidă forţat cât lucrează Malouf la ea, ori să o scoată de tot.

Se uită la Cleary.

— Te rog să mă verifici la fazele practice, pentru că tu ai fost în capsulă.

Cleary miji ochii, mişcând degetele ca şi când ar fi lucrat cu ele.

— Cu mănuşile alea… o să le ia ceva timp să scoată balamaua.

Timp. Le trebuiau 10 minute pentru andocare, în cel mai bun caz, deci le rămânea jumătate de oră pentru manevrele de întâlnire.

— Trebuie să aprindă motoarele acum.

Toată lumea se uită la mine ca şi când aş fi fost o plantă vorbitoare. Cu excepţia lui Nathaniel. Ochii lui de un albastru-intens căzură pe ai mei, ca un laser. Fără să întoarcă privirea, rosti cu glas puternic:

— Basira, am nevoie de vectorii de poziţie ai ambelor vehicule. Acum.

Ea nici nu clipi, doar luă imediat foaia care trebuia, fără să se încurce. Vizavi de ea, Myrtle încercuia numerele scoase de teleimprimator şi i le dădea.

Basira era un matematician bun şi metodic, dar eu eram mai rapidă. Nu ştiu de unde am luat creionul, dar când Basira a strigat numerele, le-am notat pe foaia mâzgălită de Cleary. În timp ce lucram, Nathaniel s-a întors spre Cleary.

— Spune echipajului să scoată şaiba.

— Şi garnitura?

— Chiar dacă nu e etanşă capsula, tot vor avea mai multe şanse să andocheze decât cu trapa larg deschisă. În momentul ăsta, avem în vedere imposibilitatea de a reintra în atmosfera Pământului.

Clemons fu de acord:

— Spune-le că le trimitem poziţia de aprindere şi ţintele şi că ar trebui să facă manevrele imediat ce le primesc.

În unele momente, numerele îmi desenează

imagini în minte. Atunci s-au intersectat cu creierul meu de pilot; am văzut contorul navei şi am simţit comenzile în mână. Mi-am verificat încă o dată calculele. Malouf şi Benkoski aveau o şansă.

— Kansas, am scos şaiba. S-a rupt garnitura. Doi centimetri. Încercăm represurizarea?

De la biroul lui, Nathaniel rosti:

— Negativ. S-ar putea să trebuiască să le redirecţionăm oxigen în costume.

Atmosfera din încăpere se încălzi, trosnind de la cât de concentraţi eram cu toţii. Undeva în sala de asistenţă, o echipă de ingineri se agita să vadă cum să redirecţioneze oxigenul. Cu toate astea, vorbeam calm, de parcă discutam despre vreme.

Cleary avea un ton de parcă le oferea limonadă:

— Recepţionat breşă în izolare. Nu încercaţi, repet, nu încercaţi represurizarea. Vă trimitem imediat poziţia de aprindere şi ţintele.

— Confirmat, Kansas. Rămânem în costume.

Scriind în continuare, m-am uitat la ceas şi m-am înfiorat. 12:32. Erau la limită.

— Aprindere în 43 secunde, începând cu ora 12:35… am spus.

Cineva înjură.

— Se apropie de Lunetta… zece minute – unu zero minute – după aprindere. Ne trebuie

viteză de apropiere redusă din cauza problemelor cu trapa, aşa că fiţi pregătiţi.

Am ridicat creionul de pe foaie.

— Contactaţi staţia şi spuneţi-le să facă manevrele pentru poziţia de andocare, să menţină poziţia şi să pună panourile solare în pas drapel.

Dacă nu făceau aşa, panourile le-ar fi stat în cale.

Nathaniel făcu un pas spre mine. Inhală profund, de parcă m-ar fi întrebat dacă sunt sigură pe mine, apoi mişcă aprobator din cap. Se uită la ceas. 12:33.

— Daţi-i drumul!

Cleary se uită la Clemons, care ezită o fracţiune de secundă, apoi încuviinţă şi el.

— Controlul terestru, porniţi o numărătoare inversă de zece minute.

Controlorul setă ceasul să numere de la zece minute înapoi. În timp ce făcea lucrul ăsta cu lejeritatea cu care mătura o femeie de serviciu, Cleary transmitea calculele mele celor din capsulă.

Dacă te luai după vocea lui calmă, ai fi zis că le copiaserăm de undeva din bibliotecă. Aveam sute de volume de calcule pentru posibile defecţiuni în timpul zborului spre lună. Dar pentru o întâlnire cu staţia spaţială, când trapa capsulei nu se închide etanş? Nu aveam nimic

pentru urgenţa asta.

Benkoski răspunse pe acelaşi ton liniştit:

— Recepţionat, Kansas. Iniţiem aprinderea.

Nu ştiu dacă următoarea jumătate de oră s-a târât sau a trecut ca fulgerul. Pe de-o parte, i-am ascultat o veşnicie pe Benkoski şi Malouf, neputând să fac altceva decât să ajustez calculele pe măsură ce se apropiau de staţia spaţială. Pe de altă parte, când mă gândeam cum li se consumă oxigenul, timpul se scurgea în salturi.

La un moment dat, m-am dus la Myrtle şi la Basira, ca să urmăresc cu ele progresul celor două vehicule.

Inginerii au reuşit să le mai ofere 15 minute, punându-l pe Benkoski să ia oxigen de la o celulă de combustibil, dar aşa le-a scăzut puterea pe care o mai aveau la dispoziţie. Dacă mai luau mult oxigen, n-ar mai fi mers sistemele electrice ale capsulei.

Se auzi în difuzoare o voce de pe staţia spaţială:

— Se vede conturul vehiculului acum.

Erau încă la kilometri buni de staţie. Dacă nu făceau manevrele de apropiere potrivite, aveau să treacă pe lângă ea ca fulgerul şi să piardă timp făcând corecţii.

— Distanţa: 1,12 kilometri. Se apropie cu 9,44 metri pe secundă.

Acum totul depindea de Benkoski. Nu vorbea, pentru că medicul de zbor îi instruise să păstreze tăcerea ca să economisească oxigenul.

— 830 de metri. 6 metri pe secundă.

Atât de aproape. Doamne, fă să reuşească!

— 417 metri. 2,98 metri pe secundă.

— Kansas, Lunetta. Frânăm.

Benkoski gâfâia. Am schimbat priviri cu Cleary.

— 15 metri. Rămâne constant.

În camera de comandă nu respira nimeni, de parcă voiam toţi să conservăm oxigen pentru Benkoski şi Malouf.

— Kansas, i-am recuperat.

În jurul meu, camera răsună de strigăte de fericire şi rugăciuni de mulţumire. M-am trântit cu capul pe birou. A fost cât pe ce.

Iar dacă s-ar fi întâmplat pe Lună, unde nu era nicio staţie spaţială pe care să se refugieze, acum i-am fi ascultat dându-şi ultima suflare.

În clipa când am intrat în casă, Nathaniel şi-a aruncat servieta şi a împins uşa cu piciorul. M-a luat de talie şi m-a lipit de el, acolo unde... atenţia lui era deja vizibilă.

I-am simţit răsuflarea caldă pe gât când mă sărută.

— Eşti o minune.

— Sunt operatoare de calcule.

— Şi pilot, spuse, sărutându-mă mai sus, spre ureche. Şi astronaut.

— …candidat.

M-a ciugulit pe gât.

— Hei!

Am râs şi m-am întors cu faţa la el.

Apartamentul nu era luminat decât de lămpile stradale, care trimiteau o strălucire sodică pe fereastră.

— Şi-ar fi dat seama şi altcineva de problema cu aprinderea.

— Dar nu destul de repede.

Mi-a desenat o linie pe frunte cu degetele. Erau reci şi aspre pe pielea mea.

— Am avut mare noroc. Şi norocul nostru ai fost tu, cu experienţa şi mintea ta extraordinară, captivantă şi unică. Aşa că dă-mi voie să-ţi spun că eşti un miracol.

— Nu ştiu… mi se pare că sună prea… sfânt.

I-am găsit catarama de la curea. A mişcat din şolduri şi m-a răsucit, lipindu-mă cu spatele de perete. Plimbându-şi mâinile pe mine, soţul meu s-a lăsat în genunchi în faţa mea.

— Atunci dă-mi voie să te divinizez.

M-a mângâiat pe interiorul coapselor, pe sub fustă, până am rămas cu răsuflarea tăiată.

— Confirmat, divinizare. Aprobat.

La o lună după ce am auzit de operaţia lui,

Parker şi-a făcut apariţia la şedinţa de luni dimineaţa. Un guler ţeapăn îi imobiliza capul. Slăbise – şi nu fusese gras înainte. Avea cercuri vinete la ochi, pe care nu le avusese nici când îl chinuise piciorul cel mai tare.

Totuşi, după cum se purta, n-ai fi zis că e bolnav. Râzând, se lăsă pe spătar, îşi plimbă privirea superioară peste cei din jurul lui şi zise:

— ...aşa că le-am zis că, dacă vor să reducă greutatea, va trebui să le spună astronautelor să-şi lase poşetele acasă.

Bărbaţii râseră. Nicole îşi luă ceaşca de cafea şi replică:

— Atunci voi unde v-aţi mai ţine biluţele?

O iubeam la nebunie.

— Să trecem la treabă, oameni buni.

Clemons intră cu paşi mari, lăsând în urmă fum ca un motor dereglat.

— Parker. Mă bucur că te-ai întors.

Mi-am luat o cafea şi m-am aşezat pe locul meu, lângă Nicole. M-am aplecat spre ea şi i-am şoptit:

— Eşti un erou pentru mine.

— După cum se poartă toţi cu el, ai zice că a fost rănit în război.

Deschise biblioraftul, prefăcându-se că îl ascultă pe Clemons.

— Am auzit că s-a operat pentru că a trebuit să-şi micşoreze ţeapa din fund.

— Atunci a fost o operaţie eşuată.

— Cât de adevărat!

Şedinţa decurgea în ritmul ei familiar. Am stabilit ce face fiecare în timpul săptămânii. Fiecare trebuia să raporteze un anumit sector. În absenţa lui Parker, am început să simt că femeile erau mai implicate în activitatea departamentului. Dar asta se va schimba cu siguranţă.

— Paz-Viveiros şi Cleary, veţi fi bucuroşi să aflaţi că s-a reparat simulatorul şi vă puteţi relua pregătirea pentru misiuni.

Clemons se uită cu ochi mijiţi în agendă.

— Malouf, ai făcut o treabă bună cu trapa defectă, dar au ieşit la iveală alte probleme cu misiunea, aşa că vreau să vă dau alte însărcinări. Nu mai comanzi prima misiune pe Lună, ci pe următoarea.

Am suferit pentru Malouf. Sigur că nu-i cădea bine, dar acum, că revenise Parker, probabil se gândeau că poate fi trimis în misiuni. Parker însă ridică mirat din sprâncene şi se aplecă puţin faţă, cu capul într-un unghi rigid.

— Domnule, nu voi fi apt pentru misiuni decât la anul.

— Ştiu, zise Clemons şi-şi flutură trabucul în direcţia lui. York e noul MC.

Am simţit că-mi vuiesc urechile şi mă învârt

odată cu Pământul, cu 1 673 de kilometri pe oră. Am scuturat din cap, încercând să îl limpezesc. MC. Modulul de comandă. Nu mai eram doar operatoare de calcule – pilotam vehiculul care avea să se deplaseze pe orbita Lunii în timp ce sonda cobora pe suprafaţa ei.

Cineva mi-a rostit numele. Mai multe persoane. Mi-am recăpătat auzul şi mi-a revenit şi pulsul la normal când m-a îmbrăţişat Nicole. Malouf veni prin spatele meu şi mă cuprinse cu braţele lui lungi. Mi-a spus ceva frumos. Nu ştiu ce.

Vizavi de mine, Parker fumega. Puse o palmă pe masă şi vorbi:

— Pot să vă pun o întrebare?

Nu. Nu spusesem nimic nimănui. Mi-am încleştat pumnii şi mi-am înfipt unghiile în palmă, apoi m-am silit să respir. Stomacul mi se făcuse nod şi se strânse atât de tare, că mă durea.

3,1415...

— Dă-i drumul.

— De ce York?

— Mi s-a spus cât se poate de clar că misiunea lunară nu va reuşi dacă nu are şi un operator de calcul la bord. MC va pierde contactul cu Pământul de câte ori zboară pe partea întunecată a Lunii.

Clemons împinse spre mine o hârtie.

— Asta e lista cu operatoarele care lucrează pentru CAI. Vreau să te uiţi pe ea şi să le identifici pe cele care pot fi antrenate pentru a deveni piloţi.

Nu-mi trebuia lista ca să ştiu cine trebuia să fie în fruntea ei.

— Helen Liu. E deja pilot şi are experienţă pe avioane cu reacţie.

Am luat totuşi lista.

— Mă voi uita şi după alte nume.

— Aş vrea să-i dau o mână de ajutor lui York, spuse Parker, zâmbind sincer.

Voia să mă ajute? Să mă ajute pe mine?

— Ce fel de calmante luaţi?

— Ai vrea să ştii, nu-i aşa?

Zâmbi din nou, relaxat – făcea glume cu colegii, dar i-am intuit ameninţarea. Să-mi ştiu de lungul nasului, aşa-mi spusese. Iar faptul că acum zburam pe Lună în locul lui era probabil o dovadă că umblam cu nasul pe sus.

— E important să ne gândim şi la temperamentul candidaţilor. York are cunoştinţe avansate în domeniul calculelor şi am încredere în abilităţile ei de pilot, dar spaţiul e altceva şi ea nu a fost încă acolo. În plus, aş vrea să mă simt folositor.

Vorbea pe un ton foarte rezonabil. Strecurase şi o laudă la adresa mea. Dar l-am mai văzut folosindu-şi zâmbetul pe post de

armă. Lista cu numele operatoarelor îmi tremura între degete.

Clemons îi aprobă sugestia:

— Bun. Bun. Vei fi CAPCOM la două misiuni, dar fără să intervii şi în altele.

— De fapt, poate că ar trebui să profităm de prezenţa celorlalte doamne de faţă, ca să discutăm ce calităţi căutăm la o candidată, având în vedere că operatoarele sunt femei.

Ridică o mână.

— Dar nu vreau să vă stric programul din prima zi. Sunt doar nerăbdător să mă apuc de treabă.

Mi-am înghiţit teama şi am încercat să ţin discuţia sub control:

— E o idee excelentă, Parker. Hai să alcătuim împreună o listă iniţială şi s-o supunem grupului spre analiză mai târziu. Aşa va avea timp şi domnul director să o treacă pe agenda de lucru.

— Ai dreptate, spuse şi îşi afişă zâmbetul de mâncător de rahat. Sunt câteva aspecte simple, pe care le putem pune la punct chiar acum. De exemplu, candidatele trebuie să fie stabile emoţional. Deci ar primi o bilă neagră dacă ar lua, să zicem, Miltown.

1, 3, 5, 7, 9, 11…

Nicole începu să râdă în stilul ei de domnişoară proaspăt ieşită în lume.

— Nu fi ridicol. Asta ar descalifica jumătate din populaţia Statelor Unite.

O, nu! Nu, Nicole! Nu-ţi sacrifica propriile şanse de a ajunge în spaţiu…

…13, 17, 23… Am reuşit cumva să râd şi eu.

— Exact. Adică, ce naiba, Miltown iau şi eu.

Parker ridică atât de brusc din sprâncene, încât ai fi crezut că e surprins cu adevărat.

— Serios… o! De-asta aveai reacţiile întârziate la teste?

Malouf pufni:

— Dacă aşa reacţionează York când e înceată, mi-e şi frică să mă gândesc cum e la viteză maximă.

Cleary îl secondă:

— A calculat mintal traiectoria în mai puţin de zece minute, apoi a scris calculele pe hârtie numai ca să fie sigură.

Ridică braţele şi scutură din cap.

— N-am mai văzut aşa ceva.

Parker nu putea să dea şi el din cap din cauza gulerului, dar se aplecă în faţă.

— Mă bucură imens treaba asta.

Ridică nevinovat din umeri.

— Însă nu ştiu ce va face în spaţiu dacă apare o situaţie foarte tensionată şi nu are pastila la îndemână.

Am tot încercat să găsesc cuvintele cu care să-i închid gura, dar gura mi s-a închis singură,

vrând parcă să demonstreze că are dreptate.

Atunci Benkoski îşi drese vocea, îşi uni vârfurile degetelor şi îl privi solemn.

— Uite ce e! Toată lumea ştie că nu o suporţi. Toată lumea ştie de ce nu o suporţi. Şi toată lumea ştie ce mi s-ar fi întâmplat mie şi lui Malouf dacă n-ar fi fost de serviciu în seara aia.

Împunse aerul cu degetul, arătând înspre Parker. Am scrâşnit din dinţi, ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Vrei să zici că situaţia asta n-a fost destul de tensionată?

— Nu vreau să spun decât că sala de la parterul Centrului de comandă e total diferită de spaţiu.

Terrazas vorbi de pe un scaun mai departe de noi:

— Vă spun doar informativ că medicul de zbor mi-a prescris Miltown când m-am întors pe Pământ. L-am refuzat, pentru că mi-a fost frică să nu fiu consemnat la sol. Aşa că aş dori să-mi ofer serviciile pentru a stabili care e „temperamentul” indicat pentru a fi astronaut. Dar vă spun ceva: York are temperamentul necesar.

Parker inspiră, semn că mai voia să adauge ceva, dar Clemons îi închise gura ridicând un braţ:

— N-ai fost acolo, Parker. Nu am îndoieli

legate de forma fizică a lui York şi, oricum, nu ăsta era subiectul discuţiei. Nu vrem să ştim decât ce operatoare de calcul să includem pe listă.

— Desigur, zise Parker dând uşor din umeri şi-i aruncă o privire scurtă lui Betty. Voi lucra bucuros cu York.

Clemons tăie ceva de pe agenda de lucru şi zise:

— Terrazas, o ajuţi pe York cu lista. Şi aşa urmează să vă veţi pregătiţi amândoi pentru lansarea pe Lună.

Pe tot ce-i mai sfânt pe lume... Aveam să merg pe Lună. Parker a încercat să mă consemneze la sol şi n-a reuşit. Aveam să zbor pe afurisita aia de Lună.

Nathaniel şi cu mine vom face o lansare *perfectă* diseară.

TREIZECI ŞI OPT

PLANUL INGINERILOR PENTRU LANSAREA PE MARTE

8 ianuarie 1958 – Într-o carte intitulată *Das Marsprojekt*, publicată în Germania, dr. Wernher von Braun a elaborat un plan pentru o călătorie pe Marte, pe care l-a prezentat frecvent la

conferinţe şi în revistele de largă circulaţie de acolo. Von Braun e convins că, din punct de vedere tehnic, e posibil să organizezi şi să trimiţi o expediţie de 70 de oameni pe Marte.

Imediat ce se termină şedinţa de luni dimineaţă, Nicole mă înhăţă de mână şi mă trase după ea în toaleta femeilor. Jacira şi Sabiha apărură în clipa următoare. Sabiha se sprijini de uşă, de parcă orice astronaut bărbat care ar fi intrat peste noi ar fi riscat să fie găsit mort mai târziu.

Sau poate că nu urmăreau să-i ţină pe bărbaţi la distanţă. Nici Betty, nici Violette nu erau acolo.

Nicole mă propti de chiuvetă ca pe-o floare delicată care trebuie susţinută.

— Aţi văzut ce privire i-a aruncat Parker lui Betty?

Abia mi se potolise inima. Acum începu din nou s-o ia razna.

— Da.

Jacira dădu şi ea din cap.

— Cred că vrea să scrie în *Life* despre treaba cu Miltown.

Bine că am avut de ce să mă sprijin când mi s-au înmuiat genunchii. Mânată de dorinţa ei nebună de a avansa în carieră, Betty mă mai

aruncase o dată în braţele reporterilor. Povestea aceea nu fusese nici pe departe la fel de siropoasă ca asta. Dacă apărea în ziare că o doamnă astronaut ia tranchilizante, lucrurile ar deveni mai dificile pentru noi toate, deci trebuia să-i spun lui Clemons că nu pot merge pe Lună şi că e cazul să aleagă pe altcineva. Helen... Helen era la fel bună la matematică şi...

Frântura de raţiune pe care o mai aveam îmi strigă din colţul cel mai îndepărtat al creierului: *te panichezi*.

Am strâns marginea chiuvetei până când mi s-au albit degetele. *1, 2, 3, 5, 7...* Vocile fetelor ajungeau la mine deformate, ca şi cum ar fi pătruns cu greu printr-un strat gros de smoală. *11, 13, 17, 19...* Trebuia să găsesc – să găsim – o soluţie. De data asta, nu mă descurcam singură. Dacă ne lua cineva la răsfoit dosarul medical, avea să aibă de suferit şi Nicole. Am întors capul către fete şi m-am forţat să vorbesc:

— Betty.

Nicole se opri la mijlocul frazei şi se răsuci cu faţa spre mine:

— Ce-ai zis?

— Trebuie să discut cu Betty. Parker nu se va duce la presă singur, pentru că, dacă se află că a scurs informaţii, reputaţia lui va avea de suferit.

Dacă ştiam ceva despre Parker în momentul ăla era că ţinea mult la imaginea pe care o lăsa în urmă. Şi mai credeam că îi pasă cu adevărat de programul spaţial. Nu-mi plăcea cum o arăta, dar îi păsa.

— Dacă reuşesc s-o conving pe Betty să nu o publice…

Sabiha se mişcă de la locul ei de lângă uşă.

— Vin imediat, spuse.

— O să ai nevoie de ajutoare, rosti Jacira şi ieşi după ea din toaletă, fluturându-şi părul strâns în coadă.

Lângă mine, Nicole rupse nişte prosoape de hârtie şi le umezi.

— Ţi-ai revenit?

Mi-am sprijinit bărbia în piept.

— Poftim?

— Spală-te pe faţă, mă îndemnă şi îmi dădu ghemul de şerveţele umede. Te vei simţi mai bine.

— Zici că eşti mama.

Dar am luat prosoapele, pentru că mama avusese întotdeauna dreptate. Hârtia rece îmi mai calmă fruntea şi obrajii încinşi.

— Cum de-am ajuns la asta?

— Pentru că ai fost de treabă.

— Nu, vreau să zic… Am fost prietenă cu Betty, iar acum…

Am dat din umeri.

— N-ar fi trebuit să mă supăr aşa de tare pe ea din cauza fazei cu cercetaşele.

Nicole pufni:

— Te rog. Cum îţi aşterni, aşa dormi.

— Şi eu am fost de vină.

— Poate, dar…

Se deschise uşa. Jacira o împinse pe Betty înăuntru, iar Sabiha le urmă imediat, pe tocuri. Apoi Jacira îi dădu drumul lui Betty şi se aşeză în dreptul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Betty privi la ele peste umăr, apoi la mine.

— Măi, măi… Parcă sunt la liceu.

Zâmbi sarcastic.

— Ai de gând să mă faci curvă?

Am pus prosopul umed pe marginea chiuvetei.

— Aveam de gând să-mi cer scuze.

— Aveai.

— Am. Îmi pare rău că m-am supărat atât de tare pe tine la întâlnirea cu cercetaşele. M-am purtat urât.

Am oftat şi mi-am şters mâinile de pantaloni.

— Şi am vrut să-ţi cer o favoare.

— Nu prea sună a scuză, dacă vrei ceva în schimb.

— E-adevărat. Aşa-i.

— Dar nu m-aş aştepta de la o evreică să dea ceva de pomană.

Prin ceaţa care mi s-a pus pe ochi de furie,

am văzut-o pe Nicole îndepărtându-se de chiuvetă.

— Ceea ce spui e jignitor, îi spuse lui Betty.

— Serios? Mai nou eşti evreică?

— Nu trebuie să fiu ca să-mi dau seama de o jignire.

Traversă baia spre ea cu o privire încruntată.

— Ai fost în WASP. Ai uitat de ce am luptat în război?

— Nu-i nimic, e în regulă.

Nu era, dar trebuia să mă prefac, aşa că m-am îndepărtat de chiuvetă. Intervenţia noastră nu mergea bine şi putea înrăutăţi lucrurile.

— Betty, îmi pare rău. Pot să... Am vrut să stăm de vorbă. Se poate?

Betty îşi ţuguie buzele, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Dă-i drumul!

— Ai putea... ai putea să nu le spui celor de la revista *Life* că iau Miltown?

Tensiunea îmi făcea stomacul nod.

— Te rog.

Scutură încet din cap.

— Uite... Îmi pare rău. Dar e vorba despre cariera mea.

— Şi despre a noastră, am spus arătând spre noi, înghesuite cum stăteam în baie. Femeile din programul spaţial stau oricum pe teren nesigur. Ce crezi că va zice lumea dacă află că

una dintre ele ia tranchilizante?

— Tu, dacă nu mergi în spaţiu, te întorci la departamentul de calcule. Soţul tău e implicat în programul spaţial. Se va *întemeia* o colonie, deci va fi doar o chestiune de timp până te vor lăsa să mergi sus acolo, chiar dacă public articolul mâine. Eu, în schimb… pe mine nu mă vor lăsa niciodată. Altă carieră nu am. Nu am decât slujba asta la revista *Life*.

Îşi puse mâinile pe şolduri şi plecă ochii.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Jacira lăsă capul într-o parte.

— Dar tu măcar *vrei* să mergi în spaţiu?

— Da!

Pe Betty o lăsă vocea. Strânse din pumni.

— Doamne. De ce crede toată lumea că nu-mi pasă? Parker îmi zice întruna că nu sunt pilot, dar *sunt* şi… nu contează.

— Te ajut la matematică.

Oferta îmi ieşi pe gură înainte să apuce să fie procesată de creier.

— Ce?

— În facultate, dădeam meditaţii. Nu doar aritmetică, şi lucruri mai avansate.

Parcă eram Parker când mi-a oferit autorizaţia de zbor pe T-38 ca să nu spun nimănui despre piciorul lui. Simţise şi el cum i se încolăceşte disperarea pe talie când vorbise cu mine? Am oftat, călcându-mi pe mândrie, ca

să pot merge mai departe.

— Au nevoie de mai multe operatoare de calcule. Te pot ajuta să devii una.

— Şi dacă refuz?

În spatele meu, Nicole se foi şi oftă.

— Atunci ne întoarcem iar la liceu. Ştiu adevărul despre Parker. Şi despre soţia lui.

Betty se albi la faţă. Mă gândeam că ar fi posibil să se culce cu Parker, dar despre soţia lui nu ştiam absolut nimic. Şi nici nu mă interesa. Eu nu eram Parker.

— Nu, am spus, întorcându-mă spre Nicole. Nu aşa procedăm. Dacă Betty nu vrea să ne ajute, e decizia ei. O vom respecta, ia eu mă voi gândi la altă soluţie.

Nicole scrâşni din dinţi, ca şi când voia să se certe cu mine. O vedeam pe Betty în oglinda de deasupra chiuvetei, cu sprâncenele încruntate, lăsându-se în spate pe tocuri, de parcă voia să fugă. În spatele ei, Jacira şi Sabiha păzeau uşa. Toate stăteau cu ochii pe mine.

M-am uitat în oglindă şi am văzut ce aş fi devenit. Aş fi devenit Parker, călcând totul în picioare ca să ajung în spaţiu.

Am oftat, numărând după şirul lui Fibonacci.

— Îmi pare rău, Betty. Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine. Şi îmi pare rău că am încercat să te şantajez ca să-ţi schimbi articolul.

M-am întors, masându-mă pe frunte.

— Rămâne valabil că te ajut la matematică, dacă vrei.

Betty clipi de mai multe ori şi, spre surprinderea noastră – cred că şi a ei – izbucni în lacrimi. În prima clipă, am rămas mute de uimire. Nu ştiu cine a făcut primul gest. Poate Nicole. Poate Jacira. Poate eu. Dar în clipa următoare am înconjurat-o toate patru şi am luat-o în braţe.

Acela a fost momentul când am ştiut că ne lega ceva cu adevărat. Eram Doamnele Astronaut. Toate. Şi, la naiba, aveam să zburăm toate în spaţiu.

Nu am fost prima femeie în spaţiu. Nici prima femeie pe Lună nu aveam să fiu. Rolul meu era să pilotez modulul de comandă, în timp ce colegii mei bărbaţi coborau pe suprafaţa ei.

Cu o seară înainte de a intra toţi în izolare – ca să nu ne îmbolnăvim în cele opt zile cât urma să stăm în spaţiu –, Nathaniel şi cu mine am dat o petrecere. Nicole ne-a împrumutat casa ei, pentru că apartamentul nostru era prea mic.

Ai un sentiment ciudat când ştii că puţin peste o săptămână vei fi legată de o bombă de patru megatone şi azvârlită în spaţiu, unde nu e aer. De câte ori vorbeam cu cineva, îmi spuneam întruna: *s-ar putea să fie ultima oară*.

Dar soarta îmi oferise încă o şansă cu mătuşa Esther, nu? Stătea lângă mine pe

canapea, în livingul lui Nicole, cu un pahar de rom cu cola pe genunchi. Poate că petrecerea era în cinstea mea, dar sufletul ei era mătuşa Esther.

— Cel mai rău a fost că am scăpat cartela de membru de sindicat a mamei sub carusel. Şi, uite-aşa, m-am pomenit că nu ştiu cum e mai bine...

Eugene Lindholm se lăsă într-un genunchi ca s-o asculte, iar Myrtle se cocoţă pe braţul canapelei. Lui Eugene, mătuşa mea i se părea de un farmec irezistibil.

— Şi ce-aţi făcut până la urmă, doamnă?

Am fost puţin cam îngrijorată când am prezentat-o familiei Lindholm. Ce-o să creadă despre prietenii mei negri? N-ar fi trebuit să-mi fac probleme.

Îi puse lui Eugene o mână pe braţ.

— Mă bucur că întrebi. Ştiam că, dacă nu găsesc cartela, mama va afla că am şters-o la carnaval şi, mai rău, nu va mai putea să lucreze... Aşa că mi-am ridicat fusta până la coapse şi m-am vârât pe sub carusel. Dacă ar fi ştiut mama că mi-am arătat picioarele, ar fi fost mai supărată decât că am pierdut cartela. Dar am recuperat-o. Da, da, am recuperat-o.

Hershel stătea pe scaun în dreapta mea. Îşi proptise cârjele de el. Se aplecă spre mine şi arătă spre mătuşa Esther.

— Aşa e şi acasă. Dacă o îndemnăm să ne spună poveşti din copilărie, nu se mai opreşte. Dacă o întrebi ce-a mâncat la dejun, nu mai ştie.

— Dar v-aţi învăţat cu ea, nu?

Hershel zâmbi.

— Da, e totul e perfect. Ei, nu chiar perfect, dar copiii o iubesc şi pe Doris o ajută cu gătitul, deci e bine. Apropo de copii… Tommy!

— Am vorbit atâta, că n-am băut niciun strop. Ia spune-mi câte ceva despre tine, tinere.

Mătuşa Esther sorbi din rom şi se uită la Eugene cu ochi strălucitori.

A trebuit să recunosc cu câtă abilitate ascundea mătuşa faptul că nu mai ştia cum îl cheamă. Mi-am notat în minte să mă exprim ca ea data viitoare când „pica măgăreaţa pe mine” să merg la cocktailuri cu jurnalişti.

Tommy veni la tatăl său.

— Da, tată?

— Du-te şi adu cadoul pentru mătuşa Elma.

Tommy dădu din cap şi plecă imediat, îndepărtându-se cu picioarele lui lungi.

— Jur că e cu jumătate de metru mai înalt decât anul trecut.

— Nu-l mai încap hainele.

— …încep antrenamentele pentru astronauţi.

M-am răsucit spre Eugene.

— Ce? Când aveai de gând să-mi spui? Felicitări!

— Abia s-au trimis scrisorile de înştiinţare, spuse el şi ridică din umeri, arătând surprinzător de stânjenit. Ai fost cam ocupată în ultima vreme.

— Trebuie să-l înţelegi, interveni Myrtle, şi-i puse mâna pe umăr, mândră de el. A trecut testele şi data trecută, aşa că, de data asta, sper ca şefii ăia să aibă destulă minte ca să-l accepte.

— Lui Parker îi eşti simpatic şi asta contează enorm.

Mă hotărâsem să ignor duşmănia dintre mine şi Parker. Uneori părea că nu mă mai urăşte, dar nu mă lăsa niciodată să uit că ştie de pastilele mele.

— Stai puţin, am spus, zici că s-au trimis scrisorile? Scuză-mă puţin.

M-am ridicat şi am plecat s-o caut pe Helen. Ea, Ida şi Imogene stăteau lângă bolul cu punci şi chicoteau cu Betty.

— …încă nu-mi vine să cr… Şşt!

— Şşt?

M-am oprit lângă ele şi am ridicat din sprânceană.

— Ori aţi turnat droguri în punci, ori aţi primit *o scrisoare despre care mie nu mi-aţi spus nimic*.

Helen ţopăi în vârful picioarelor, râzând cu gura până la urechi.

— M-au chemat la teste!

— Şi pe noi!

Ida ciocni cu Imogene şi cu Helen. Erau toate trei vesele ca nişte copii la începutul vacanţei de vară.

Betty îmi zâmbi larg.

— Le voi ajuta să se pregătească pentru testele fizice.

— Iar eu le voi ajuta la mate cât eşti tu plecată în spaţiu, zise Helen şi-mi trase un ghiont în umăr. Nu mă mai satur să spun asta.

Nathaniel veni în spatele meu şi-mi puse braţul pe umăr.

— Dacă fetele astea sunt aşa de încântate că urmează să dea nişte teste, e clar să sunt prietenele tale.

Mă sărută pe obraz şi ridică paharul.

— Felicitări, doamnelor! Să ajungeţi la stele!

Râzând, am ciocnit şi eu cu prietenele mele:

— Şi mai bine: trăiască clubul Doamnei Astronaut!

TREIZECI ŞI NOUĂ

DOI ASTRONAUŢI ŞI O ASTRONAUTĂ SE PREGĂTESC SĂ ZBOARE SPRE LUNĂ

KANSAS CITY, KS, 20 iulie 1958 – Lunea viitoare, cei dintâi bărbaţi care vor păşi pe Lună vor constata că au o problemă: nu vor putea merge pe suprafaţa ei. În loc de paşi, probabil că vor face salturi de cangur. În timp ce ei vor explora suprafaţa selenară, doamna astronaut dr. Elma York va ţine caldă capsula de pe orbita Lunii, aşteptându-i să se întoarcă.

Astăzi voi zbura în spaţiu.

Astăzi toate sunt atât de vii, încât niciun alt moment din viaţă nu le poate egala. Nunta mea cu Nathaniel s-a redus la o serie de instantanee surprinse în clipe fericite şi îndepărtate, înceţoşate de timp.

Dar, astăzi, lumina care bate pe gălbenuşul din farfuria mea are cea mai vibrantă nuanţă de galben-portocaliu. Este ultima mea masă înainte de a pleca în spaţiu. Lebourgeois şi Terrazas stau vizavi de mine. Discutăm ultimele detalii premergătoare zborului. E şi un fotograf în cameră – examinat de medicii de la CAI –, dar el nu e important.

Astăzi vom zbura în spaţiu.

E al cincilea zbor al lui Terrazas şi al şaptelea al lui Lebourgeois. Eu sunt „bobocul”. Şi singura femeie.

Un bărbat înalt, cărunt, cu umeri laţi şi fălci de buldog intră în cameră. În prima clipă, nu îl recunosc pe Clemons. E fără trabuc. Dar îi simt mirosul greu, de mosc.

— V-aţi făcut bagajele?

Dau din cap, împingându-mi scaunul de la masă.

— Mi-am lăsat lucrurile în cameră. Am scris şi… o scrisoare.

— Voi ţine seama de ea.

Clemons dă din cap şi îşi vâră mâinile în buzunar. Nu ştie ce să facă cu ele dacă nu fumează.

Străbatem coridorul – ar putea fi ultima oară – spre vestiare. Fotograful vine după noi, dar se alătură bărbaţilor. Sunt recunoscătoare, pentru prima oară, că sunt singura femeie din această misiune.

Îmi schimb părerea imediat ce intru în vestiar, pentru că cei doi bărbaţi se bucură unul de compania celuilalt în timp ce se schimbă. Cunosc echipa, bineînţeles – la antrenamente am repetat şi momentele astea –, dar constat că nu-mi vin în minte alte vorbe decât: *astăzi voi zbura în spaţiu*.

În linişte, mă dezbrac şi trag peste cap lenjeria de corp pe care o voi purta pe piele pe toată durata zborului. Astăzi o voi purta în spaţiu.

Au mai îmbrăcat şi alţi astronauţi, aşa că nu mă obligă să vorbesc. Slavă Domnului că există profesionişti. E nevoie de trei oameni ca să mă introducă în costumul presurizat. E conceput în aşa fel încât să se lipească de mine şi să mă protejeze de intemperiile – sau de absenţa lor – din spaţiu. Acolo unde voi merge astăzi.

Aşezându-mă pe scaun, privesc drept în faţă, la peretele din beton, în timp ce îmi coboară casca pe cap. Acestea sunt ultimele guri de aer din atmosfera Pământului pe care le inspir pentru următoarele opt zile. Cineva miroase a pudră de baie *Umeri albi*. Recunosc parfumul, îl folosea şi bunica.

Casca se închide cu un declic şi zgomotele din cameră se aud altfel. Nu estompate, ca sub cea de pilot. Aud sunetele propriului meu corp şi simt mirosul neplăcut al oxigenului care şuieră în jurul meu. Inhalez, încet şi cu grijă. Apoi ridic ambele braţe rigide şi le arăt un „OK” cu degetele mari. Totul e bine. Îmi răspund în acelaşi fel.

Lumea exterioară e undeva departe. Nu o voi putea auzi decât atunci când voi fi conectată la sistemele navei. Acum trebuie să aştept să se elimine azotul din fluxul meu sangvin. Dacă nu aş proceda astfel, aş avea dificultăţi de respiraţie în spaţiu. Presiunea atmosferică a Pământului e 101,3 kPa, dar în capsulă sunt

doar 37,9 kPa.

În imperfecţiunile peretelui din bolţari mi se pare că disting un cap de dragon. Mă întreb cum ar fi interpretat asta psihologii care ne-au examinat pe parcursul testelor iniţiale. Mă răsucesc greoaie în costum şi-i fac semn uneia dintre femeile care m-au îmbrăcat. Când se uită la mine, mimez că deschid o carte.

Îmi zâmbeşte şi merge în vestiar după materialul pe care l-am ales pentru perioada asta de aşteptare. Este cadoul pe care mi l-a făcut fratele meu la petrecerea mea de mers-în-spaţiu.

Superman#11. Mândria colecţiei lui de benzi desenate.

N-ar fi o idee prea bună să plâng. Sunt astronaut. Sunt îmbrăcată în costumul spaţial. Astăzi voi zbura în spaţiu.

Liftul care ne duce din cabina de izolare a astronauţilor coboară doar trei etaje, dar se mişcă foarte încet. Tubul de oxigen e greu, dar, când s-a oferit cineva să mi-l care, am refuzat politicos. Dacă poate să-l care un bărbat, atunci pot şi eu. Totuşi încep să regret alegerea făcută până când liftul, în sfârşit, se opreşte.

În lift ne însoţesc doi mecanici. Ar fi semn rău să ne blocăm în lift chiar înainte de a zbura pe Lună. Lebourgeois ţopăie de pe un picior pe altul. Nu l-am mai văzut aşa de agitat niciodată.

Când se deschid uşile liftului, ne aşteaptă o mulţime de reporteri. Am fost avertizaţi, aşa că ieşim din cabină şi ne oprim o clipă, ca să ne fotografieze. Inspir adânc din tubul de oxigen şi zâmbesc.

Inima mi-o ia la galop, mai repede ca de obicei, dar costumul mă protejează de întrebările lor. Ce vor spune oamenii când vor vedea pozele cu trei astronauţi în costume de staniol?

În interiorul clădirii, fratele meu, familia lui şi mătuşa Esther aşteaptă lansarea. Probabil că sunt în camera de observaţie de deasupra Centrului de comandă al misiunii chiar acum. Nathaniel e la parter, stând în picioare la birou, nu pe scaun, ca orice om normal.

Ne îndepărtăm de reporteri şi urcăm în furgoneta care ne va duce la rachetă. Racheta se înalţă ca un monolit gigantic, mărturie a continuităţii omului. Voi zbura cu ea. Voi zbura cu racheta.

Există, desigur, şi posibilitatea să nu zburăm astăzi. Se anulează lansări tot timpul. Un cablu defect. Vreme nefavorabilă. Un om cu o bombă... S-ar putea să reluăm tot ritualul ăsta mâine. Am lucrat la Centrul de comandă destul timp ca să ştiu că lansările se mai şi contramandează.

Când coborâm din furgonetă, la baza liftului

care ne va duce prin structura de serviciu a rachetei ne aşteaptă câţiva tehnicieni. Terrazas mă opreşte punându-mi o mână pe braţ şi îmi face semn să mă uit în sus.

Mă las pe spate, altfel nu pot privi în sus. Aud în lateralele căştii ecoul respiraţiei mele întretăiate. *Artemis 9* scoate aburi în soarele dimineţii ca un animal viu. Raţional, îmi dau seama că e din cauza suprarăcirii oxigenului, dar… Dumnezeule, e superbă!

Cobor privirea, dar Terrazas şi Lebourgeois încă stau cu privirile pironite în sus. Zâmbesc amândoi când, în sfârşit, terminăm de admirat racheta cu gura căscată, ca turiştii, şi intrăm în lift. Zdrăngăne şi ne zgâlţâie în timp ce urcăm, iar preria vastă a Kansasului ni se întinde la picioare.

Fără să mi se spună, mă opresc pe structura de serviciu înainte de a intra în capsulă. Toţi trei ne oprim. Înăuntru, ferestrele dau direct în sus. Asta e ultima imagine a Pământului pe care o văd înainte de a ajunge în spaţiu.

Cerul înalt, senin, acoperă planeta ca o pătură. În depărtare, două T38-uri survolează în cerc perimetrul CAI, ca să ne menţină liber traseul. Odată a trebuit să întârziem o lansare pentru că un turist s-a hotărât să vadă lansarea din aer.

Pajiştile tocmai au început să înverzească

după o iarnă scurtă, fără prea multă zăpadă. O pată trandafirie tremură în bătaia vântului când un pâlc de flori sălbatice salută zorii.

Inspir, de parcă aş putea sorbi mireasma Pământului pentru ultima oară, dar nu mă aleg decât cu oxigenul din tub. Mă întorc cu faţa la rachetă, punând o mănuşă pe ea. Terrazas îngenunchează şi se strecoară înăuntru.

Dau echipajului timp să se ocupe de el, apoi îmi vine rândul. Voi sta pe locul din mijloc în timpul zborului. Lebourgeois va sta pe cel din stânga, destinat întotdeauna comandantului misiunii. Scaunul mă leagănă, mă ridică cu picioarele în aer. Echipajul strânge curelele care mă vor ţine pe loc când ne vom lansa şi mă conectează la sursa de oxigen a navei.

E tot de metal, dar oxigenul nu-mi mai lasă gustul acela pregnant. Sau poate doar mi se pare.

Lebourgeois e pregătit şi lumea mea se umple din nou de sunete când se conectează instrumentele de comunicare.

— Kansas, *Artemis 9*. Suntem pe poziţie.

Vocea lui Parker, de la postul lui de CAPCOM, îmi cârâi în urechi:

— Poziţie confirmată. Bine aţi venit la bord.

Se închide trapa. Nu mai văd Pământul, doar cerul argintiu de deasupra. Toţi avem de parcurs liste de verificări. Mă asigur că toate

instrumentele şi comutatoarele de care răspund sunt în poziţia corectă. În timpul zborului voi avea foarte puţine de făcut. Sunt pasager, Lebourgeois e pilotul. Şi nici el nu are multe de făcut, pentru că va trebui să preia controlul înainte de a ajunge în spaţiu numai dacă se întâmplă ceva rău.

Şi, chiar şi atunci, lista cu erorile în urma cărora putem supravieţui e scurtă. Când vom ajunge pe orbită, avem la dispoziţie doar două ore ca să ne pregătim pentru inserţia translunară. Teoretic. Tot ceea ce putem face acum pentru ITL e să câştigăm timp, de aceea ne-am antrenat până când am învăţat lista de verificări pe de rost.

Nu ştiu de ce, dar, când stai cu picioarele deasupra capului, îţi vine să faci pipi. Nu scrie în niciun comunicat de presă, dar toţi astronauţii vorbesc despre asta.

Bărbaţii au un soi de pungi ca nişte prezervative. Eu am un scutec.

După două ore de aşteptare din cele trei, îl folosesc, convinsă că urina va scăpa şi-mi va curge pe spatele costumului. Nu se întâmplă aşa, dar sunt încă o dată fascinată de farmecul de a fi de astronaut.

Mai sunt, nu ştiu cum, doar şase minute până la lansare. Am parcurs lista de verificări de patru sau cinci ori, convinsă că mi-a scăpat

ceva. Afară, dincolo de mica noastră capsulă, familia mea e condusă pe acoperişul clădirii CAI, ca să vadă lansarea.

Înainte de a primi o misiune, am crezut că e vorba despre un gest de mărinimie, pentru ca familia să se bucure de evenimentul spectaculos. Am crezut asta până când mi s-a cerut să aleg o escortă formată din astronauţi pentru ea. Soţia lui Terrazas a făcut mai demult o glumă despre „escorta spre văduvie”.

Familiile noastre sunt pe acoperiş, separate de presă, deci, dacă se întâmplă ceva…

Deci, dacă am muri când ne lansăm, CAI le-ar ţine sub control. Presa nu ar surprinde în fotografii momentul când le coboară durerea în suflete.

Trebuie să creăm impresia unui triumf.

Aud vocea lui Parker în ureche:

— York. Biroul tehnic îmi spune să-ţi aduc aminte de numerele prime.

Biroul tehnic. Nu poate să spună „soţul tău” sau să-l lase pe Nathaniel să-mi vorbească? Nu-i nimic, Nathaniel mă poate auzi încă:

— Vă rog să mulţumiţi biroului tehnic şi să le transmiteţi că voi continua să lucrez la teoria privind divizibilitatea când mă întorc. Aşteptăm să ne lansăm cu succes.

— Mesaj confirmat.

Fără pauză, revine la jargonul tehnic:

— Test motor aprobat.

Nava se zguduie şi se clatină. Dedesubt, cele două motoare Sirius uriaşe se rotesc pentru a testa amplitudinea de mişcare. Ni s-a spus să ne aşteptăm la asta, chiar dacă simulatorul nu putea reda exact momentul când pornesc motoarele.

— T minus şaizeci de secunde. Am trecut de T minus şaizeci. Cincizeci şi cinci de secunde.

Lebourgeois spune:

— Mulţumiri pentru numărătoarea lină.

— Mulţumiri confirmate. Am trecut de cincizeci de secunde. Transfer de energie complet.

Se trezesc la viaţă şi ultimele instrumente de bord. Acele se zbat în ritmul inimii mele.

Lebourgeois dă din cap, cu ochii la instrumente:

— Energie internă, confirmat.

— Patruzeci de secunde până la desprindere. Toate rezervoarele din prima treaptă sunt presurizate.

— Presurizare confirmată.

Lebourgeois e preotul francez din mica noastră capelă, recitând litania spaţiului.

— Treizeci şi cinci de secunde. Lansarea lui *Artemis 9* continuă. Treizeci de secunde.

— Toate sunt în regulă aici.

— Douăzeci de secunde. T minus

cincisprezece secunde, ghidaj intern.

— Ghidaj intern confirmat.

Lebourgeois ridică mâna deasupra ceasului, aşteptând.

Strâng braţele scaunului, numărând în cap odată cu ei.

— Doisprezece, unsprezece, zece, nouă. Începe secvenţa de aprindere…

Motorul răcneşte sub noi şi racheta se zgâlţâie ca la un cutremur. În Centrul de comandă e linişte întotdeauna în momentele astea, dar acum, stând în vârful rachetei, nu există întârzieri între aprindere şi sunet.

— Cinci, patru, trei, doi, unu – zero. Toate motoarele pornite. DESPRINDERE.

Racheta bubuie sub noi şi mă împinge în scaun. Acceleraţia mă trage înapoi, de parcă Pământul nu vrea să mă lase să plec.

Lebourgeois apasă butonul ceasului.

— Recepţionat. Pornesc ceasul.

— Turnul degajat.

— Recepţionat. Manevră de înclinare.

Norii trec învârtindu-se pe lângă noi în timp ce înclinăm în poziţia corectă pentru orbita noastră.

— Manevră de înclinare, confirmat.

Străpungem norii spre cerul uluitor de albastru.

Zgâlţâitul se potoleşte când trecem de zidul

sonic şi vuietul rachetei se stinge mai rapid în urma noastră decât zburăm noi. Suntem pe cont propriu. Centrul de comandă nu mai poate face nimic până când ajungem pe orbită.

— *Artemis 9*, aici Kansas. Începe desprinderea treptelor.

Acum, vocea lui Lebourgeois sună tensionată din cauza forţei de gravitaţie care împinge în scaun:

— Motor central oprit.

— Motor central oprit, confirmat.

Albastrul cerului e din ce în ce mai intens, trece într-o nuanţă densă, catifelată, apoi se întunecă. E atât de întunecat, încât nici nu mai e o culoare, ci absenţa unei culori. Cerneală. Catifea. Negru. Niciuna nu poate reda profunzimea spaţiului.

— Desprindem treapta.

Mâinile lui Lebourgeois lucrează cu comenzile, răsucind comutatoare.

Gravitaţia dispare şi simt că plutesc în harnaşament. Văd pe geam dâre aurii şi roşii. Bucăţi de carcasă ţâşnesc pe lângă noi, lăsând în urmă scântei.

— Aprindere.

Apoi linişte.

Dedesubtul nostru, motorul mai mic ne împinge mai sus, dincolo de influenţa Pământului. Dar în absenţa atmosferei nu face

niciun zgomot, iar noi îl simţim numai pentru că vibrează nava. Tehnic vorbind, suntem în spaţiu, dar, dacă Lebourgeois şi Centrul de comandă nu ne trimit direct pe orbită, vom cădea înapoi pe Pământ.

Capătul unei curele pluteşte în faţa mea. Se ridică.

Îmi mut privirea de la el şi urmăresc instrumentele, îndeplinind prima mea îndatorire de navigaţie din cele pe care le am în următoarele opt zile.

— Treapta a doua. 101,4 cu 103,6.

Parker îmi răspunde cu acelaşi calm cu care le vorbeşte tuturor. Probabil că aruncă mingea de tenis în aer.

— Recepţionat. Oprire. 101,4 cu 103,6.

În capsulă e linişte. Îmi aud doar propria respiraţie şi ventilatoarele oxigenului. La 162 de kilometri sub noi, staţiile ne urmăresc deplasarea şi trimit cifre prin teleimprimator pe o masă din Kansas City. Acolo, două operatoare, Basira şi Helen, le vor converti în ecuaţii rafinate.

— *Artemis 9*, aici Kansas. Confirmăm traseul spre orbită.

Lebourgeois întoarce capul spre mine şi-mi zâmbeşte în cască.

— Felicitări. Acum eşti oficial astronaut.

Mă doare faţa. Zâmbesc atât de tare, că am

doi bulgări denşi în loc de obraji.

— Avem de lucru, da?

— Nu ne putem plânge, spune Terrazas. Dar aşteaptă puţin – îmi pune mâna pe braţ şi face semn către geam. Priveşte!

Nu văd nimic, decât o întunecime vastă. Ştiu că am trecut în zona întunecată a Pământului. Alunecăm în umbra lui şi dintr-odată cerul se umple de vrajă. Apar stelele. Milioane de stele, limpezi şi vibrând de splendoare.

Acestea nu sunt stelele pe care mi le amintesc dinaintea Meteoritului. Sunt clare şi nemişcate, fără o atmosferă în care să pâlpâie.

Mai ţineţi minte când aţi văzut din nou stelele pentru prima oară?

Stau într-o capsulă şi mă îndrept spre Lună.

MULŢUMIRI

La cartea aceasta au contribuit în mare măsură mai multe minţi pătrunzătoare. Daţi-mi voie să vă spun câteva cuvinte despre o parte dintre ele.

Chiar la început începutului am discutat cu Brandon Sanderson despre acţiune şi mi-am dat seama că am suficientă pentru două cărţi, nu una.

Liz Gorinsky, editoarea mea, şi Jennifer Jackson, agenta mea, au hotărât amândouă să

lase lucrurile să curgă de la sine când le-am arătat-o şi m-au întrebat: „Hm… două cărţi?”.

O grămadă de mulţumiri Dianei Rowland. Am avut amândouă deadline-uri strânse, iar ea ştie exact cum să-ţi ridice moralul.

Socrul meu, Glenn Kowal, a fost pilot de vânătoare în Războiul din Vietnam şi pilot de încercare în perioada proiectului Apollo. Îi mulţumesc pentru detaliile despre ciocnirea dintre un avion şi păsări şi aterizarea pe ninsoare.

Derek „Wizard” Benkowski – da, acel Benkowski. În viaţa de toate zilele e pilot în Forţele Aeriene şi bun cunoscător al istoriei aviaţiei. M-a ajutat mult cu jargonul piloţilor, iar prin „ajutat” trebuie să înţelegeţi că a scris o parte din el. E ca la jocul Mad Libs, în care un jucător le cere celorlalţi să completeze spaţiile libere dintr-un text înainte de a-l citi cu glas tare. Eu scriam, de exemplu, aşa: [mai mult jargon de-al piloţilor aici], iar el completa cu: „Către Turnul Wright-Patterson. Aici Cessna Unu Şase Baker, la două mii şase sute de metri, direct la aerodrom”.

Apropo de Mad Libs, am apelat la doi astronauţi care să-mi completeze spaţiile goale, pentru că jargonul de la NASA e… jargon curat.

Kjell Lindgren, astronaut, medic de zbor, CAPCOM şi cititor voluntar. Nu numai că mi-a

furnizat replici ca: „Astăzi am simulat manevrele terminale de andocare şi am încercat să reglez datele de intrare RHC pe un interval de variaţie extrem de larg”, dar a citit toată cartea şi m-a ajutat să nu folosesc acronime din epoca navelor spaţiale într-o poveste din epoca misiunilor Apollo. M-a dus şi la Ellison, unde mi-a arătat T-38-urile şi m-a lăsat să probez un costum de-al lui. În urma acelei vizite am ajuns să rescriu pasaje întregi şi să adaug o mulţime de detalii senzoriale.

Un alt astronaut, doamna Cady Coleman, m-a ajutat imens. M-a scutit de ruşinea unor greşeli uriaşe la descrierea scenei extravehiculare, aceea în care nu se închide trapa. Am rescris tot episodul pe baza îndrumărilor ei. Pfiu!

Stephen Granade, inginer aerospaţial, a fost senzaţional. A citit tot romanul şi mi-a furnizat aproape toate calculele pe care le face Elma. Eu nu înţeleg nimic din ele.

Jessica Marquez mi-a pus la dispoziţie o mulţime de resurse despre zborurile spaţiale cu echipaj uman şi a fost o cititoare voluntară foarte pertinentă.

Stacey Berg este tot scriitoare, dar şi cercetător în domeniul medicinei. A fost extraordinar că a făcut parte din echipa mea.

Sheyna Gifford, medic de zbor şi marţian

virtual, m-a ajutat cu datele medicale, dar contribuţia ei va fi şi mai vizibilă în următorul meu roman. Nu mai spun despre asta decât atât: muha-ha-ha-ha-ha!

Andrew Chaikin – citiţi cartea lui, *A Man on the Moon* (*Un om pe Lună*) – a apărut pe ultima sută de metri şi m-a ajutat să refac anumite elemente din perioada navelor spaţiale.

Chanie Beckman mi-a dat îndrumări despre aspectele iudaice din viaţa Elmei, ajutată de David Wohlreich, care se trage dintr-o familie din Charleston. Mai multe despre asta în nota istorică.

Lucianne Walkowicz este astronom la Planetariul Adler. Ea este cea datorită căreia Meteoritul cade în apă, şi nu pe uscat. Mi-a explicat ce consecinţe dezastruoase ar avea un asemenea cataclism. Fără să fi stat cu ea la cafea, efectul de seră scăpat de sub control nu ar fi apărut în acest roman.

Asistentele mele, Beth Pratt şi Alyshondra Meacham, m-au ajutat să nu o iau razna şi mi-au eliberat calendarul de lucru, ca să pot lucra la roman.

Trebuie să-i amintesc şi pe minunaţii mei cititori voluntari, mai ales pe aceia care mi-au citit cartea până la sfârşit: Chanie Beckman, Hilary Brenum, Nicholas Conte, Peter Hentges, Amy Padgett, Julia Rios, Branson Roskelly şi Eva

VonAllmen.

Şi, desigur, nu trebuie să uit de familia mea, în special de soţul meu, Rob, care mă lasă să vorbesc la nesfârşit despre povestea mea când îmi trece prin cap, şi fratele meu, Stephen K. Harrison, care e istoric şi m-a ajutat să gândesc modul în care se schimbă lumea după căderea Meteoritului.

Mulţumiţi-le pentru ceea ce aţi citit în carte, iar mie scrieţi-mi dacă găsiţi greşeli: anachronisms@maryrobinettekowal.com

DAR, înainte de asta... citiţi nota istorică, pentru că sunt şi locuri în care ştiu că am trişat.

NOTĂ ISTORICĂ

Să vorbim despre schimbările petrecute în felia mea temporală? Ele încep, evident, înainte de acţiunea romanului, cu înfrângerea lui Truman de către Dewey. Am procedat aşa pentru că aveam nevoie de un preşedinte care să fie receptiv la ideea de a iniţia un program spaţial puţin mai repede.

Asta pentru că m-am limitat la perioadele din nuvela *The Lady Astronaut of Mars* (*Doamna Astronaut de pe Marte*), a cărei acţiune o precedă acest roman. Mai am trei povestiri din universul „cartelelor perforate”. Prima, *We Interrupt This Broadcast* (*Întrerupem această*

emisiune), este despre căderea asteroidului. Fiind vorba despre povestiri, am făcut o cercetare mai superficială şi nu m-am gândit că în 1952 nu ajunseserăm încă să lansăm nimic pe orbită.

Când am început munca de documentare pentru roman, mi-am dat seama că tehnologia de lansare a sateliţilor putea exista mai devreme dacă modificam puţin linia temporală. De exemplu, în lumea reală, când Wernher von Braun şi echipa lui au fost aduşi în SUA, au fost ţinuţi la o parte doi ani înainte de a li se permite să lucreze în domeniul ingineriei aerospaţiale. În acei doi ani, Von Braun a scris *Mars: A Technical Novel* (*Marte: un roman tehnic*).

Romanul este... tehnic. Are grafice. Are un tabel cu ecuaţii la final. Demonstrează că Von Braun era un savant genial şi mi-a fost extrem de util pentru detaliile de cercetare. Am amintit de grafice?

Ideea este că, dacă i s-ar fi dat bani în 1945, Von Braun avea un plan de a duce oameni pe Marte. Aşa că am adus la putere un preşedinte care îi dă bani şi pe urmă am aruncat un asteroid în D.C.

Pentru mai multe informaţii despre începuturile ingineriei aerospaţiale, recomand cu căldură cartea lui Amy Shira Teitel, *Breaking the Chains of Gravity* (*Rupând lanţurile*

gravitaţiei), care aruncă o privire asupra zborurilor spaţiale înainte de NASA.

Majoritatea titlurilor şi articolelor din roman sunt reale, preluate din *The New York Times*. Pe unele le-am modificat de dragul continuităţii istorice, dar cele mai multe sunt neschimbate.

Unul dintre articolele care merită atenţie deosebită este cel despre femeile care dau teste de astronauţi. Faptul este real. Au fost 12 sau 13, depinde cum le numeri. Au fost invitate să dea testele ca un mijloc de a se aduna date, dar maşinaţiunile politice au pus capăt iniţiativei. Înainte de a fi oprite, testele au demonstrat că femeile rezistă la o forţă gravitaţională mai mare şi obţin scoruri mai mari la testarea în condiţii de stres decât bărbaţii. Cum una dintre femei avea opt copii, îmi închipui că testele de stres i s-au părut relaxante.

Citiţi *Promised the Moon* (*Li s-a promis Luna*), de Stephanie Nolen. Câteva dintre femeile din scena cu testele erau piloţi adevăraţi. Aflaţi mai multe în special despre Jackie Cochran şi Jerrie Cobb. Veţi crede că le-am modelat pe Nicole şi Elma după ele. Dar n-am făcut aşa, am creat personajele, iar când mi-am dat seama de asemănare, am profitat de ea din plin.

Apropo de Jackie Cochran… a înfiinţat WASP

şi a fost membră fondatoare a Clubului 99. Fără ea, femeilor le-ar fi fost şi mai greu să devină piloţi pe avioane comerciale. A fost o femeie remarcabilă şi foarte complicată.

Membrele WASP erau piloţi abili şi toate statisticile pe care le-am citat despre ele sunt adevărate, inclusiv faptul că singurei femei de culoare care şi-a depus dosarul i s-a cerut să şi-l retragă.

În vremea respectivă, cluburile şi spectacolele aeriene ale piloţilor de culoare erau foarte populare. I-am adus un mic omagiu lui Bessie Coleman, care nu şi-a putut lua licenţa de pilot în SUA din cauza legilor de discriminare rasială, aşa că s-a pregătit singură şi şi-a luat-o la Paris. Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre domnişoara Coleman şi alte femei aviator şi astronaut afro-americane, citiţi *Black Wings* (*Aripi negre*) de Von Hardesty.

Dar operatoarele de calcul? Pentru ele, trebuie să citiţi trei cărţi: *Rise of the Rocket Girls* (*Fetele din universul rachetelor*), de Nathalia Holt, *Hidden Figures* (*Cifre ascunse*), de Margot Lee Shetterley şi *The Glass Universe* (*Universul de sticlă*), de Dava Sobel. Toate se concentrează pe femeile matematician – operatoarele de calcule – care au susţinut astronomia şi ingineria aerospaţială. Făceau calculele cu creionul şi rigla de calcul cu mult

înainte să apară calculatoarele mecanice. Am fi putut merge pe Lună fără calculatoarele mecanice? Femeile făceau aceleaşi calcule înainte de existenţa acestora. Maşinăriile lucrau mai repede – odată ce au început să lucreze –, dar nu puteau lucra ecuaţii. Acestea tot de mână erau scrise la începuturi. Chiar dacă aţi văzut filmul *Hidden Figures*, citiţi şi cartea. Oferă detalii numeroase despre ceea ce făceau aceste femei. La fel, *Rise of the Rocket Girls* demonstrează implicarea femeilor în Laboratorul de propulsie de la bun început. Exista chiar o strategie de a nu angaja bărbaţi în departamentul de calcule.

Am scris romanul în 2016, înainte de a se publica *Hidden Figures*, iar când am văzut trailerul filmului am sărit în sus de bucurie, pentru că eu tocmai despre aceste femei scriam. M-am simţit uşurată, pentru că problema cea mai delicată a „renunţării voite la scepticism”, ridicată de cititorii mei voluntari, a fost includerea femeilor de culoare în departamentul de calcule. Femeile acestea au lucrat acolo. Personajul meu Helen se bazează foarte mult pe Helen Lee Chow Ling. Cariera Idei Parks e inspirată de a lui Janez Lawson. Aşa că am trăit un sentiment de uşurare când a apărut *Hidden Figures*, pentru că a fost un pas înainte în a readuce aceste femei înapoi în istoria din

care au fost scoase.

În anii 1950, un bărbat cu diplomă de matematician avansat era inginer. O femeie era operatoare de calcule. Exista o discrepanţă uriaşă între salariilor lor, deşi femeile au creat algoritmii care au dus la dezvoltarea industriei aerospaţiale. În mod similar, muncitorii albi erau plătiţi mai bine pentru aceeaşi muncă. Aş vrea ca asemenea bătălii istorice să nu mai trebuiască să fie date, dar niciuna dintre aceste două statistici nu s-a schimbat de atunci.

Aşadar am fi putut ajunge pe Lună fără calculatoarele mecanice? Poate. Aici îmi permit cele mai mari libertăţi. În lumea reală, majoritatea orbitelor terestre joase se calculau manual. Echipe mari de operatoare lucrau împreună pentru a face calculele necesare fiecărui aspect al programului spaţial.

Calculatoarele mecanice, odată devenite fiabile, erau mai rapide şi – mai important – nu presupuneau acelaşi volum de muncă la nivel calificat pe care îl solicitau departamentele de operatoare umane. De asemenea, calculatoarele mecanice permiteau transmisia binară a imaginilor vizuale. Capsulele Apollo foloseau UNIVAC-uri pentru a urmări vehiculele spaţiale şi a decodifica semnalele transmise de ele.

Sincer vorbind, în felia de timp a Doamnei

Astronaut există calculatoare mecanice, deşi mai limitate decât cele din lumea reală. Dar oare am fi putut ajunge pe Lună numai cu o singură operatoare de calcul? Poate. Dar nu am fi putut să le urmărim şi nici să comunicăm cu ele în zbor.

Altminteri, am încercat să joc cinstit cu ştiinţa în carte.

Am „împrumutat” câteva incidente reale şi le-am modificat:

Racheta care a explodat şi a căzut pe ferma familiei Williams se bazează pe *Mariner 1*, deşi în cazul acela responsabilul cu siguranţa şi-a făcut datoria şi a dat comanda de autodistrugere. Însă detaliile despre linia care lipseşte din cauza erorii de transcriere sunt perfect adevărate. Iar, în lumea reală, individul care a făcut greşeala a fost promovat.

Michael Collins, care s-a aflat în modulul de comandă al misiunii *Apollo 8* şi ar fi trebuit să fie în *Apollo 7*, avea excrescenţe osoase la gât. Intervenţia şi recuperarea lui sunt descrise în excelenta lui autobiografie, *Carrying the Fire*. Am furat-o şi i-am dat-o lui Stetson Parker.

Tot el vorbeşte despre o trapă care nu se închide la revenirea în capsulă după o activitate extravehiculară. Eu am dezvoltat ideea, dar m-am inspirat de la el.

Spaţiul este cu adevărat uimitor. Noi suntem

înclinaţi să ne concentrăm pe astronauţi, dar explorării spaţiului i se dedică mii de oameni. De câte ori merg în vizită la NASA, mă şochează faptul că orice persoană pe care o întâlnesc crede că are cea mai frumoasă meserie din lume şi face lucruri importante. Şi aşa şi este. În felia noastră temporală nu s-a produs un dezastru care să împingă programul spaţial de la spate, dar explorarea spaţiului rămâne esenţială. Sunt atâtea aspecte în viaţa de zi cu zi care au legătură directă cu cercetarea din industria aerospaţială: computerele, sateliţii, sistemul GPS, maşinile de găurit fără fir, convorbirile la telefonul mobil... Toate acestea au apărut datorită oamenilor de la NASA şi de la alte programe spaţiale din lume. Noi vedem astronauţii, dar ei sunt doar vârful rachetei.